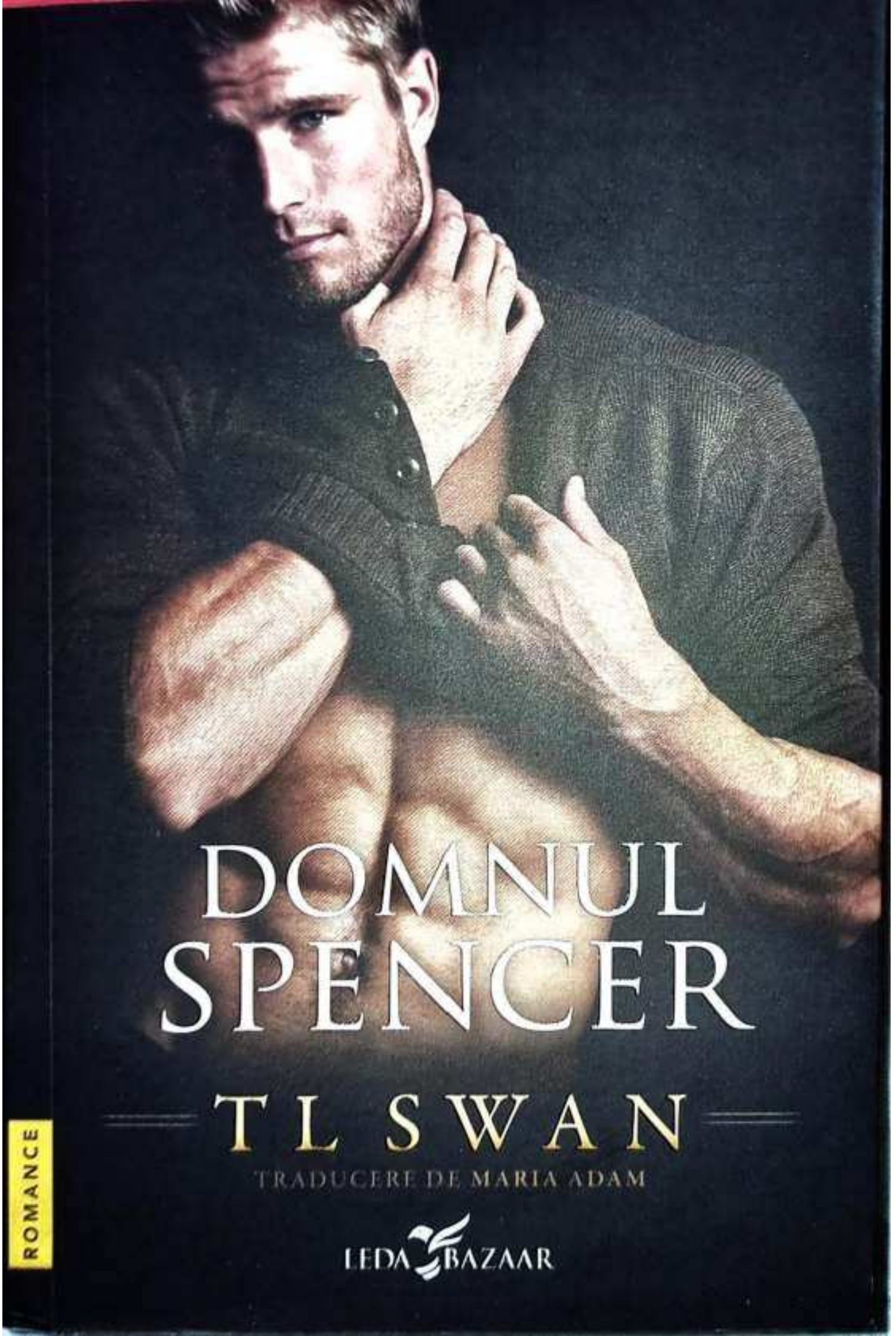

DOMNUL SPENCER

TL SWAN

TRADUCERE DE MARIA ADAM

LEDA BAZAAR

ROMANCE

T L SWAN

DOMNUL SPENCER

Traducere din limba engleză de
MARIA ADAM

LEDA BAZAAR

RECUNOȘTINȚĂ

Calitatea de a fi recunoscător;

Abilitatea de a arăta apreciere pentru ceva
și de a-i întoarce bunătatea cuiva.

Aveți încredere în univers!
Nu vă dezamăgește niciodată.

DEDICAȚIE

Aș vrea să dedic această carte alfabetului,
pentru cele 26 de litere care mi-au schimbat viața.
În aceste 26 de litere m-am regăsit,
iar acum îmi trăiesc visul.
Data viitoare când spuneți alfabetul,
amintiți-vă de puterea lui!
Eu fac asta în fiecare zi.

1

Charlotte

ACEIAȘI OAMENI FALȘI. ACEEAȘI ADUNĂTURĂ CARAghioasă. Aceiași bărbați plictisitori pe care îi întâlnesc de-o viață.

— Nu-i așa? întreabă o voce.

Hmm?

Îmi întorc privirea spre bărbatul care stă în spatele meu. Sub nicio formă nu reușesc să-mi amintesc cum îl cheamă, deși sunt sigură că-l cunosc. Mereu încearcă să mă impresioneze când ne întâlnim la astfel de evenimente de familie.

Ceea ce se întâmplă des.

— Îmi pare rău, n-am auzit prea bine! Ce-ai spus?

— Am spus că mă bucur să te cunosc mai bine.

Îmi zâmbește și încearcă să pară fermecător.

Îi zâmbesc stânjenită.

— Da! Da, așa este.

Îl măsor din priviri. Presupun că e destul de drăguț. Înalt, brunet, atrăgător și are toate elementele care *ar trebui* să mă încânte... dar nu mă încântă.

Sunt extrem de plictisită, de parcă aș fi o străină care stă pe tușă și urmărește oamenii frumoși din jur. Știu că nu ar

trebui să mă simt așa, pentru că, potrivit normelor sociale, și eu mă număr printre acești oameni frumoși.

— Și pe urmă am fost la Harvard să fac Dreptul, pe care l-am absolvit cu onoruri, bineînțeles, continuă vocea lui monotonă.

Zâmbesc automat și mă uit în jur, făcând tot ce pot să scap de conversația asta plictisitoare. Răsuflu adânc în timp ce mintea îmi rătăcește aiurea. Petrecerea de nuntă e frumoasă – desprinsă dintr-o carte de povești. Locația este exotică, peste tot sunt luminițe și o mulțime de ținute la modă de admirat, iar toate personalitățile sunt prezente.

De ce nu mă interesează tipul ăsta? Mi se pare că nu mă mai interesează nimeni, și habar n-am ce este în neregulă cu mine.

Fac ochii mari la prietena mea, care stă în celălalt capăt al sălii, cerându-i tacit ajutorul. Din fericire, înțelege aluzia și se apropie în grabă.

— Charlotte!

Îmi zâmbește și mă sărută pe obraji.

— Te-am căutat peste tot.

Îi zâmbește apoi bărbatului din fața mea.

— Pot s-o răpesc un moment, te rog?

El se schimbă la față și strânge din buze, dând nemulțumit din cap.

— Da, sigur!

Îi fac din mână în treacăt și o iau de braț pe prietena mea. Mergem împreună spre sală.

— Slavă Domnului! murmur pe înfundate.

— Într-una din zile n-am să te mai salvez. Era foarte simpatic.

Plescăie din limbă și înșfacă două pahare de șampanie de pe tava unui ospătar aflat în trecere. Zâmbesc și iau paharul

din mâna ei, apoi rămânem ferite de privirea bărbatului de care am scăpat.

Lara e una dintre cele mai apropiate prietene ale mele. Tații noștri sunt cei mai buni prieteni din copilărie, așa că ne-am moștenit și noi una pe alta. Îmi este ca o soră. Familiile noastre se învârt în aceleași cercuri sociale și mergem la multe evenimente împreună. Nu o mai văd atât de mult pe cât mi-aș dori, pentru că acum locuiește în Cambridge.

Și mai este și Elizabeth, cealaltă prietenă a noastră. Elizabeth e complet opusul nostru. Am cunoscut-o la școală, unde a beneficiat de bursă. Părinții ei nu sunt bogați, dar, Doamne, Elizabeth știe cum să se distreze și fără bani! E sălbatică, lipsită de griji și crescută fără constrângerile sociale care ni s-au impus mie și Larei. Ea se poate întâlni cu oricine vrea, nimeni nu aleargă după banii ei și nimeni nu o judecă. Sinceră să fiu, nu cred că oamenii ne judecă pe mine sau pe Lara, dar tații noștri sunt foarte bogați și, odată cu acest privilegiu, vine și responsabilitatea de a păstra numele și reputația familiei. Eu și Lara ne-am da mâna dreaptă să trăim ca Elizabeth. Elizabeth – sau Beth, cum îi spunem noi – locuiește la Londra și e îndrăgostită nebunește de ideea de iubire. Deși nu pare în stare să găsească bărbatul potrivit, se distrează de minune în căutarea lui.

Eu, însă... Ei bine, pe mine nu m-a interesat iubirea niciodată. După ce mama a murit pe neașteptate într-un accident de mașină când aveam 18 ani, am fost copleșită de durere. Tata și cei doi frați m-au sufocat, pretinzând că mă protejează. Am mers la școală, mi-am petrecut timpul cu prietenele mele și mi-am revenit vreme de câțiva ani. Dar timpul a trecut foarte repede, și acum iată-mă la venerabila vârstă de 24 de ani, la care abia dacă am avut vreo experiență cu bărbații.

— O, ce frumos e! șoptește Lara din spatele paharului de șampanie.

Îmi întorc capul și văd un bărbat înalt, brunet, care stă într-un colț.

— Parcă ieșeai cu cineva? o întreb.

— E frumos pentru *tine*, asta am vrut să spun. Cineva trebuie să se uite la bărbați și în numele tău.

Îmi dau ochii peste cap.

— Cu siguranță te interesează careva de aici, nu?

Mă uit în jur la sala animată de discuții, apoi la ringul de dans înțesat de lume.

— Nu chiar.

Oftez.

Lara începe o discuție cu o femeie care stă lângă noi, ignorându-mă, iar eu privesc sala decadentă de bal. Mă uit la tava și la candelabrele frumoase de cristal.

Îmi plac candelabrele. De fapt, îmi plac tavanele în general. Dacă o cameră are un tavan frumos, m-a cucerit. În timp ce Lara vorbește mai departe cu femeia de lângă ea, eu mă uit la mulțimea de oameni și încremenesc brusc. La etaj se află un bărbat. E însoțit de doi tipi și de o femeie cu o sarcină avansată. Poartă un costum bleumarin care-i vine ca turnat și o cămașă albă.

Îl privesc o clipă în timp ce râde relaxat și zâmbesc în sinea mea. Pare distractiv. Diabolic de atrăgător și mai în vârstă ca mine, are părul blond, ceva mai lung în creștet. Are maxilarul pătrat și gropițe în obraji.

Mă întreb cine-o fi.

Mă uit mai departe prin încăpere, dar ochii îmi revin mereu asupra lui. Povestește ceva într-un stil energic, folosindu-și mâinile ca să sporească efectul poveștii, și cei trei de lângă el râd în hohote. Un bărbat trece pe lângă el, îl bate pe

spate și-i spune ceva, și iar izbucnesc toți în râs. Iau o gură de șampanie, dusă pe gânduri.

Hmm!

Mă uit spre ușă, apoi la ceas. E 22.40. Încă nu mă pot duce acasă, e prea devreme. Sinceră să fiu, aș prefera să mi se scoată un dinte decât să vin la asemenea evenimente.

Mă uit din nou la bărbatul acela interesant, iar de data asta observ că se uită și el la mine. Vinovată, îmi feresc privirea. Nu vreau să știe că l-am remarcat. Sorb din șampanie și privesc iar la mulțime, prefăcându-mă ocupată.

Lara încheie discuția și, în cele din urmă, se întoarce spre mine.

— Cine e bărbatul acela? o întreb.

Privește încruntată în jur.

— Care?

— Tipul de la etaj.

Îmi întorc capul și văd că el tot pe mine mă privește.

— Nu te uita acum, fiindcă și el se uită la noi! îi șoptesc.

— Unde?

— E sus, la ultimul nivel, vorbește cu femeia însărcinată.

— O! îmi zâmbește ea cu viclenie. E Julian Masters. E judecător. Fantastic specimen, nu crezi? A rămas văduv mai demult.

Îmi ridic ochii și-l văd pe unul dintre ei punând mâna pe burta femeii însărcinate, apoi sărutând-o pe obraz în timp ce ea îi zâmbește drăgăstos.

— Probabil aceea e noua lui soție, bombăne Lara, strâmbând din buze dezgustată. Jigodie norocoasă!

— Nu despre el vorbeam. Ci despre blondul acela.

Își întoarce capul și îi pică fața.

— O! Acela e...

Mijește ochii și se gândește o clipă.

— Da, e domnul Spencer. Nu-ți pierde timpul cu el!

— De ce nu? întreb nedumerită.

— Cel mai căutat burlac din Londra. Un dezmățat îngrozitor.

Lara ridică dintr-o sprânceană.

— Din câte am auzit, e dotat, și *nu* mă refer la banii din portofel.

Casc ochii.

— O!

Îmi muşc buza de jos și ochii mei îl caută din nou prin mulțime.

— De unde știi? șoptesc, incapabilă să-mi iau ochii de la el.

— Din pagina a doua a ziarelor de scandal, iar el e pe buzele tuturor femeilor singure din Londra. Și o spun *la propriu*.

Mă ia de braț.

— E genul de bărbat pe care îl admiri, dar pe care nu pui mâna. Nici să nu te gândești!

— Normal! încuviințez neatentă. N-aș face așa ceva.

— Probabil se întâlnește cu zece femei deodată în clipa asta. Îi plac femeile puternice. Directoare executive, creatoare de modă, manechine, genul ăsta de femei.

— O, eu...

Ridic din umeri.

— E foarte chipeș, ăsta e singurul motiv pentru care am întrebat. Nu mă interesează sau ceva de genul.

— Bine, pentru că-i o inimă frântă îmbrăcată la costum!

Lara respiră brusc în timp ce-l admiră.

— Totuși, e al dracului de delicios, nu crezi?

Mă uit din nou la el și zâmbesc. De ce bărbații sexy sunt mereu fustangii?

— Da.

Oftez și golesc paharul.

— Chiar este.

— Hai să ne întoarcem și să stăm de vorbă cu tipul acela de treabă! Bietul de el aleargă după tine de luni întregi.

Mă uit la tipul acela și mă strâmb.

— Mai bine nu. Iau încă un pahar de șampanie de pe o tavă și adaug: Cum naiba îl cheamă, de fapt?

Spencer

— Vrei ceva de băut, scumpo? întreabă el și-și pune mâna pe burta ei de gravidă. Ești bine? adaugă încet, crezând că nu-l auzim.

Bree face ochii mari la cel mai bun prieten al meu.

— Sunt bine, Julian. Nu vrei să încetezi cu grijile?

Eu și Sebastian schimbăm o privire și ne dăm ochii peste cap. Doamne sfinte, ce-a făcut femeia asta cu prietenul meu cel mai bun și cine e impostorul care i-a luat locul?

— Îmi aduci o limonadă, te rog?

Bree zâmbește.

— Să nu o lăsați singură nicio clipă!

Julian arată la mine și la Seb, apoi se îndepărtează prin mulțime.

Îmi dau ochii peste cap.

— Da, da! Doamne, Bree, cred că te-ai săturat de el până peste cap! E ca o nenorocită de iritație.

Bree chicotește.

— E destul de implicat.

Îi zâmbesc femeii frumoase din fața mea. I-a dat lumea peste cap prietenului meu, Julian Masters, și o ador pentru asta.

Julian reapare din mulțime cu băuturile, iar eu mă uit în jos și văd o femeie în rochie roz. N-am mai văzut-o până acum.

— Dumnezeule mare, cine e femeia aia? întreb în timp ce studiez exemplarul acela perfect.

— E lady Charlotte, răspunde Julian.

— Lady? întreb încruntat. Are titlu nobiliar?

— Tatăl ei e contele de Nottingham.

— Serios? răspund fascinat.

— Nu-ți bate capul cu ea! Nu e absolut deloc de nasul tău, bătrâne.

Julian ia o gură de bere.

— Sângele ei e prea albastru chiar și pentru tine.

Mă uit la ființa aceea superbă care râde și vorbește cu prietena ei.

— După ce terminăm băuturile, hai să mergem acasă, doamnă Masters! îi spune Julian soției lui.

— Bine! răspunde ea cu un zâmbet.

Mă uit iritat la prietenii mei.

— De ce vreți să plecați? Stați aici cu noi!

— Pentru că ideea de-a o conduce acasă pe frumoasa mea soție și a face lucruri de nedescris cu trupul ei e mult mai atrăgătoare decât să stau aici cu voi doi.

Rânjesc la Masters.

— Ticălos norocos!

Mă uit din nou la lady Charlotte.

— Trebuie să văd și eu cum e sexul ăsta cu o femeie însărcinată, despre care tot vorbești tu, Masters, murmur.

— Ai nevoie de o femeie pentru asta, Spence, îmi răspunde el.

Mă uit din nou la femeia în rochie roz.

— Îmi plac provocările. Poate lady Charlotte arde de nerăbdare să rămână gravidă în seara asta, îi spun.

Julian își dă ochii peste cap.

— Sau arde de nerăbdare să scape de tine, murmură Sebastian.

Mă uit la dragul meu prieten.

— Pun pariu cu tine pe 200 de lire că o conving să ieșim la o întâlnire până săptămâna viitoare.

— Dublează suma! 400, intervine Masters. N-ai nicio șansă cu ea.

— Accept!

Zâmbesc. Îmi pun mâna pe burta de gravidă a lui Bree și o sărut ușor pe obraz.

— La revedere, scumpo! Să te bucuri de lucrurile de nedescris!

Îmi întorc capul și plec după femeia în roz.

— Spencer! aud o femeie strigând din spatele meu.

Mă răsucesc și văd o brunetă îmbrăcată într-o rochie neagră, mulată. Da, e foarte atrăgătoare, dar nici nu se compară cu lady Charlotte.

— Bună! îi zâmbesc.

Ea îmi întinde mâna.

— Eu sunt Linda.

Șovăie un pic.

— Ne-am cunoscut anul trecut, la o petrecere de Crăciun.

Îi zâmbesc fals, încercând să-mi amintesc de ea. Nu, absolut nimic!

— Da, îmi amintesc! o mint. Ce mai faci?

Îmi zâmbește imediat.

— Grozav, deși am o problemă.

— Ce problemă? o întreb încruntat.

— Țevile din camera mea par să aibă o problemă.

— Serios?

Rânjesc. Există camere de hotel în resortul ăsta și e clar că s-a cazat aici.

— Serios. Mă întrebam dacă ai putea să vii și să arunci o privire după ce se termină nunta.

Chicotesc. Uau! Cel mai vechi truc din lume!

— Mă pricep să desfund țevile, o tachinez.

— Așa cred și eu.

Chicotește ca la un semn și îmi dă o cheie.

— Camera 282.

Îmi zâmbește.

Îi zâmbesc la rândul meu și bag cheia în buzunar.

— Te rog să mă scuzi, trebuie să vorbesc cu cineva!

— Bine! Ne vedem mai târziu! adaugă cu un zâmbet pe buze.

Dumnezeule!

Străbat ringul de dans, cu ochii după femeia în rochie roz. E micuță și voluptuoasă, cu cel mai desăvârșit chip pe care l-am văzut vreodată. Acum stă de vorbă cu doi bărbați, câte unul de fiecare parte. Unul e mai în vârstă, iar celălalt e mai apropiat de vârsta mea. Sorb din bere în timp ce-i urmăresc mișcările.

Hmm, e al dracului de superbă și are o feminitate înnăscută!

E și total diferită de femeile care îmi plac de obicei. Are un aer delicat. Mișc din buze în timp ce o privesc, și Brendan, un prieten vechi din școală, vine lângă mine.

— Salut, Spence!

Mă bate cu palma pe spate.

— Cine-i femeia aceea? îl întreb, complet distras.

El se încruntă.

— Care femeie?

— În rochie roz. Charlotte.

Cască ochii și pufnește în râs.

— Stai departe de ea, bătrâne! Nu-i de nasul tău.

Rânjesc cu ochii îndreptați asupra ei.

— De ce spui lucrul ăsta?

— Toți bărbații din țara asta îl poartă sâmbetele, dar ea nici nu se uită la ei.

Simt că mă mănâncă pielea, anticipând provocarea.

— Chiar așa?

— Da! Și pe urmă mai trebuie să treci și de tatăl și de frații ei, dacă te interesează cu adevărat.

Mă încrunt.

— Ce vrei să spui?

— Tatăl ei e cel din dreapta. Dacă nu mă înșel, e al treilea cel mai bogat om din țară. Deține cazinouri în toată lumea și are relații peste tot. Cel din stânga e fratele ei mai mare, Edward. Un mare ticălos.

Îl privesc cu ochii mijiți.

— Și cum își câștigă Edward existența?

— O păzește pe Charlotte, din câte am auzit. Nu o lasă să-i scape din ochi. La naiba, e o slujbă cu normă întreagă!

Îmi ridic paharul spre el, ca o închinare tacită.

El clatină din cap.

— Nu ea, Spencer. Chiar e cu acces interzis. Prea pură pentru tine.

Mă simt cuprins de entuziasm.

— Emoția vânătorii e încă vie, prietene!

Chicotește.

— Sau e doar o dorință de-a muri. Dacă-ți bați joc de ea, taică-său o să te omoare fără să stea pe gânduri.

Zâmbesc și mă întorc spre Charlotte, care vorbește cu cei doi bărbați.

— Provocare acceptată, bătrâne!

El râde cu berea la gură și clatină din cap.

— S-ar putea ca data viitoare să te văd la înmormântarea ta.

Îmi scapără ochii de încântare.

— Să mă ridici în slăvi când îmi faci necrologul, bine? Sunt sigur că o să merite.

Râde și, după ce clatină încă o dată din cap, dispare printre invitați.

Rămân singur să o privesc. E cea mai frumoasă femeie pe care am văzut-o de multă vreme. Deodată, ridică ochii și se uită lung la mine. Zâmbesc și-mi ridic paharul spre ea, salutând-o tacit. Ea își ferește privirea și își frământă mâinile.

Zâmbesc în sinea mea în timp ce o urmăresc.

Valea, băieți!

Vreau s-o prind singură.

Charlotte

Domnul Spencer îmi zâmbește cuceritor și-și ridică paharul spre mine. Emoționată, îmi mușc buza de jos. Chiar face asta cu mine? Stă singur în mulțime; într-o mână ține o bere, iar pe cealaltă și-a băgat-o în buzunarul costumului scump. Îmi plec ochii, în timp ce stomacul îmi tresaltă de emoție.

Încetează! Probabil nu pentru mine era gestul lui.

— Charlotte, vreau să-ți fac cunoștință cu cineva, spune tata.

— Tată, nu acum! Nu vreau să mai fac cunoștință cu prietenii tăi plictisitori.

Oftez.

El își dă ochii peste cap, iar eu mă uit în spate și văd că domnul Spencer încă mă urmărește. Mă uit iar la tata.

— Ce e? îl întreb îmbufnată.

— Îl cheamă Evan. Îi cunosc familia și, din întâmplare, e avocat.

Mă strâmb.

— Tată, te rog! îl implor cu un geamăt. Încetează! Nu ies cu fiii prietenilor tăi anoști.

Fratele meu, Edward, se uită încruntat la tata.

— Da, te rog să încetezi! Ideea în sine îmi stârnește gânduri criminale.

Îmi dau ochii peste cap când îl aud pe tiranul de frate-meu.

— Și tu să încetezi!

Tata și Edward încep să stea de vorbă, lăsându-mă să privesc peste umăr la domnul Spencer. De îndată ce privirile ni se întâlnesc, mișcă din deget și-mi face semn să mă duc la el.

Eu?

Mă încrunt, privesc în jur și arăt spre mine.

El dă din cap cu un zâmbet sexy. Arunc o privire, copleșită deodată de o senzație de vinovăție, apoi clatin subtil din cap.

O, Doamne! Îmi tresaltă stomacul.

Mișcă din deget din nou, și mă trezesc că-mi mușc buza de jos, plecându-mi capul ca să-mi ascund zâmbetul.

— Vrei ceva de băut, Charlotte? mă întreabă fratele meu.

— Te rog!

Zâmbesc, concentrată să nu mă mai uit la domnul Spencer.

Tata începe o discuție cu un bărbat care trece pe lângă noi, iar eu privesc agitată în jur. Nu știu dacă să mă duc și să vorbesc cu domnul Spencer sau nu. Nu, e o idee proastă. Poate o să ies, în schimb, să iau puțin aer.

— Mă duc la toaletă, îi șoptesc tatei.

— Bine, scumpo!

Îmi zâmbește, iar eu îl bat ușor pe umăr. Străbat sala de bal și ies pe terasa din spate, apoi cobor treptele. Sunt luminițe peste tot în grădină, ceea ce creează o atmosferă romantică. Ospătarii fac ture prin grădină cu tăvi cu cocteiluri elegante și șampanie. Nunta asta a fost uimitoare și atenția la detalii a fost impecabilă. Fiecare amănunt e perfect. Merg pe alee către toaletele în aer liber. Odată ajunsă acolo, intru și închid ușa după mine.

În sfârșit, liniște!

Aud muzica în depărtare și mă uit la imaginea mea în oglindă, aplicând din nou rujul în nuanță fucsia. Părul meu blond, des, până la umeri, e lăsat liber și dat după o ureche. Rochia roz, fără bretele, mi se potrivește perfect și îmi îmbracă rotunjimile. Mișc din buze și mă privesc în oglindă. În cele din urmă, expir adânc și bag rujul înapoi în poșeta argintie.

„Cel mai căutat burlac din Londra, un dezmățat îngrozitor."

Grozav! Primul bărbat de care sunt atrasă de când lumea și e un afemeiat. Tipic!

Măcar o dată, aș vrea să întâlnesc un bărbat onorabil care să fie și atrăgător.

De ce trebuie să fie ori una, ori alta? Cine a făcut regula asta învechită că orice bărbat care e cât de cât interesant trebuie să fie și fustangiu? Și de ce toți bărbații buni sunt plictisitori ca naiba? Cu siguranță, Dumnezeu e și el bărbat!

Mă uit pentru ultima oară în oglindă, după care ies din nou în grădină și o iau pe alee către petrecere.

— Charlotte! strigă o voce gravă din spatele meu.

Mă întorc și șovăi, luată prin surprindere. E el.

Domnul Spencer.

Îmi zâmbește fermecător și mă privește în ochi.

— Bună!

Inima începe să-mi bată mai tare.

— B-bună!

Îi zâmbesc neliniștită.

Se apropie de mine și mă ia de mână, făcându-mă să inspir brusc. Îmi ridică mâna în aer și dă din cap, de parcă ar face o plecăciune.

— Iartă-mă că te-am urmărit, dar trebuia să vin și s-o cunosc pe cea mai frumoasă femeie de la petrecerea din seara asta!

Îmi sărută mâna cu tandrețe, făcându-mă să ridic din sprâncene.

— Numele meu e Spencer.

Zâmbește, cu buzele lipite de pielea mea.

O, e chiar…

Îmi retrag mâna dintr-odată.

— Știu cine ești, domnule Spencer.

Rânjește, privindu-mă cu ochii lui șireți.

— Știi? mă întreabă calm, cu o sprânceană ridicată.

Îmi împreunez palmele de emoții.

— Te cunosc după reputație.

Rânjetul lui se transformă într-un zâmbet larg.

— A, doar nu crezi chiar tot ce auzi, nu?

Vocea lui e gravă și pătrunzătoare. Mi se strecoară în oase în timp ce vorbește.

— Pot să te ajut cu ceva? îl întreb.

Ce naiba o fi vrând?

— Așa sper.

Zâmbește și îmi ia din nou mâna.

— Îmi faci onoarea de a dansa cu mine?

Înghit în sec, neliniștită, iar el zâmbește și își coboară buzele pe mâna mea, sărutând-o delicat. Ochii lui sexy mă fixează.

Bun, la naiba… se pricepe! Chiar foarte bine.

— Eu…

Nu mai spun nimic, pentru că nu prea mă pot concentra în timp ce mă atinge.

Ce direct e!

— Charlotte? repetă, trezindu-mă din visare.

Clatin din cap, fâstâcită.

— Nu cred că e o idee bună.

Îmi răsucește mâna și-mi sărută încet interiorul încheieturii. Îi simt atingerea în stomac.

— De ce nu?

Îmi linge ușor încheietura, și aproape mi se înmoaie genunchii sub mine.

O, pentru Dumnezeu!

— Tatăl și fratele meu…

Mă încrunt și vocea mă părăsește. Cum naiba să leg două vorbe când îmi face așa ceva?

Se apropie și mă ia în brațe.

— Atunci, să dansăm aici.

Poftim?

Mă trage aproape de el, apoi mă ia de mână și îmi zâmbește în timp ce se mișcă pe ritmul muzicii.

— Ești o dansatoare minunată, lady Charlotte!

Îmi zâmbește năstrușnic.

Rânjesc când văd cât de îndrăzneț este.

— Șmecheria asta ține la toate femeile pe care le întâlnești?

E primul lui zâmbet sincer, și îi simt efectul în adâncul stomacului.

— Te rog, nu vorbi de alte femei! Încerc să te curtez, să mă concentrez numai și numai la tine.

Mă învârte în loc și râdem amândoi de stilul lui ridicol.

Îmi dă drumul și-și ridică o mână, apoi mă răsucește în brațele lui și mă lipește de el cu putere, până ajungem față în față.

Mă uit la el și inima mi se oprește o secundă.

— Trebuie să plec, șoptesc.

— De ce?

Respirația lui îmbătătoare îmi învăluie fața.

— O să mă caute tata.

— Câți ani ai, lady Charlotte?

— Sunt prea tânără pentru tine, domnule Spencer.

Îmi zâmbește blând.

— Nu mă îndoiesc.

Se apleacă și mă sărută încet pe buze.

Mi se strânge pieptul.

Mă sărută din nou, încet și tandru, zăbovind cu buzele pe ale mele. Neputând să mă abțin, zâmbesc, iar atunci mă sărută din nou, dar mai apăsat de data asta, apucându-mă de talie și lipindu-mă de corpul lui.

Niciodată n-am fost sărutată așa.

Limba lui îmi pătrunde în gură și se împletește cu a mea ca într-un dans.

Timp de trei minute întregi, îl savurez în timp ce ne sărutăm ca niște adolescenți.

— Pe toți dracii, Charlotte! icnește și mă sărută din nou.

Îmi pierd controlul și-mi ridic mâinile în părul lui, apoi simt ceva tare în dreptul abdomenului.

O fi...?

Mă retrag brusc și fac un pas înapoi, gâfâind.

Își întinde mâna spre mine, dar fac încă un pas în spate.

— Nu mă atinge! șoptesc cu asprime, ridicând mâna să mă apăr.

— Poftim? De ce?

Clatin din cap.

— Nu sunt genul de fată cu care ești obișnuit tu, domnule Spencer!

Clatină din cap, părând nedumerit și perplex.

— Și ce gen de fată e acela?

— Nu sunt o târfă din înalta societate. A... Ar trebui să te întorci la petrecere și să găsești pe altcineva care să te... *distreze*, mă bâlbâi.

— N-am spus niciodată că ai fi așa ceva și nici nu vreau pe altcineva! se răstește el. Dacă am depășit limita, îți cer iertare! Eu niciodată... adică...

Se încurcă în cuvinte, încercând să îndrepte lucrurile.

Fac un pas înapoi, punând și mai multă distanță între noi.

— Ai depășit limita... cu mult.

Îmi ridic ochii și văd că tata e pe terasă și mă caută.

— Trebuie să plec.

Trec pe lângă domnul Spencer, înaintând pe alee și urcând treptele. Tata zâmbește când mă vede.

— Ești gata de plecare, Charlotte?

— Te rog! îi spun încet.

Mă uit înspre grădină, unde a rămas domnul Spencer.

Tata mă ia de umeri și ocolim casa, ca să urcăm în Bentley. Șoferul închide portiera, iar eu mă uit pe geam la timp ca să-l văd pe domnul Spencer apărând dintre umbre lângă casă și urmărind cum plec.

Îmi zâmbește blând și-mi trimite o bezea, iar eu îmi las capul în jos, strângând poșeta în mâini.

— A fost o seară grozavă, nu-i așa?

Tata zâmbește în timp ce mașina pornește la drum.

— Da.

Mă forțez să zâmbesc. Îmi duc vârful degetelor la buze și simt în continuare fiorii lăsați de atingerea domnului Spencer. Zâmbesc în sinea mea.

Nici nu e de mirare că e cel mai căutat burlac din Londra.

E perfect.

Și e o pacoste.

2

Charlotte

MAȘINA INTRĂ PE PROPRIETATEA TATEI. PARCURGEM aleea și trecem pe lângă castelul masiv de gresie. Continuăm pe aleea care duce spre casa mea de pe domeniu. Terenul este îngrijit la perfecție. Ca de obicei, paznicii patrulează dimineața, la prânz și noaptea. Eu și frații mei avem câte o casă pe proprietate, inclusiv propriile alei, dar o folosim mereu pe a tatei dacă suntem cu el. Ideea aceasta mă face să zâmbesc. Tata nu ar putea folosi altă intrare sub nicio formă. Trebuie să treacă pe porțile mari și elegante ca să se simtă acasă.

Îmi place aici. Angajații tatei sunt frumoși și mă simt mereu în siguranță. Deși îmi fac griji pentru el fiindcă locuiește singur. Nu și-a revenit niciodată după moartea mamei. Ea a fost dragostea vieții lui. Și a fost nevoit să lupte din greu ca să o iubească. Era fiica menajerei lui din copilărie. Averea noastră e moștenită, transmisă din generație în generație. Statutul social este înrădăcinat în noi toți. Când s-a îndrăgostit de fiica unei angajate, nu a fost deloc ușor. Mi se pare că s-au schimbat enorm de multe lucruri de pe vremea aceea. Și, în același timp, nu s-a schimbat absolut nimic.

Nici eu nu aș avea voie să mă îndrăgostesc de un angajat, și s-ar dezlănțui iadul dacă aș încerca.

Lumina lunii se reflectă în pietrișul alb de pe alee, și mă copleșește un val de tristețe când privesc în jur la domeniul extins. Banii nu aduc fericirea. Fiecare dintre noi ar renunța și la ultimul bănuț într-o clipită dacă am putea s-o mai vedem pe mama.

Mă uit pe geam încruntată, iar tata mă ia de mână, de parcă mi-ar putea citi gândurile.

— E totul în regulă? mă întreabă încet.

Îi zâmbesc și alung gândurile neplăcute.

— Sigur! M-am distrat de minune în seara asta.

— Ce program ai mâine, draga mea?

— Nimic. Grădinăresc cu Elouise.

— Să știi că nu e nevoie să ajuți la întreținerea grădinii!

— Știu.

Îi sărut mâna cu blândețe.

— Dar știi că îmi place s-o fac și, dacă pot să-mi petrec ziua cu Elouise, cu atât mai bine pentru mine!

Tata zâmbește și se uită pe geam, oarecum nedumerit. E amuzant, fiindcă petrec mai mult timp cu personalul de aici decât cu oricine altcineva. Majoritatea lucrează pentru tata de când eram mică. Elouise e o doamnă în vârstă și horticultoarea noastră de bază. E blândă, dulce, și o ador. Locuiește în sat și lucrează pentru noi de vreo doi ani, o prietenă bună pe vecie.

Mașina se oprește în fața casei mele, așa că mă aplec și-l sărut pe tata în timp ce Wyatt deschide portiera.

— Bună!

Wyatt zâmbește și mă ia de mână ca să cobor din mașină. E clar că aștepta sosirea mea, fiindcă nu a fost la nuntă.

— Bună, Wyatt!

Îi zâmbesc și eu, apoi îi pun mâna pe piept și trec pe lângă el către casă.

— Cum a fost seara? mă întreabă.

— Minunată, mulțumesc! Dar a ta?

— Destul de plictisitoare.

Pășesc mai departe zâmbind. Wyatt are în jur de 35 de ani și e bodyguardul meu. De obicei, mă însoțește peste tot. Acum șase ani, când compania tatei a început să cumpere cazinouri, lumea noastră s-a schimbat peste noapte. Deodată, oamenii cu care avea de-a face nu erau mereu la fel de respectabili ca noi. Aveam nevoie de protecție față de necunoscut și atunci au fost angajați bodyguarzi pentru fiecare dintre noi, ca să ne însoțească pretutindeni.

Mama nu era însoțită de un bodyguard în ziua în care a murit și știu că tata s-a întrebat mereu dacă accidentul de mașină s-ar mai fi produs dac-ar fi fost păzită de unul. Oare ar mai fi alături de noi?

Înainte, detestam personalul de pază, dar acum m-am obișnuit, și Wyatt, cel puțin, nu e la fel de agasant precum cei care îl păzesc pe tata. Aceia sunt înverșunați. N-aș putea să-i suport deloc.

Mă uit peste umăr și-i văd pe toți trei în mașina din spatele nostru. Merg peste tot cu tata și niciunul nu mă privește vreodată în ochi. Știu că fratele meu i-a amenințat cu moartea dacă se apropie de mine.

Dar Wyatt e diferit. Au încredere să mă lase în grija lui. Ne-am și împrietenit. Nu suntem prieteni la cataramă sau așa ceva, fiindcă se poartă mereu ca un profesionist, dar în mod sigur mă bazez pe el mai mult decât mă așteptam.

Îi fac tatei cu mâna, apoi merg pe aleea spre casă în timp ce mașina se retrage încet și pornește spre casa mare.

— Noapte bună, Charlotte! strigă Wyatt de la capătul aleii.

— Noapte bună, Wyatt! Mulțumesc!

După ce închid ușa în urma mea, pun poșeta pe masa din hol și iau telecomanda ca să deschid televizorul. Merg direct la bucătărie și pun ceainicul pe foc. Am o rutină anume de câte ori intru în casă: televizor, ceainic și ceai. E ca și cum lumea nu e în regulă dacă aceste lucruri nu se întâmplă imediat. Liniștea deplină nu mi se pare firească. Partea amuzantă este că nici măcar nu mă uit la televizor după ce îl pornesc. Pur și simplu îmi place sunetul pe care îl scoate în fundal.

Iau laptopul și mă așez în dreptul bufetului din bucătărie.

Cine ești, domnule Spencer?

Îi scriu numele pe Google și mă încrunt instantaneu.

Stai puțin! Spencer era numele de familie sau prenumele?

S-a prezentat drept Spencer, dar am crezut că e numele de familie, de aceea i-am spus domnul Spencer.

Mă gândesc la ce mi-a spus Lara despre el și scot telefonul să o sun. Răspunde de la primul apel.

— Hei, unde ești? mă întreabă grăbită.

— O, am ajuns acasă!

— De ce?

Îmi mușc buza de jos ca să nu zâmbesc.

— Am fost acostată de celebrul domn Spencer.

Icnește.

— Du-te-n colo! Ce s-a întâmplat?

Mă uit la imaginea mea în fereastra din bucătărie și mă trezesc zâmbind.

— M-a urmărit la toaletele de afară și m-a sărutat.

— Vorbești serios?

— Da! Adu-mi aminte cum îl cheamă…

Râde.

— Ai uitat să-l întrebi în timp ce-ți băga limba pe gât?

Chicotesc încet.

— Da, cam așa ceva.

— Îl cheamă Spencer.

Scriu Spencer pe Google și apar un milion de variante.

— Acesta e numele de familie sau prenumele lui? Sunt derutată.

— Stai o secundă, încerc să-mi amintesc! A! E Spencer Jones. Prenumele, Spencer, numele, Jones.

Scriu Spencer Jones în motorul de căutare și ecranul se umple pe loc de imagini cu el, ceea ce mă face din nou să zâmbesc.

— Bun, l-am găsit!

— Îl cauți pe Google?

— Normal!

— O, Doamne, lasă laptopul deoparte! Nu cred că o să-ți placă ce-o să citești!

Mă duc la blat ca să-mi fac ceaiul.

— Îl vezi? o întreb.

— Stai!

Aud muzică în timp ce se îndreaptă spre petrecere.

— Da, e cu prietenul lui din nou, la etaj.

Strâng din buze. Acum îmi pare rău că n-am rămas ca să-l cunosc mai bine. Aș fi vrut să nu fiu atât de lașă, dar am fost complet șocată.

— OK, Lars, te las!

— Charl?

— Da?

— Cum a fost sărutul?

Simt că mi se înroșesc obrajii.

— Mai plăcut decât mă așteptam.

Asta nu descrie nici pe jumătate cum a fost, dar nu vreau să fiu penibilă.

— Vin mâine la tine pentru o informare completă.

— Bun, ne vedem mâine!

Închid, iau o gură de ceai și mă așez din nou pe scaun. Derulez imaginile cu el și mă încrunt tot mai tare. În fiecare fotografie, apare cu altă femeie.

Toate sunt superbe, iar majoritatea pozelor sunt făcute noaptea, de paparazzi.

Manechine, actrițe, târfe disperate după celebritate.

O!

Deschid un articol care însoțește o fotografie.

Spencer Jones și supermodelul Amy Hallam pleacă din clubul de noapte Vivid.

Spencer Jones și-a confirmat reputația de playboy când a fost zărit miercuri seara alături de Amy Hallam.

Spencer a fost fotografiat mai devreme în aceeași zi pe un iaht cu Miranda Eastman, fotomodelul de la Victoria's Secret.

Accesez linkul către fotografii și găsesc una în care pleacă din club împreună cu Amy Hallam, ținându-se de mână și urcând într-un taxi. Ea e actriță într-un serial de comedie și e superbă. În fotografie, poartă o rochie aurie care abia o acoperă. Sunt câteva cadre în serie. În unul dintre ele, Spencer se uită în jos la ea în timp ce așteaptă taxiul. În următorul, o sărută și o ține cu mâna de fund. Are zâmbetul acela obraznic pe față, iar în următoarea imagine urcă împreună în mașină.

E clar că a plecat cu ea acasă în noaptea aceea.

Deschid și celelalte fotografii în care apare pe iaht, dar de data asta e alături de Miranda Eastman, manechin de lux. Ea poartă un costum de baie cu negru și auriu, iar părul lung și brunet e lăsat liber pe spate. Are un trup criminal.

Sunt câteva fotografii, iar prima îl arată cum o ajută să urce pe iaht, ținând-o de mână. În imaginea următoare, o sărută în timp ce o lipește e balustradă, iar în a treia, stă întinsă pe spate pe un prosop. El e întins lângă ea, privind-o cu același zâmbet obraznic. Mă încrunt când văd datele fotografiilor.

Au fost făcute în aceeași zi. În timpul zilei a fost cu Miranda pe iaht, iar seara s-a dus acasă cu Amy.

Mă uit la expresia lui de drac împielițat. E aceeași expresie pe care am văzut-o în seara asta.

Scârbos!

Expir adânc și închid laptopul, dezgustată.

Sorb din ceai și-l văd cum mi-a sărutat mâna și cât de frumos arăta. Îh!

Slavă Domnului că am fugit la timp!

Aș fi putut să ajung încă o crestătură pe răbojul lui murdar.

Îi revăd zâmbetul obraznic și rânjesc. Lara avea dreptate, e un dezmățat îngrozitor… și înțeleg de ce scapă basma curată. E de-a dreptul cuceritor. Normal că stau toate la coadă pentru el.

Ei bine, cred că asta a fost tot.

Urc scările spre baie. Pornesc dușul și mă asigur că apa e fierbinte, apoi îmi scot hainele și fac un jurământ solemn să nu mă mai gândesc niciodată la domnul Spencer.

Niciodată în viața asta.

Stau la masă și privesc în gol. E duminică seara și tocmai am luat cina. Frații mei stau de o parte și de alta a mea, iar

tata e în capul mesei. Ei stau de vorbă, dar eu sunt cu gândul în altă parte.

Visez la o viață în care să nu-mi fac griji pentru ce cred oamenii despre mine, în care reputația familiei mele nu contează și fratele meu nu are inima frântă.

Mă doare când văd că suferă.

Fratele meu cel mai mare, Edward, va moșteni proprietatea și imperiul familiei după moartea tatei, pentru că e fiul cel mare. Este clar că universul l-a pregătit pentru acest destin înainte să se nască. E puternic – un mascul alfa – și un adevărat lider. Rece, nemilos și dominator, cu siguranță își va îndeplini îndatoririle.

Celălalt frate, William, e opusul lui. Este perfecțiunea întruchipată – cel mai bun prieten al meu și mai asemănător cu mine decât oricine pe lume.

William e doctor, iar moartea mamei l-a zdruncinat serios. Nu cred că și-a revenit încă. Ne revenim *vreodată* după așa ceva?

S-a îndrăgostit nebunește de o femeie la scurt timp după moartea mamei. Venera pământul pe care călca ea. Era sufletul petrecerii, o fată de societate, iar tata îi cunoștea părinții foarte bine. Nunta a fost un eveniment extravagant, descris în toate paginile mondene, și un basm în toată puterea cuvântului.

Au făcut un copil; un băiat pe nume Harrison. Acum are patru ani și e totul pentru ei, fiindcă le-a oferit o viață perfectă. Asta până când fratele meu s-a întors într-o zi mai devreme dintr-o călătorie de afaceri și și-a găsit soția în pat cu alt bărbat. Aventura dura deja de câteva luni.

I-a frânt inima. Și pe a noastră.

Tata a izgonit-o din casa și din viața noastră. Acum, îl mai vedem pe Harrison doar când îl aduce William aici, ceea ce se întâmplă rar.

Edward, fratele cel mare, o urăște atât de mult pe fosta soție a lui William, încât mă tem că ar călca-o cu mașina pe stradă dacă ar vedea-o. Scandalul ne-a șocat întreaga familie. Cum gestionezi problema infidelității, mai ales când el căsătorit și acum cu femeia aceea? De fapt, este și acum împreună cu ea.

A rămas cu ea pentru că nu voia să-și abandoneze fiul. Nu voia să fie el cel care pune capăt căsniciei, iar ea i-a promis luna de pe cer dacă rămân împreună, dând vina pe el pentru aventurile ei fiindcă muncea tot timpul.

Dar cea mai rea parte, în mod cert cea mai rea, este că William încă o iubește.

O iubește atât de mult, încât ar face orice pentru ca ea să fie fericită.

O văd în ochii lui de câte ori mă uit la el. Văd cât de profundă e durerea lui. Sufletul lui moare încet știind că femeia pe care o iubește nu îl iubește cu aceeași puritate.

Ea nu l-a iubit niciodată, și toată lumea o știe.

E un nivel aparte de tortură pentru oricine.

Nu a vrut decât banii lui – și viața luxoasă care să-i însoțească dependența de cocaină. Și a obținut ce-a vrut. Acum trăiesc în Elveția, într-un conac imens pe care ea sigur nu-l merită.

O urăsc.

O urăsc atât de mult, încât mă frământ zi și noapte.

Mama s-ar răsuci în mormânt dacă ar vedea prin ce trece William.

E un iad pe care nu l-a meritat niciodată.

Numele ei e Penelope – diavolița în carne și oase.

Tonul ridicat al fratelui meu mă trezește din visare.

— Nu știu ce să zic! se răstește Edward.

Tata expiră adânc și se strânge de șaua nasului.

— Știi că trebuie să mergem.

— De ce nu poți să te întorci aici? îl întreabă Edward pe William. Sunt șase săptămâni.

— Pentru că nu pot să-mi iau concediu. Nu toată lumea lucrează pentru tata, să știi.

— Ce? întreb încruntată. Stați puțin, ce ziceți acolo?

— Eu și Edward trebuie să mergem în America în interes de serviciu. Vom fi plecați între șase și șapte săptămâni ca să facem turul cazinourilor. Vrem ca William să vină și să stea aici cât suntem plecați, îmi răspunde Edward.

Mă uit la ei derutată.

— De ce?

— Pentru că n-ai să rămâi aici singură, Charlotte, spune tata.

— Stai, ce? mă încrunt. E vorba de mine?

Mă las pe spate, jignită.

— Am 24 de ani. Pot să am și singură grijă de mine.

— Nu! mă contrazice Edward. Trebuie să vii cu noi.

— Nu pot să-mi iau liber și *nu* renunț la slujbă, Edward!

— Pentru Dumnezeu, nu e timpul să renunți la slujba aia și să lucrezi pentru afacerea familiei? Avem un imperiu pentru care ar trebui să muncești. Nu e nevoie să te ocupi de filantropie.

— Lucrez pentru visul mamei noastre, ripostez. Nu poți să-mi spui ce să fac, Edward, nici unde să lucrez. Și-apoi, Wyatt și toți angajații vor fi aici. Sunt cât se poate de capabilă să am grijă de mine însămi, să știi.

— Nu-i spune să renunțe la slujbă! De ce crezi că ai dreptul să-i dictezi ce să facă? sare William în apărarea mea.

Edward se întoarce, și văd furia care clocotește în el.

— Vrei să vorbim despre renunțatul la slujbă? întreabă el și-l arată cu degetul pe William. Bine, hai să vorbim. Când dracu' ai de gând să-ți îndeplinești responsabilitățile față de familie și să lucrezi pentru noi?

— Edward! oftează tata. Ajunge!

— Nu! mârâie William. N-am s-o fac niciodată. Cazinourile și banii nu sunt țelurile mele în viață.

Închid ochii și-mi duc mâinile la tâmple. O luăm de la capăt.

— De ce, mă rog? mârâie și Edward. Pentru că te ascunzi în Elveția aia nenorocită cu târfa aia!

Fac ochii mari. *Doar nu a spus așa ceva!*

— Pentru că ți-e prea frică s-o aduci acasă de teamă că și-o trage cu altul.

Edward clatină din cap cu dispreț.

— Trezește-te odată, Will! Și-ar fi tras-o deja cu alți zece bărbați. Când ai s-o vezi așa cum este în realitate? O târfă ordinară!

William se ridică brusc de pe scaun și-l împinge pe fratele nostru în piept.

— Taci dracului din gură!

— Recunoaște! urlă Edward în timp ce tata se ridică să-i despartă pe cei doi. Nu a adus decât rușine în familia asta. Acum nici măcar nu te mai vedem. E timpul s-o trimiți la dracu' și să te întorci acasă! urlă el.

Se împing unul pe altul și se împleticesc în spate. Un pahar se sparge pe masă când îl răstoarnă.

Angajații dau buzna în cameră, auzind hărmălaia. Nu e prima dată când frații mei s-au încăierat din pricina lui Penelope. Iar personalul e mereu în alertă când William vine acasă.

William îl împinge cu forță pe Edward în piept și îi aruncă o privire încruntată.

Mi se rupe sufletul pentru el și suferința lui.

— Will! îi șoptesc.

— Destul, Edward! strigă tata. Să nu mai vorbești așa cu fratele tău! M-ai auzit?

— Mă dezgusti, la naiba, cum o faci mereu pe grozavul! Nu-ți mai băga naibii nasul în căsnicia mea! Nu e treaba ta ce fac eu cu soția mea.

William se întoarce și iese nervos din cameră.

— William, vino înapoi! strigă tata după el, dar William nu se oprește și nici nu privește în urmă, urcând câte două trepte odată.

Până mâine dimineață, va fi înapoi în Elveția... ca de fiecare dată.

Mă întorc spre Edward și-mi pierd cumpătul:

— De ce faci lucrurile astea? De fiecare dată când vine acasă, îl superi. De asta nu-l vedem niciodată! strig la el. De asta stă cu ea. Pentru că nu-i oferi sprijin. Absolut deloc.

Tata se așază pe scaun și-și lasă capul în mâini. Mi se umplu ochii de lacrimi.

— Du-te la Vegas, Edward, și mai bine nu te mai întoarce! Tu și criticile tale mă scârbiți, îi șoptesc. Aici nu e vorba de tine. Ar fi timpul să îți susții fratele când are nevoie de tine mai mult ca niciodată.

— N-am să-l susțin niciodată cât timp rămâne însurat cu ea.

Edward își ridică sfidător bărbia.

— Voi doi nu aveți decât să vă umiliți în fața lui Penelope dacă vreți. Eu nu fac așa ceva.

Arată cu degetul spre mine și tata.

— Nu primește niciun ban din avere și o să am grijă de asta chiar dacă e ultimul lucru pe care îl fac în viața asta. Am avocați care ne consolidează testamentele chiar în clipa asta.

— Asta e tot ce te interesează? îi strig. Banii nu înseamnă nimic, Edward!

Doamne, nimeni nu câștigă în situația asta! Edward mă dezgustă. Mă întorc și ies valvârtej din casă, trântind ușa după mine.

— Charlotte? strigă o voce de bărbat după mine.

— Nu acum, Wyatt! strig peste umăr, ștergându-mi lacrimile de furie.

De câte ori ne-au auzit angajații tatei cum ne certam din cauza lui Penelope? Doamne, e atât de stânjenitor!

— Vrei să aduc mașina? mă întreabă încet.

— Nu, merg pe jos. Mulțumesc!

Expir adânc și plec pe drumul spre casă. E la distanță de un kilometru, dar luna strălucește și e destulă lumină.

Simt că Wyatt merge încet după mine, asigurându-se că păstrează distanța și că îmi acordă spațiul necesar.

Cu fiecare pas care mă îndepărtează de casă, mă simt și mai tristă. În astfel de seri, când prăpăstiile din familia noastră sunt atât de mari, îmi este cel mai dor de mama.

Dacă ar fi aici, nu s-ar întâmpla toate astea.

Ar ști exact ce să-i spună lui William. Ar ști cum să-l amuțească pe Edward. Iar tata ar avea încă parte de dragostea lui.

Dacă William ar iubi un om bun și vrednic, totul ar fi diferit.

Îmi strâng brațele în jurul corpului și-mi imaginez chipul zâmbitor al mamei. Ne dăruia tuturor multă iubire și lumină.

Aș vrea să fii aici, mamă!

Lucrurile ar sta diferit. Ar fi mai bune.

E joi și deja se întunecă atunci când plec de la birou cu cele trei colege. Lucrez pentru Societatea Filantropică din Nottingham. Obiectivul nostru este să strângem bani pentru organizațiile caritabile locale. Mama făcea parte din consiliul director și, când a murit, am vrut să continui proiectul la care lucra atunci. Nu aveam de gând să rămân aici pe termen lung, dar așa s-a întâmplat până la urmă. Sinceră să fiu, cred că sunt aici pentru că slujba mea mă face să mă simt aproape de mama. Toți cei care lucrează aici o cunoșteau și vorbesc deseori despre ea.

Noi patru încuiem clădirea și discutăm despre cum a fost ziua în timp ce mergem spre stradă. A fost o zi haotică. Trebuia să terminăm acum o oră. E ora 18.00 și abia acum plecăm.

— Charlotte? mă strigă o voce groasă.

Mă întorc mirată.

— Domnule Spencer! răspund încruntată.

Se sprijină de un copac lângă trotuar, și simt instantaneu cum îmi tresaltă stomacul.

Poartă blugi albaștri, care se mulează pe părțile esențiale, și un sacou bleumarin cu un tricou alb. Părul blond e mai lung și mai ciufulit în creștet. Ochii mari și albaștri mă fixează, iar cu maxilarul acela sculptat arată de parcă ar trebui să apară pe coperta unei reviste.

Doamne, e superb!

Se uită la colegele mele, ceea ce-mi amintește că acestea ascultă ce urmează să spun.

— Ne vedem mai târziu, fetelor! îngaim, distrasă de bărbatul frumos din fața mea.

— Pa! strigă ele.

Nu-mi scapă felul în care îl inspectează pe Spencer și farmecul lui. Zâmbesc când îmi imaginez întrebările care mă vor bombarda mâine. Am și eu câteva întrebări, de pildă *Ce naiba caută aici?* În cele din urmă, colegele mele pleacă spre mașinile lor și dispar din vedere.

— Ce cauți aici? îl întreb.

Mă privește în ochi.

— Te așteptam.

Îmi mușc buza de jos și inima mi-o ia la goană. Nu m-am gândit decât la el de sâmbăta trecută. Sărutul lui mi s-a întipărit în suflet, iar senzația trupului său solid lângă al meu a lăsat o amprentă de neșters.

Spencer se uită la ceas.

— Timp de două ore, mai exact. E al dracului de frig aici, apropo!

Rânjesc.

— De ce n-ai bătut la ușă?

— Nu voiam să par prea disperat, îmi răspunde și ridică din umeri. M-am gândit că par destul de disperat dacă te caut ca un detectiv, după ce mi-am luat o zi liberă și am condus două ore doar ca să încerc să te văd.

Zâmbesc, cuprinsă de emoții. E ceva special la el. M-am tot întrebat dacă în seara aceea doar mi s-a părut.

Absolut deloc. Pot să confirm că este, într-adevăr, un exemplar foarte reușit.

— Vrei să iei cina cu mine? mă întreabă încet.

Mă uit în lungul străzii, apoi la mașina de peste stradă, unde mă așteaptă Wyatt.

— Ăăă...

Spencer așteaptă să-i răspund și zâmbește sexy, alene.

— Sunt chiar atât de neatrăgător, Charlotte, încât trebuie să stai atât pe gânduri?

Felul în care rostește Charlotte e atât de...

Îmi sună telefonul și văd numele lui Wyatt pe ecran. La naiba!

— Scuză-mă o secundă! îl rog și ridic un deget. Bună!

— Cu cine stai de vorbă? mă întreabă Wyatt.

Mă uit la bărbatul splendid din fața mea.

— Cu un prieten, îi răspund, indispusă că Wyatt mă sună chiar și din cauza unei simple discuții.

M-am săturat de prostiile astea!

Spencer mă urmărește încruntat.

— Cine e? Am nevoie de un nume.

— Să nu spui nimănui, te rog!

— Dă-mi un nume și păstrez secretul!

La naiba, de ce e viața mea atât de complicată? O să-l caute să vadă dacă are cazier, sunt convinsă.

— Îl cheamă Spencer Jones și o să iau cina cu el. Nu mai am nevoie de tine în seara asta. Poți să te întorci acasă acum, îl instruiesc enervată.

Dacă înainte nu voiam să ies cu Spencer, acum o fac doar ca să te calc pe nervi.

Pe figura lui Spencer se ivește satisfacția.

— Știi că nu pot să fac asta, răspunde Wyatt. Am să fiu afară, în mașină, dacă ai nevoie de mine.

Închide telefonul.

Frustrată, îmi încleștez maxilarul. Urăsc să fiu urmărită tot timpul. N-am nici un pic de intimitate.

— E totul în regulă? întreabă Spencer.

— Da!

Zâmbesc fals în timp ce mă uit către mașină.

— Scuze, era bodyguardul meu! E foarte deranjant, chiar și pentru mine.

— Chiar ai bodyguard?

Se uită peste stradă la Wyatt.

— Ha, ce chestie! Credeam că glumesc.

— Cum adică? îl întreb.

— Mi s-a spus la nuntă că n-am să mă pot apropia de tine pentru că ai gărzi de corp. Am crezut că se referă la fratele tău.

Îmi las capul în jos, rușinată. Doamne, acum știe toată lumea? Habar n-aveam!

— Îmi pare rău, știu că nu e normal!

Își bagă mâinile în buzunare și plecăm împreună.

— De ce ai nevoie de pază?

Mergem spre șirul de restaurante.

— Tatăl meu e...

Mă opresc, pentru că nu-mi place s-o rostesc.

— Bogat, așa că se teme mereu pentru siguranța mea.

— Ce se întâmplă dacă te sărut la cină?

Încep să râd și ridic o sprânceană.

— Ești foarte obraznic, domnule Spencer!

— Spence, mă corectează el. Prietenii îmi spun Spence.

— Spence, repet zâmbind.

— Eu cum să-ți spun?

— Charlotte, răspund fără ezitare.

— Așa zici?

Mă ia de braț.

— Cum îți spun prietenii?

— Vrei să fii prietenul meu?

— Posibil.

Zâmbesc când observ cât de relaxat e cu mine. E foarte familiar și pare să nu aibă nicio grijă.

— Chiar am crezut că toată povestea cu paza e o glumă, îmi spune nonșalant.

— Aș vrea eu!

Mă uit înapoi spre Wyatt, care stă în mașină și ne privește.

— Te deranjează că ne urmărește?

— Depinde.

— De ce?

— *Ce* se întâmplă dacă te sărut? Ce-o să facă?

Zâmbesc.

— Probabil te lasă lat, îl tachinez.

Adevărul este că n-am idee, pentru că Wyatt nu m-a văzut niciodată sărutând pe cineva.

Spencer se oprește și mă răsucește cu fața spre el.

— Și dacă aș face-o în privat?

Ne privim în ochi.

Ce-i cu bărbatul ăsta? Trece direct la subiect. N-am cunoscut niciodată un bărbat ca el. Prea pripit!

— Timpul meu privat e complet privat.

Îi zâmbesc sfios.

Aerul scapără între noi.

— Numai la tine m-am gândit săptămâna asta, îmi spune.

Emoțiile îmi clocotesc în stomac și, neștiind ce să spun, mă întorc și-l iau din nou de braț. Luăm colțul și ajungem pe strada principală din oraș.

— Unde mergem? întreabă el, privind în jur.

Arăt în lungul străzii.

— E un restaurant ceva mai în față.

Mă ia de mână și o ridică să o sărute.

Îmi îndrept privirea spre Wyatt, care ne urmărește încet cu mașina. Știu că încă ne vede. Mi se pare ciudat să mă aflu în compania unui bărbat știind că Wyatt ne privește.

— Nu-ți face griji pentru el, ci pentru mine! mă îndeamnă Spencer.

Mă privește în ochi cu o strălucire tandră și îmi zâmbește cald, observând că mă simt stingherită de atenția lui Wyatt.

Doamne, ce frumos e!

— Deci aici locuiești? În Nottingham?

Dau aprobator din cap.

— Aham!

— E frumos.

Zâmbesc și inima mea începe să bată mai tare. *Ca tine*, îmi spun.

Ajungem la restaurant, apoi intrăm și așteptăm la recepție.

— O masă pentru doi? întreabă el un ospătar în trecere.

— Desigur, domnule. Pe aici! răspunde tipul zâmbind.

Spencer îmi trage scaunul și mă așez.

Robert, un cunoscut care lucrează aici, e de serviciu. Mă vede și îmi zâmbește imediat.

— Bună, Lottie!

— Bună, Rob! îl salut și deschid meniul.

Deschide și Spencer meniul.

— Cine e? mă întreabă, prefăcându-se dezinteresat.

— Fostul meu soț.

Acum își ridică ochii.

— Te-am păcălit!

— Nu știam că ești comediană, îmi răspunde sec. Deci el poate să-ți spună Lottie și eu nu?

— Comedia e unul dintre talentele mele ascunse.

Rânjesc pe deasupra meniului.

— Și momentan sunt Charlotte pentru tine. Ochii lui mă fixează și îi apare o urmă de zâmbet pe față. E ca și cum ar fi acceptat o provocare tacită despre care n-am aflat încă.

— Atunci, am să-l adaug pe listă, murmură el.

— Ai o listă?

Se uită lung la meniu.

— Una *lungă*.

— Cu ce?

— Cu faptul că ești frumoasă și câte și mai câte.

Îmi mușc buza în timp ce-l privesc. Lara avea dreptate, chiar *este* delicios.

Robert se apropie de masă.

— Pot să vă iau comanda?

Spencer cercetează meniul și se uită la mine.

— Cât de departe e casa ta de aici?

— Nu e departe.

— Bun, comandăm niște vin?

Dau din cap. Pare o chestie foarte adultă pentru o seară de joi.

— Bine!

— Ce e bun din meniu?

Se încruntă, uitându-se la opțiuni.

— Aloft Cab Sav e bun, îi șoptesc emoționată.

Mă face să mă simt ca o fetiță timidă.

— Bun, luăm o sticlă, te rog!

Închide meniul pentru băuturi și i-l întinde ospătarului.

— Comandăm și mâncare în scurt timp.

Robert pleacă și Spencer își îndreaptă privirea spre mine.

— De ce te afli aici, domnule Spencer? îl întreb.

Îmi zâmbește blând și se apleacă peste masă, împreunându-și degetele sub bărbie.

— Voiam să te văd.

— De ce?

— Mă gândesc întruna la tine.

Îmi înghit nodul din gât.

Îmi place că a vrut să mă vadă.

Sosesc băuturile și rămânem tăcuți, fiindcă niciunul nu știe ce să spună.

— Câți ani ai, Charlotte? mă întreabă încet.

— Cred că am mai răspuns la întrebarea asta. Sunt prea tânără pentru tine, domnule Spencer.

Îi zâmbesc.

— Ei bine, eu am 25 de ani, îmi spune serios. Cu 13 ani de experiență.

Fac calculele. Are 38 de ani.

— Iar eu am 24... și *zero* experiență.

Ochii îi strălucesc de încântare. Poate credea că sunt mai tânără.

Luăm câte o gură din pahare și se așterne din nou o tăcere stânjenitoare.

— Ai iubit?

— Nu!

Se încruntă și încearcă să-și găsească cuvintele:

— Și nu îl iubești în secret pe bodyguard?

— Sigur nu! Te-ai uitat la prea multe filme, domnule Spencer, replic râzând.

Își duce mâna la piept și se preface ușurat.

— Mă bucur să aud asta! Nu pot să concurez cu bodyguarzi și chestii din astea.

Îmi face cu ochiul.

— Deși practic karate.

Pufnim în râs și rămânem cu ochii unul la altul. Există o afecțiune reciprocă între noi. Pentru mine, e faptul că

vorbește atât de direct, de parcă mă cunoaște deja, dar poate se poartă așa datorită experienței lui cu femeile. Nu e agitat în preajma mea, ca majoritatea bărbaților, iar atitudinea lui încrezătoare e foarte atrăgătoare.

Aș da orice să știu ce e în mintea lui.

— La ce te gândești? îl întreb.

— Depinde.

Se apleacă în față.

— De ce?

— Calculez riscurile în minte ca să-mi dau seama dacă iau bătaie în caz că te sărut.

Zâmbesc cu sfiiciune.

Ar merita.

Ospătarul ne întrerupe momentul când revine cu sticla de vin. Scoate dopul și toarnă câte puțin în pahare.

— Mulțumesc!

Iau o gură.

— Hmm!

Mă uit la paharul cu lichid rubiniu.

— E bun!

Spencer ridică paharul.

— Un toast!

— Pentru ce? îl întreb.

Mă privește în ochi.

— Pentru prima noastră întâlnire.

Zâmbesc blând.

— Sper să mai fi și altele, șoptește el amenințător și ciocnește paharul cu mine, după care ia o gură. Să știi că ți-am scris numele în jurnal luni dimineața!

Zâmbesc.

— De ce?

— Pentru că, atunci când îmi doresc ceva, îmi notez, îmi răspunde rânjind.

Chicotesc.

— Nu e deloc înfiorător!

Începe să râdă.

Iau o gură de vin și rămân câteva secunde pe gânduri.

— Pot să te întreb ceva?

— Orice.

— De ce ai condus până aici ca să mă vezi fără să dai un telefon înainte?

— Pentru că știam că n-ai să accepți să mă vezi dacă te sun înainte.

Ochii îi coboară la buzele mele, apoi îi întâlnesc din nou pe ai mei cu o foame pe care n-am mai simțit-o niciodată. Aerul dintre noi se umple de electricitate. Doamne, simt că iau foc văzând felul în care mă privește!

— Te-a rănit cineva în trecut? mă întreabă.

Mă uit la el derutată.

— Ce vrei să spui?

— Te-a rănit cineva fizic?

— Ce? Nu!

Mă încrunt.

— De ce spui asta?

— Pentru că sâmbătă seara părea că te temi de mine.

Îmi las capul în jos, rușinată. Știu că se referă la momentul în care i-am simțit erecția. Sinceră să fiu, m-a îngrozit, și urăsc faptul că și-a dat seama.

— Nu știam unde erau bodyguarzii tatei, îi șoptesc. Eu nu fac astfel de lucruri în public.

Îmi susține privirea și se întinde peste masă ca să mă ia de mână.

— Dar în privat, Charlotte? Ce fel de lucruri faci în privat?

Ne uităm un moment unul la altul. Ce pot să spun fără să par promiscuă?

— Lucruri private, îi răspund în șoaptă.

— Mi-ar plăcea să petrec puțin timp cu tine în privat.

Mă las pe spate, jignită de îndrăzneala lui.

— Ești aici doar pentru sex, domnule Spencer?

Se încruntă la mine.

— Nu-mi mai spune așa!

— Așa te cheamă, nu?

— Da, dar așa îmi spui când mă ții la distanță.

— Nu fac decât să-ți pun o întrebare. Nu te-am ținut nicăieri.

— Da, sunt atras de tine.

— Nu asta te-am întrebat.

— Dacă sunt aici doar pentru sex? Nu! Dacă m-am întrebat cum ar fi să am relații intime cu tine? Da.

„Relații intime."

Mi se taie respirația când mă uit la el. E primul bărbat din viața mea care a avut curajul să-mi facă avansuri, și mă trezesc încercând să nu zâmbesc.

— De ce?

— Ești frumoasă și diferită de majoritatea femeilor.

— Deci nu urmărești decât femei frumoase? îl întreb. Sunt curioasă ce îl interesează pe un bărbat ca tine, atâta tot.

Ridic din umeri, sperând că n-am depășit o limită.

Îmi zâmbește și mă ia din nou de mână peste masă.

— Întreabă-mă orice vrei. Nu am nimic de ascuns. Sunt foarte sincer. Poate prea sincer.

— Atunci, te întâlnești doar cu femei frumoase? îi repet.

Doamne, cum am ajuns la subiectul ăsta?

— Mă întâlnesc doar cu femei pe care le consider frumoase.

Se încruntă, dus o clipă pe gânduri.

— Deși, în ultima vreme, gusturile mele au devenit foarte eclectice.

— Cum așa?

— Nu mi se mai pare de ajuns să fie doar frumoase și atât.

Mă ia de mână și-mi sărută vârfurile degetelor. Îi simt efectul până în vârful degetelor de la picioare.

Mă uit lung la el, fără să-mi găsesc cuvintele, dar având mult prea multe de spus.

— Tu, de exemplu, continuă el. Lucrurile care m-au atras la tine m-au ținut treaz noaptea toată săptămâna.

— Cum ar fi?

— Ai o feminitate naturală. Și un aer încrezător, dar...

Se oprește.

— Când te-am atins, te-ai speriat de mine.

Mă uit la el; inima îmi bate cu putere și tot nu-mi găsesc cuvintele.

— Presupun că ești foarte inteligentă și educată, dar fratele tău te ține captivă într-un palat de fildeș pentru ca bărbații să nu ajungă la tine, ceea ce înseamnă că sigur nu ești promiscuă.

De unde știe?

— Cred că vei ajunge să te măriți cu un bărbat ales de familia ta, unul extrem de bogat, și vei duce o viață luxoasă – viața pe care se așteaptă toți să o ai.

Mă sprijin de spătarul scaunului, oripilată de presupunerile lui... mai ales pentru că sunt adevărate.

— La asta te-ai gândit toată săptămâna?

Sorb din vin.

— Și eu care credeam că îți imaginai cum mă satisfaci în timpul acelor relații intime de care vorbeai!

Îmi dau ochii peste cap, dezgustată.

— Mă dezamăgești, Spencer Jones!

Râde, gros și zgomotos, un râs care îmi pătrunde în oase.

— Nu e nevoie să-mi imaginez cum te-aș satisface în pat. Știu, fără îndoială, cum să fac asta.

O, îmi place de el, căci e diferit de toți cei pe care i-am cunoscut până acum!

— Ei bine, te înșeli într-o privință, reiau. Dacă voi alege vreodată să mă mărit, mă voi mărita din dragoste, iar familia mea nu va avea nimic de-a face cu asta. Dar tu, Spencer? De ce ești singur la 38 de ani?

Zâmbește și se lasă pe spătarul scaunului.

— Ei, asta e întrebarea de un milion de dolari! Aș putea să-ți spun o tâmpenie de genul că n-am găsit femeia potrivită.

— Tâmpenie?

Ridică din umeri.

— Am găsit femeia potrivită. Iar și iar, am găsit mereu femeia potrivită.

— Dar?

Nu mă așteptam deloc la răspunsul lui.

— N-am găsit pe nimeni care să merite să lupt cu mine însumi.

— Să lupți cu tine însuți? întreb. Nu înțeleg.

— E greu de explicat.

Mă aplec în față, fascinată de bărbatul din fața mea.

— Încearcă!

Îmi zâmbește ușor și sexy, apoi ia o gură de vin, fixându-mă cu o expresie intensă.

— Nu e discuția pe care îmi imaginam că o vom avea în seara asta.

— De acord!

Îi zâmbesc. Conversația asta e revigorant de sinceră.

Oftează încet.

— Iubesc femeile, iubesc sexul și îmi iubesc independența.

Aleg să nu răspund.

— Și nu vreau să rănesc oamenii, așa că nu risc.

— Nu riști?

— N-aș putea să fiu cu cineva, să fiu îndrăgostit și să fiu infidel. Eu nu sunt așa. De asta n-am ales să fiu doar cu o femeie până acum.

— Dar ai prietene cu beneficii?

— Da!

— Asta îți dorești de la mine?

Se încruntă ușor.

— În mod surprinzător... nu.

— Atunci, ce vrei de la mine?

Se uită lung la mine.

— Asta am venit să aflu.

Ni se aduce mâncarea și începem să mâncăm în tăcere. El pare relaxat, dar eu îmi frământ creierii. De ce suntem la întâlnirea asta? Ce vrea de la mine? Mănânc mult timp în tăcere, în timp ce mă străduiesc să găsesc un răspuns logic...

Și atunci mă prind.

Așa operează el.

Așa convinge femeile să se culce cu el fără să-și creeze obligații. E atât de sincer și autentic, încât îți vine să devii brusc una dintre prietenele lui cu beneficii... pentru că te asigură că nu ai cum să suferi.

Toate aceste femei știu în ce se bagă și nu le pasă.

Iar în clipa asta mi-aș da și brațul drept să mă ducă acasă pentru așa-zisele relații intime. Văd în fața ochilor imaginile cu el și femeile acelea de pe Google și mă înfior. Ultimul lucru de care am nevoie este să devin una dintre femeile acelea proaste.

Încetează!

Nu te lăsa convinsă de prostiile astea!

E un afemeiat... iar metoda lui funcționează.

Trebuie să schimb subiectul.

— Cu ce te ocupi, Spencer?

— Spence, mă corectează.

— Spence!

Zâmbesc și mai iau o înghițitură.

— Dețin o firmă metalurgică și proiectez zgârie-nori.

Mă încrunt în timp ce mestec.

— Cum s-a întâmplat asta?

— Prietenul meu, Sebastian, e arhitect. Avea probleme cu un proiect la un moment dat și mi-a povestit. Am făcut câteva cercetări și, în procesul de design, am găsit o nișă pe piață care nu era deservită, prin urmare am creat un nou tip de oțel și așa am ajuns să proiectez zgârie-nori. Acum livrez în majoritatea țărilor din lumea întâi și am aproximativ 400 de angajați care lucrează pentru mine.

Zâmbesc în timp ce-l observ cum se agită. E mândru de el însuși. Ridic paharul spre el și ciocnește cu mine.

— Bravo! îi zâmbesc. E extraordinar!

— Mulțumesc! Am muncit mult ca să ajung unde sunt acum. Tu cu ce te ocupi? mă întreabă.

— Am studiat Dreptul și Comerțul, apoi am început să lucrez la o cauză la care mama mea ținea foarte mult. De atunci, am rămas acolo.

— Nu te folosești de diploma ta?

— Nu, din păcate! îi răspund, zâmbind. Sper că într-o bună zi îmi va fi de ajutor. Am o idee trăsnită, care sper să se îndeplinească la momentul potrivit.

Zâmbește și se șterge la gură cu șervetul.

— Și familia ta? Povestește-mi despre ei! îl încurajez.

— Am o soră și un frate. Sora mea e o mamă casnică acum, iar fratele meu e chirurg. Mama locuiește aproape de Londra. Îi văd foarte des.

— Și tatăl tău?

— E un nenorocit care nu merită nici să-l scuip, îmi răspunde cu răceală. Mi-am schimbat legal numele în Jones când am împlinit 13 ani... numele mamei.

Mă las pe spate, surprinsă de veninul lui.

— Nu vă înțelegeți bine?

— Îl urăsc cu patimă!

Soarbe din pahar.

— Subiectul următor, te rog!

— O!

Iau o gură de vin, bulversată de ura față de propriul său tată. Mă întreb despre ce o fi vorba. N-am cunoscut niciodată un om care își disprețuiește tatăl.

— Povestește-mi despre familia ta! repetă el, într-o încercare evidentă de a schimba subiectul.

— Păi, am casa mea pe domeniul tatălui meu.

Îmi zâmbește vag în timp ce ascultă și continuă să soarbă din paharul cu vin.

— Am doi frați. Edward are o inimă de aur, dar e atât de preocupat de siguranța mea, încât e aproape insuportabil. Mai am un frate, William, care trăiește în Elveția cu soția și copilul lor.

— William nu lucrează cu tatăl tău?

— Nu, el și Edward nu se înțeleg bine. Edward o urăște pe soția lui William.

— O! exclamă încruntat. Și mama ta?

Simt o strângere de inimă și ochii mi se umplu de lacrimi înainte să-mi pun masca de curaj.

— Mama a murit într-un accident de mașină acum cinci ani.

Acum se schimbă la față.

— Îmi lipsește nespus de mult.

Se întinde peste masă și mă ia de mână.

— Îmi pare rău!

— Și mie!

Îi strâng mâna ca o mulțumire tacită pentru bunătatea lui.

— Doamne sfinte! murmură încet și se sprijină de scaun. Am venit aici să te curtez, dar n-am reușit decât să te fac să vorbești despre lucruri morbide și ți-am spus că sunt un ticălos afemeiat care nu e vrednic de încredere. E clar că-mi pierd îndemânarea.

Chicotesc și ridic paharul cu vin.

— Dar un ticălos foarte drăguț!

Ne privim din nou în ochi și aerul vibrează între noi. Îmi zâmbește cu căldură.

— Ești mai frumoasă decât îmi aminteam, Charlotte! Mă bucur că am venit!

— Și eu la fel! șoptesc.

Terminăm cina și savurăm desertul. Sunt cu adevărat surprinsă de cât de ușor ne înțelegem. E amuzant, spiritual și nu e deloc așa cum îmi imaginam.

— Domnule, voiam să vă anunț că barul se închide în curând. Mai doriți și altceva? întreabă ospătarul.

Eu și Spencer ne privim surprinși. Când a trecut timpul? Parcă abia am ajuns aici.

— Nu, plecăm în curând, răspunde Spencer.

Terminăm băuturile, iar el achită nota. Apoi mă ia de mână și ieșim la stradă. Îl văd pe Wyatt în mașină și mă simt copleșită de vină. Nu l-am făcut niciodată să mă aștepte cât sunt la o întâlnire.

Măcar tata și Edward sunt plecați în seara asta la Londra la un eveniment de serviciu și nu sunt acasă.

— Unde e casa ta? mă întreabă Spencer în timp ce mergem.

Apasă pe un buton de la chei și farurile unui Maserati negru, sport, se aprind.

— În afara orașului.

Zâmbesc când ajungem în dreptul mașinii extrem de joase.

— E mașina ta?

— Da!

Îmi zâmbește năstrușnic.

— Ar fi trebuit să-mi dau seama că ai o mașină de pozeur.

Afișează încă un zâmbet cuceritor și îmi deschide portiera. Simt că mă topesc.

— Da, pentru că Bentley-ul în care te deplasezi tu e foarte subtil! îmi răspunde sec.

Chicotesc și mă așez pe scaun.

— Nu e mașina mea, ci a tatălui meu.

Pornește motorul și intră în trafic.

— Atunci, tu ce mașină conduci? mă întreabă curios.

Îmi muște buza de jos și ezit.

Îmi aruncă o privire fugitivă.

— Bodyguardul tău te conduce mereu cu acel Mercedes negru, nu-i așa?

Ridic din umeri, stânjenită.

— Oarecum!

Se încruntă și-și rontăie unghia de la degetul mare în timp ce se gândește, cu ochii la drum.

— Cum suporți?

— Ce anume?

— Lipsa libertății și controlul lor asupra ta.

Mă încrunt la el.

— Ce vrei să spui?

— Ei știu unde ești în fiecare secundă, în fiecare zi. Cum suporți lucrul ăsta? Nu te simți sufocată, nu simți că vrei să evadezi?

Mi se strânge inima. E prima persoană care m-a înțeles.

— Mai mult decât crezi.

Oftez abătută.

Se uită la mine și zâmbește răutăcios.

— Ce e? rânjesc.

— Poate ar trebui să fugi cu mine și să intri în clubul fetelor rele.

Mișcă din sprâncene.

— Pot să te învăț cum să te distrezi în cele mai perverse moduri posibile.

Pufnesc în râs și mă uit pe geam. Dacă ar ști cât de tentată e oferta lui!

— Sunt sigură că ai putea, domnule Împielițat!

Râde și îmi pune mâna pe coapsă, de parcă a mai făcut-o de o mie de ori până acum.

E foarte ciudat! Nu o face pe romanticul, nu încearcă să fie perfect, nu se preface altfel decât este în realitate, și funcționează. Clipă de clipă, mă simt tot mai confortabil în compania lui. Toată sinceritatea asta îl face să-mi pătrundă pe sub piele.

Doamne, cât de priceput e!

— Aici e, fă la stânga! îi spun.

Ajungem la porțile mari de piatră, iar el se uită la mine.

— Care e codul?

Îmi întorc ochii spre Wyatt, în mașina din spate. Nu ar trebui să dau nimănui codul de acces.

— 1105.

Mă uit la Wyatt prin oglinda din dreptul pasagerului și văd că se enervează.

Spencer tastează codul și intră pe alee.

— Asta e casa mea, adaug.

Parchează mașina și se uită la mine în vreme ce farurile lui Wyatt se apropie din spate.

Spencer îl vede în oglindă.

— Tipul ăsta mă calcă pe nervi, bombăne în barbă, apoi deschide portiera. Hai!

Mă uit la el nedumerită. Are impresia că-l invit înăuntru?

— Te conduc la ușă, Charlotte!

Își dă ochii peste cap.

— Relaxează-te, ce naiba!

— O!

Zâmbesc, deși mă simt aiurea, apoi cobor din mașină și-l urmez pe cele șase trepte ale verandei până la ușă.

— Pot să intru... la o cafea? mă întreabă.

Îmi ridic privirea la el în timp ce stăm în întuneric.

— Nu avem nimic în comun, Spencer.

— Spence! mă corectează.

— Nu avem nimic în comun, Spence.

Îmi zâmbește.

— Nu-mi pasă.

Se apleacă în față de parcă vrea să mă sărute, dar fac un pas înapoi.

— Vezi? mă răstesc.

— Ce să văd?

Se încruntă.

— De asta nu poți să intri.

— La ce te referi?

— La abilitatea ta de-a convinge femeile să se culce cu tine.

Se încruntă și-mi ia mâna, apoi îmi sărută degetele.

— Nu vreau decât o cafea, Charlotte. De ce crezi că aș avea o abilitate ascunsă?

Mă uit cum îmi sărută degetele.

— Păi, nu e chiar ascunsă. E în văzul lumii, șoptesc.

Își dă ochii peste cap și-și trece mâinile prin păr.

— Nu mai căuta pe Google, Charlotte! oftează el. Nu iese nimic bun din asta.

— Nu ne potrivim, Spencer.

Scot un oftat.

— Potriviți sau nu, îmi dau seama că ești atrasă de mine.

— Așa e. Nu neg asta, recunosc.

Îmi zâmbește blând și-mi cuprinde fața în palme.

O noapte... doar o noapte cu el.

Inima mea începe să bată cu putere când îmi imaginez cum m-aș simți în patul lui.

Își trece degetul mare peste buza mea de jos, pândindu-mi reacția.

— Vreau să mai vorbim. Încă n-am avut parte de suficient timp lângă tine.

— Despre ce să vorbim? întreb în șoaptă, incapabilă să mă concentrez când îmi atinge buza în felul acela.

— Invită-mă înăuntru la o cafea, ca să nu ne mai vadă!

Arată spre Wyatt, care stă în mașina parcată și ne urmărește cu ochi scrutători. Spencer îmi dă drumul la mâini și le ridică pe ale lui în aer.

— O să fiu cuminte, promit!

Mișc din buze ca să nu zâmbesc.

— Și, după ce bem cafea, dacă nu vrei să mă mai vezi, e în regulă.

Ridică din sprâncene.

— N-am să-ți mai scriu niciodată numele în jurnal.

Își încrucișează degetele pe piept.

— Jur!

Pufnesc în râs, dar îmi amintesc imediat cine este cu adevărat și redevin serioasă.

— N-ai să găsești la mine ceea ce cauți, domnule Spencer.

Mă privește în ochi și îmi mângâie obrazul cu degetele.

— Poate m-am săturat de tot ce vine după, Charlotte. Poate îmi doresc să văd cum e înainte.

Simt că-mi tresaltă stomacul de emoție, fiindcă energia dintre noi e palpabilă.

— E târziu! intervine Wyatt din spatele nostru, punând capăt momentului și făcându-ne să tresărim.

Spencer se încruntă la Wyatt, care a urcat tiptil treptele spre verandă.

— Bună! spune Spencer și îi întinde mâna lui Wyatt.

Observ că e iritat pentru că Wyatt ne-a întrerupt.

— Sunt Spencer Jones.

Wyatt îl privește chiorâș și dă mâna cu el.

— Wyatt. Sunt bodyguardul lui Charlotte.

— A ajuns în siguranță acasă, Wyatt, rostește Spencer monoton, uitându-se urât la Wyatt. Ce-ar fi să-i dai drumul de aici și să ne acorzi puțină intimitate?

Casc ochii la el.

— Nu prea cred, răspunde Wyatt calm. Cred că e timpul ca *tu* să-i dai drumul de aici.

Spencer rânjește amuzat și-și bagă mâinile în buzunare.

— De fapt, intru să beau o cafea cu frumoasa mea parteneră.

Se uită la mine și îmi ia mâna, apoi o ridică și o sărută.

— Nu-i așa, Charlotte?

— Da, șoptesc mirată.

O, Doamne, ce naiba fac?

Wyatt își încleștează fălcile, iar Spencer zâmbește și îi face jucăuș cu ochiul, bucurându-se vizibil de moment.

— Wyatt, tu... ai terminat programul pentru seara asta, îi spun ușor bâlbâit. Eu și Spencer o să bem o cafea, atâta tot.

Deschid ușa, fâstâcită.

— Ar trebui să mergi acasă de-acum.

— Poate ne vedem dimineață când plec, Wyatt? spune Spencer vesel. O să fii aici dimineață? îl întreabă, făcând-o pe nevinovatul.

Wyatt emană o furie termonucleară în timp ce-l fixează pe partenerul meu cel îndrăzneț. N-am idee ce joc face Spencer.

— Spencer! intervin. Termină!

Ce naiba fac idioții ăștia doi? E clar că Spencer îl ațâță. Se uită în ochii lui Wyatt.

— Știi că are 24 de ani și e perfect capabilă să ia propriile decizii, nu?

Îmi mușc buza să-mi înăbuș zâmbetul. E primul bărbat care l-a înfruntat în acest fel pe unul dintre apropiații mei. E plăcut să simt că cineva e de partea mea, măcar de data asta.

— Wyatt, dragule, du-te acasă! Ne vedem mâine! îi spun încet și intru în casă. Sunt bine, promit!

Spencer intră după mine și flutură din degete cu un zâmbet larg și exagerat.

— Noapte bună, Wyatt!

Închid ușa și fac ochii mari.

— Ce naiba faci, Spencer? mă răstesc.

— Mă joc cu el, îmi răspunde rânjind.

— Asta văd și eu, dar de ce?

— Pentru că nu accept să-mi dicteze când pot să te văd.

Mă prinde de talie și îmi zâmbește. Pe urmă, se apleacă și mă sărută.

— Putem trage draperiile ca să vadă că te sărut?

Încep să râd în timp ce-l sărut.

— Termină, te porți ca un copil răzgâiat!

— Te place.

— Ba nu mă place.

— De ce i-ai spus „dragule" adineauri?

Mă încrunt.

— Ce? N-am făcut asta.

— Ba da. Să nu-i mai spui așa!

Mă sărută delicat.

— De ce nu?

— Pentru că și eu te plac.

Își coboară mâinile pe fundul meu și mă lipește de erecția lui.

— Nu vreau să-i spui „dragule" bodyguardului.

Inima îmi bubuie în piept și rămân fără aer în plămâni după ce expir prelung.

— Mă... placi? întreb emoționată și-mi ridic ochii spre el.

Cum ar trebui o femeie să gândească limpede cu arma aia apăsată pe abdomen?

Nu tresări, nu tresări, nu tresări!

— Hmm!

Îmi zâmbește alene și sexy și-mi dă părul la o parte de pe față.

— De fapt, te plac foarte mult!

E cea mai derutantă întâlnire la care am ieșit vreodată. Toți bărbații cu care am ieșit în trecut s-au dat peste cap încercând să mă impresioneze, dar pe Spencer nu-l interesează ce cred eu și încearcă să-l enerveze pe bodyguard.

Trăiește clipa deplin.

În mod ciudat, cred că ar putea fi cel mai atrăgător bărbat pe care l-am cunoscut de multă vreme. Dacă nu cumva în toată viața mea.

Îmi imaginez o întâlnire între Edward și Spencer și-mi las capul în jos ca să nu vadă că zâmbesc.

— Ce e?

Îmi propteşte un deget sub bărbie și-mi ridică fața spre el.

— Fratele meu te-ar detesta.

Râde.

— Ți se pare că mă doare undeva de părerea fratelui tău?

Îi zâmbesc.

— Nu!

Se apleacă și-mi sărută buzele, iar limba lui îmi pătrunde încet în gura deschisă. Mi se înmoaie genunchii.

— Ia-mă pe după gât, îngeraș! murmură în timp ce mă sărută, știind că trebuie să mă ghideze.

„Îngeraș."

Îmi ridic încet brațele în jurul umerilor lui puternici, încântată de felul în care mă privește cu ochii aceia mari și albaștri.

Atracția sexuală dintre noi e palpabilă. Îi simt erecția rigidă în dreptul abdomenului și, în mod straniu, vreau să... vreau s-o simt.

Mi se pare ciudat de intim și special, chiar dacă la cină mi-a spus că nu e deloc așa.

— Ești cuminte, domnule Spencer? îl întreb în șoaptă.

— Doamne, nu vreau să fiu!

Se apleacă și mă sărută din nou.

— Din cauza ta, vreau să fiu obraznic.

— Și ce se întâmplă când ești obraznic?

— Ne-o tragem, îmi șoptește cu gura lipită de a mea. Îndelung, adânc și tare.

Încep să mă topesc pe dinăuntru când îmi imaginez corpul lui gol peste mine. Simt excitația între picioare când îmi sărută iarăși buzele. Rămânem în același loc multă vreme și ne sărutăm ca niște adolescenți.

Sărutul devine mai frenetic. Mă îndrumă spre canapea și cade pe spate, apoi mă trage în jos și mă așază călare în poala lui.

Își strecoară mâinile în părul meu și fețele ni se unesc, în timp ce sărutările devin tot mai erotice.

Își coboară buzele pe gâtul meu și mă mușcă tare.

— Poate ar trebui să-ți las un semn uriaș ca să-l calc pe Wyatt pe nervi, îmi șoptește. Să se învețe minte să nu se mai ia de mine.

— Spencer! icnesc și-mi feresc gâtul de dinții lui. Ești nebun?

Mă privește în ochi.

— Posibil.

Îi simt erecția masivă în timp ce-mi lipește sexul de corpul lui.

— Freacă-te de mine, îngeraș! îmi șoptește.

Mă prinde de șolduri și începe să mă legene înainte și înapoi pe erecția solidă. Corpul îmi reacționează, înfiorându-se de plăcere.

O, Doamne, ce bine e!

Îmi trec mâinile prin părul lui și ne privim în ochi într-un moment de luciditate.

Ne sărutăm în timp ce mă mișc în continuare pe corpul lui și, în lipsa oricărui avertisment, trupul începe să-mi tremure. Spencer șuieră aprobator printre dinți.

— Hai în pat să ne-o tragem! îmi șoptește aspru.

Gâfâi, copleșită de o multitudine de emoții.

— Poftim? întreb, în timp ce se împrăștie ceața provocată de excitație.

— Hai să ne-o tragem! murmură în dreptul gâtului meu.

— Vrei să mi-o tragi? întreb, șocată de francheța lui.

— Doamne, *da*! mârâie și mă sărută din nou. Spune-mi că și tu vrei să mi-o tragi!

Geme, lipit de sânii mei.

Deodată, simt că-mi ies din propriul corp când îl văd atât de excitat.

— Spencer? îi spun.

— Spence! mă corectează și-mi mușcă sfârcul prin bluză.

— Eu n-am...

Mă sărută apăsat și mă freacă de sexul lui rigid.

— Sunt virgină, scâncesc.

Se retrage ca să se uite la mine, cu părul ciufulit și buzele umflate.

— *Ce* ești?

Se încruntă.

3

Spencer

— N-AM MAI FĂCUT SEX PÂNĂ ACUM.

— Niciodată?

Clatină din cap.

Mă uit lung la ea, cu respirația întretăiată. *Ghemește sau ce naiba?*

— În seara asta, cu tine, ar fi prima dată.

Casc ochii de groază.

— Ce dracu'?

O dau la o parte și mă ridic imediat.

— Faci mișto de mine?

— Nu, nu fac! se răstește, iritată de reacția mea. Îți ofer virginitatea mea. O vrei sau nu?

„Virginitatea ei."

Mă uit la ea cu gura căscată.

— Normal că o vreau, la naiba!

Îmi trec mâinile prin păr și încep să umblu de colo-colo.

— Adică...

Mă opresc și mă uit din nou la ea.

— Niciodată? întreb încet.

Clatină din cap, și atunci schițez o grimasă.

Virgină. Virgină. Virgină, la dracu'! Aș face-o naibii bucăți.

Habar n-am cum să mi-o trag cu blândețe.

— Nu e tocmai reacția la care mă așteptam, șoptește.

Mă uit la ea și îmi schimb expresia.

— Doamne, Charlotte!

Mă aplec și sărut cu tandrețe buzele acelea mari și pline, ținându-i fața în palme.

— Ești femeia perfectă!

— Dar? întreabă îmbufnată.

Mă uit la ea, neștiind ce să zic. Inima mi se zbate în piept.

Dacă o dezvirginez, devine disperată și atașată de mine, și am s-o dau în bară. Fetele se îndrăgostesc de primul partener de sex, iar eu nu știu să iubesc.

Dar vreau s-o fac. Îmi imaginez că o învăț cum se face, și penisul meu mai că dă în plâns de bucurie. Ar fi al dracului de bine!

— Spencer, ce e?

Îmi înghit nodul din gât și o sărut încet, încercând să-mi controlez dorința.

Ea merită ca prima dată să fie ceva blând și delicat... două lucruri care nu-mi sunt caracteristice. În plus, o am prea mare. Am s-o rănesc.

Nu și dacă o pregătești mai întâi.

Mă văd sărutându-i interiorul coapsei și mi se întărește într-un mod dureros.

— Ar trebui să pleci, șoptește cu asprime.

Mă uit la ea derutat.

— Știam că ești diferită din clipa în care te-am văzut, recunosc încet.

E perfectă, la dracu', și pe dinăuntru și pe dinafară!

Doamne, cât o doresc! O *vreau* cu toată ființa mea.

Se ridică brusc și deschide ușa din față în grabă.

— La revedere, Spencer!

Ce? Ce naiba?

— Stai, nu... Nu vreau să plec, mă bâlbâi.

Futu-i, de ce-am ezitat? Acum crede că nu o doresc.

— Vreau să pleci. Imediat!

— Nu plec nicăieri, îi spun și rămân pe loc.

— Ai auzit ce-a spus domnișoara, mârâie Wyatt de pe verandă.

Ne întoarcem amândoi, speriați.

— Nu acum, nenorocitule! mă răstesc.

— Ieși afară până nu te bat măr!

— Ce naiba?

Mă încrunt și-mi întorc ochii spre fata frumoasă din fața mea.

— Charlotte?

— Te rog să pleci, Spencer! îmi spune cu ochii plini de lacrimi.

Îmi cade fața când îmi dau seama că am jignit-o.

Se întoarce și urcă scările în fugă, fără să-mi dea de ales. Wyatt mă împinge spre ușă, și-mi smulg brațul din mâna lui.

— Nu mă atinge, dracului! strig la el și ies valvârtej pe verandă.

— Să nu te mai prind pe aici!

Mă întorc spre el.

— Am să vin oricând am chef, boule! Dă-te dracului din calea mea!

Plec nervos spre mașină, apoi pornesc motorul și-l turez cât pot de tare.

Mă uit o secundă la casa ei și la câinele ăla idiot de pază de pe verandă.

Nici măcar n-am numărul ei de telefon, la naiba!

Pornesc în grabă pe alee și trec de porțile mari de piatră.

— Bravo, Spencer, ticălos prost ce ești!

Strâng volanul până mi se albesc degetele.

Ce catastrofă uriașă!

Stau la masa din bucătărie și scriu pe Google cuvintele „Charlotte Prescott".

E duminică seara, și de joi încoace, de când am văzut-o ultima dată, trăiesc un coșmar.

Niciodată n-am regretat atât de mult că n-am făcut ceva.

Sorb din paharul de whisky și aștept să apară rezultatele. Zâmbesc când zăresc pe ecran galeria de imagini cu femeia aceea frumoasă. Le derulez una câte una și îi admir fața perfectă, angelică.

Sunt poze încă de pe vremea când era mică, în uniforma unei școli particulare, de la meciuri de polo, câteva evenimente caritabile, dar foarte puține imagini recente.

Asta pentru că nu iese niciodată din casă.

Charlotte Prescott e singura fiică a lui Harold Prescott și sora mai mică a miliardarilor Edward și William Prescott.

A devenit multimiliardară după ce tatăl lor a împărțit averea acum cinci ani, ca să investească în jocuri

legale de noroc. Prescott Holdings deține acum cel mai mare portofoliu de cazinouri din lume, cu o valoare estimată de 29 de miliarde de dolari.

Cunoscută pentru discreția ei, Charlotte a fost cea căreia i se datorează extinderea și dezvoltarea noului Fond Național de Filantropie de 160 de milioane de lire din 2016.

Fondul pe care îl conduce a fost înființat de răposata ei mamă în urmă cu peste 15 ani.

Este și sponsor al artelor și face parte din consiliul Galeriei de Artă din Londra și al Companiei de Teatru a Regatului Unit.

Valoarea estimată a averii lui Charlotte Prescott este de patru miliarde de lire.

Ridic din sprâncene, uimit de cele citite. *Să-mi trag una!*

Nici nu e de mirare că e păzită atât de bine.

Sorb din pahar cu mâna tremurând și citesc următorul articol.

Timp de aproape 25 de ani, Charlotte, singura fiică a lui Harold Prescott, a fost una dintre cele mai misterioase femei din Regatul Unit. Încă de la naștere, al treilea copil al lui Harold și al soției sale, Angelique, a fost o enigmă. Ascunsă în școli particulare de la o vârstă fragedă, Charlotte a crescut timidă și stângace în societate până când, la maturitate, a devenit la fel de discretă ca tatăl ei – inaccesibilă. Charlotte este rareori văzută în

public și este atât de bine păzită pentru că este considerată cea mai de preț comoară a familiei.

Unii spun că în ultimii cinci ani, de la moartea mamei sale, Charlotte a ales să ducă o viață retrasă.

Charlotte, care apare rareori în public și participă de regulă doar la evenimente caritabile, locuiește cu familia ei la moșia lor privată dintr-o zonă rurală.

Futu-i! Trântesc laptopul, scârbit de mine însumi. Văd tot timpul dezamăgirea de pe fața ei când am ezitat să accept ceea ce îmi oferea cu mult curaj. Crede că n-am vrut-o pentru că e virgină. De-ar ști cât de departe e de adevăr!

Intru în restaurant la șapte dimineața. Masters și Sebastian sunt la masa noastră obișnuită și au comandat deja pentru mine. Ne întâlnim în fiecare luni. Găsim cu greu timp să ne vedem, așa că profităm când putem.

— Bună! îi salut și mă așez pe scaun.

Mă privesc amândoi încruntați.

— Ce-i cu tine? întreabă Seb.

— Nimic.

Iau ziarul de pe masă și-l deschid.

— Cum a fost weekendul vostru? îi întreb.

— Mai bun decât al tău, evident, răspunde Masters. Ce naiba s-a întâmplat în Nottingham săptămâna trecută?

— Nimic, oftez.

Zâmbesc amândoi.

— Nu a vrut să te vadă?

Îmi umflu obrajii cu aer.

— Ba m-a văzut.

Dau furios paginile ziarului.

— Și ce s-a întâmplat? Vrem detalii.

— Nu vă dau detalii.

Mă uit la prietenii mei.

— Dar aţi avut dreptate. Într-adevăr, nu e deloc de nasul meu.

— Cum aşa?

— E virgină.

Se holbează amândoi la mine, şi jur că e atât de linişte, că se aude şi musca!

Îmi azvârl mâinile în aer.

— N-am dreptate? Adică, ce mama dracului?

— O, la naiba! şopteşte Masters şi-şi trece mâna peste barbă.

— Şi ce s-a întâmplat? Ţi-a spus că se păstrează pentru căsătorie şi te-a dat afară? întreabă Seb.

— Nu! Mi-a spus că e virgină, eu m-am panicat ca un copil nenorocit, *pe urmă* m-a dat afară.

Masters se uită lung la mine.

— Ce-ai făcut?

Clatin din cap.

— Nu pot să fac faţă la asemenea presiune, frate! Nu pot să am o relaţie monogamă cu o femeie mai mult de o săptămână.

Îmi strâng şaua nasului.

Seb dă aprobator din cap.

— Asta aşa e.

Masters mă priveşte încruntat, fără să scoată o vorbă.

— Am luat cina şi ne-am dus la ea acasă. Până să intrăm, m-am luat la harţă cu nenorocitul de bodyguard.

— Are bodyguard? întreabă Masters.

— Da, şi cred că o place. Era mult prea implicat.

Mă opresc o secundă şi-mi amintesc de expresia de pe faţa lui Wyatt.

— După ce am scăpat de el, am trecut la treabă și i-am spus că ar trebui să ne-o tragem. Și atunci mi-a zis că e virgină.

Ni se servește micul-dejun în timp ce se face liniște la masă.

Iau furculița și cuțitul.

— Să-mi trag una! șoptește Seb în cele din urmă. Mie de ce dracu' nu mi se întâmplă chestiile astea niciodată?

Se plesnește peste frunte.

— Mi-aș da testiculul stâng să am o virgină!

Masters râde.

— Nu?

Își taie felia de pâine prăjită.

— Imaginează-ți ce partidă tare ar fi!

Zâmbesc amândoi amenințător.

— Încetați! gem. Nici să nu vă gândiți la sexul cu ea!

Îndrept cuțitul spre Sebastian.

— Dacă te apropii de ea, te omor naibii!

Pufnesc amândoi în râs.

— Iisuse Hristoase, potolește-te! râde Seb.

Îmi trec mâinile prin păr.

— Femeia asta m-a scos din minți.

— Păi, fă ceva!

— Nu pot să i-o trag! mă răstesc. Nu poți să i-o tragi unei fete cum e Charlotte.

— Nu, nu poți, zice Seb și clatină din cap. Dacă i-o tragi, te însori cu ea. E clar ca bună ziua.

Încep să transpir.

— Vedeți? întreb și arăt cu cuțitul spre ei. Nu pot să mă însor.

— De ce nu? se încruntă Masters.

— Pentru că am văzut prin ce iad ați trecut voi doi și nu-mi stă în fire să fiu cu o singură femeie.

— Nici eu nu credeam că sunt așa, spune Masters.

— Și de ce te-ai schimbat? îl întreb.

Ridică din umeri.

— Nu voiam să mă atingă nimeni în afară de ea.

Mă uit lung la el.

— Și nici nu voiam să ating pe altcineva. A încetat să mai fie vorba doar de sex, ci mai degrabă despre timpul pe care îl petreceam cu ea.

Clatin dezgustat din cap și mă uit la Seb.

— Vezi, la asta mă refeream. Nu poate să iasă nimic bun din asta.

Iau mâncare de pe farfurie cu un gest violent.

— Apropo, Masters, ești penibil!

El dă din cap.

— Înțeleg, Spence. Fugi! Fugi naibii chiar acum!

— Asta am și făcut.

— Atunci, de ce ești supărat? întreabă Masters.

— Pentru că e perfectă, la naiba, e insuportabil! M-am masturbat de atâtea ori, încât mă ustură scula, și nici măcar asta nu-mi dă satisfacție. N-am ieșit tot weekendul pentru că n-am vrut să mă culc cu altcineva.

Masters clatină din cap.

— Da, mi se pare firesc. Nu-mi place să-ți spun, dar te-ai nenorocit deja, frate!

Închid ochii și mă strâng iar de șaua nasului.

— Sheridan e în oraș săptămâna asta. Mă ajută ea să-mi revin.

— Doamne, de multă vreme sunteți când împreună, când despărțiți!

— De vreo zece ani, cred.

— De ce nu încerci să ai o relație serioasă cu ea? întreabă Masters încruntat.

Mă strâmb, dezgustat.

— Noi nu suntem așa.

— Ajută-mă să înțeleg: ți-o tragi cu tipa asta din New York de zece ani și nu te gândești niciodată la ea când nu sunteți împreună?

— Doamne, nu, niciodată! răspund cu convingere. N-am de gând să fiu tată vitreg pentru alea trei odrasle obraznice și sigur nu vreau să mă mut în State. Și nu vreau nici să se mute ea aici. Doar ne distrăm.

Mă încrunt și mă uit în tavan.

— Cred că acum are un iubit.

— Dar te sună de cum ajunge în oraș și o să te duci la ea la hotel.

— O, da, i-o trag de nu o să mai meargă drept!

Iau o înghițitură de mâncare.

— Când e la Londra, e a mea.

— Cât de des vine?

— De patru ori pe an.

— Și cât stă la fiecare vizită?

Ridic din umeri.

— Vreo zece zile.

— Exact ce spuneam! bombăne Seb. Mie de ce naibii nu mi se întâmplă așa ceva niciodată?

Ne continuăm micul-dejun, iar băieții discută veseli, dar eu sunt cu gândul la Nottingham... și la Charlotte.

Nu-mi place că are impresia că ar fi vorba de ea. Nu e vorba de ea, ci de mine și de ceea ce nu pot să fiu.

Dacă încep ceva cu ea, până la urmă o dau în bară. Știu că așa voi face și nu suport ideea asta.

Cel mai bine e să las lucrurile așa cum sunt. *Nu pot să mă mai întâlnesc cu ea.*

Ideea asta deprimantă mă face să răsuflu adânc și să privesc pe fereastră, simțindu-mă ca naiba.

— Fir-ar să fie, revino-ți odată! mormăie Masters.

— Mă rog!

Oftez și mă întorc la micul-dejun.

Mă așteaptă o zi lungă.

Charlotte

Lara se așază pe scaunul din fața mea.

— Doamne sfinte, am nevoie de o tărie! Nu putem cumpăra o sticlă întreagă? oftează ea.

Zâmbesc și iau o gură de vin.

— Ce s-a întâmplat?

Își azvârle mâinile în aer.

— Îh, de unde să încep?

Ridică un deget.

— O, știu, să începem cu faptul că azi-dimineață era un fir de păr pubian pe biroul meu când am ajuns la serviciu!

— Poftim? icnesc.

— Fătuca aia proastă de la contabilitate și-o trage cu cineva și o face pe biroul meu.

Îmi duc mâna la gură ca să-mi înăbuș râsul.

— Ești sigură?

— Da!

Se încruntă, îngrozită.

— Le-am chemat pe celelalte fete în birou și toate au fost de acord că părul era pubian. Am discutat două ore pe tema asta.

Fac ochii mari.

— Și ce-ai făcut?

— Am dezinfectat totul și am făcut plângere la conducere.

— M-ai lăsat mască.

Ea clatină scârbită din cap.

— Da! Luați-vă naibii o cameră!

Își toarnă un pahar de vin, dar e atât de tulburată, încât îl varsă pe lângă pahar.

— E dezgustător. Acum, oriunde m-aș uitat în birou, îmi imaginez că vaginul ei păros și mare a fost pe acolo, pompat zdravăn!

Își bagă degetele pe gât și se preface că vomită.

— O, și nici să nu încep cu bucătăria! N-am să mai iau prânzul niciodată la masa aia.

Îmi dau capul pe spate și râd. Doamne, Lara e pornită rău!

— În fine! clatină ea din cap. Cum a fost weekendul tău?

— În regulă.

Ridic din umeri și simt că mă cuprinde tristețea. Am fost supărată tot weekendul pentru că Spencer nu m-a vrut. Mă simt rușinată și aș vrea să nu se fi întâmplat tot coșmarul ăla.

Ea soarbe din vin și mă privește cu atenție.

— Ce-i cu fața aia?

— M-am întâlnit cu Spencer săptămâna trecută.

Acum se încruntă.

— Poftim? Unde?

— A venit la biroul meu.

— Spencer Jones? *Acel* Spencer din seara aia? Cel pe care l-ai sărutat la nuntă?

Dau din cap cu un zâmbet trist.

Rămâne cu gura căscată și se apleacă peste masă.

— Ce voia?

— Am ieșit la cină.

— Poftim, adică la o întâlnire?

Încuviințez și încerc să-mi ascund zâmbetul.

— Avea o zi liberă și m-a așteptat afară să termin programul.

Ea se lasă pe spate.

— Fir-ar să fie!

Ridic din umeri.

— Deci da, așa a fost.

Se încruntă.

— Și ce s-a întâmplat?

— Nimic.

Acum face ochii mari.

— Charlotte... Mă bucur că ai ieșit în sfârșit la o întâlnire, dar cu el? L-am căutat amândoi pe Google în seara în care l-ai sărutat, îți amintești?

Strâmb din buze.

— E un adevărat fustangiu, plescăie ea din limbă.

— Știu. Nu-ți face griji, nu mă mai întâlnesc cu el! Dar a fost plăcut să fac ceva diferit, înțelegi?

N-am de gând să-i spun și restul poveștii. Pur și simplu n-ar înțelege.

— Ești doar plictisită, oftează ea. Și vreau să te eliberezi, chiar vreau!

Rânjesc.

— Sinceră să fiu, e timpul să ieși de sub papucul lui Edward, continuă ea.

Lara urăște faptul că Edward încearcă să mă controleze, atât de mult, încât s-au certat de multe ori. Cred că se plac în secret, dar n-ar recunoaște-o niciodată.

— Edward e...

Clatin din cap și încerc să-mi articulez gândurile.

— E la apogeul dorinței lui de a mă controla.

— Ha, și ce-i nou în asta?

— William a fost acasă săptămâna asta, iar Edward a spus că Penelope e o târfă. S-au certat îngrozitor, iar William s-a întors în Elveția.

— Penelope chiar e o târfă, rostește Lara cu o grimasă. Aș fi vrut să se întoarcă în Danemarca împreună cu neamțul care i-o trăgea. Dacă l-ar fi părăsit pe William atunci, ar fi uitat-o deja. Poate ar fi, în sfârșit, cu o femeie vrednică de el.

— Știu, Penelope îmi face greață! oftez.

Se așterne o tăcere confortabilă între noi până când Lara îmi zâmbește, și e clar că se gândește la ceva.

— Ce e?

— De ce nu te muți la Londra?

— Lars! oftez. Când o să încetezi cu asta?

De vreun an și jumătate încearcă să mă convingă să mă mut.

— Niciodată!

Îmi prinde mâinile peste masă.

— Nu e ca și cum nu-ți poți permite. Contul tău bancar e mai mare decât fondul de rezervă al Angliei. Uite, mută-te pentru șase luni, ieși cu bărbați superbi, te distrezi, cunoști oameni noi! Elizabeth e la Londra, așa că poți ieși să întâlnești și alți oameni.

Mă uit lung la ea.

— Charlotte, o să înnebunești în castelul ăla apăsător ca o închisoare! Îți irosești cei mai buni ani din viață!

— Nu e o închisoare, o contrazic. Locuiesc acolo datorită tatei și e casa mea.

— Prostii! Edward îți va controla viața dacă mai stai acolo, și o știi foarte bine.

Mă holbez la ea.

— Știe cu cine ieși, când ajungi acasă și ce mănânci la cină.

Iau o gură de vin.

— Da, așa e.

— Nu spun decât că e grozav că ești pregătită să ieși la întâlniri, dar fă-o la Londra, departe de fratele tău!

— Lars, îl iubesc pe fratele meu! Știu că doar încearcă să ne protejeze după moartea mamei.

— Știu că asta face și că e un om bun. Doar greșit înțeles.

Mă privește zâmbind.

— Mâine pleacă pentru șase săptămâni, nu?

— Da, răspund încruntată. De unde știi?

Șovăie.

— Mi-ai spus săptămâna trecută.

Mă uit la ea o secundă. Eu am aflat abia acum două zile, și n-am vorbit cu Lara între timp.

— Ce faci în oraș, Lars? o întreb într-o doară.

Și-o trage cu fratele meu?

Nu! Nu fi proastă!

— O, mâine e ziua mamei! Mi-am luat o zi liberă, așa că am venit acasă s-o văd. Am nevoie de un pretext ca s-o văd și pe prietena mea cea mai bună?

— Nu! zic și îi zâmbesc.

— Te mai gândești la ideea cu Londra? mă roagă.

— Am o slujbă și o iubesc. Nu-mi pot imagina că aș face altceva. Ridic din umeri și adaug: Dacă destinul meu e să mă mut la Londra, universul o să-mi dea un semn.

— Știu că așa va face! îmi zâmbește ea cu subînțeles. Acum, trebuie să vorbim despre Spencer.

Face ochii mari.

— Spune-mi *tot*! Hai să-l urmărim de la distanță!

Chicotesc.

— Cu ce se ocupă? mă întreabă încruntată.

— Ceva cu oțelul.

Își scoate telefonul și începe să-l caute.

— Să nu-mi spui nimic despre femeile pe care le găsești acolo! mă răstesc.

Doamne, e destul de rău că nu m-a vrut, n-am nevoie să mi se scoată ochii cu femeile pe care le-a *avut*!

— O! Citește cu o căutătură intensă: Așadar, deține o companie de metalurgie care proiectează zgârie-nori și livrează oțel în majoritatea țărilor pentru acei zgârie-nori.

Își ţuguie buzele.

— Compania lui are 400 de angajați. Uau, nu e deloc un prostovan!

— N-am spus că ar fi. Tu ai spus asta.

— Dar să nu-i spui lui Edward că te-a căutat la serviciu! Ar lua-o razna. Și nici tatălui tău, de altfel.

— Nu sunt chiar atât de proastă.

Lara mă privește în ochi.

— Promite-mi!

— Ce să-ți promit?

— Promite-mi că n-ai să te lași convinsă de replicile lui ieftine de agățat. E un crai – cel mai mare dintre toți.

— Știu, nu sunt proastă. Ai puțină încredere în mine, te rog! oftez.

— Bine!

Îmi zâmbește larg.

Iau o gură de vin și arunc o privire prin restaurant. Dacă ar ști ea că i-am oferit pe tavă corpul meu și că m-a respins!

Închid ochii, scârbită. *Ce naiba a fost în mintea mea?*

E zece seara și proprietatea e scufundată în liniște. Trag draperiile și privesc în întuneric. Îmi amintesc că Lara știa de plecarea lui Edward de mâine.

De unde știa? I-am spus eu și am uitat?

Nu! Nu știam nici eu.

Îi văd pe cei doi paznici care trec pe drum și fac ultima verificare din seara asta, așa că ies pe verandă.

— Bună! le strig când se apropie de casa mea.

— Bună, Charlotte! îmi zâmbesc amândoi.

— Frumoasă seară! continui, încercând să par nonșalantă.

— Da, și e cald pentru perioada asta a anului.

— Fratele meu are musafiri în seara asta?

Cei doi schimbă o privire.

— Cred că da, răspunde Ryan cu precauție.

— Știți cine e la el?

Se uită iar unul la altul.

— O... prietenă, răspunde Ryan.

Îmi încrucișez brațele pe piept.

— Nu știm sigur, Charlotte.

Îmi înclin bărbia și mă gândesc câteva clipe.

— E prima dată când vine aici?

— Nu, nu cred, spune Ryan.

Cei doi trec mai departe, sperând că se va termina cu interogatoriul.

— Noapte bună, Charlotte! strigă Ryan, punând capăt discuției.

— Noapte bună! răspund îmbufnată și mă întorc spre casă.

Mă duc în bucătărie și pun de ceai.

Edward și Lara? Nu, sigur nu!

Ea se întâlnește cu alți oameni. Abia săptămâna trecută a ieșit la întâlnire cu cineva.

Mă gândesc la certurile agresive pe care le-au avut de-a lungul anilor... de cele mai multe ori, din cauza mea. Deși, trebuie să recunosc, mereu mi s-a părut că știu multe unul despre altul.

De ce s-ar ascunde dacă ar fi ceva între ei?

Oare și-o trag?

Nu! Nu fac asta. Știu sigur. E doar în imaginația mea.

Doamne, chiar trebuie să ies mai des din casă! Lara are dreptate, înnebunesc izolată în castelul ăsta.

Fac ceaiul și mă așez pe canapea, cu mintea agitată.

Mă bat cu unghia într-un dinte în timp ce mă gândesc. Mă întreb dacă mașina Larei e la el acasă.

Intru în birou și trag draperiile. Văd luminile din casa lui de la distanță.

Are propriul drum de acces spre casă, cum am și eu, dar casa lui se află la capătul domeniului, așa că n-am de unde să știu cine e acolo. Până în seara asta, nici nu voiam să știu.

Atunci, la naiba cu asta!

Ies pe verandă, mă așez pe trepte și-mi încalț adidașii. Mă duc să văd cu cine se culcă Edward în seara asta.

Iar dacă e Lara, se lasă cu sânge. Al lui sau al ei, încă nu știu, dar n-am să fiu prea bucuroasă dacă se furișează pe la spatele meu.

Al lui, mă decid. O să fie sângele lui.

Ideea că se culcă cu cea mai bună prietenă a mea îmi face sângele să clocotească.

E prea caldă și prea dulce pentru el.

Știu sigur că, dacă eu aș avea pe cineva aici în seara asta, Edward ar veni într-o clipă și i-ar ordona să plece acasă. Mă uit la hanoracul meu alb. Hmm, nu e bine! Fug la etaj și mă schimb într-un pulover negru și o căciulă neagră. Dacă mă duc să spionez, măcar să arăt a spion.

Aprind lanterna telefonului, apoi mă uit în stânga și-n dreapta ca să mă asigur că drumul e liber. Pe urmă, pornesc încet pe drum spre casa lui Edward. E destul de departe de casa mea, dar știu că paznicii au terminat verificările din

seara asta și sunt în biroul lor, acasă la tata. Wyatt a terminat programul la șase, pentru că își închipuia că nu plec nicăieri.

Merg, merg, merg mai departe.

Doamne, parcă pe întuneric e și mai departe!

Ajung în cele din urmă acasă la Edward și mă pitesc după un copac, ca să pândesc de după trunchi. Casa lui, la fel ca a mea, e din piatră acoperită cu iederă. Casele sunt aproape identice, cu etaj și patru dormitoare. Singurele diferențe sunt că a lui e modernizată conform gusturilor lui și are o zonă mare pentru living în spate. Spre deosebire de mine, el nu va pleca din casa aia, așa că a transformat-o în căminul său pentru totdeauna.

Străbat în vârful picioarelor aleea mare, circulară. La naiba, nu e nicio mașină! Probabil ea a parcat-o în garaj, indiferent cine o fi „ea".

Luminile de la parter sunt stinse. Ocolesc casa și mă uit către etaj. Lumina din dormitorul lui Edward e aprinsă și draperiile sunt date la o parte.

Îh, la naiba, aș vrea să văd cu cine e acolo!

Răsuflu adânc și mă așez o secundă pe jos.

Privesc în jur și mă întreb ce să fac.

La vreo trei metri de fereastra lui, se află un copac mare. Dacă m-aș urca în el? Doar să văd cine e acolo și apoi să cobor.

Nu aș face niciun rău.

Inima îmi bate mai tare când mă apropii și mă uit la copac, rânjind în sinea mea.

Ce naiba faci, Charlotte?

Iau trunchiul în brațe și mă trag în sus, apoi încă o dată și încă o dată. În scurt timp, am urcat destul de mult. Trebuie doar să ajung la creanga aceea mai înaltă și am să pot vedea înăuntru. Mă mai salt o dată și iau trunchiul în brațe. E beznă afară, dar se vede perfect în dormitorul luminat.

Urmăresc în tăcere. Nu se întâmplă nimic.

Mă uit în jos. La naiba, sunt foarte sus! Mă agăț de copac de parcă viața mea depinde de el, pentru că în clipa asta chiar așa este.

Nu m-am gândit deloc bine!

Apoi aud o mișcare. Mă ghemuiesc, panicată.

Edward apare în cameră și mă forțează să-mi țin respirația. E cu spatele la mine, dar... o, nu!

Nu poartă haine. Fratele meu e dezbrăcat.

Îmi fuge sângele din obraji.

Se întoarce spre fereastră cu o erecție masivă. Ține cătușe în mână și le învârte pe deget în timp ce vorbește cu cineva care e tot în patul lui.

Casc ochii cât cepele. O, Doamne sfinte!

Nu asta! Orice, dar nu *asta*!

Fac un pas înapoi și încerc să scap. Alunec și caut disperată să mă agăț de trunchi. Din nefericire pentru mine, calculez greșit și mă prăvălesc spre pământ, dar reușesc cumva să mă prind de o creangă. Îmi amortizează căderea pentru o clipă, apoi cad la pământ cu o bufnitură înfundată.

— Au! scâncesc, ghemuită pe jos.

Ce dracu' am văzut adineauri?

Mă uit la stele, cu dureri în tot corpul. Îmi revine în minte imaginea cu fratele meu dezbrăcat și mă frec la ochi ca să mi-o șterg din creier.

Rămân pe spate și privesc cerul întunecat timp de zece minute, pe întuneric, grămadă pe jos.

M-a durut îngrozitor.

În cele din urmă, mă salt în patru labe și mă ridic în picioare.

E ultima oară când mai spionez pe cineva.

Ce face acolo în momentul ăsta?

Închid ochii ca să blochez imaginea cu el și cătușele alea. Sunt îngrețoșată.

Stau în soarele după-amiezii pe treptele din fața casei tatei. El și Edward sunt în costumele business scumpe pe care le poartă de obicei. Bodyguarzii lor roiesc de jur împrejur și ultimele valize sunt încărcate în mașină. Cinci bărbați pleacă împreună cu ei și alți cinci rămân aici să aibă grijă de casă și de mine.

Mi-aș dori să nu fie așa. Să nu fie nevoie de paznici. Tata era și încă este înspăimântat că o să pățesc și eu ceva, cum a pățit mama. Știe că acum, când cazinourile și jocurile de noroc sunt amestecate în imperiul familiei, se poate întâmpla orice. Iar paza e la un nivel mai ridicat ca niciodată.

Tata își ridică ochii spre mine.

— Nu vrei totuși să vii cu noi, Charlotte? Ți-ar prinde bine să pleci timp de șase săptămâni.

— Tată! oftez. Voi doi o să munciți tot timpul.

— Am să trimit avionul după tine. Poate vii pentru o perioadă mai scurtă, insistă el, optimist.

— Nu!

Zâmbind, îl sărut pe obraz și îl iau în brațe.

— Distracție plăcută, ne vedem în curând! O să te sun în fiecare zi.

Mă întorc și îi zâmbesc și lui Edward, care azi e neobișnuit de tăcut.

Nu te gândi, nu te gândi, nu-ți imagina nimic!

Spionajul de aseară m-a traumatizat.

— Pot să mă întorc în 12 ore dacă ai nevoie de mine.

— Sunt în regulă!

Fac un pas înapoi. Cu toate defectele și apucăturile lui dominatoare, știu că are intenții bune și că tot ce face e din dragoste pentru mine și William.

— Sunt șase săptămâni, pentru Dumnezeu!

— Te rog să ai grijă, Charlotte! N-aș suporta să pățești ceva. Nu pleca nicăieri fără Wyatt și Anthony!

Anthony e bodyguardul lui Edward de obicei, dar îl lasă aici să aibă grijă de mine.

— Nu plec, promit! Nu sunt proastă.

Mă uit la Wyatt, care-și lasă ochii în pământ. OK, bine, poate sunt un pic prostuță, dar n-am să mai fiu. Mi-am învățat lecția și, din fericire, Wyatt și-a ținut promisiunea și a păstrat secretul despre Spencer.

Edward și tata urcă în Bentley. În cele din urmă, mașina pornește pe alee, iar cea cu paznicii pleacă în urma lor.

Le fac cu mâna și le zâmbesc, cuprinsă de emoții.

Niciodată n-am fost singură atâta vreme.

Îmi ridic fața spre soare și zâmbesc larg, simțind cum mă încarc cu vitamina D.

— Elizabeth vine să rămână peste noapte.

Le zâmbesc băieților.

Anthony se luminează la față.

— La ce oră ajunge?

— Pe la șase.

— Foarte bine!

Anthony e îndrăgostit de buna mea prietenă de ani buni, și, sinceră să fiu, cred că și ea are o mică pasiune pentru el.

Într-o bună zi, o să-i fac să iasă la o întâlnire.

Mă întorc și plec spre casă.

Șase săptămâni singură. Nu știu dacă să mă bucur sau să mă tem.

Spencer

Aud clanța ușii de la birou și, când ridic ochii, o văd pe Sheridan în fața mea.

— Bună! îmi zâmbește.

Rânjesc larg și mă ridic să o sărut pe obraz.

— Bună, scumpo!

Îmi cobor privirea la silueta ei frumoasă, îmbrăcată în costumul business obișnuit – o fustă bleumarin asortată cu sacoul și o bluză albă de mătase, descheiată ca să mă stârnească. Și-a prins părul lung și negru și poartă ochelari cu rame de baga.

Sheridan e directoarea executivă a unui multiconglomerat global. La 35 de ani, e o realizare extraordinară. Compania mea furnizează oțel pentru firma ei, așa că lucrăm în mod eficient împreună, dar pentru companii diferite. Numită de *New York Times* drept una dintre cele mai puternice femei din Statele Unite, Sheridan muncește mult și se distrează și mai mult.

Mă înțelege așa cum nu o face nimeni. Avem o relație sexuală bazată pe încredere și prietenie, dar știm amândoi cum stau lucrurile. Nu ne mințim, nu ne prefacem că ne vom îndrăgosti și, cel mai bun lucru dintre toate, nu există aiureli.

— Ce mai faci? o întreb.

— Ce mai caută Electra aici?

Îmi dau ochii peste cap și mă așez pe scaun. Electra e una dintre secretarele mele și nu face decât să ne dea bătăi de cap. O deranjează pe Sheridan, care mi-a cerut s-o concediez când a fost aici ultima dată.

— E aici pentru că nu pot s-o concediez, la naiba! I-am dat un avertisment scris și a implicat sindicatul, care a amenințat că ne dă în judecată.

Sheridan arată spre ușă cu degetul.

— Stă acolo și pierde vremea pe Facebook.

Mă răsucesc cu scaunul dintr-o parte în alta, cu pixul între degete.

— Nu m-ar mira. Unde sunt celelalte fete?

— Dumnezeu știe! Vorbesc serios, Spencer, trebuie s-o concediezi. Nu e corect ca secretarele celelalte să facă și treaba ei.

— Pur și simplu nu-i atât de ușor.

— O, ce mama naibii! E foarte ușor. O fac eu pentru tine chiar acum, dacă vrei.

Mă uit la ea și zâmbesc.

— Nu toată lumea e o regină de gheață ca tine, Shez.

Sheridan face bărbați în toată firea să plângă în prezența ei. E cea mai dură femeie pe care o cunosc.

Se duce la fereastră și privește spre oraș, căutând ceva în telefon, după care sună pe cineva.

— Bună ziua, sunt Sheridan Myer de la Universal Steel.

Ascultă câteva clipe.

— Vreau să instalați camere de supraveghere în birouri, vă rog!

Mai ascultă puțin.

— Imediat!

Se uită la mine, iar eu îmi dau ochii peste cap.

— Vreau să veniți azi, vă rog! Sunt trei birouri în care trebuie instalate camere invizibile după program. Bun, grozav! Știți unde suntem? Da, la etajul 15, întrebați de Spencer Jones!

Închide telefonul fără să-și ia la revedere.

Mă las pe spate.

— N-am nevoie de camere de supraveghere.

— Prostii! Afurisita aia mică o să încerce să te saboteze. Ia aminte la mine, e o mare pacoste!

Rânjesc.

— Iar tu ești Maica Tereza, nu?

— Nu accept să profite cineva de tine, Spence, iar dacă încearcă să-ți șteargă datele din computere sau să facă ceva ilegal, măcar o să avem dovezi.

Își desface părul, își scoate pantofii și se duce înapoi la fereastră, lăsându-mă să o admir. Se uită către oraș câteva secunde, apoi își întoarce ochii spre mine.

— Te-ai schimbat.

— Cum așa?

Mă încrunt.

— În mod normal, m-ai fi lipit de perete în cinci secunde.

Mă aplec în față și-mi sprijin bărbia în palmă.

— Ai cunoscut pe cineva? mă întreabă.

Ezit să răspund, neștiind dacă vreau să discut subiectul cu ea.

— Da și nu.

Traversează camera și se așază pe birou. Stă picior peste picior, și-mi cobor privirea la coapsele ei tonificate care se văd prin despicătura fustei.

— Cum adică, da și nu?

— Da, am cunoscut pe cineva, și nu, nu poate fi a mea.

— E măritată?

— Dimpotrivă.

Mă opresc o secundă.

— E tânără și inocentă.

Ea nu-și ascunde amuzamentul.

— Cât de tânără și cât de inocentă?

Mă uit în ochii ei.

— Foarte tânără și cât se poate de inocentă.

Pufnește în râs.

— O, Doamne, Spence, nu e capabilă să te satisfacă sexual! Nu pot nici eu, iar eu știu să mi-o trag.

Întind mâna pe coapsa ei și inspir adânc.

— Așa e.

Scoate o cartelă de hotel din buzunar și o așază pe birou.

— Am o cină de afaceri în seara asta, dar o să fiu în cameră până la zece. Camera mea obișnuită, apartamentul de lux de la Corinthia.

Iau cartela și mă uit o clipă la Sheridan.

Se apleacă și-mi cuprinde fața în palme, apoi mă sărută încet.

Mi se scoală instantaneu.

— Ne vedem atunci? mă întreabă și-mi dă părul de pe frunte.

Zâmbesc și-i mângâi coapsa.

— Bineînțeles!

Își prinde părul în coc și-și încalță pantofii cu tocuri.

— Trebuie să plec. Asistentele mele sunt într-o cafenea la parter.

Pornește spre ușă.

— Pot s-o concediez pe afurisită la plecare? mă întreabă cu optimism.

— Nu, nu poți. La revedere, Sheridan!

— Pe diseară, scumpule!

Ușa se închide după ea și o aud spunând:

— Nu ești plătită să stai pe Facebook, domnișoară! Treci la treabă!

Chicotesc o clipă. E o scorpie blestemată!

Mă duc la fereastra din birou și admir priveliștea. Orașul e plin de viață.

Mă întreb ce face Charlotte acum.

Văd expresia din ochii ei când a crezut că nu vreau și mi se strânge inima, forțându-mă să respir cu dificultate.

Nu e corect să încep ceva când știu deja cum se va termina.

Fac ceea ce trebuie.

Cel mai bine ar fi să nu mă mai apropii de ea.

Când se face unsprezece noaptea, merg pe coridor spre apartamentul de lux de la Corinthia.

Cunosc coridorul, am trecut pe aici de multe ori, mereu plin de nerăbdare.

Dar ceva nu e în regulă în seara asta. Văd ușa în față și mă opresc, o privesc o secundă și respir anevoie.

Aș fi preferat să o văd pe Charlotte. Pe ea îmi doresc cu adevărat să o văd.

Expir adânc, folosesc cartela ca să deschid ușa și ascult clicul pe care îl scoate când se descuie. Când intru, observ că lumina din apartament e difuză, doar veiozele sunt aprinse, dar știu unde să o găsesc.

Intru în dormitor și o văd pe Sheridan goală, stând în patru labe pe pat. Părul lung și negru îi coboară în cascadă pe spate și are o fundă albă de satin la gât, de parcă ar fi un cadou.

Cadoul meu.

Pe noptieră, un șir de vibratoare și lubrifiant.

Mi se întărește scula pe loc.

— Bună, scumpule! toarce, apoi își bagă un dop anal în gură și-l suge. Tocmai voiam să încep fără tine.

Zâmbesc în timp ce-mi scot sacoul și-l agăț în dressing.

— Știi, *ar trebui* să fii mai inaccesibilă, Sheridan.

Geme, iar eu fac un pas în spate ca să o văd în genunchi, aplecată în față în timp ce-și introduce dopul anal. Închide ochii de plăcere, iar eu îmi scot pantalonii cu o nouă grabă.

— Pe spate, desfă picioarele! mârâi.

E ora șase, într-o dimineață de vineri, iar eu stau în pat și mă uit la știrile de dimineață. Deși nu le dau prea multă atenție. Le aud, dar e doar un zgomot de fundal.

E ca și cum totul în jurul meu e silențios. Toată săptămâna asta a fost silențioasă.

Mă simt ca naiba.

I-am tras-o lui Sheridan, și singurul fel în care am reușit să-mi dau drumul a fost să-mi imaginez că era Charlotte în locul ei.

Asta am făcut trei nopți la rând.

Sexul e grozav – al dracului de grozav –, dar numai pentru că, în mintea mea, mi-o trag cu îngerul. Cu Charlotte a mea.

Nu cu Sheridan.

Iar acum simt tot timpul gustul grețos al trădării.

Mă simt ca și cum aș fi înșelat-o pe Charlotte, deși nu suntem nimic unul pentru altul.

Urăsc că nu suntem nimic unul pentru altul.

Urăsc că m-am folosit de corpul lui Sheridan ca să ejaculez în timp ce mă gândeam la altă femeie.

Niciodată n-am făcut asta cu cineva. Mereu m-am concentrat doar la persoana de lângă mine. Din fericire, Sheridan a plecat din oraș.

Simt regretele prin vene.

Ce fel de bărbat sunt? Dacă ar ști ea!

Iau telefonul și-l verific.

Niciun apel ratat.

4

Charlotte

BETH STRÂMBĂ DIN NAS.

— Ce vrei să spui?

Expir adânc și mă pleoștesc și mai tare. Stăm pe podeaua din living și savurăm cantități industriale de mâncare indiană.

— Exact ce-am spus. A venit la mine la birou și era ridicol de atrăgător, așa că am ieșit la cină.

Ridic din umeri.

— Totul a mers bine, pe urmă ne-am întors aici. Din una în alta, am început să ne sărutăm, lucrurile s-au încins și... o, ce bine a fost! În clipa următoare, am stricat tot spunând că sunt virgină.

Beth e complet fascinată.

— Și?

— Și... a plecat.

— Poftim? icnește, vizibil șocată.

— Știu.

— Dar bărbaților le plac virginele, nu? se încruntă ea. Nu înțeleg.

— Dar *chiar* le plac? pufnesc. Beth, am 24 de ani și nu pot să conving un bărbat să se apropie de mine.

Ea își dă ochii peste cap.

— Te rog să nu-mi insulți inteligența! Sunt o mulțime de bărbați care umblă după tine.

— Fii serioasă o secundă și acceptă adevărul! Sunt o prințesă de gheață care pune majoritatea bărbaților pe fugă.

Oftez întristată.

— Nu te supăra! Nu e vorba de tine, ci de Edward și tot ce vine la pachet cu familia Prescott.

Golesc paharul de vin pentru că, Doamne, e deprimant!

— Și chiar îți place tipul ăsta? mă întreabă încet.

Ridic abătută din umeri.

— Nu neapărat el, cât ceea ce reprezintă, înțelegi? Era amuzant, obraznic și superb. E și mai în vârstă ca mine, și n-aș avea niciodată voie să ies cu el, pentru că e un crai renumit. Mă încrunt în timp ce dau glas propriilor gânduri: Dar... voiam să mă distrez măcar o dată. Singurul lucru pe care îl vede familia mea când se gândește la bărbatul de lângă mine este faptul că mă vrea doar pentru bani. Eu îmi doresc ca bărbații să fie cu mine datorită femeii care sunt. Vreau sex distractiv și lipsit de griji, cum faci tu. Așa cum ar trebui să facă orice femeie în tinerețe.

Beth dă din cap, cu o expresie înțelegătoare.

— Cine ar fi crezut că e plictisitor să fii bogat?

Plescăie din limbă și se uită în gol.

Îi umplu din nou paharul cu vin.

— Exact!

Îi întind paharul.

— Și Wyatt a fost enervant și prea protector.

— Asta e meseria lui. Nu-l învinui pentru asta!

— Da, înțeleg, dar Spencer era diferit. Nu încerca să mă curteze. A fost sincer și mi-a spus că nu are decât prietene cu beneficii. A fost el însuși, și știi ceva? A fost al naibii de atrăgător!

— Deci acum vrei să fiți prieteni cu beneficii?

— Nu! Nu știu ce vreau, dar știu că nu e asta.

— Hmm!

Expir adânc și mă întind pe podea.

— Futu-i, vreau doar o vacanță, să mă îndepărtez de mine însămi o vreme!

— Acum folosești cuvântul cu F. Probabil vorbești serios.

Chicotesc.

— Da, vorbesc serios.

— Cum adică vrei o vacanță departe de tine însăți?

— Adică vreau să fiu altă persoană pentru o vreme, cu o slujbă normală, de rahat, o persoană care nu are bani și căreia toți bărbații vor să i-o tragă.

Zâmbesc în timp ce-mi imaginez altă viață, în care să nu fiu mereu nevoită să ascult ordinele altora.

— Vreau să mă simt dorită și lipsită de griji în loc să am paznici, mașini Bentley, pe Edward și toate chestiile plicticoase care se asociază cu numele Prescott.

Răsuflu adânc.

Beth mă privește un moment, și simt cum i se învârt rotițele în cap.

— Dacă asta vrei, de ce nu o faci? mă întreabă.

— Ce?

— De ce nu-ți schimbi numele și nu devii normală pentru un timp?

— Ce vrei să spui? întreb încruntată.

Face ochii mari de încântare.

— Și mai e și momentul perfect.

Îmi dau ochii peste cap. Iar începe!

— Ai spus că tatăl tău și Edward sunt plecați șase săptămâni, nu?

— Da, și?

— Și ce-ar fi să-ți iei liber de la serviciu cât sunt ei plecați? De ce nu te muți la Londra incognito? Ai putea să-ți iei o slujbă de rahat și să te prefaci că ai alt nume.

— Cum ar fi?

Își mușcă buza de jos și cade puțin pe gânduri.

— Lottie Preston. Oricum prietenii îți spun Lottie.

— Ți-ai pierdut mințile? icnesc și mă ridic în capul oaselor.

Îmi zâmbește.

— Dimpotrivă, e genial, la naiba! Ia-ți o slujbă într-o cafenea sau un club de noapte, să servești băuturi sau ceva. Nimeni nu va ști cine ești și o să fii tratată exact ca noi toți. Poți să-ți faci de cap.

Mă holbez la ea uimită, în timp ce ideea prinde contur în mintea mea.

— Dar ce i-aș spune tatei?

— Hmm!

Se gândește un pic.

— E greu, pentru că nu te lasă nicăieri fără pază.

Mă sprijin de canapea, dezamăgită că planul meu pică deja.

— Nu o să meargă, oftez. De ce nu are și Lara problemele mele?

Beth își dă ochii peste cap.

— Tu și Lara sunteți complet diferite.

— De ce?

— Ambii ei părinți provin din familii bogate. A avut bone și a dus o viață luxoasă în copilărie. Personalitatea ei are o latură arogantă pe care doar bogații o au. Mama ta era diferită, Lottie. Ea nu a avut bani. S-a îndrăgostit de un bărbat bogat. Nu s-a bazat pe avere și nici nu a văzut-o ca pe un lucru special. De asta tu ești diferită. Banii nu te definesc, iar familia ta știe asta. Ei știu că ai putea să te îndrăgostești de orice bărbat. Statutul social nu înseamnă nimic pentru tine.

Mă copleșesc emoțiile.

— Niciodată n-am privit lucrurile așa.

— Chiar crezi că mama ta și-ar dori să fii prizoniera conturilor bancare ale tatălui tău?

Lăcrimez în timp ce-mi dau seama că exact asta sunt. Clatin din cap.

— Nu cred că asta și-ar dori.

— Atunci, hai s-o facem!

— Și cum scap de bodyguarzi? Pot să fug și gata?

— Nu! Dacă ai face asta, tatăl tău și Edward ar veni acasă și ar face-o pe nebunii, după care te-ar târî înapoi aici.

— Așa e.

Ne gândim puțin.

— Dar dacă ai fugi într-un mod mai subtil, ca să nu fii descoperită? propune ea.

Mă încrunt.

— Cum?

— Păi... le spui celor de la serviciu că îți iei opt săptămâni libere ca să călătorești. Dar tatălui tău îi spui că lucrezi ca de obicei, dar din biroul de la Londra, timp de câteva săptămâni.

Planul ăsta sună ridicol. Nu va funcționa niciodată.

— Dar îți iei în secret altă slujbă, în altă parte.

Îmi dau ochii peste cap.

— Cum să nu!

— Bodyguarzii nu o să te urmărească la serviciu, nu fac asta niciodată. O să aștepte pe afară, dar cui îi pasă, pentru că tu o să fii înăuntru, o cu totul altă persoană.

— Și unde aș locui?

— Hmm!

Cade un pic pe gânduri.

— Bodyguarzii nu te păzesc 24 de ore pe zi, nu?

Clatin din cap.

— Nu, doar când ies din casă. După ce ajung în siguranță acasă, toată lumea se relaxează.

— Bun! Și dacă ai sta la hotel?

Mișc din buze în timp ce o ascult.

— Da, am găsit!

Își azvârle mâinile în aer.

— Te cazezi într-un hotel elegant, unde apartamentul tău e singurul de pe etaj. Paznicii ies cu noi ziua sau noaptea, dar le spui clar să păstreze distanța, ca să nu știe nimeni că sunt acolo. Pe urmă, după ce te însoțesc până acasă seara, nu mai există riscuri de securitate, pentru că nu poate urca nimeni la etajul tău fără cheie. Ei vor sta în camerele lor, la etajul de jos.

Mă uit lung la ea.

— Și pe urmă, dacă întâlnești pe cineva, pot să-l conduc eu la tine în cameră după ce pleacă paznicii, pentru că eu o să am cealaltă cheie de la etajul tău.

Simt fluturi în stomac.

— Vorbești serios?

— De ce nu?

Îi joacă ochii în cap de șiretenie.

— Oare chiar ar merge? șoptesc.

Beth ridică din umeri, și zâmbim prosteşte una la alta.

— Dar ce slujbă aș putea să-mi iau?

— Păi, trebuie să fie într-o clădire elegantă, care să confirme ceea ce se presupune că faci acolo. Paznicii și familia ta trebuie să creadă că faci același lucru ca aici.

Dau din cap, îngândurată.

— De fapt, trebuie să fie o slujbă de rahat fără nicio responsabilitate. Nu vreau să dezamăgesc pe nimeni după ce plec.

— Da, normal! O să caut eu ceva pentru tine când mă întorc la Londra. O să le spui celor de la serviciu luni?

— Chiar vorbești serios?

— Cât se poate de serios. Dă-o naibii, hai să ne facem de cap!

— Va trebui să vorbesc cu paznicii.

— Bun, spune-le! Dar știi că oricum vor face tot ce-ți dorești.

Se uită la mine și-mi zâmbește cu viclenie.

— Ești pregătită pentru puțină distracție, Lottie Preston?

Mi se strânge stomacul de emoții când aud noul nume fals.

— S-ar putea să nu se întâmple, o avertizez. Sunt multe variabile în planul tău.

— Dar, dacă merge totul bine, o faci?

Îl revăd pe Spencer cum a plecat și m-a lăsat în seara aia fără să privească în urmă, și știu că așa va fi mereu. Nimeni nu se va atinge de prețioasa Charlotte Prescott decât dacă se căsătorește cu ea. Pur și simplu nu merită să aibă de-a face cu familia mea. Cine vrea asemenea presiune de la prima întâlnire?

— Dacă paznicii pot să plece și îmi găsești de lucru, ne-am înțeles! îi spun sec, convinsă că e imposibil să meargă totul strună.

Ea ridică paharul în aer și îl ciocnește cu al meu.

— O să pun planul în aplicare chiar de-ar fi ultimul lucru pe care îl fac în viața asta!

În ochii ei strălucește triumful.

Râmjesc.

— S-a făcut!

— Alo, Charlotte Prescott la telefon! spun.

E luni după-amiază și sunt la serviciul meu anost.

— Bun, am rezolvat. Începi săptămâna viitoare! țipă Beth de bucurie prin telefon.

— Poftim?

Mă încrunt.

— Ți-am făcut rost de o slujbă și începi de luni.

Fac ochii mari. Vinovată, mă uit în jur la oamenii normali și practici care stau la birourile lor.

— Mă întorc imediat, îi șoptesc lui Alison și fug spre ușă.

— Sigur, nu te grăbi! spune Alison fără să-și ridice ochii.

Împing ușile mari de sticlă și ies în grădină.

— Cum adică „mi-ai făcut rost de o slujbă"? întreb în șoaptă.

— Să știi că nu e nimic remarcabil. O să lucrezi în administrație și la corespondență. Dar va fi ceva ușor și, oricum, slujbele de rahat sunt cele în care lumea se distrează de obicei. E în Clădirea Belconnen, așa că paznicii nu vor ști că nu ești importantă. Clădirea este deja păzită, așa că e scenariul perfect.

— Serios? icnesc.

— Categoric! Vin să te iau sâmbătă ca să te mutăm la Londra.

Rămân cu gura căscată.

— Elizabeth! șoptesc mânioasă. Credeam că glumești.

— Și eu credeam că te-ai săturat de plictiseală! șuieră ea la mine. Sunt șase săptămâni, Charlotte, ce naiba! Relaxează-te și tu!

Închid ochii și mă strâng de șaua nasului.

— Și dacă o să mă prindă?

— Faci cale întoarsă și vii direct acasă – nu e mare scofală. Familia ta nu o să te dezmoștenească pentru că ți-ai luat o vacanță de lucru la Londra.

— Nu, eu... mă refeream la slujba asta nouă, mă bâlbâi. Dacă o dau în bară?

— O, te rog, probabil ești mai calificată decât majoritatea oamenilor din clădirea aia de rahat! Ai putea fi naibii directoarea executivă, dacă ai vrea!

Biata și neștiutoarea Beth, cu viziunea ei complet distorsionată despre mine! Crede că aș putea să conduc lumea întreagă.

— Beth! oftez.

— Nu mă lua cu „Beth"! Vin să te iau sâmbătă și ieșim în club chiar în seara aia. Și, futu-i, o să-ți cumpăr o cutie imensă de prezervative, pentru că o să ai nevoie de ele!

Îmi acopăr ochii.

— O, Doamne!

Emoțiile îmi întorc stomacul pe dos.

— Vrei să te distrezi, Charlotte, și primul pas e să îndrăznești să faci ceva diferit. Trebuie să-i suni în seara asta pe Edward și pe tatăl tău și să le spui că o să lucrezi în Londra câteva zile. Trebuie să se organizeze cu paza, apoi o să tot extinzi termenul, ca să nu pară suspect.

— Toată povestea asta afurisită pare suspectă, rostesc în șoaptă.

— A, și am sunat la Four Seasons ca să confirm că au un apartament care să ocupe tot etajul superior. L-am închiriat pe șase săptămâni. Dar va trebui să plătești la sosire.

Îmi umflu obrajii cu aer, apoi îi dezumflu.

— Nu-mi vine să cred că ești convinsă că va merge.

— Vrei să-ți iei o vacanță departe de Charlotte Prescott sau nu? se răstește ea.

Rămân tăcută o secundă înainte să răspund:

— Știi bine că da.

— Atunci, nu mai fi copil! Ne vedem sâmbătă!

Închide telefonul și convorbirea se întrerupe.

Mă așez pe un scaun și mă uit câteva clipe la un copac din grădină.

Ce naiba am acceptat să fac?

Edward o să-și iasă din minți.

Inima îmi bate cu putere în timp ce sun. Nu mi se pare corect să-l mint pe tata.

— Bună, draga mea Charlotte! răspunde el.

Zâmbesc când îi aud vocea. Până acum nu mi-am dat seama ce dor îmi e de el.

— Bună, tată!

— Ce mai faci? Ce mai e pe acasă? E cam târziu să fii trează, scumpo. Aici e trecut de unsprezece.

— A, da!

Ezit puțin. Îmi va fi mai greu decât credeam să-l mint.

— Voiam să vorbesc cu tine și să-ți spun ceva. Trebuie să lucrez de la Londra timp de câteva săptămâni.

— De ce?

Mă strâmb.

— Sunt câteva lucruri de rezolvat la Londra și m-am gândit...

Îmi răsucesc marginea bluzei între degete.

— M-am gândit că ar fi un moment potrivit să merg, cât sunteți plecați, să petrec puțin timp cu Elizabeth. E doar pentru o săptămână sau două.

— Nu poți aștepta până venim acasă? Îmi fac griji că vei fi singură la Londra.

— Știu, tată.

Bâțâi din picior, copleșită de vinovăție.

— Aș putea să vin să stau cu tine la Londra când ajung acasă, dacă asta vrei. Nu mă deranjează.

— Ah!

De ce naiba trebuie să fie mereu atât de amabil?

— Nu! Dacă mă duc singură, o să fiu acasă când vă întoarceți și ne putem petrece timpul împreună când nu trebuie să muncesc.

Păstrează tăcerea, și știu că încă nu l-am convins.

— O să iau paznicii cu mine, bineînțeles.

— Ai vorbit cu ei? mă întreabă precaut. S-ar putea să nu le convingă să meargă la Londra.

— Am vorbit și sunt amândoi de acord să vină. Le închiriez camera de lângă a mea.

— O să vorbesc cu Edward, răspunde el brusc.

— Tată! oftez. Știi că Edward nu va fi de acord să plec.

— E pentru siguranța ta, Charlotte. Ești cel mai de preț lucru pe care îl am, iar dacă ți s-ar întâmpla ceva...

I se frânge glasul.

— Acum ești o țintă, iubirea mea.

— N-am să-mi asum riscuri stupide, tată, și am să iau băieții cu mine oriunde aș merge. O să lucrez pe timpul zilei, iar seara o să ies cu fetele la cină. Nimic extrem.

El inspiră brusc.

— Te rog, vreau să petrec puțin timp cu prietenele mele!

Mă învăluie un val neașteptat de tristețe, pentru că este adevărat ce spun.

— Sunt singură, tată, și am să înnebunesc aici, singură în casă pentru șase săptămâni.

— Am să vorbesc cu Edward, oftează tata.

— Mulțumesc! Te iubesc!

— Și eu te iubesc!

Aud foșnet de hârtii și mi-l imaginez singur la biroul mare de mahon, stăpânind lumea din New York.

— Când vrei să pleci?

— Trebuie să fiu acolo luni, așa că voi pleca sâmbătă, dacă e-n regulă.

— Și unde o să stai?

— Am închiriat apartamentul de lux de la Four Seasons, ca să fiu singură pe întreg etajul. Nu va putea să intre nimeni fără cheie.

Zâmbesc în sinea mea.

— Vezi, chiar te ascult!

— Bine!

Expiră din nou, și mi-l imaginez cum se sprijină de spătarul scaunului.

— Chiar ești în regulă, Charlotte?

Mi se umplu ochii de lacrimi, pentru că nu știu dacă sunt sau nu.

— Mi-e dor de mama, îi mărturisesc în șoaptă.

— Și mie, draga mea. Și mie.

Rămânem tăcuți, pierduți în propria durere.

Zâmbesc abătută.

— Mulțumesc, tată! Te iubesc! Te sun mâine.

— Te iubesc, draga mea! Somn ușor!

După ce închid telefonul, mă duc la bucătărie și pun de ceai. Până la urmă nu a fost o discuție chiar atât de grea. Cu

toate astea, următoarea va fi așa, cu siguranță, și, dacă știu un lucru sigur, acela e că Edward mă va suna în aproximativ 15 minute și va începe să-și piardă cumpătul.

Telefonul vibrează pe băncuța din bucătărie, iar numele lui Edward apare pe ecran. Cinci minute – un nou record.

— Bună, Edward!

— Charlotte, ce crezi că faci?

— Plec la Londra.

— De ce?

— Trebuie să muncesc.

— Trimite pe altcineva!

— Nu pot, trebuie să mă ocup eu.

— Mă întorc acasă și merg cu tine. Durează doar o săptămână.

— Edward! oftez exasperată. Sunt bine. O să fiu cu Elizabeth.

— Asta nu mă face să mă simt mai bine. Beth e scăpată de sub control.

Îl revăd în seara aceea și-mi vine să-l întreb deodată: *Te culci cu Lara? De ce îmi ascunzi lucrul ăsta?* Dar îmi țin gura.

— Unde o să stai? mă întreabă din senin.

— În apartamentul de lux de la Four Seasons. E singura cameră de pe etaj.

— Ai vorbit cu Anthony?

— Da, Anthony poate să vină, la fel și Wyatt.

— Hmm!

— E doar pentru serviciu, Edward, și voi fi păzită permanent.

— Nu-mi place chestia asta.

— Știu că nu, dar nu mă poți împiedica să plec. Tata a spus că e în regulă. Mă duc la Londra să muncesc, nu în Ibiza să mă distrez. Relaxează-te!

— Hmm! mormăie.

Zâmbesc, pentru că știu că l-am convins.

— Te iubesc!

— Bine, dar o să organizez eu camerele lor la Four Seasons. Și îl sun pe Alexander să stea cu ochii pe tine.

Zâmbesc. Alexander York e cel mai bun prieten al lui de la școală și întâmplarea face să locuiască la Londra.

— Bine! răspund.

— Iar dacă aud cumva că-ți faci de cap la Londra, vin direct acasă și te târăsc înapoi la Nottingham.

Chicotesc.

— Ce teatral ești!

Edward răsuflă greoi.

— Ne vedem, Lottie!

Zâmbesc triumfător. Nu-mi vine să cred că planul funcționează.

— La revedere, Edward. Te iubesc!

— Da... Și eu te iubesc!

Apoi închide. Mă uit la imaginea mea în fereastra din bucătărie și zâmbesc. Cum naiba am scos-o la capăt?

Convoiul de mașini intră la Four Seasons sâmbătă pe la patru după-amiaza.

Eu sunt în mașina lui Beth, iar Mercedesul negru cu cei doi paznici ne urmărește încet.

Mă uit la Beth cum țopăie pe scaun.

— Fir-aș a naibii, îți vine să crezi că faci chestia asta?

— Nu!

Îmi duc mâna la burtă.

— Mi-e greață. Dacă mă prinde cineva?

Ea ridică din umeri când mașina se oprește.

— Cui îi pasă? Care e cel mai rău lucru care se poate întâmpla? Edward face o criză, de parcă n-ar face câte una în fiecare săptămână.

Zâmbesc. E revigorant să ai o prietenă căreia nu-i pasă deloc.

Beth îi dă cheile băiatului de la parcare și ne scoatem valizele din portbagaj. I-am avertizat pe băieți că trebuie să păstreze distanța. Nu vreau să știe nimeni că sunt cu mine sau că mă păzesc. Vreau să par normală. *Sunt* normală... Doar viața mea nu e.

Intru în hol și merg la recepție, cu Beth alături.

— Bună ziua, aș dori să mă cazez, vă rog! spun timidă.

— În apartamentul de lux! adaugă Beth mândră.

Fata scrie ceva la computer, apoi se încruntă și scrie altceva.

O, Doamne, să nu-mi spui că au greșit rezervarea! Planul meu s-ar putea duce naibii înainte să înceapă.

— Rezervarea e pentru șase săptămâni? mă întreabă surprinsă.

— Da!

Îi întind cardul de credit pe tejghea.

Ea se uită lung la ecran.

— Un moment, vă rog!

Sună pe cineva și se întoarce cu spatele la mine, crezând că nu o aud.

— Am aici pe cineva care a rezervat apartamentul de lux pentru șase săptămâni. Aveți idee despre ce e vorba?

Fata se uită la mine și face ochii mari.

— O! O, da, înțeleg! Scuze, domnule! Mulțumesc!

Se întoarce din nou spre mine și afișează un zâmbet fals exagerat.

— Bună ziua, domnișoară Prescott. Bun-venit la Four Seasons! Este o onoare că stați la noi în timpul șederii la Londra!

Îmi las umerii în jos și mă uit lung la ea. De unde știe cine sunt?

— Fratele dumneavoastră, Edward, a vorbit la telefon cu conducerea toată dimineața, ca să se asigure că s-au făcut toate pregătirile necesare.

Probabil le-a luat sistemul de securitate la puricat.

Beth se încruntă, deja nemulțumită de intervențiile făcute de familia mea.

— Nota de plată a fost achitată integral. Bun-venit la Four Seasons! Vă conduc chiar eu în cameră.

Iau cardul înapoi, demoralizată. Probabil Edward a plătit nota fără să se uite cât face.

Grozav!

— Îmi puteți da trei chei, vă rog? o întreb.

Vreau una pentru Lara și Beth, ca să poată urca la mine oricând.

— Cu siguranță!

Organizează totul pe biroul ei, apoi mi le oferă.

Mă uit la Wyatt și Anthony cum intră pe ușile din față.

— Domnii aceia sunt cu dumneavoastră? întreabă recepționera, știind deja răspunsul.

Probabil știe că mai aveam două camere rezervate.

— Da, îi răspund jenată.

Nu ai cum să-i confunzi pe cei doi bărbați voinici, îmbrăcați în costume negre, care mă fixează cu privirea.

— Ei vor sta la etajul de jos, nu-i așa?

— Da! Mulțumesc!

Le fac alene din mână celor doi. Presupun că ar fi mai bine să urce acum și să inspecteze apartamentul, nu mai

târziu. Ea știe deja că sunt însoțitorii mei. S-a zis și cu încercarea mea de a rămâne incognito.

La naiba!

Mă întorc spre ei.

— Vreți să urcați acum și să vedeți camera? îi întreb.

— Ar fi minunat, răspunde Anthony fără ezitare.

Recepționera, cei doi bodyguarzi, eu și Beth pornim spre lift.

Sunt tăcută și nervoasă, sătulă de agitația asta oriunde aș merge.

În timp ce urcăm cu liftul, mă uit în podea și simt o povară care-mi apasă pe umeri. *Nu lăsa chestia asta să-ți strice cheful!* încerc să-mi reamintesc.

E bine, e bine! Repet mantra în minte de câteva ori. Nu-mi place să o recunosc, dar când sunt cu familia mea și suntem însoțiți de paznici nu pare să mă deranjeze deloc. De parcă e absolut normal, fiindcă și ei au bodyguarzi. Însă când sunt doar cu prietenele mele, vreau să fiu singură cu ele, și devine cu atât mai evident că ele au multă libertate, iar eu, nu.

Recepționera amabilă deschide ușa apartamentului și intrăm toți ezitând.

— Fir-ar să fie! exclamă Beth în timp ce aruncă o privire în jur.

Reacția ei mă face să zâmbesc. Nimic nu e mai plăcut decât să fiu cu ea când vede ceva pentru prima oară. Nu-și poate ascunde bucuria deloc.

Recepționera zâmbește și merge mai departe spre living.

— E frumos, nu-i așa?

— Da, mulțumim!

Am mai stat în locuri frumoase, iar acesta e unul dintre cele mai bune. Intrăm în livingul enorm și, când ridic ochii

spre tavan, observ un mezanin cu scară bogat ornamentată, în cascadă.

— Apartamentul e cu etaj.

Recepționera arată cu mâna spre nivelul superior.

Mobilierul e în tonuri complementare de crem și cafeniu. Spațiul e ocupat de canapele mari, somptuoase, din catifea albastră, precum și de draperii scumpe, iar camera e luminată de veioze splendide. Mergem mai departe către bucătăria mare și albă. În centru, se află o insulă masivă, neagră, cu scaune de jur împrejur. Bufetele și dulapurile sunt negre, asortate cu insula.

Uau, ce frumos!

Ne continuăm turul și ajungem într-o sufragerie uriașă, apoi în baia și spălătoria care se află la acest etaj. Urcăm scările și găsim trei dormitoare mai mici și încă o baie, iar la capătul holului trebuie să fie dormitorul matrimonial imens.

Zâmbesc când îl văd.

E exotic și sexy, decorat și mobilat în diferite tonuri de catifea cenușie. Patul are o tăblie masivă, capitonată, precum și o canapea cu fotoliu la capăt. Baia e îmbrăcată în marmură neagră și albă. Atmosfera este de lux ostentativ.

Mă întorc spre recepționeră, simțindu-mă brusc jenată că îmi pot permite apartamentul ăsta pentru șase săptămâni.

— Mulțumesc, este minunat!

Ea dă din cap, înțelegând că e liberă să plece.

— Dacă aveți nevoie de ceva, vă rog să sunați la recepție la orice oră!

— Desigur!

Mă uit la bodyguarzi.

— Vă rog să aveți grijă de băieți! Eu voi fi bine.

Ea își întoarce ochii spre ei.

— Coborâți să vă cazați acum?

— Da, răspunde Anthony. Vom verifica apartamentul și coborâm imediat.

Cu un ultim zâmbet, recepționera dispare pe scări și se întoarce la lucru.

Beth aleargă încolo și-ncoace, apoi sare pe pat și începe să țopăie.

— Locul ăsta e extraordinar!

Bodyguarzii chicotesc când văd cât de încântată e prietena mea. Ea nu-și ascunde personalitatea în fața lor. Băieții verifică dressingurile și baia. Trag draperiile ca să inspecteze ferestrele, apoi pleacă să verifice și restul apartamentului.

Mă trântesc pe pat, buimăcită de cazarea asta privilegiată.

— Pe cine încercam să păcălesc, Beth? Nu pot scăpa de ceea ce sunt. Uită-te și tu la apartamentul ăsta absurd!

Oftez întristată.

Ea se întinde lângă mine, și ne uităm amândouă în tavan.

— O să fie așa de distractiv să aduc aici băieți pe furiș! rostește într-o doară.

— Poftim?

Mă uit la ea.

— Floricica aia a ta... e pe cale să fie culeasă. Într-un mare fel.

5

Charlotte

STAU PE SCAUN LA INSULA DIN BUCĂTĂRIE CU UN pahar de vin roșu în față. Mă uit la imaginile de pe Google. Beth va veni dintr-o clipă în alta să mă ia la cină. Am hotărât că cel mai bine ar fi să fim cuminți în acest weekend. Bodyguarzii sunt în alertă maximă și ne vor prinde dacă încercăm să ne furișăm prea devreme. Chiar și simpla idee de a ieși la cină cu Beth e suficient pentru mine – ceva ce nu aș putea să fac în mod normal.

Deschid a doua pagină de imagini cu Spencer Jones și studiez toate pozele în care râde și glumește... *și sărută femei frumoase*. Îmi amintesc seara aceea la mine acasă, când am stat în poala lui și ne-am sărutat.

Sărutul lui perfect.

Trupul lui solid lipit de al meu. Mâinile sale pe corpul meu.

Cât de natural părea! Cu înfățișarea lui plăcută și simțul umorului, m-a făcut să mă gândesc doar la el în ultimele zece zile și întotdeauna cu regret.

Aș fi vrut să am destulă experiență ca să-i fac pe plac. Martor mi-e Dumnezeu că asta îmi doream!

Beth are dreptate; trebuie să-mi schimb viața și să încep să trăiesc. Planul meu e să-i obișnuiesc încet pe tata și pe bodyguarzi cu acest stil de viață diferit, apoi, când revin în țară, să nu mă mai întorc acasă.

Nu-mi mai pasă de consecințe. Așa stau lucrurile, și nu greșesc cu nimic doar pentru că vreau puțină independență.

Am venit la Londra să aflu cine sunt, indiferent ce înseamnă asta. M-am săturat să fiu fetița cuminte care respectă regulile familiei Prescott. Felul în care tânjesc după Spencer mi-a arătat exact ce-mi lipsește:

Distracția.

Aș căuta un apartament pe care să-l închiriez pe termen nelimitat, dar știu că le-aș stârni panica și Edward ar apărea într-o clipită să mă ia înapoi la Nottingham.

Am să o iau încetul cu încetul – să văd dacă îmi place să locuiesc la Londra.

Aud cum se deschide ușa și apare Beth.

— Ești gata să ieșim în oraș?

Închid laptopul în grabă.

— Sigur că da!

Își ridică mâinile în aer.

— Ce e?

— Anthony s-a uitat după mine când am intrat.

— Serios? rânjesc.

— Mi-a spus că arăt superb.

— Păi, e adevărat, chiar arăți superb.

Mijește ochii.

— Crezi că are o iubită?

— N-am idee. Probabil Edward știe.

— Data viitoare când vorbești cu Edward, întreabă-l pentru mine!

— Bine! Ești gata de plecare?

— Sigur!

Își freacă palmele una de alta, încântată.

— În seara asta am să-l atât pe Anthony până îi cad boașelc pe jos.

Iau cheile și poșeta.

— Ar fi traumatizant să văd așa ceva, dar în fine!

— Până mâine la ora asta, o să se masturbeze cu gândul la mine, se laudă ea și se dă din nou cu ruj.

Izbucnesc în râs.

— Beth!

— Nu, e „O, futu-i, da, Beth!" spune ea, imitând o voce de bărbat și prefăcându-se că se masturbează.

— Oare de unde te-am culeș? mă strâmb.

Ea flutură jucăuș din gene și mă ia de braț.

— De la Loteria Prietenelor Distractive. Acum, hai să mergem!

— Deci nu lăsați pe nimeni să vă vadă, da? îl întreb pe Wyatt pentru a zecea oară.

E luni dimineața și am emoții pentru noua mea slujbă. Mergem împreună pe strada aglomerată către noua clădire de birouri.

Ridică din sprâncene, exasperat.

— Ți-am zis de zece ori deja... nu, dar nu înțeleg de ce nu ne poate vedea nimeni. Toată lumea știe că ai bodyguarzi.

— E bizar, înțelegi, și nu vreau să par ciudată în fața noilor colegi.

Își dă ochii peste cap.

— Și sunt paznici în holul clădirii, așa că nu e nevoie să stai pe aici, Wyatt.

— Păi, în mod sigur nu te lăsăm aici!

— E ridicol! pufnesc. Du-te și fă-ți treaba pe azi, și o să-ți trimit un mesaj cu o jumătate de oră înainte de pauza de prânz! Pe urmă, poți să te întorci și să mă duci la masă.

Ajungem în fața clădirii înalte. Ne uităm prin geam și vedem un detector de metale și trei paznici înarmați.

— Vezi? îi zâmbesc. E ca la Fort Knox aici.

Unul dintre etajele superioare găzduiește Ambasada Americană. Nici măcar eu n-aș fi putut să pun la cale așa ceva.

Wyatt se uită în jur și expiră adânc.

— Bine! Sună-mă cu jumătate de oră înainte de pauza de prânz și ne vedem aici!

Țopăi pe loc, apoi îl prind de brațul solid și-l strâng cu putere.

— Mulțumesc!

Fug spre ușile mari de sticlă și urc în lift, năpădită deja de emoții.

Liftul e plin și oamenii se uită drept în față. Strâng poșeta în mâini și tresar când primesc un mesaj pe telefon. Mă grăbesc să-l citesc.

E de la Beth.

Multă baftă azi, Lottie Preston xxx

Îmi înăbuș zâmbetul și răspund:

Sunt atât de emoționată, că sunt gata să vărs.
Ne vedem diseară.
XOXO

Ușile se deschid la etajul 25, așa că ies și privesc în jur. Sunt oameni și birouri peste tot. E ca un stup plin de viață. Unde să mă duc?

Văd o fată la un birou și mă îndrept spre ea.

— B-bună! E prima mea zi de lucru, crezi că știi unde ar trebui să merg?

Se uită la mine și îmi zâmbește fals.

— Bună, sigur! Biroul din spate, în dreptul celui mai îndepărtat perete.

Face semn spre capătul încăperii.

— Întreabă de Veronica!

Strâng poșeta cu putere.

— Bine, mulțumesc!

Mă duc către birou și mă opresc în dreptul ușii.

— Fii atent, dacă mai ești leneș și nu termini ce ai de făcut în fiecare zi, n-am loc pentru tine aici! M-ai înțeles? aud reproșul unei femei.

— Da, Veronica! răspunde un bărbat.

Îmi înghit nodul din gât și rămân pe loc. La naiba, pare răutăcioasă!

— De ce n-ai făcut rapoartele la timp?

— Muncesc cât pentru trei oameni și nu am avut timp.

— Atunci, fă-ți timp! se răstește ea. Treci înapoi la treabă imediat și să nu mă mai faci să te chem aici! Marcus, n-am timpul și energia necesare să stau cu ochii pe tine și să fac și treaba ta!

— Da, Veronica. Nu o să se mai întâmple.

Bărbatul se întoarce și trece pe lângă mine, prea tulburat să mai salute.

Îmi fuge sângele din obraji.

— Da? strigă ea la mine.

— O!

Mă opresc o secundă, apoi intru în biroul ei.

— Mă numesc Lottie Preston. Ar trebui să încep lucrul de azi, șoptesc temătoare.

Ea se încruntă.

— Un moment!

Formează un număr pe telefonul din birou și mă măsoară din priviri în timp ce așteaptă.

Privirea ei mă înfioară.

— Da! Am o anume Lottie Preston aici, spune că începe lucrul de azi.

Mai ascultă o clipă.

— Bine!

Mă uit spre ușă, întrebându-mă dacă e prea târziu să fug.

Ea scoate ceva din sertarul de sus.

— Lucrezi în camera de corespondență, vino după mine!

Se ridică și trece pe lângă mine, iar eu înghit în sec. Doamne, femeia asta e o scorpie nepoliticoasă! Nici măcar nu se prezintă? E scundă și îndesată, cu părul blond tuns bob. O urmez în timp ce merge valvârtej prin birou.

Pe cine credeam că păcălesc? A fost o idee prostească!

— Ești la etajul zece, în camera de corespondență.

Îmi întinde o cartelă de acces.

— Asta e cheia ca să te poți deplasa prin clădire.

O iau din mâna ei.

— Mulțumesc!

Urcăm în lift și ea apasă zdravăn pe buton.

— Eu sunt managera ta. Mă numesc Veronica, evident, și, după cum probabil ai auzit, nu tolerez lenea.

Fac ochii mari.

— Să vii la timp, să muncești din greu, să nu bârfești cu colegii și să nu-mi iroșești timpul prețios! E clar?

— Da, murmur cu ochii căscați. Desigur!

Ușile se deschid la etajul zece și Veronica o ia din loc încă o dată. Acest etaj e diferit. Sunt mese imense de conferință

peste tot, iar în colțul din spate văd cinci birouri mici. Zăresc doar o femeie și un bărbat acolo, care lucrează la computere.

— Ce faci, Paul? se răstește Veronica.

Paul se întoarce pe scaun, și se vede că nu ne-a auzit venind.

— Bună, Veronica!

Îi zâmbește vesel.

— Ea e Laurel, îi spune Veronica lui Paul, greșindu-mi numele.

— Lottie! șoptesc.

Femeia se încruntă și mă măsoară din nou din priviri.

— Lottie.

Își dă ochii peste cap de parcă aș fi o pacoste.

— Lottie începe să lucreze de azi în camera de corespondență. Sarah, poți s-o instruiești, te rog?

Femeia frumoasă zâmbește, și e primul zâmbet sincer pe care l-am văzut de când am ajuns aici.

— Bună!

Are părul lung și negru și arată ca un model din revistele pentru bărbați, cu sâni imenși, buze de silicon și gene false. Mă simt șters în hainele mele banale.

— Bună! îngaim.

— Înapoi la treabă! spune Veronica. Laurel, dacă ai nevoie de ceva, mă găsești la birou.

Mă încrunt.

— Mă cheamă Lottie.

Dar nu mă aude – a plecat deja cu pas întins spre lifturi.

— Târfă nenorocită! geme Paul după ce dispare Veronica.

Casc ochii.

— Jur pe Dumnezeu că într-una din zile am s-o înjunghii în ochi cu un cuțit de desfăcut scrisori!

Se preface că înjunghie ceva în mod repetat.

Sarah îmi zâmbește cu căldură și se ridică de pe scaun.

— Acesta e biroul tău, Lottie.

Îmi trage scaunul.

— Nu-ți face griji din cauza Veronicăi! E o javră afurisită.

Fac ochii cât cepele.

— O!

— Da, Javra McScorpie, oftează ea. Îi tot spun lui Paul să i-o tragă, ca să fie în toane mai bune, dar nu vrea.

— Să i-o tragi tu! strigă Paul. Păsărica aia probabil e verde, ascultă la mine! Niciun om în toate mințile nu i-ar trage-o. Apropo, eu sunt Paul.

Îmi zâmbește și se ridică să dea mâna cu mine. Paul pare să aibă vreo 30 de ani și e atrăgător, cu părul brunet și mult mai înalt ca mine.

Îmi mușc buza de jos ca să-mi înăbuș zâmbetul larg. Mi se pare ciudat... și plăcut.

— Bună, Paul!

Strâng din umeri.

— N-am idee ce fac aici, să știți.

— Nici noi, replică Sarah într-o doară. Toți urâm slujba asta. E cea mai nasoală. Ar trebui să fugi cât mai poți.

Zâmbesc, neputând să mă abțin.

— Atunci, de ce lucrați aici? întreb.

— Nu mă deranjez să caut altă slujbă. Sarah oftează și se întoarce la laptop, adăugând: Necesită efort.

— Eu călătoresc. Lucrez aici doar ca să strâng bani pentru următoarea plecare, recunoaște Paul.

Zâmbesc și mă uit către birou.

— E logic.

— Tu ce cauți aici? se încruntă Paul. De ce vrei să lucrezi în camera de corespondență din haznaua asta?

Chicotesc când aud ce limbaj folosește.

— Lucram într-o grădiniță și voiam să vin la Londra. A fost prima slujbă pe care am găsit-o.

Dau amândoi din cap, convinși că spun adevărul.

— Deci suntem doar noi trei aici? îi întreb.

— Nu, mai sunt doi băieți, dar acum sunt sus, livrează niște fotocopii. Sau se ascund pe undeva prin magazie, murmură Paul pe înfundate.

— Hai, o să-ți fac turul! spune Sarah.

— OK!

O urmez către mesele mari de conferință.

— Aici sortăm corespondența în fiecare dimineață. O împărțim pe etaje și pe departamente. Noi două livrăm în fiecare după-amiază.

— Înțeleg.

Ea se întoarce.

— Să nu lași băieții niciodată să livreze, asta e treaba noastră!

— Bine! mă încrunt. De ce nu pot să livreze și ei?

— Pentru că e cea mai tare sesiune de holbat, la naiba! Dumnezeule! La etaj sunt cei mai grozavi bărbați. Dacă îi lăsăm pe băieți să livreze corespondența, nu ne mai lasă s-o facem noi.

Rânjesc. Îmi place fata asta.

— E logic.

— Ai iubit? mă întreabă ea peste umăr.

— Nu!

I se luminează ochii.

— Atunci, ai venit la locul de muncă potrivit. Aici e capitala sculelor grozave!

Izbucnesc în râs. Capitala sculelor grozave? Cine ar fi crezut că există așa ceva?

— Camera asta e iadul pe pământ.

Îmi vâr capul în cameră și văd șapte copiatoare mari, înșiruite.

— De ce? întreb încruntată.

— Pentru că trebuie să printăm și să legăm manualele de instruire pentru etajul al nouălea.

— E atât de rău?

— Cel mai rău. Asta facem miercurea. De obicei, ajungem să ne certăm, pe urmă trebuie să mergem la bar după program ca să ne revenim.

Zâmbesc. Chiar și chestia asta mi se pare distractivă.

— Așadar, ne ocupăm de corespondență în fiecare zi și trebuie să răspundem și la e-mailurile de livrare.

Mă încrunt.

— E-mailuri de livrare?

Ea își dă ochii peste cap.

— Dacă tâmpiții de sus așteaptă un colet, ne trimit e-mail ca să întrebe unde este.

Îmi place mult de fata asta. Îmi amintește de Elizabeth.

— În regulă! Ce altceva mai avem de făcut? o întreb.

— Suportăm multe rahaturi de la toată lumea. Mai ales de la Veronica.

— Unde începem?

— Bem o cafea și mâncăm pâine prăjită cât așteptăm să vină corespondența.

— Sună grozav!

Sună normal.

E ora patru și împing căruciorul printre birouri.

— Bună!

Un bărbat înalt și brunet îmi zâmbește și se sprijină de spătarul scaunului.

— Căruciorul de corespondență arată foarte frumos azi.

Îi zâmbesc vag.

— Mersi!

— Ea e Lottie, mă prezintă Sarah în timp ce-i întinde plicurile. E nou-venită și face o treabă fantastică, de altfel.

Dacă aș putea să mă bucur, aș face-o, dar sunt prea epuizată după ce am împins căruciorul ăsta de o sută de kilograme prin clădire în ultimele trei ore.

Oamenii au flirtat cu mine, m-au tachinat, m-au fluierat și s-au împrietenit cu mine, ba chiar am primit patru invitații să bem ceva în seara asta.

E cea mai frumoasă zi din viața mea... și cea mai dificilă.

Niciodată n-am fost atât de extenuată fizic. Cine ar fi crezut că toată corespondența trebuie livrată personal în toată clădirea. Mi se pare o muncă primitivă și intensă. Și de unde naiba vine atâta corespondență? Nu a auzit nimeni de e-mailuri, ce Dumnezeu?

Am tăieturi pe mâini de la hârtie și bășici la picioare. Părul îmi e vâlvoi și sunt sigură că miros oribil.

Sarah livrează și ultimele plicuri.

— Hai să coborâm, Lottie!

Slavă Domnului! Zâmbesc și mă întorc spre lift.

— Mai avem doar o oră până plecăm acasă. Te-ai descurcat foarte bine azi! îmi zâmbește.

— Mersi! răspund cu un oftat.

— Lunea e ziua noastră mai ușoară.

— Asta e ziua ușoară? mă încrunt. Doar nu vorbești serios!

Chicotește.

— Da, îmi amintesc că atunci când am început mi s-a părut că nu muncisem atât de mult în toată viața mea.

— Te înțeleg, bombăn în timp ce urcăm în lift și apăs pe buton.

Cât coborâm, mă uit la lift și mă gândesc la ziua de care am avut parte.

Azi au vorbit cu mine mai mulți oameni ca niciodată. Am fost un om normal, un membru al echipei. Oamenii au înjurat în fața mea, m-au hărțuit, m-au tachinat și m-au invitat la întâlniri. Veronica m-a certat de trei ori, dar se pare că ăsta e un lucru bun în ceea ce-o privește.

Mă uit la mâinile mele. Sunt murdare și soioase. Îmi las capul în jos și zâmbesc. Sunt obosită, epuizată și absolut extaziată de prima de zi de muncă a lui Lottie Preston.

Am făcut ceea ce trebuia.

— Bună, tată! răspund la telefon.

— Bună, scumpo! Ce face fetița mea dulce în seara asta?

Zâmbesc larg.

— Mai bine, acum, că vorbește cu tine. Ce mai e nou?

— O, nu prea multe, doar întâlniri și alte chestii. Suntem încă în New York. Am luat cina în seara asta și am ajuns acasă devreme. Edward vorbea cu o femeie, așa că am șters-o. Tu ce mai faci?

Simt o strângere de inimă. Aș vrea să-i pot povesti despre ziua mea palpitantă de lucru... dar știu că nu pot.

— Și eu tot cu munca, îl mint. M-a sunat William azi. Vine să ne vedem mâine la prânz.

Zâmbesc.

— Ce frumos! Ce face la Londra?

— Nu știu sigur. A spus că a venit pentru o noapte pentru că avea o programare.

— Hm.

Tata cade pe gânduri câteva clipe.

— Să sperăm că e o programare cu un avocat specializat în divorțuri, nu? râde el.

— Putem doar să visăm. Într-o bună zi.

Mă opresc o secundă.

— Cu cine vorbea Edward?

— Nu știu. Nu pot să țin pasul cu el. Iese cu altă femeie în fiecare zi. Era frumoasă, atâta lucru pot să-ți spun.

— Tată, l-ai auzit vreodată pe Edward vorbind despre Lara?

— De ce mă întrebi?

După reacția lui, îmi dau seama că sigur a vorbit.

— Am o bănuială că ei doi ar putea fi mai mult decât prieteni.

— Nu cred, scumpo. Edward n-ar fi interesat de ea.

— Hmm! oftez, nu prea convinsă.

— În fine, te las să te culci. Distracție plăcută cu William și vorbim mâine-seară!

— Bine, te iubesc!

— Și eu te iubesc, draga mea! Noapte bună!

Trebuie să mă abțin să nu alerg la William când îl văd în restaurant.

O, ce dor îmi e de fratele meu!

Îl strâng în brațe râzând.

— Ce surpriză plăcută!

Ne îmbrățișăm ceva mai strâns, și-mi dau seama că e îngândurat. O simt.

Mă așez pe scaun.

— Ce cauți la Londra? îl întreb și-i zâmbesc.

— Aș putea să te întreb același lucru, rânjește el. Ce naiba cauți aici? De cum au plecat din țară, ai și tu treburi urgente? Mi se pare suspect.

Pufnesc în râs.

— N-am nicio treabă urgentă. Dar sunt disperată să încerc ceva diferit.

— Bine!

Rânjește și se uită afară.

— O! exclamă și face ochii mari. Ce caută Anthony aici?

— L-a lăsat Edward să mă supravegheze. Nu a fost prea rău, sinceră să fiu. Cred că aveam o impresie greșită despre el.

Ospătărița vine cu băuturile. L-am rugat pe William să comande înainte să ajung eu, pentru că nu am decât o oră pauză de prânz.

— Deci, ce mai e nou? Ce-ai mai făcut? îmi zâmbește el.

— Lucrez, spionez bărbați atrăgători, treburi din astea.

Îmi dau ochii peste cap.

Râde.

— Mi-e dor de tine!

Îi iau mâna peste masă.

— Când te întorci acasă?

Ia o gură din pahar.

— Nu mă întorc. Apoi ridică din umeri și adaugă: Cel puțin, nu la Nottingham.

— Doamne, Edward mă scoate din minți, Will! Și-a pierdut de tot controlul.

— Exact asta spun și eu. Scuze pentru seara aceea – am plecat fără să-mi iau la revedere! Dar mă enervează atât de tare, încât nu pot să stau în preajma lui.

— Își face griji pentru tine. Cum merg lucrurile cu Penelope? îl întreb cu prudență.

— Cu suișuri și coborâșuri, oftează el. Nu știu, avem săptămâni bune și săptămâni rele. Chestia e că-i treaba mea ce aleg să fac cu mariajul meu. Imaginează-ți că tu ai cunoaște pe cineva și Edward și-ar băga nasul unde nu-i fierbe oala!

— Sinceră să fiu, nu-mi pot închipui ceva mai rău.

— Exact! Și martor mi-e Dumnezeu că Penelope nu e perfectă. Dar am un copil cu ea și vreau să crească în aceeași casă cu mine. Ce alternativă am?

— O să fie bine și, știi, chiar ești grozav că stai cu ea și încerci să repari căsnicia de dragul lui Harrison. Nu sunt mulți bărbați care ar face asta.

— În unele zile, nu mă simt deloc grozav.

Îmi zâmbește.

— În fine, povestește-mi despre tine!

Mă las pe spătarul scaunului.

— Am cunoscut un bărbat superb.

— Serios? mă întreabă mirat.

— Da.

Iau o gură din pahar.

— A fost un dezastru.

— De ce?

— Când a aflat că nu am..., încep șovăind, experiență, nu a vrut să mai aibă de-a face cu mine.

Se încruntă, nedumerit.

— Ar fi preferat să fii stripteuză?

Chicotesc.

— Probabil! În fine... asta m-a îndemnat să plec din Nottingham. Să nu le spui tatei sau lui Edward, dar până la urmă am de când să mă mut aici permanent!

Un zâmbet larg îi apare pe față.

— Chiar așa?

— Aham!

Zâmbesc plină de mândrie.

Mă ia de mână peste masă.

— Bravo ție, scumpo! Bravo ție!

*

— La dracu' cu afurisitul ăsta de aparat nenorocit! strigă Paul.

Sarah își trece mâinile prin păr și face ochii mari.

— Ce dracu' facem?

Îmi duc mâinile la gură ca să nu râd, pentru că e foarte amuzant.

Copiatorul a luat-o razna și scoate sute de foi cu o viteză record. Nu se oprește și nici nu încetează să printeze. E miercuri și ar trebui să facem manualele de instruire pentru Veronica, dar lucrurile nu prea merg conform planului. Pare să se întâmple foarte des în camera asta imprevizibilă de corespondență. Niciodată n-am râs atât de mult.

— Scoate-l din priză! reușesc să rostesc printre hohote.

— Da! spune Paul, căutând cablurile.

Le scoate, și copiatoarele amuțesc, lăsându-ne să ne holbăm unii la alții o clipă.

Sunt hârtii peste tot. Habar nu avem în ce ordine sunt.

— Mașinăria asta s-a drogat azi-noapte, nu glumă! mormăie Paul.

— Așa se pare.

Mă uit la mizeria din jur.

— Ce facem cu toate astea? întreb.

Sarah privește în jur.

— Le tocăm. Trebuie s-o luăm de la capăt. Ar dura prea mult să sortăm porcăriile astea.

Îi sună telefonul.

— Alo! Bună, Marcie...

Se schimbă la față în timp ce ascultă.

— O, nu! O, fir-ar să fie, Marcie! Aștept întâlnirea asta de trei ani, la naiba!

Eu și Paul schimbăm o privire curioasă. Cu cine vorbește?

— Da, știu! oftează Sarah supărată. E-n regulă! Pe cine naiba conving să meargă cu mine?

Răsuflă prelung.

— Bine! Nu, e-n regulă, sunt doar dezamăgită! Aștept seara asta de luni bune. Probabil că el o să anuleze întâlnirea.

Încep să adun hârtiile de pe jos în timp ce Sarah încheie convorbirea și închide telefonul.

— Grozav, la dracu'!

— Ce s-a întâmplat? o întreb încruntată.

— Am o întâlnire dublă sâmbătă seara, iar fata care trebuia să vină cu mine a făcut infecție în gât.

— Atunci, du-te singură!

Paul adună hârtiile împreună cu mine.

— El nu vrea să vină decât dacă e o întâlnire dublă.

Eu și Paul ne privim nedumeriți.

— De ce nu?

— Pentru că nici nu vrea să vină, de fapt. Unchiul meu face afaceri cu el și sunt îndrăgostită de el de câțiva ani.

Își proptește mâinile în șold, tulburată.

— Aveam de gând să arăt superb, ca să-mi cadă la picioare.

Zâmbesc.

— Păi, e un plan excelent. Normal că o să-ți cadă la picioare! Uite cum arăți!

— Știu, nu?

Rânjește și dă un pic din fund.

— Roagă pe altcineva să meargă cu tine! îi sugerează Paul.

— Dar nu am pe nimeni, oftează ea. Ziua asta a fost un dezastru nenorocit!

Trage un șut în copiator, dezgustată.

— Ia-o pe Lottie!

Sarah se uită la mine.

— Ai vrea să vii?

Îmi pică fața.

— O! clatin din cap. Eu nu... nu-l cunosc pe tipul ăsta.

— Nici eu. O să fie o întâlnire pe nevăzute pentru amândouă.

Mă uit la ea îngrozită.

— *Te rog!*

Sarah țopăie pe loc și mă ia de braț.

— Îmi place mult de tipul ăsta și nu pot să merg dacă sunt singură.

— Ai spus că nu-l cunoști!

— Nu-l cunosc, dar îmi place cum arată.

Îmi dau ochii peste cap.

— Sinceră să fiu, mi s-au aprins călcâiele după el de când lumea. O, te rog, Lottie! Nu vrei să vii?

Mă uit lung la ea. Adică, aș putea să merg, nu am nimic programat... dar *o întâlnire pe nevăzute*? Nu cred că e o idee prea bună.

— Ce naiba? strigă Veronica.

Căscăm ochii și ne întoarcem spre Veronica, care se uită la noi din dreptul ușii. Își ține mâinile în șold și are o expresie furioasă.

— Aparatul ăsta afurisit e drogat! strigă Sarah. A trebuit să oprim curentul și toate cele.

Își ridică mâinile în aer în semn de capitulare.

— N-am putut s-o oprim.

Veronica se uită la hârtiile de pe jos. Trage adânc aer în piept și închide ochii.

— O să număr până la zece, apoi o să mă întorc cu spatele și o să plec de aici până nu vă concediez pe toți.

Inspiră într-un mod teatral.

— Curățați mizeria asta și terminați broșurile până nu-mi pierd mințile de tot!

Ne aplecăm toți trei și începem să strângem hârtiile. Veronica pleacă nervoasă spre lift și dispare, iar ușa se închide după ea.

— Du-te-n mă-ta, cârtiță bătrână! strigă Sarah și ridică degetul mijlociu spre ușile închise ale liftului. Sper să vină Moartea și să ți-o dea pe la spate cu șapcă pe cap!

— De ce nu-i spui lucrurile astea în față, Sarah? bombăne Paul dezgustat. Poate nu ne-ar mai teroriza atât.

Aruncă un teanc de hârtii la coș.

— Și, apropo, Moartea e prea bună pentru ea. Are și ea standardele ei, știi?

Situația mă copleșește, așa că mă așez la loc în genunchi și încep să râd. Râd în hohote zgomotoase care-mi stârnesc crampe, și nu mă pot opri.

Sarah mai trage un șut în copiator, Paul începe să râdă și, în cele din urmă, ni se alătură și Sarah, până ne întindem toți trei pe jos și hohotim fără să ne mai controlăm.

— Frate, slujba asta e nasoală ca niște ouă păroase! strigă Sarah către tavan.

— Nu? încuviințează Paul.

Eu râd în continuare. Dacă ar ști ei...

Mie mi se pare cea mai grozavă slujbă din lume!

Mă uit peste umăr la Wyatt și Anthony, care traversează strada după mine, având grijă să păstreze distanța. I-am amenințat că-i omor dacă mă dau de gol în seara asta. Le-am spus că nu vreau ca noua mea colegă să știe că sunt păzită, ceea ce e adevărat, dar nu vreau nici ca Sarah să afle cine sunt în realitate.

Știu că-și va schimba părerea despre mine dacă află și, sinceră să fiu, îmi place foarte mult compania ei. E îmbucurător de sinceră și o place pe Lottie Preston – cea adevărată.

Și trebuie să recunosc că și mie îmi place să fiu Lottie Preston.

E sâmbătă seara, și nu știu cum, dar Sarah a reușit să mă convingă să ies cu ea la întâlnirea pe nevăzute. Ne vedem cu băieții într-un restaurant cu bar.

Ar trebui să am emoții. Charlotte ar fi îngrozită să iasă cu cineva la o întâlnire pe nevăzute. Dar Sarah o ajută pe Lottie să fie curajoasă.

Dacă ne descurcăm cu Veronica și copiatoarele drogate împreună, ne descurcăm de minune și în situația asta.

Mă uit la ținuta mea. Port o rochie neagră, mulată, cu mâneci scurte și strânsă pe talie. Am cei mai buni pantofi negri cu toc în picioare și mi-am strâns părul blond în coadă ca să se vadă rujul roșu obraznic.

Wyatt m-a măsurat din priviri când am ieșit din liftul hotelului, și nu știu dacă voia să mă altoiască, să mă trimită sus să mă schimb sau să mă sărute.

În orice caz, s-a uitat la mine de parcă eram alta în această ținută. Nu știu sigur dacă i-a plăcut.

Sarah mă ia de braț și mergem pe stradă către destinație. Versiunea asta falsă a mea îmi dă o încredere pe care nu știam că o am.

— Unde mergem? o întreb veselă.

— Burbank. E chiar aici și e capitala bunăciunilor din Londra.

— Nu uita că, dacă nu merge bine, plecăm de aici și ieșim în oraș doar noi două! Mi-ai promis! îi reamintesc. Nu vreau să rămân toată seara pe cap cu un dobitoc.

Ea încuviințează.

— Știu, dar crede-mă că partenerul meu nu e dobitoc! Dimpotrivă, de fapt. Sper ca prietenul lui să fie drăguț pentru tine. Sunt sigură că va fi.

Îmi dau ochii peste cap, iar ea mă trage spre cele șase trepte de piatră către restaurantul elegant.

Din difuzoare se aude o muzică seducătoare, iar decorul e modern și eclectic. Sunt scaune mari de piele peste tot și felinare imense atârnă din tavan deasupra meselor. Clienții sunt îmbrăcați elegant și atmosfera e plăcută.

Mă uit înapoi prin ferestrele de sticlă și-i văd pe Wyatt și Anthony traversând strada spre club.

Le-am spus să ia cina și ceva de băut, ca să nu dea de bănuit. Sarah mă ia de mână și mă trage prin mulțime.

— Unde mergem? strig din cauza zgomotului.

— În spate... i-am văzut.

— Parcă spuneai că nu știi cum arată.

— Știu cum arată partenerul meu. Îl hăituiesc de ani buni.

Sarah își întoarce capul și se uită pe deasupra oamenilor.

— O, și al tău arată sexy!

Zâmbesc ușurată, apoi ajungem într-un spațiu liber lângă o masă.

— Bună, eu sunt Sarah! începe ea emoționată, apoi se întoarce spre mine. Și ea e Lottie. Lottie, el e partenerul meu, Spencer Jones, iar el e partenerul tău, Richard Marlin.

Zâmbește cu mândrie, așteptându-mi reacția.

Mă fac albă ca varul.

„Partenerul ei."

Spencer?

Spencer *al meu* e nenorocitul *ei* de partener!

Ochii mari și albaștri îi întâlnesc pe ai mei, iar Spencer ridică mirat dintr-o sprânceană, cu un rânjet năstrușnic pe buze.

— Bună, Lottie!

O. Dumnezeule. Mare!

6

Charlotte

— B-BUNĂ! BOLBOROSESC.

Sarah dă mâna cu Richard, apoi cu Spencer.

— Mă bucur să vă cunosc, în sfârșit!

Se ridică amândoi și ocolesc masa ca să dăm mâna, iar Richard ajunge primul la mine.

— Bună, Lottie! îmi zâmbește el.

E atrăgător, cu păr castaniu și ochi mari și căprui.

Apoi Spencer se întoarce spre mine și mă ia de mână. E caldă și-mi stârnește fiori, ceea ce-mi amintește imediat de cum se simțea pe fundul meu.

— Bună, Charlotte! toarce Spencer cu vocea aceea extrem de sexy.

Mă forțez să zâmbesc și-mi smulg mâna.

— Bună!

Mă așez pe scaun.

— Numele ei e Lottie! zâmbește Sarah. Lottie Preston. A început să lucreze săptămâna asta cu mine în camera de corespondență.

Spencer se încruntă și-și întoarce din nou privirea spre mine, ca o întrebare mută. Doamne sfinte, o să mă dea de gol!

A fost cea mai proastă idee pe care am avut-o vreodată!

— Lucrezi în camera de corespondență? o întreabă el pe Sarah, aruncându-i o privire fugitivă.

— Deocamdată... cât caut altceva, răspunde Sarah zâmbind.

Spencer își îndreaptă din nou atenția spre mine.

— Și... *tu*... lucrezi tot acolo?

— Aham!

Mă prefac că râd și simt că transpir la subraț.

— Trebuie să merg la toaletă.

— Da, și eu! spune Spencer apăsat.

Aproape o iau la fugă până în fața restaurantului și dau colțul, dar evident că vine după mine.

— Ce dracu' se întâmplă? șoptește el mânios.

— O, Spencer! scâncesc fâstâcită. Nu mă da de gol! Mă prefac că sunt altcineva.

Se încruntă fioros.

— De ce?

— Pentru că nu-mi place să fiu Charlotte Prescott.

— Dar ce are Charlotte Prescott? Mie îmi place de ea.

Își întoarce capul după colț ca să vadă dacă ne-a observat cineva stând de vorbă.

— Și ce dracu' ai pe tine? șuieră printre dinți în timp ce se uită la ținuta mea.

— Sigur! pufnesc. Îți place Charlotte atât de mult, că era să-ți rupi un picior fugind de ea.

— De fapt, bodyguardul tău nenorocit m-a dat afară... la insistențele *tale*.

— Din cauza privirii tale dezgustate! îi șoptesc furioasă.

Cum îndrăznește să o întoarcă împotriva mea? M-am simțit ca naiba săptămâni întregi din cauza asta!

Cască la mine niște ochi plini de furie.

— Dezgustată?

— Da, de virginitatea mea! mă răstesc. Îmi pare rău că te-am dezamăgit! îi arunc în față.

Nu știu de ce, dar facem amândoi spume de mânioși ce suntem.

El își dă capul pe spate, scârbit.

— *Sigur* îți bați joc de mine!

Ceva se rupe în mine, și nu vreau să mai fiu nicio secundă în plus Charlotte Prescott cea dulce.

— Ei bine, nu mai e nevoie să-ți faci griji din pricina mea, domnule Spencer! mârâi supărată. Situația aceea a fost remediată.

Se uită lung la mine, făcând legătura.

— Te-ai culcat cu cineva? întreabă în cele din urmă, și pare că i s-a tăiat respirația.

— Da, și a fost grozav!

Mă uit înapoi la masă.

Să-l ia naiba, nu-l mai las să fie în avantaj tot timpul! Nu-i mai dau satisfacție.

— Avem o problemă aici? mârâie Wyatt, care se apropie de noi, făcându-ne să tresărim.

Spencer își azvârle mâinile în aer.

— Tu! Futu-i! Dă-i drumul... chiar acum! În seara asta n-am chef de prostiile tale.

— În niciun caz! răspunde Wyatt calm și se apropie de Spencer.

Doamne sfinte!

Îmi dau ochii peste cap.

— Wyatt, poți să ne lași un pic singuri, te rog?

Wyatt șovăie.

— Acum! mă răstesc. Nu mă da de gol!

Se uită urât la Spencer, apoi, fără tragere de inimă, face câțiva pași prin mulțime și se întoarce la masa lui.

— El a fost? bombăne Spencer.

— Hmm? Cum adică?

— Te-ai culcat cu afurisitul de Wyatt? Pentru că, dacă asta ai făcut, jur pe ce-am mai sfânt, Charlotte...

Rămân cu gura căscată... pentru că este de-a dreptul cel mai ridicol lucru pe care l-am auzit vreodată.

Face ochii mari, așteptând să răspund. Se bagă și mai mult în sufletul meu.

— Glumești, naibii? *El* a fost, nu?

Îmi proptesc mâinile în șold și mijesc ochii.

— Mă întorc acolo, la partenerul meu, și am să continui să fiu Lottie Preston tot restul serii. Iar tu, îi spun și-l împung cu degetul în piept, o să-ți ții gura și nu o să mă dai de gol!

Mijește ochii și mă privește înciudat.

Mă întorc în partea din spate a restaurantului, inspir adânc și-mi las umerii în jos, apoi merg spre masă cu inima bubuind în piept.

O găsesc pe Sarah râzând cu poftă de ceva ce i-a spus Richard și mă așez încet pe scaun.

— Așadar, Lottie, reia Richard zâmbind. Sarah tocmai îmi spunea că ai venit de curând la Londra. Ce te-a făcut să te muți aici?

— Da, bombăne Spencer în timp ce se așază pe scaun. Te rog, spune-ne! Abia aștept să aflu!

Își împreunează degetele sub bărbie și zâmbește sarcastic.

Înghit în sec.

O, Doamne!

Zâmbesc fals.

— Ei bine...

Mă uit la cei doi bodyguarzi care stau în partea din față a restaurantului.

Bum, bum, bum! face inima mea.

— Lottie a lucrat la grădiniță.

Sarah zâmbește cu mândrie și îmi toarnă un pahar cu vin.

— Nu-i așa?

Îmi fuge sângele din obraji.

— Da!

Ridic paharul cu vin și aproape îl golesc fără să respir.

— Îmi plac femeile cu instinct matern.

Richard zâmbește și-și pune mâna peste a mea pe masă.

Spencer se încruntă și se uită la mâinile noastre, apoi mijește ochii la mine cu o furie palpabilă.

Mă înfior și golesc paharul.

Spencer se întoarce spre Sarah.

— Sarah, unchiul tău vrea să ies cu tine la o întâlnire de niște ani buni. Săptămâna trecută, i-am lovit mașina în parcare, și m-am simțit atât de prost, încât până la urmă am cedat.

Zâmbește, și râde toată lumea.

— Cu toate astea, dacă aș fi știut că ești atât de frumoasă, te-aș fi invitat mai demult.

Râde fâstâcită, cu paharul la gură, iar eu mă trezesc uitându-mă urât la el.

Nu e amuzant, Spencer!

Deci așa joci?

Să înceapă jocurile!

— Richard! îi spun zâmbind. Povestește-mi despre tine!

Îl strâng de mână.

Ochii lui se înseninează.

— Păi, lucrez la bursă, am 32 de ani...

— 32! exclam încântată, tăindu-i vorba. E vârsta perfectă, nu-i așa? Nu ești *prea* în vârstă.

Spencer se uită la mine, spumegând în tăcere.

— Tu câți ani ai, Spencer? zâmbesc eu dulce. Presupun că vreo 45?

El își golește paharul, complet impasibil, și eu îmi mușc buza de jos ca să nu zâmbesc.

— Spencer are vârsta perfectă! gângurește Sarah. O văd în ochii tăi, Spencer, că aștepți să apară femeia potrivită în viața ta.

El își încleștează fălcile.

— Sau doar să strâng una de gât.

Sarah și Richard izbucnesc imediat în râs, iar eu și Spencer ne privim îmbufnați peste masă.

El se stăpânește și-și reia rolul:

— Deci voi v-ați împrietenit de curând? întreabă el.

— Chiar săptămâna asta, răspunde Sarah zâmbind. Lottie a venit să lucreze cu mine. Eu o instruiesc.

— Și ce anume faceți voi două? întreabă el, prefăcându-se fascinat.

— Lucrăm în camera de corespondență, răspunde ea.

Spencer se uită în ochii mei, iar Richard îmi ia mâna și o sărută. Îl privesc șocată.

Ce naiba? A fost... neașteptat.

Zâmbesc fals și-mi retrag mâna.

Doamne, noaptea asta e un adevărat dezastru!

Obrazul lui Spencer zvâcnește în timp ce mă fixează.

De ce o fi așa de supărat?

Probabil din cauza minciunii că nu mai sunt virgină ori a faptului că mă dau drept altcineva și lucrez la corespondență, poate e rochia mea neagră și strâmtă, poate pentru că Wyatt l-a dat afară din casă acum două săptămâni sau că Richard mi-a sărutat mâna. Sunt o mulțime de posibilități.

Îmi torn încă un pahar cu vin. Acum alcoolul e singurul remediu, așa că-mi dau capul pe spate și iau o gură mare.

— Sarah!

Spencer îi zâmbește seducător peste masă.

— Îți place să dansezi?

Ei îi scapără ochii.

— Îmi place să dansez, Spencer.

— Și mie. Abia aștept să înceapă muzica adevărată!

OK, acum e rândul meu să mă supăr. Dacă dansează murdar cu ea, jur pe ce-am mai sfânt...

— Lottie, ție îți place să dansezi? întreabă Richard.

Îi zâmbesc dulce.

— Da!

Iau o gură de vin.

— Poți să afli multe despre o persoană din felul în care dansează.

Richard zâmbește, crezând că mă cucerește. Bietul băiat crede că are o șansă! Îmi pare un pic rău că e implicat în încurcătura asta.

— Mă duc la bar ca să cer încă o sticlă de vin.

Mă ridic înainte să obiecteze cineva, apoi mă duc la bar și aștept la rând.

Ce să fac? Ce să fac? Oare să plec?

Nu vreau să fiu aici dacă Spencer o place pe Sarah. Ar fi cel mai urât coșmar să-l văd alături de ea.

— Ce crezi că faci? șoptește Spencer în spatele meu.

— Scap dintr-o senzație stânjenitoare, ce ți se pare că fac?

— Nu știu ce fel de pastile de acreală ai luat în seara asta, dar termină dracului odată!

Mă întorc spre el și arăt cu degetul spre propriul corp.

— Eu?

Clatin din cap și-i întorc spatele.

— Ce-ar fi să termini tu?

— Hai să plecăm de aici! îmi spune deodată.

Mă încrunt și mă uit peste umăr.

— Ce?

— Nu vreau să fiu la întâlnire cu ea. Oricum aveam de gând să stau doar o oră.

Își scoate telefonul.

— Sebastian o să mă sune peste 20 de minute ca să mă scoată de aici. Hai să mergem undeva, doar noi doi!

Îmi așază mâna pe șold, iar contactul rămâne neobservat de cei din jur datorită celor care ne înconjoară.

— Glumești? îi șoptesc. Sarah te place cu adevărat.

— Da, păi, mie nu-mi place de ea.

Mă strânge de fund.

— Îmi place de tine.

Furioasă, îi dau peste mână.

— Ești un porc, Spencer Jones, și ai venit prea târziu! Ai avut o șansă cu mine și ai dat-o în bară.

— Tu ai dat-o naibii în bară, nu eu!

Mă întorc spre el, și jur că în viața mea n-am fost atât de mânioasă!

— Eu... am dat-o în bară? mă bâlbâi. Cred că glumești!

— M-ai dat afară din casă și nu m-ai mai sunat.

Clatin din cap de dezgust.

— Ești cel mai mare ticălos lipsit de romantism pe care l-am cunoscut vreodată!

— Spune-mi ceva ce nu știu!

Rânjește și mă strânge de șold.

— Acum, hai să plecăm! Dacă Wyatt se bagă în calea mea, îl pocnesc de nu se vede. Pregătește-te pentru atac!

— Ha! pufnesc. Tare-aș vrea s-o văd și pe asta! Ar șterge pe jos cu fundul tău amărât!

— Da, mai vedem noi!

Îi dau mâna la o parte.

— Nu mă mai atinge! îi șoptesc și înaintez odată cu rândul.

Mă trage imediat lângă el, ca să-mi arate cine e șeful.

— Plec peste 20 de minute. Vii cu mine sau nu?

— Nu! Ea chiar te place.

— Și tocmai de asta plec. Nu e genul meu. Nu sunt deloc atras de ea.

Mă uit la el fără să reacționez. Spencer își împletește degetul mic cu al meu și se uită la buzele mele.

— Tu ești genul meu, murmură.

— Următorul! strigă barmanița.

Mă smulg din mâna lui și fac un pas înainte.

— Vreau o... ăăă...

Apropierea de el mi-a prăjit creierul.

— Îmi puteți da...

Doamne sfinte, nu sunt în stare să formulez o frază! Ce-i cu bărbatul ăsta?

Spencer se apropie ca să mă salveze.

— Vrea o sticlă de Louis Roederer. Zâmbește relaxat și se apleacă să-mi șoptească la ureche: Dă-mi numărul tău de telefon!

Răsuflarea lui fierbinte mă gâdilă pe gât și-mi provoacă furnicături pe spate.

— Poftim?

Mă încrunt și mă trezesc uitându-mă la buzele lui groase și seducătoare.

— N-am numărul tău de telefon, în pizda mă-sii! Dă-mi-l!

Furnicăturile dispar brusc.

— Nu vreau să mă suni. Și nu mai înjura tot timpul!

Își dă ochii peste cap.

— Poți să-i minți cât vrei despre cine ești, dar nu mă minți și pe mine! Dă-mi numărul tău!

Barmanița ne întinde sticla, și o plătesc fără să mă gândesc. Mă întorc la masă fără ca domnul Spencer să mai spună ceva.

Ce nenorocit!

Câteva clipe mai târziu, se întoarce la masă cu încă o sticlă de vin. Se așază și zâmbește calm, așezând telefonul pe masă.

Biata mea inimă bate cu putere. E cel mai rău soi de comportament duplicitar!

Partenerul lui Sarah vrea să plec cu el. Și, mai rău decât atât, asta îmi doresc și eu.

Telefonul lui Spencer vibrează pe masă, iar numele „Sebastian" apare pe ecran.

Îmi dau ochii peste cap. *Sigur* glumește!

— Bună, Seb! răspunde el vesel. O, nu!

Se schimbă la față în timp ce se preface că ascultă.

— O, serios?

Îmi dau ochii peste cap. Of, Doamne! Ce mai urmează?

— Da, sigur, vin să te iau acum!

Ascultă și se uită încruntat la Sarah, clătinând din cap și prefăcându-se supărat.

Mă uit fix la el. Ce nesimțit!

Spencer încheie convorbirea.

— Sarah, îmi pare foarte rău, dar trebuie să plec! Prietenul meu, Sebastian, a intrat cu mașina într-un șanț la vreo jumătate de oră în afara orașului, iar sora lui însărcinată e în mașină. Trebuie să mă duc să-i ajut.

Lui Sarah îi pică fața.

— O, nu!

— Ce mă enervează! oftează el. Și părea să fie o seară atât de plăcută!

— Ce șanț? întreb, ridicând dintr-o sprânceană.

— Șanțul Paznicul Mort, răspunde el fără ezitare.

Sorb din vin și-l privesc cu atenție.

— Sună înfiorător.

El mijește ochii.

— Așa e.

Își îndreaptă atenția spre Sarah.

— Îmi pare rău, dar va trebui să preia Richard conducerea în seara asta!

— E-n regulă, Spencer, mă descurc! spune Richard zâmbind.

Iar îmi dau ochii peste cap. E evident că Richard știa de la început că Spencer va pleca mai devreme.

— Mă suni? îl întreabă Sarah pe Spencer.

Mă doar sufletul pentru ea. Naiba să-l ia!

— Desigur! Ce număr ai? întreabă el.

Ea zâmbește și îl recită, iar el „pare" că-l notează în agendă.

— Dar dacă vreau să te contactez la serviciu? o întreabă el. Ai un e-mail de serviciu?

— Da, zâmbește ea încântată. Adresa e sarah@conrad-mailroom.com.

— Bine!

Se ridică și dă mâna cu Sarah.

— Mă bucur că te-am cunoscut! Scuzele mele pentru seara asta!

— E-n regulă! chicotește ea. Sună-mă!

Spencer dă mâna cu Richard, apoi se apropie de mine.

— La revedere, domnule Spencer! Să ai o viață frumoasă!

Își ridică bărbia spre tavan.

El mijește din nou ochii la mine.

— Distracție plăcută în camera de corespondență, Lottie!

Îi zâmbesc dulce.

— Așa am de gând.

Ne privim în ochi, iar el ridică o sprânceană, părând că spune: „E ultima șansă să vii cu mine."

Îi fac cu mâna.

— La revedere, Spencer!

Iau o gură de vin.

O clipă mai târziu, dă subtil din cap și iese din restaurant fără să mai privească în urmă.

— Se pare că am două partenere de dans în seara asta.

Richard zâmbește și se bâțâie pe scaun.

Eu și Sarah râdem de mișcările lui caraghioase.

— Sigur că ai!

Spencer

Intru hotărât în alt restaurant, agitat și cu capsa pusă.

Nu a vrut să vină cu mine. A vrut să rămână cu el.

Cu nenorocitul de bodyguard.

Ar fi trebuit să-l culc la pământ pe tâmpitul ăla atunci, pe verandă, așa cum voiam.

Mi se face pielea de găină. Pun pariu că s-a dat la ea în seara în care am plecat, șarpele afurisit!

Masters îmi face cu mâna de la masa la care stau toți, lângă peretele din spate. În seara asta, am avut o întâlnire dublă. Prima oprire era la întâlnirea din iad, a doua, la restaurant cu cei trei prieteni ai mei.

Mă apropii de ei și-i văd pe Bree, Masters și Sebastian uitându-se la meniu.

— Bună! mormăi și mă așez pe scaun.

— Cum a mers întâlnirea? întreabă Seb fără să-și ridice ochii.

— Un dezastru nenorocit!

Iau berea lui și o golesc.

— Ia-o încet!

Îmi ia berea din mână.

— Ia-ți alta!

Ridic imediat mâna, încercând să-i atrag atenția ospătăriței.

Spencer și Seb zâmbesc și schimbă o privire cu subînțeles.

— Ce a fost așa de dezastruos? întreabă Masters.

Îmi ridic mâinile în aer.

— De unde să încep?

Ospătărița vine la masă.

— Da, domnule?

— Îmi aduci o Corona, te rog?

— Desigur!

— Și adu-le în continuare!

Așteaptă toți trei, dornici să afle povestea.

— Un idiot nenorocit cu care fac afaceri mă bate la cap de vreun an să o scot pe nepoata lui la o întâlnire.

Masters rânjește.

— Idiotul ești tu!

— N-ai auzit nici măcar jumătate din ce s-a întâmplat! îi răspund.

— Nici nu-i nevoie! chicotește Seb și fac toți trei schimb de priviri.

— În fine, i-am lovit mașina în parcare săptămâna trecută, iar el s-a folosit de asta ca să mă facă să mă simt prost și să mă convingă s-o scot în oraș.

Clatin din cap. Au dreptate, chiar sunt idiot!

— Am acceptat, cu condiția să fie o întâlnire dublă, ca să pot scăpa de-acolo cât mai repede posibil. Am rugat un coleg de serviciu să vină cu mine, iar el știa că o să plec mai devreme și că el o să rămână singur cu două femei. Probabil speră că o vor face în trei.

Ospătărița îmi aduce berea.

— Mulțumesc!

Iau o dușcă zdravănă.

— Ah, ce bună e!

— Ce spuneai? se încruntă Bree.

— Apare Sarah, partenera mea, și recunosc că e destul de sexy.

— Atunci, care-i problema? întreabă Masters derutat.

— Ghici cine era prietena ei? întreb răstit. Cea care venise pentru prietenul meu.

— Cine? întreabă ei într-un glas.

— Charlotte Prescott!

Cască toți ochii la mine, iar eu dau din cap.

— Exact! Fata visurilor mele, care nu e atrasă de mine, stă la masă cu prietenul meu afurisit, care o ține de mână.

— Poftim? șoptește Seb.

Bree își duce mâna la gură și începe să râdă.

— O, Spence, asta-i karma!

— Numai că în seara asta nu este Charlotte Prescott. Se prezintă drept Lottie Preston. O persoană complet diferită, povestesc mai departe. Și acum lucrează într-o nenorocită de cameră de corespondență cu Sarah – Sarah, *partenera* mea!

— Stai puțin, că nu înțeleg! zice Bree încruntată.

— Eu, nici atât! mă răstesc.

— De ce se dădea drept altcineva? întreabă Seb.

— N-am idee!

Ridic din umeri și dau berea pe gât.

— Dar n-a durat mult și mi-am pierdut cumpătul, am urmărit-o până la bar și m-am luat de ea că m-a dat afară din casă acum două săptămâni.

Sebastian își dă capul pe spate și râde în hohote.

— De ce mai aduci vorba de asta?

— Pentru că m-a călcat naibii pe nervi! Nicio femeie nu m-a dat vreodată afară din casă.

Masters clatină din cap și se strânge de șaua nasului.

— Păi, și ea ce-a zis? întreabă Bree.

— M-a rugat să nu o dau de gol și a spus că vrea să fie altcineva pentru o vreme.

Prietenii mei schimbă priviri derutate.

— Știu! zic, ridicând din umeri. Și purta niște haine atât de sexy! Pe urmă, i-am spus că mie îmi place Charlotte Prescott, iar ea mi-a reproșat că data trecută am fugit de ea fiindcă e virgină...

— Dar are dreptate! intervine Masters. Chiar te-a băgat în sperieți.

— De-a dreptul! bombăn cu berea la gură. Dar ea nu știa chestia asta.

— Păi, e clar că știa! ridică Sebastian din umeri.

Răsuflu greoi.

— Și pe urmă primesc cea mai proastă veste din viața mea.

Bree chicotește.

— Ești atât de teatral, încât ar trebui să te apuci de teatru!

Atunci încep și băieții să râdă.

Ridic berea spre ei, ca un toast tacit.

— Se pare că acum nu mai e virgină.

Rămân toți cu gurile căscate, iar eu iau furios încă o gură de bere.

— Eu am făcut-o pe galantul și i-am lăsat himenul intact pentru viitorul ei soț, și din urma mea a venit alt nenorocit și mi l-a suflat.

Izbucnesc toți în râs, pentru că aparent e cel mai amuzant lucru pe care l-au auzit vreodată.

— Nu e amuzant! strig la ei.

— E al dracului de nostim! râde Masters.

Îmi dau capul pe spate și golesc sticla.

— Dacă știam că o să renunțe la virginitate pentru orice sculă amărâtă, i-o luam eu... nu? întreb, dându-mi ochii peste cap. Nu-mi vine să cred, futu-i mă-sa de treabă!

— „Sculă" fiind cuvântul esențial! zice Seb, și iar se pun toți pe râs.

Clatin din cap cu dezgust.

— Sigur că da, râdeți pe seama mea, ticăloșilor! Am să-mi fac prieteni noi!

În cele din urmă, le trece cheful de râs.

— Spencer, de ce ești aici? întreabă Bree încruntată. De ce n-ai rămas cu ea?

Zâmbesc prefăcut, pentru că povestea asta e atât de dată naibii, încât nici mie nu-mi vine să cred.

— Pentru că partenera mea era alta. Partenera mea îmi făcea ochi dulci la masă... și, din întâmplare, e prietena lui Charlotte.

Ridic mâna pentru încă o băutură.

— Dacă rămâneam acolo, ar fi trebuit să stau cu prietena ei, ceea ce înseamnă că anulam orice şansă ca Charlotte să mai iasă cu mine, pentru că regulile privind prietenia anulează orice altă regulă. Şi, odată ce ai ieşit cu prietena, nu te mai poţi întoarce. Vei fi mereu fostul iubit al prietenei.

Dau toţi din cap, înţelegând în ce încurcătură sunt.

— Am făcut ce trebuia să fac.

— Anume? întreabă Seb.

— Am acuzat-o că s-a culcat cu bodyguardul şi i-am spus că o să-l pocnesc.

— Habar n-ai să te baţi! râde Masters.

— Ştiu! Dar tot am rugat-o să plece cu mine.

Clatin din cap şi iau încă o gură de bere, de-a dreptul descurajat.

— A refuzat şi mi-a urat o viaţă frumoasă.

Izbucnesc toţi în hohote, iar de data asta nu mă mai pot abţine... aşa că încep şi eu să râd.

Îmi las capul în palme.

— Ce-ai de gând să faci? întreabă Seb.

— Să mă îmbăt turtă din cauza himenului pierdut.

Încep iar să râdă.

— La dracu', nu-i amuzant!

Charlotte

E luni după-amiază şi stau la computer alături de colegii mei de birou în timp ce ne citim e-mailurile şi ne rezolvăm treburile.

Sarah se uită la telefon pentru a 50-a oară pe ziua de azi.

— La naiba, de ce nu m-a sunat?

— E un cretin! îi spun cu un oftat. Uită de Spencer Jones, poţi găsi altul mai bun!

Ar fi putut măcar să o sune și să-i spună că nu-l interesează.

Urăsc că lipsa lui de interes mă bucură!

— Cum era celălalt tip? întreabă Paul.

— O, foarte drăguț! îi răspund. Și cred că i-a plăcut de Sarah.

— Ba nu! oftează ea.

În cele din urmă, ne-am distrat bine toți trei și am petrecut seara dansând.

Aud sunetul e-mailului și numele Spencer Jones îmi apare în fața ochilor.

Îmi stă inima.

Mă uit la colegii mei, la doar un metru de biroul meu.

Rahat, rahat, rahat!

Bună, Lottie!

Te-aș fi sunat, dar nu am numărul tău.

Vrei să luăm cina împreună diseară?

Spence.

O, Doamne! Închid repede e-mailul, mă ridic și mă îndepărtez de birou.

Nu vreau să stârnesc bănuieli, așa că dau fuga la bucătărie.

— Vrea careva cafea? îi întreb.

— Te rugăm! răspund amândoi.

Nu-mi vine să cred că Spencer îmi trimite e-mail în timp ce stau lângă cineva care așteaptă telefonul lui!

Dumnezeule mare!

Fac cafelele cu mintea agitată, apoi mă întorc fără grabă la birou.

Spune nu și gata! *Da!*

Bun, o să-i răspund și o să-l refuz. E ușor!

Deschid e-mailul și apăs pe răspuns.

Dle Spencer,

Nu găsesc niciun motiv suficient de bun pentru care să ies cu tine. Răspunsul meu e nu.

Lottie.

Mă uit în stânga și în dreapta, apoi trimit e-mailul. Primesc răspuns aproape instantaneu:

Scumpa mea Lottie,

Te înșeli.

Pot să găsesc cel puțin 30 de motive pentru care ar trebui să ieși cu mine.

Spencer.

Biet neghiob înfumurat!

Dle Spencer,

Enumeră-le!

Trimit e-mailul și rânjesc cu ceașca de cafea la gură. Răspund la câteva e-mailuri, apoi mai primesc un răspuns:

Lottie,

Deși am multe calități evidente, îți voi îndeplini bucuros rugămintea.

1 – Am dinți albi.

2 – O iubesc pe bunica.

3 – Fac niște torturi delicioase.

4 – Am părul blond, ca tine, așa că ne-am putea asorta la un eveniment de gală.

Pufnesc în râs fără să vreau.

---

5 – Nu spun minciuni.
6 – Îmi plac pisicuțele obraznice.

Îmi duc mâna la gură și închid e-mailul până nu încep să râd în hohote.

Omul e chiar tâmpit! Nici măcar nu se poate preface că e tare. Mă duc la baie ca să încerc să mă liniștesc, după care mă întorc la birou și redeschid e-mailul.

---

7 – Port 46 la pantofi.
Știi și tu ce înseamnă asta.

Îmi înăbuș zâmbetul.

---

8 – Nu mi-e frică de fratele tău.

Mi se strânge inima, fiindcă habar nu are cât de important e acest lucru pentru mine!

---

9 – Sunt mai înalt ca tine.
10 – Mă gândesc întruna la tine.

7

Charlotte

ÎNCHID IMEDIAT E-MAILUL ȘI MĂ SPRIJIN DE SPĂTARUL scaunului.

Se gândește întruna la mine.

Ei bine, sentimentul este reciproc. De sâmbătă seara, numai la el m-am gândit. Mă uit la ecranul computerului o vreme, întrebându-mă ce să fac.

Mi-a rănit orgoliul săptămâna trecută la mine acasă, dar, mai rău decât atât, mi-a rănit sentimentele. Nu-mi place puterea pe care o are asupra mea, pentru că nimeni nu a avut până acum capacitatea de-a mă răni.

Dar știu că ar putea să o facă foarte bine... *că o va face foarte bine.*

Răsuflu adânc, tulburată. S-ar putea ca Spencer Jones să fie cel mai distractiv bărbat pe care l-am cunoscut de multă vreme, dar este mai bine să rămânem doar prieteni. Știu deja ce ne rezervă viitorul. Nu vreau să fac parte din haremul lui. Mi-a arătat foarte clar că nu-l interesează virginele.

Și, cu toate că i-am spus că nu mai sunt virgină... știu, în adâncul sufletului, și că am spus o minciună îngrozitoare, iar el nu este atras de femeile ca mine.

Lui îi plac provocările.

Și mie mi-ar plăcea, dacă aș fi în locul lui.

Doamne, nu-mi vine să cred că el chiar e convins că m-am culcat cu Wyatt! E de tot râsul!

— Lottie, vrei să vii la etajul 14? mă întreabă Sarah.

— Pentru ce? întreb încruntată.

— E ziua lui Callam. Au tort.

Mișcă din sprâncene, făcându-mă să râd.

— Câți ani împlinește Dl Sculă Tare? o întreb.

— Cui îi pasă? Știu doar că are vârsta necesară să facă lucruri groaznice cu trupul meu.

Pufnesc în râs în timp ce Sarah mă trage spre lifturi și intrăm într-unul.

— Aș vrea doar să se trezească și s-o facă odată! oftează ea.

— Ar trebui să-l inviți tu în oraș.

— Da! răspunde și se gândește o clipă. Poate așa o să fac.

Apoi ridică din umeri.

— Dacă mi-aș fi folosit creierul și aș fi fost prevăzătoare, aș fi ieșit direct din tortul lui.

Izbucnesc în râs și mi-o imaginez plină de frișcă, sărind dintr-un tort imens.

— Nu cred că etajul 14 e pregătit pentru cât de sexy ești, Sarah!

— Știu, nu?

Tavanul din camera mea e împodobit cu forme elegante, circulare, iar în apartament e o liniște mormântală în timp ce le admir. Sunt primele ore ale dimineții, dar nu pot să dorm. Mă frământă un sentiment ciudat – o conștientizare. Parcă aș fi deschis ochii, în sfârșit, și am văzut tot ce am pierdut ca membră a familiei Prescott.

Să muncesc, să râd și să fiu invitată în oraș în fiecare oră petrecută la birou de bărbați superbi, toate astea m-au făcut fericită – mai fericită decât am fost de mult timp.

Și nici măcar nu e viața mea.

Nu e decât o mare minciună.

Mă răsucesc în pat și trag un pumn în pernă, dezgustată. Pe cine încerc să păcălesc? Majoritatea oamenilor de pe planetă și-ar da mâna dreaptă să aibă lucrurile pe care le-am avut eu la îndemână mereu și viața privilegiată pe care o duc.

Sunt nerecunoscătoare, o știu bine. Adică, apreciez tot ce am.

Privesc în gol în întuneric și o lacrimă mi se rostogolește pe obraz până pe pernă.

Mă simt complet pierdută.

O fi ceva în neregulă cu mine? Poate trebuie să încep iar să fac terapie?

Da, poate asta e. O să sun mâine să fac o programare. N-am mai fost de un an întreg.

Cobor din pat și mă duc la baie, unde mă privesc în oglindă.

Observ ochii mari și albaștri și pielea palidă. Mi-am prins părul într-un coc neîngrijit și port o pijama veche. Nu e nimic special la mine. Sunt doar o fată obișnuită care, întâmplător, are patru miliarde de lire în cont.

Mă întorc în pat și trag cuverturile, apoi rămân din nou cu ochii în tavan.

Sunt al naibii de singură!

Aud semnalul e-mailului. Spencer Jones, din nou.

Rânjesc și privesc vinovată în jur. E ora patru, într-o după-amiază de marți, și nu-mi place să recunosc, dar azi mi-am verificat e-mailurile din jumătate în jumătate de oră.

Nu vreau să-mi scrie, dar apoi parcă îmi doresc s-o facă.

Dragă Lottie,

Îmi pare rău să aflu că ai suferit un accident îngrozitor și ți-ai rupt toate degetele, motiv pentru care nu poți să-mi răspunzi.

Rânjesc.

Ca de obicei, voi munci eu și pentru tine și voi continua cu motivele pentru care ar trebui să ieși cu mine la cină.

11 – Sunt specialist în acordarea primului ajutor în cazul degetelor rupte.

Îmi duc mâna la gură ca să nu râd în hohote. Ce idiot!

---

12 – Nu am cont pe YouPorn.

Mă încrunt. Ce înseamnă asta?

---

13 – Am picioare drăguțe.

14 – Pot să împăturesc frumos un cearșaf.

15 – Am mușchi imenși.

Mișc din buze ca să-mi ascund zâmbetul prostesc. De ce trebuie să fie atât de drăguț și adorabil?

---

16 – Citesc zece cărți pe săptămână.

Pff, tare mă îndoiesc!

---

17 – Sunt pasăre de noapte.
18 – Îmi îngrijesc zona intimă.

Își îngrijește „zona intimă"... Mi se zguduie umerii în timp ce încerc să-mi ascund chicotitul.

---

19 – Fac parte din echipajul care trage sania lui Moș Crăciun.

Izbucnesc în râs, neputând să mă abțin.

Sarah îmi aruncă o privire.

— Ce-i așa de amuzant?

Închid repede e-mailul.

— Nimic, doar că...

Mă opresc și încerc să mă gândesc la o explicație.

— Mi-am amintit ceva ce am văzut aseară.

— Ce anume? întreabă Sarah, tastând în continuare.

— O, doar un tip ciudat care le face feste oamenilor!

Fac ochii mari de exasperare.

— A fost foarte nostim! adaug.

Ridică din sprâncene, dar nu pare impresionată.

— Hmm, așa pare!

Apoi se ridică în picioare.

— Mă duc la baie. Vrea cineva cafea, dacă tot m-am ridicat?

— Te rugăm! răspundem amândoi.

Îmi las capul în jos, într-o încercare disperată de a nu râde în hohote. Spencer face parte din echipa care trage

sania lui Moș Crăciun. Acum chiar că le-am auzit pe toate! Deschid e-mailul din nou și citesc ultimul motiv:

---

20 – Pentru că știu că și tu mă placi.

Îl închid imediat la loc. De unde știe? Nu i-am dat niciun motiv să creadă că mă interesează persoana lui.

Rahat! Mă uit îndelung la computer.

Ce să-i răspund? Stau puțin pe gânduri.

Dragă domnule Spencer,

Îți mulțumesc că ți-ai făcut timp să-ți enumeri calitățile care, mă văd nevoită s-o spun, sunt foarte impresionante! Din păcate însă, cererea ta de a ieși împreună la cină nu a primit un răspuns satisfăcător.

Îți doresc mult succes pe viitor.

Echipa care trage sania Moșului? Ești o adevărată sursă de inspirație!

Trebuie să închei, deoarece tastez cu nasul de când am degetele rupte și sufăr cumplit.

Lottie: xoxo

Trimit e-mailul cu o urmă de regret. La naiba! Urăsc faptul că mândria nu-mi dă voie să ies cu el. Habar nu are că mi-a distrus încrederea în mine.

În plus, abia am început să mă distrez. Dacă încep să umblu cu el acum, o să atrag atenția asupra mea, iar planul meu, slujba și perioada petrecută în Londra se vor duce pe apa Sâmbetei.

E o situație fără speranță, oricum... așa stau lucrurile.

Nu e momentul potrivit să încep o relație cu domnul Spencer.

Se aude semnalul e-mailului.

Dragă domnișoară Charlotte,

Resping respingerea ta:

Dă-mi numărul tău de telefon imediat, altfel o să te sun la birou pe numărul de serviciu și o cer la telefon pe Charlotte Prescott la 07826653350.

Rămân cu gura căscată. N-ar face asta, nu-i așa?

— Care e numărul nostru de la birou? întreb, încercând să par nonșalantă.

Paul își ridică ochii.

— 07826653350.

Fac ochii mari. Rahat! Cunoaște numărul. Îi răspund imediat:

Să nu îndrăznești să mă suni la serviciu!

Sarah stă lângă mine și așteaptă telefonul tău.

Dar, desigur, ești prea laș ca să faci asta!

Apăs furios pe taste. Doamne, bărbatul ăsta mă scoate din minți! Scârbită, închid e-mailul.

Telefonul lui Sarah sună instantaneu, și-mi stă inima o secundă. La naiba, ce-am făcut?

Telefonul meu sună în același timp. Rahat!

Răspund imediat.

— Alo!

— Bună, Charlotte! Sunt Alexander, toarce o voce gravă la telefon.

Alexander e cel mai bun prieten al lui Edward. Fratele meu spunea că urmează să mă sune. Mă uit la Sarah să aud cu cine vorbește.

— Alo! răspunde ea și îi apare un zâmbet pe față. Bună, Spencer!

El e.

— Ce mai faci? mă întreabă Alex.

— Foarte bine, ocupată la serviciu, adaug. Dar tu?

Îmi întorc ochii spre Sarah.

— O, e bine! Știu că ești ocupat, spune Sarah.

Apoi ascultă o clipă.

— O! oftează ea.

Naiba să-l ia!

— Trebuie să ne vedem cât ești la Londra, spune Alexander.

De fapt, trebuie să închid ca să aud mai bine convorbirea lui Sarah.

— Da, într-adevăr! accept în grabă.

— Ce faci sâmbătă seara? Atunci are loc balul caritabil organizat de mama. Trebuie să vii și tu, sugerează Alexander.

Sarah se pleoștește pe scaun.

— O, înțeleg!

Zâmbește abătută.

— E o fată norocoasă! spune ea.

Ce naiba i-o fi zis el?

— Desigur, Alex! Expir adânc și adaug: Dar sunt foarte ocupată, sunt la serviciu.

— Bun, te las să închizi. O să-ți trimit detaliile printr-un mesaj.

O urmăresc pe Sarah, care ascultă încruntată.

— Așa a spus el?

Trebuie neapărat să închei convorbirea.

— Da, Alex! Sună grozav, ne vedem sâmbătă!

Închid în grabă.

Sarah rânjește, cu ochii fixați asupra biroului.

— O, nu știu! spune zâmbind. Trebuie să mă mai gândesc.

Mai ascultă puțin.

— Mulțumesc că mi-ai spus! Da, e-n regulă! Înțeleg perfect.

Apoi închide și se întoarce spre mine.

Ei bine, asta a fost!

Își ridică mâinile în aer.

— Spencer Jones mi-a dat papucii.

— Ce-a spus?

— Că încă nu a uitat-o pe fosta lui iubită și nu e corect să înceapă o relație cu mine.

Mă uit lung la ea. E ultima scuză pe care credeam că o va folosi.

— O!

— A spus că Richard l-a întrebat dacă mă poate suna, pentru că i s-a părut că ar fi ceva între noi.

— Serios?

Zâmbesc, mirată. A fost drăguț din partea lui că i-a ridicat moralul.

Sarah ridică din umeri și încearcă din răsputeri să nu zâmbească, dar îmi dau seama că e flatată.

— Dar nu cred că am să ies cu el. Nu prea e genul meu.

— Mie mi s-a părut atrăgător.

Îi zâmbesc.

— Chiar așa? mă întreabă încruntată.

— Da, chiar așa!

Aud din nou sunetul e-mailului.

Lottie,

Trebuie să vorbesc cu tine. Încep să mă îngrijorez. Nu înțeleg ce se întâmplă!!!
Te rog, dă-mi numărul tău!

Spence.

Oftez întristată. Nu știe ce se întâmplă pentru că nici eu nu știu. Tândălesc la birou încă o jumătate de oră și, în cele din urmă, ajung la o concluzie: presupun că nu strică să vorbesc cu el.

Dle Spencer,
Numărul meu este 0771234678.

Primesc imediat un răspuns:

Diseară am o cină de afaceri. Te sun când ajung acasă, pe la 21.00.

Spence
xoxo

Mă uit la îmbrățișările și sărutările de final și simt cum mi se zbate inima. Mă sună diseară. Îmi vine să mă răsucesc pe scaun de bucurie.

Bineînțeles, n-am să fac asta! O să mă prefac, chiar și în sinea mea, că e o neplăcere.

Închid e-mailul și vorbesc cu Sarah și Paul.

— Vreți să mergem la bar să bem ceva după program? îi întreb.

Paul ridică din umeri.

— Da, de ce nu? Mi-e totuna! Oricum în frigiderul de acasă n-am decât brânză mucegăită.

Sarah zâmbește și tastează mai departe la computer.

— Da, dar putem merge la Grange?

— Sigur, dar de ce?

— Locul acela e Orașul Sculelor Tari.

Paul își dă ochii peste cap.

— Să înțeleg că ai uitat de tontul ăla în ultima jumătate de oră?

— Doamne, da!

Sarah își aranjează părul.

— E pierderea lui. Oricum sunt prea sexy pentru el. Cine naiba mai e și Spencer?

Mă uit la ceas: e 21.30. Poate nu mă mai sună.

Îmi fac o ceașcă de ceai și mă așez la insula din bucătărie. Îmi place apartamentul. Mă simt deja ca acasă.

Telefonul joacă pe băncuță și apare un număr necunoscut.

El e!

Inima mi-o ia la goană și expir adânc ca să mă liniștesc.

— Bună!

— Bună! rostește vocea lui ghiduță și gravă la telefon.

Mă trezesc zâmbind doar cât o aud.

— Bună, domnule Spencer!

El chicotește.

— Atât de politicoasă, de fiecare dată!

Strâng din buze, prea emoționată să vorbesc, de teamă să nu spun o prostie.

— Ce se întâmplă? mă întreabă.

— Nimic serios. Voiam doar să văd cum e să lucrez în alt mediu, în care oamenii nu îl cunosc pe tata. N-ai să spui nimic, nu-i așa?

— Cui să-i spun? Nu cunosc niciunul dintre prietenii aristocrați ai familiei tale.

— Știu! murmur încet și mă simt deodată foarte prost.

— Tatăl tău știe unde ești?

— Știe că sunt la Londra, dar crede că lucrez la locul meu obișnuit de muncă. Edward și tata sunt plecați peste ocean timp de șase săptămâni. M-am gândit că e o ocazie bună să mă distrez.

El inspiră brusc.

— Te referi cumva la sex?

Rânjesc. De ce e mereu atât de direct?

— Nu, vreau doar să-mi petrec timpul cu Beth, prietena mea. Să am o slujbă diferită. Să cunosc oameni noi, lucruri de genul ăsta.

— Și bodyguarzii nu te-au pârât?

— Nu, nici eu nu știu ce fac, de fapt. Stau la parter, în clădirea de birouri unde lucrez, și ne întâlnim în pauze sau când termin programul.

El ezită.

— Stai să văd dacă am înțeles – te-ai mutat la Londra timp de șase săptămâni și te prefaci să fii altă persoană, dar nu știe nimeni?

Îmi întind degetele pe marginea insulei.

— Beth știe, iar acum, tu.

— Dar el?

Mă încrunt.

— Care el?

— Bărbatul cu care te-ai culcat!

E clar că e deranjat.

— O!

Închid ochii strâns. Doamne, e cea mai mare minciună pe care am spus-o vreodată!

— Nu, nu știe.

— Deci încă mai comunică cu tine drept Charlotte.

— Da!

Rămâne tăcut o secundă.

— Să înțeleg că ai o relație cu el?

Fac ochii mari.

— N-nu! mă bâlbâi. Nu, a fost o aventură de-o noapte.

— De ce ai renunța la virginitate pentru o aventură de-o noapte? se răstește, și aud încordarea din vocea lui.

La naiba! Închid ochii.

— Pur și simplu, s-a întâmplat, Spencer! Acum s-a terminat și aș prefera să nu mai vorbesc despre asta, te rog!

— De asta te-ai mutat la Londra și faci jocul ăsta? Te-a rănit? Sau ai fugit de el?

— Nu! Chiar a fost o aventură de-o noapte și acum s-a terminat. M-ai sunat să vorbim despre trecutul meu? Pentru că sunt sigură că putem discuta multe despre trecutul *tău*.

Tace o vreme, apoi vorbește încetișor:

— Ne putem vedea?

Doamne, chiar mi-ar plăcea!

— Poate ieșim la cină când se întoarce tata? îi propun.

— De ce nu acum?

— Pentru că, dacă sunt văzută cu tine, bodyguarzii o să-mi anunțe familia și o să mă supravegheze și mai atent. Am ajuns până aici cu identitatea falsă și vreau să continui toate cele șase săptămâni. Îmi place slujba și-mi plac și prietenii pe care mi-i fac.

— Nu crezi că merit să-ți asumi riscul?

Îmi dau ochii peste cap.

— Ești *foarte* pretențios în seara asta, domnule Spencer! M-ai sunat să mă omori cu cicăleala?

Râde tare. E un râset grav și îmbătător, și mă trezesc zâmbind prosteşte la telefon.

— Păi, până acum nimeni nu a mai spus asta despre mine! chicotește el.

— Toate au un început!

Zâmbesc și iau o gură de ceai.

— Ce faci acum?

Vocea lui a căpătat o nuanță sexy, jucăușă.

— Stau pe băncuța din bucătărie, în pijama, cu masca pe față și beau ceai.

— Dumnezeule, femeie! Minte-mă și tu!

Chicotesc.

— Bine!

Mă opresc puțin și încerc să mă gândesc la o minciună bună.

— Sunt pe un iaht.

— Da! șoptește.

Mă străduiesc să nu izbucnesc în râs.

— Navighez prin Croația. Soarele apune și aud apa cum clipocește pe lângă barcă.

— Da! toarce el.

— Cu soțul meu, completez zâmbind.

Scoate un sunet de claxon.

— Ai greșit minciuna. Mai încearcă!

— Ce minciună sperai să auzi? chicotesc.

— Că ești goală și te gândești la mine.

Fac ochii mari.

— O, aceea!

Doamne, ce distractiv e!

— Păi, va trebui să mă întrebi din nou.

— Ce faci acum, frumoasa mea Charlotte?

Zâmbesc când spune că sunt frumoasă.

— Fac o baie cu spumă.

— Și?

Îmi dau seama că zâmbește.

— Beau șampanie.

— Te sprijini cu spatele de margine?

Îmi imaginez cum stau goală în cadă și beau șampanie.

— Da! răspund în șoaptă.

— Ți-ai strâns părul?

— Da.

— Și camera e plină de aburi?

Încep să simt excitația care-mi curge prin vene.

— Da!

— Și picioarele tale? șoptește.

Înghit în sec. Doamne, bărbatul ăsta mă face să mă gândesc numai la lucruri obraznice!

— Sunt desfăcute și ating marginile căzii cu genunchii, îi răspund.

El inspiră brusc.

Rămânem tăcuți, imaginându-ne cadrul, iar sexul începe să-mi vibreze.

— Te-ai atins vreodată în timp ce te gândeai la mine?

Vocea lui sună răgușită, excitată.

Mă strâmb.

— Da! îi șoptesc.

M-ar putea aduce la orgasm doar vorbind cu mine despre asemenea lucruri.

— O să te sun mâine-seară la 21.30, îngeraș, și vreau să fii în cadă, goală, cu picioarele desfăcute, ca să putem continua conversația.

Fac ochii mari.

Ce?

— M-ai înțeles?

— Da!

Tăcerea planează între noi.

Într-un târziu, îl aud:

— Noapte bună, îngeraș!

Îmi duc mâna la piept și încerc să-mi controlez respirația. Nu vreau să știe cât de tare mă excită doar cu vocea lui și în mod cert nu vreau să încheiem discuția. Vreau să ne mai jucăm în seara asta.

— Noapte bună, Spence!

Așteptăm amândoi. Nu vreau decât să-l invit la mine, și știu că asta așteaptă să spun.

Nu încă!

— La revedere! șoptesc și mă forțez să închid telefonul.

Beth face ochii cât cepele în timp ce soarbe din pahar cu paiul.

— Cum adică să-l minți?

Ridic din umeri, râzând.

— Exact așa. I-am spus că port pijama și am o mască pe față, iar el m-a rugat să-l mint.

— O, e distractiv, îmi place de el!

Suntem amândouă la cină și îi povestesc cele mai recente bârfe despre Spencer. Nu-mi place să recunosc, dar toată ziua am avut un zâmbet prostesc pe față... bărbatul ăsta mă zăpăcește.

— Deci diseară trebuie să fii în cadă când te sună? mă întreabă.

Ridic din umeri.

— Așa se pare.

Beth zâmbește larg.

— Bagă-te în cadă și spune-i să vină ca să te spele pe spate! zice ea în timp ce-și mestecă mâncarea. Cu scula!

Râdem în hohote.

— Îți imaginezi așa ceva?

— Crezi că e mare?

Chicotesc și-mi iese vinul pe nas.

— Beth?

— Vorbesc serios! E mult prea încrezător, probabil e dotat.

Râd până încep să tușesc.

— Dotat? întreb gâtuită. Cine naiba spune așa ceva?

Ea ridică un deget.

— Eu!

Clatin din cap, râzând, iar ea redevine serioasă.

— Du-te acasă, dezbracă-te și urcă-te în cada aia mare și fierbinte, pe urmă așteaptă să te sune Dl Mărimea 46!

Ridic paharul în aer, și ea îl ciocnește cu al ei.

— Provocare acceptată!

Camera e plină de aburi când mă întind în cada adâncă. Sunt atât de excitată, încât s-ar putea să am orgasm doar auzind că sună telefonul... ceea ce și face la momentul potrivit.

— Bună! răspund.

— Ești în cadă? mă întreabă seducător.

— Da! șoptesc.

— Ți-ai desfăcut picioarele?

Treci direct la subiect, nu-i așa? Închid ochii. Niciodată nu a vorbit cineva așa cu mine. Ce nebunie!

— Da! răspund în șoaptă.

— Coboară-ți degetele pe abdomen!

Îmi dau seama că și el e excitat.

— Ai sunat ca să-mi vorbești murdar, domnule Spencer? îl tachinez.

— Taci și fă-o naibii odată!

— Gura aia perversă e mereu așa de autoritară?

— Habar n-ai, îngeraș!

Zâmbesc și-mi cobor degetele pe abdomen.

— Spune-mi ce simți! îmi ordonă.

O, Doamne!

— Pielea.

— E moale?

— Da.

— Mai jos! oftează el.

Îmi cobor degetele între picioarele desfăcute.

— Încercuiește-ți clitorisul cu patru degete!

Mă cutremur, pentru că îmi fierbe sângele în vene doar auzind ce spune. Niciun bărbat nu mi-a vorbit așa până acum. Fac ce-mi spune și închid ochii, lăsând plăcerea să mă copleșească.

— Imaginează-ți că eu fac asta! Și că te sărut pe gât.

Îmi las capul pe spate.

— Vorbește-mi! îmi șoptește printre răsuflări întretăiate. Vreau să-ți aud vocea când ești excitată.

Încep să mișc degetele și gem încet în timp ce-mi desfac picioarele și mai larg, căutând atingerea lui invizibilă.

— Hmm, da, la dracu'! șuieră el printre dinți.

Vocea lui excitată mă face să zâmbesc.

— O să-ți dai drumul pentru mine, îngeraș? Pentru că eu asta fac de vreo două săptămâni.

— Hmm!

Zâmbesc, rămânând cu ochii închiși.

— A trebuit să-mi imaginez că eram cu tine în timpul unei partide, altfel nu puteam să am orgasm.

Poftim?

Deschid ochii brusc.

— Ți-ai imaginat că făceai sex cu mine în timp ce erai cu altă femeie? mă răstesc la el.

— Of... rahat! Adică...

— Ai făcut sex cu altcineva de când ne-am cunoscut?

— Ăăă...

Ezită, încercând să se scoată din încurcătură.

— Păi... și tu ai făcut la fel, Charlotte! se bâlbâie. Ți-ai imaginat atunci că sunt eu?

Începe să-mi clocotească sângele în vene.

— Nu, Spencer! N-am făcut asta!

— Ar fi trebuit! Sunt mai bun la pat decât el.

Ies din cadă imediat. Apa se revarsă pe podea.

— Nu, în realitate ești un *idiot*! strig.

— Știu! Stai! Ce faci?

— Închei convorbirea.

— Nu-mi închide telefonul în nas! mă roagă.

— Du-te și fă ce-ai făcut și cu celelalte!

— Cum adică?

— Imaginează-ți că faci sex cu mine, pentru că mai aproape de atât n-ai să ajungi niciodată, ticălos nenorocit ce ești!

Închid telefonul, mă înfășor în prosop și ies nervoasă din baie.

Bărbatul ăsta e un idiot de primă clasă!

Stau întinsă în pat și mă uit cum vibrează telefonul pe noptieră.

Acum e joi seara, târziu, iar Spencer mă sună fără încetare de la convorbirea aceea dezastruoasă de marți.

Nu vreau să răspund. Adică, ce-ar mai fi de zis?

În timp ce eu tânjeam după el, și-o trăgea cu altele și își imagina fața mea când era cu altă femeie.

Sunt șocată și îngrozită, dar, dacă e să fiu absolut sinceră, și un pic ușurată că a trebuit să se gândească la mine ca să aibă orgasm. E pedeapsa lui Dumnezeu fiindcă e atât de cretin!

Și de ce naiba trebuie să fie atât de sincer de fiecare dată?

E enervant!

Beth crede că ar trebui să vorbesc cu el și că, în ochii lui, aplic un standard diferit, pentru că și el crede că m-am culcat cu altcineva. După părerea ei, fac prea mult scandal pentru nimic. Poate așa e.

Dar poate nu sunt făcută pentru întâlnirile astea ocazionale și întâmplarea asta a fost exact ce aveam nevoie ca să-mi reamintesc. Pentru Dumnezeu, m-a convins să stau goală în cadă și să mă masturbez! Sunt ca plastilina în mâinile lui.

Telefonul nu mai vibrează, iar eu mă uit în tavan, copleșită de o senzație apăsătoare de tristețe și dezamăgire. Simt că m-am întors înapoi de unde am plecat cu el – chiar mai mult de-a atât, pentru că acum știu că se culcă și cu alte femei.

Poate ar fi trebuit să-i răspund la telefon și să am o discuție cu el. Oare așa m-aș simți mai bine?

Expir adânc și iau telefonul în mână să deschid Instagram, dar începe să-mi vibreze din nou în palmă.

Mă uit lung la el o clipă.

Fie ce-o fi!

— Bună! răspund.

— Pe bune, în pizda mă-sii?! se răstește el.

Păstrez tăcerea, fiindcă nu știu ce să spun.

— Bun, în primul rând... să nu îndrăznești să-mi închizi telefonul în nas!

Îmi dau ochii peste cap.

— În al doilea rând, da, sunt conștient că a fost probabil cea mai mare prostie pe care am scos-o pe gură să-ți spun că m-am gândit la tine în timp ce făceam sex.

— Cine a fost?

Șovăie.

— Vreau să știu cine a fost!

— Numele ei e Sheridan și e o prietenă veche. Locuiește în America.

Îmi imaginez o femeie frumoasă alături de Spencer și gelozia îmi întoarce stomacul pe dos.

— O cunoști bine? îl întreb.

— Da!

Nu știu dacă vreau să aflu răspunsul la întrebarea asta, dar tot îl întreb:

— De cât timp te culci cu ea?

— E nevoie să vorbim despre asta? mă întreabă.

— Depinde.

— De ce?

— De cât de mult îți dorești să ascult ce ai de spus.

— De zece ani.

Fac ochii mari și mi se strânge stomacul.

— Nu mi s-a mai întâmplat până acum, îmi spune încet.

— Ce anume? îl întreb încruntată.

— Niciodată nu m-am gândit la altcineva când eram cu ea.

Rămân tăcută și aștept să continue.

— Nu eram pregătit pentru asta.

— Te gândești deseori la alte femei când faci sex? întreb nedumerită.

— Doamne, nu! N-am făcut-o niciodată, tocmai ți-am spus. Dar nu mă pot abține să nu mă gândesc la tine. O fac întruna și, sincer să fiu, mă scoate din minți.

Răsucesc pătura între degete.

— Deci Sheridan e iubita ta și locuiește în altă țară?

— Nu, e doar o prietenă.

— Cu care te culci?

Încerc să înțeleg dinamica relației dintre ei.

— În trecut, da.

— Și în viitor?

— Charlotte, singura persoană la care mă gândesc în clipa asta ești tu. Dacă aș fi cu tine și te-ar deranja, n-aș mai fi cu nimeni altcineva.

Dacă m-ar deranja? Ce naiba?

— M-ar deranja, Spencer, normal că m-ar deranja! Nu-mi place să împart cu altele.

— Atunci, nu va fi nevoie.

Mi se pune un nod în gât, fiindcă îmi doresc să-l cred.

Tăcerea se prelungește între noi.

— Ce faci? îl întreb.

— Sunt pe un iaht, navighez prin Ibiza.

Jocul lui imaginar mă face să zâmbesc.

— Da!

— Și îmi fac un plan să o răpesc pe fata asta din Londra de care sunt obsedat.

Vocea lui începe să sune jucăuș.

— Și ce-ai să faci cu ea după ce devine a ta?

— Ce n-aș face cu ea dacă ar fi a mea! oftează el adânc.

Zâmbesc ușor.

— Îmi pare rău că m-am gândit la tine în timp ce făceam sex cu altcineva! îmi spune. Nu a fost corect.

Mă încrunt și, nu știu din ce motiv absurd, mi se umplu ochii de lacrimi. *Nu, nu a fost corect.*

— Nu mai fac așa ceva, îngeraș, îți promit!

Îl ascult.

— Pot să te văd?

— Ăăă!

Mă gândesc la programul meu.

— Mâine și sâmbătă seară sunt ocupată, îi spun.

— Duminică seara?

— Mai vedem! oftez.

— Lottie!

— Da?

— Ai simțit vreodată că știi o persoană mai bine decât o știi în realitate?

Îmi mușc buza de jos ca să-mi înăbuș zâmbetul. Exact asta simt în privința lui, și nu știu de unde vine atașamentul acesta, pentru că nici nu ar trebui să existe. Nu-l cunosc deloc, de fapt! După o pauză scurtă, îi răspund:

— Poate.

— Atunci, ne vedem duminică?

— Da!

Mă trezesc rânjind ca o nebună.

— Ce mă fac eu până atunci?

— Ce-ar fi să-ți faci o baie și să desfaci picioarele? îl întreb rânjind.

— Deja am făcut-o. M-am masturbat de atâtea ori cu gândul la tine, că mă ustură scula.

Rămân cu gura căscată.

— Spencer Jones, cred că ești cel mai grosolan bărbat pe care l-am cunoscut vreodată!

— Am s-o iau drept un compliment. Și nu sunt grosolan, ci doar sincer.

Îmi dau seama că zâmbește.

— La revedere, Spencer!

— Ești sigură că nu vrei să vii aici și să ne împăcăm în persoană?

— Ne vedem duminică! îi răspund zâmbind.

— Cu siguranță! Abia aștept să te văd!

Nu vreau să-mi iau la revedere de la el. Într-adevăr, pare mult mai distractiv să ne împăcăm în persoană decât în acest fel.

— La revedere, Spencer! mă forțez să spun.

— Noapte bună, îngeraș! Să mă visezi!

Convorbirea se încheie, iar eu zâmbesc prostește pe întuneric.

Nu mă pot împotrivi acestui bărbat. Absolut deloc!

Intru în sala de bal însoțită de Alexander. E sâmbătă seara și ne aflăm la o licitație în scopuri caritabile. Aș prefera să fiu în oraș cu Beth, dar i-am promis lui Alexander că voi veni. În plus, în acest fel îi liniștesc pe tata și pe Edward.

Alexander se oprește să stea de vorbă cu cineva și, după ce arunc o privire în jur, încremenesc în loc.

O, nu!

Spencer e la bar.

Ce naiba caută aici?

Părul lui ondulat e ciufulit exact cât trebuie, are maxilarul încordat, iar ochii albaștri și pătrunzători îi întâlnesc pe ai mei. Poartă un costum negru de seară și arată atât de bine, încât parcă simt că mă topesc.

Ridică dintr-o sprânceană și, la fel de brusc pe cât s-a uitat în ochii mei, își ferește privirea.

Spencer

— Nu se știe ce aduce viitorul! zâmbește Leonie.

— Probabil.

Oftez și privesc în jur.

Charlotte – *Charlotte a mea* tocmai a intrat în sala de bal la brațul altcuiva.

Poftim?

Alexander York?

Mă furnică pielea. Cred că glumești!

El – dușmanul meu de moarte. Ne cunoaștem de mulți ani și ne detestăm reciproc de tot atâta vreme. Ne-am întâlnit la o petrecere acum câțiva ani. Alex a făcut niște tranzacții la bursă pentru mine și toate s-au sfârșit prost. Pe urmă, am ieșit cu o femeie pe care o voia el și de atunci relația s-a dus naibii. Ne-am spus lucruri urâte de mai multe ori decât aș vrea să-mi amintesc, iar acum îmi vine să-l omor cu mâinile goale.

— Da, universitățile sunt minunate acolo! spune Leoni.

Inspir brusc și încerc să mă concentrez la ea, deși sunt sigur că se vede fumul care-mi iese pe urechi.

El a fost?

S-a culcat cu nenorocitul de Alexander York?

Îmi freamătă nările de furie și-mi dau capul pe spate ca să golesc berea. Femeia asta o să mă bage în mormânt. Cei doi trec prin mulțime, iar Charlotte îmi întâlnește privirea și ezită, părând șocată.

Poartă o rochie aurie cu cristale, iar părul blond și bogat îi e aranjat în onduleuri lejere. E voluptuoasă, strălucitoare și frumoasă.

Perfectă!

Mi se scoală instantaneu de admirație... și a venit cu altul, la naiba!

Bag mâna în buzunarul de la costum și mă uit la ea, ridicând din sprâncene fără să vreau.

Sunt stupefiat și mă forțez să-mi feresc privirea.

Leonie turuie mai departe pe cel mai plictisitor subiect pe care l-am auzit vreodată, iar Charlotte rămâne nemișcată, strângând emoționată poșeta aurie în mâini în timp ce Alexander se oprește să discute cu cineva. Nici nu se poate uita la mine, iar eu nu-mi pot smulge ochii de la ea.

Am prins-o cu minciuna. De asta nu vrea să iasă cu mine. Și-o trage cu *el*.

Probabil a acceptat să ne întâlnim duminică seara doar ca să-mi închidă gura.

Îmi vine să dau buzna acolo și s-o târăsc afară.

Respir adânc și încerc să mă stăpânesc. A trecut multă vreme de când m-a afectat o femeie așa cum o face Charlotte Prescott. Dacă a existat măcar vreuna!

Nu-mi place, nu am încredere în sentimentul ăsta și nu mi-l doresc, la naiba! Spre marele amuzament al lui Seb și Masters. Mi-au spus că sunt, fără îndoială, cel mai prost bărbat din lume să-i spun așa ceva unei femei. Sunt de acord cu ei.

Mi-am învățat lecția.

Îmi dau capul pe spate și golesc berea.

Alexander stă mai departe de vorbă, iar Charlotte îi spune ceva și merge la o masă. Când ajunge acolo, se întoarce și merge către barul unde mă aflu eu, apropiindu-se încet de mine.

— Scuză-mă!

Îi zâmbesc lui Leonie în timp ce vorbește.

— O, sigur! zice ea încruntată.

— Bună, Spence!

Charlotte îmi zâmbește.

— Bună! reușesc să îngaim.

— Nu știam că vii, adaugă agitată.

Mă uit lung la ea și îmi mușc limba, la propriu, ca să nu-mi pierd controlul din nou și să-i arăt ce simt.

— Ești aici la o întâlnire? o întreb sec.

— Nu! Doamne, nu! Alexander e doar un prieten de familie, atâta tot.

Mă uit la ea în timp ce-mi atinge ușor brațul.

— Sincer, ți-o jur!

Copleșit de ușurare, zâmbesc, simțindu-mă aiurea.

— Erai gelos? mă întreabă.

— Bolnav de gelozie!

Iau o gură de bere.

Îi admir buzele pline și gropițele din obraji și o doresc atât de mult, încât o simt până în testicule.

— Aș fi vrut să fiu singur cu tine! îi spun.

La naiba, de ce mă face mereu să scot pe gură tot ce-mi trece prin cap?

Mă privește în ochi. Simt că vrea să spună ceva, dar rămâne tăcută.

— Cum a fost azi? o întreb, ca să fac conversație.

— Bine! îmi zâmbește. Așteptam un telefon. Nu urma să mă suni azi?

Zâmbesc și simt că-mi trece supărarea.

— Așteptam să ajung acasă și să fiu dezbrăcat, în pat.

I se taie respirația.

— Voiam să mă masturbez ascultându-ți vocea, îi mărturisesc.

Zâmbește, și aerul dintre noi se electrizează în timp ce ne privim în ochi.

— Ce canalie ești, domnule Spencer! îmi șoptește.

Îmi las capul în jos, îi iau mâna și o sărut.

— La dispoziția ta, milady!

Mă lasă să o mai țin puțin de mână, până când îmi amintesc de bunele maniere.

— Vrei un pahar de șampanie?

Îmi zâmbește.

— Ar fi grozav! Mulțumesc!

— Mă întorc imediat.

Mă duc la bar și aștept la rând să iau băuturile.

— Ce dracu' crezi că faci? mârâie cineva din spatele meu.

Mă întorc și dau cu ochii de Alexander York.

— Iau ceva de băut, idiotule, ce ți se pare că fac?

— Voiam să spun ce naiba crezi că faci stând de vorbă cu Charlotte Prescott?

Mă întorc spre el și încep să mă enervez.

— Charlotte nu e treaba ta!

— Pe naiba! Suntem prieteni de familie de-o viață și nu e deloc de nasul tău!

Nu mă pot abține să nu zâmbesc cu îngâmfare.

— Care-i problema, York? Ești gelos?

— Să te fut!

Îmi vine să spun „asta o să facă ea mai târziu", dar îmi țin gura.

— Am văzut că i-ai sărutat mâna. Ce crezi că faci cu ea?

Mă întorc cu fața spre el, ridic paharele de șampanie și-i fac cu ochiul.

— Orice vreau, la dracu'!

8

Charlotte

SPENCER APARE PRIN MULȚIME ȘI SE OPREȘTE ÎN DREPTUL meu. Îmi întinde paharul și ciocnim.

— Mulțumesc! îi spun, zâmbind.

Ochii lui strălucitori zăbovesc asupra mea.

— Te holbezi la mine, domnule Spencer!

Când se uită așa la mine, parcă am fluturi în stomac.

— Știu! îmi șoptește. Nu mă pot abține.

— Bună, scuze că am întârziat! ne întrerupe o voce de femeie din spate.

Mă întorc și văd lângă noi o femeie frumoasă și un bărbat. Ea are o sarcină avansată. De fapt, cred că e cea pe care am văzut-o la nuntă, când l-am cunoscut pe Spencer.

El se întoarce imediat.

— Charlotte, el e Julian Masters și soția lui, Brielle – pe scurt, Bree.

— Bună!

Zâmbesc fâstâcită și dau mâna cu ei.

Îmi zâmbesc și ei, iar femeia strânge din umeri bucuroasă, apoi îi mângâie scurt pe ai lui Spencer.

Se vede cât de mult țin unul la altul.

— Unde-i Sebastian? întreabă Spencer. Tipic pentru el! Se înscrie la chestiile astea și pe urmă apare târziu.

Julian zâmbește.

— La ce te așteptai? Apoi se întoarce spre Bree și adaugă: Vrei ceva de băut, iubito?

— Aham! oftează ea. Aș vrea zece pahare de șampanie, de fapt.

Julian ridică din sprâncene.

— Deci, limonadă?

— Of, bine!

Bree oftează și își trage scaunul mai aproape de mine.

Julian începe să stea de vorbă cu Spencer. Mă uit în jur la oamenii îmbrăcați la patru ace și observ că sunt multe rochii frumoase aici.

— Când trebuie să naști? o întreb pe Bree, doar ca să fac conversație.

— Peste șapte săptămâni.

— Ce palpitant! îi zâmbesc. Depistez cumva un accent?

— Da! răspunde râzând. Sunt din Australia.

Mă ia de mână.

— Mă bucur să te cunosc, în sfârșit!

Apoi se uită la rochia mea.

— Ești absolut superbă, exact cum a spus Spencer!

Mă încrunt.

— Ai auzit de mine?

Bree se uită la Spencer, să se asigure că nu ne aude.

— Normal că am auzit de tine! Spencer vorbește numai despre tine de când v-ați cunoscut, îmi șoptește.

Încerc să-mi înăbuș zâmbetul, dar eșuez lamentabil.

— Înseamnă că îl cunoști bine? o întreb.

Nu știu de ce, dar mă simt deja în largul meu în preajma ei. Presupun că suntem aproape de aceeași vârstă.

— E cel mai bun prieten al lui Julian, la fel ca Seb, desigur!

Se uită la un bărbat brunet care se apropie de noi prin mulțime.

— Vorbeam de lup!

— Bună, belea ce ești! o tachinează Seb pe Bree, apoi se apleacă și o sărută pe obraz.

— Sebastian, ți-o prezint pe Charlotte! spune ea cu un zâmbet larg.

Sebastian e înalt, brunet și chipeș, cu părul ondulat. Doamne sfinte, bărbații ăștia sunt tare arătoși!

Privirea lui se înseninează și îmi sărută mâna.

— Mă bucur să te cunosc, Charlotte, dar ar trebui să fugi cu mine, nu cu Spencer!

Îmi face năstrușnic cu ochiul.

— Hei, termină! strigă Spencer din spatele nostru. Ia-ți imediat buzele de pe ea!

Julian și Sebastian chicotesc.

— Bună, Sebastian! îi zâmbesc.

— Unde e partenera ta? îl întreabă Bree.

El își dă ochii peste cap.

— E o poveste lungă, dar tu o înlocuiești în seara asta.

Eu și Bree izbucnim în râs.

Sebastian se ridică și se alătură discuției dintre Julian și Spencer.

— Pare drăguț, comentez eu.

— E fermecător! încuviințează Bree. Dar atrage cele mai nepotrivite femei.

— De ce?

— N-am idee! Toate se dovedesc a fi niște nebune cu acte în regulă!

Chicotesc.

Bree se uită la soțul ei.

— Jules, vine și limonada mea? Mă deshidratez aici în timp ce-ți cresc copilul.

— Scuze, scumpo!

Julian pleacă de îndată spre bar.

— Glumești, Jones? Ce naiba cauți aici? strigă o voce de bărbat din spatele nostru.

Ne întoarcem, iar Spencer râde în hohote.

— Ce dracu', Stanton? Tu ce cauți aici?

Spencer dă mâna cu bărbatul îmbrăcat în costum negru.

— Soția mea, Natasha, conduce organizația caritabilă împreună cu prietenul nostru, Nicholas. Zburăm peste tot pentru ei.

Arată către o brunetă atrăgătoare care vorbește cu un bărbat voinic, cu alură de european. Doamne, frumusețea e trăsătură de familie!

— Charlotte, el e prietenul meu, Joshua Stanton. Fratele lui Joshua, Cameron, a studiat medicina împreună cu fratele meu, în Statele Unite. De-a lungul anilor, am petrecut multe weekenduri împreună, spune Spencer zâmbind.

— Bună! mă salută el și zâmbește.

— Bună! îi zâmbesc și eu.

Mă uit la Bree, care se holbează la zeul din fața noastră.

— El e Julian Masters și soția lui, Bree, iar el e Sebastian Garcia.

Toată lumea dă mâna, iar bărbații continuă să stea de vorbă.

— Mă duc la bar, anunță Joshua.

Spencer se uită la mine.

— Mai aduc ceva de băut.

Zâmbesc și dau din cap, iar el dispare împreună cu prietenul lui.

— Fir-ar să fie! șoptește Bree. Cine era tipul ăla?

— Aș zice că e darul lui Dumnezeu pentru femei.

Ea chicotește și ciocnește paharul cu limonadă de șampania mea.

— Îmi place de tine, Charlotte Prescott! radiază ea.

Îi zâmbesc.

— Te rog... spune-mi Lottie! Încerc să scap pentru o vreme de numele de familie.

Bree se încruntă.

— Nu-ți place numele Prescott?

Zâmbesc timid.

— Ba da, desigur, dar nu și tot ce presupune el.

— La ce te referi?

— În familia mea există reguli stricte.

Ridic din umeri.

— De asta m-am mutat la Londra. Am vrut să fiu doar Lottie o perioadă.

Ea zâmbește.

— Și eu tot de asta m-am mutat la Londra.

— Cum v-ați cunoscut tu și Julian? o întreb.

Ea rânjește și-l caută din priviri.

— Am fost bona lui.

Fac ochii mari.

— Poftim?

Ea dă din cap.

— Da! Un clișeu, nu?

Îmi mușc buza de jos și arunc o privire spre Julian.

— Adică a fost șeful tău?

— Aham! Credeam că vin aici să lucrez pentru o femeie și era cât pe ce să mor când m-a luat el de la aeroport.

Îi întâlnesc ochii lui Spencer, care stă la bar, iar el îmi face cu ochiul. Îmi tresaltă stomacul și trebuie să mă forțez să mă uit din nou la Bree.

— Totul a fost o atracție interzisă și focuri de artificii. În fine, destul despre mine, hai să vorbim despre tine și Spencer!

Îmi pică fața.

— O! exclamă ea încruntată. Ce-i cu privirea asta?

— Nu e nimic!

Oftez.

— Poți să vorbești cu mine. Promit că nu spun nimic!

Mă uit la ea un moment.

Face un semn cu degetul pe piept.

— Promit!

Ridic din umeri.

— Nu știu. Stilul lui de playboy e...

Mi se frânge vocea.

Dă din cap înțelegător.

— Îmi dau seama.

— Te cam pune pe gânduri, știi?

Ridic din umeri.

Bree se uită la cei patru bărbați de lângă bar.

— Chestia e, Charlotte, că atunci când ieși cu un bărbat de 37 de ani care nu a mai fost căsătorit e clar că vine cu un bagaj din urmă.

Mă uit la Spencer și-l surprind din nou uitându-se la mine. Îmi stă inima o clipă, apoi mă întorc spre Bree.

— Care a fost bagajul lui Julian?

— Doamne, ce nu a fost?! N-ar încăpea în toată sala asta de bal!

Îmi zâmbește și-și dă ochii peste cap.

Și ea se uită la Spencer și zâmbește când mă vede cum îl urmărește în timp ce mă privește și el.

— Felul în care se uită Spencer la tine..., șovăie ea.

Aștept să termine ce are de spus, dar tace.

— Ce e? o întreb în șoaptă.

— Nu l-am văzut niciodată uitându-se la o femeie cum se uită la tine.

Speranța înflorește în sufletul meu în timp ce Spencer se întoarce lângă noi.

— Ce bine arată Joshua Stanton! rostește Bree fără să ezite.

— E-n regulă, aș zice.

Ochii ghiduși ai lui Spencer îi întâlnesc pe ai mei.

— Dar nu la fel de bine ca mine, nu-i așa, îngeraș?

Își împletește degetul mic cu al meu.

Îmi stă inima o secundă când îl aud că-mi spune așa de față cu toți.

— Nu, Spence!

Zâmbesc sarcastic și-mi desprind degetul de al lui.

— Nimeni n-ar putea să arate la fel de bine ca tine!

Ne privim în ochi, și aerul pare că scapără în jurul nostru.

Bree își face vânt cu mâna.

— Doamne sfinte, tensiunea sexuală dintre voi e ridicolă!

Îmi las capul în jos și chicotesc, jenată că am uitat de prezența ei.

Bărbatul ăsta mă înnebunește.

— Charlotte, vreau să vorbesc cu tine! spune Alexander, care apare ca din senin.

Mă întorc și-mi amintesc brusc că am venit aici împreună cu el. La naiba, cum de am uitat așa ceva?

Zâmbesc fals.

— Bineînțeles!

Deodată, mă simt cuprinsă de stânjeneală.

— Alex, fă cunoștință cu prietenii mei, Spencer și Brielle! îi spun.

— Ne cunoaștem, replică Spencer sec.

Alex dă din cap și își aruncă o căutătură urâtă unul altuia.

Mă încrunt, sesizând animozitatea vizibilă dintre ei.

Ce penibil!

— Ne vedem mai târziu, Bree! Mă bucur că te-am cunoscut! îi spun fâstâcită.

— Și eu, Lottie! Mai treci pe la noi mai târziu!

Bree îmi zâmbește cu căldură.

— Așa voi face! îi strig peste umăr în timp ce Alexander mă conduce prin sala de bal către peretele din spate.

— De ce stai de vorbă cu Spencer Jones? mă întreabă furios.

Mă încrunt.

— Ce te privește pe tine?

— Știi cine este?

Enervată, strâmb din buze.

— Nu, ce-ar fi să-mi spui cine crezi tu că este?

— E cel mai mare fustangiu din Londra.

— Și de unde știi tu așa ceva?

— Toată lumea știe, Charlotte. Citește tabloidele! Edward știe că îl cunoști? îmi șoptește.

— E prietenul lui Brielle, îi răspund și-mi dau ochii peste cap. Nici măcar nu-l cunosc.

Se uită o secundă la mine, încercând să-și dea seama dacă mint.

— Nu sunt proastă, să știi! adaug.

— Știu că nu ești.

Mă mângâie pe braț.

— Doar... orice ai face, nu umbla cu el!

— De ce nu?

— Pentru că o să devii următorul subiect de bârfă din oraș.

Își ridică două degete în aer.

— Spencer Jones se întâlnește cu două femei în aceeași zi. Două!

Simt o strângere de inimă, dar zâmbesc forțat – același zâmbet fals pe care l-am deprins în anii de formare. Același zâmbet fals pe care îl afișez când Edward mă ceartă în public pentru că am stat de vorbă cu o persoană pe care o dezaprobă.

— Alexander, nu mă interesează Spencer Jones. Acum, dacă ești bun să mă scuzi, vreau să merg la toaletă.

— Desigur! Mă duc să mă așez și te aștept acolo.

Arată spre masa unde sunt locurile noastre.

— Ne vedem în curând!

Trec prin hol și intru la toaletă. Deschid ușa unei cabine și mă așez pe capacul închis.

Sunt răvășită de regret, furie și dezamăgire, toate amestecate într-un ghem de plumb care mi s-a oprit în stomac.

O parte din mine vrea să plece imediat acasă. Un singur comentariu răutăcios din partea lui Alex mi-a stricat toată seara, deși știu că încerca *doar* să fie un prieten bun și să aibă grijă de mine.

Urăsc faptul că Spencer are o asemenea reputație! Urăsc că toată lumea o cunoaște și urăsc că-mi place atât de mult compania lui!

Prietenii lui erau atât de amabili!

Răsuflu adânc și încerc să accept adevărul despre Spencer. Indiferent cât de sincer este, toți și-au format deja o părere despre reputația lui. Nu mi se pare că cele două laturi ale lui pot să coexiste, cel puțin, nu pentru mine.

Îmi termin treaba în baie, mă spăl pe mâini și mă privesc în oglindă, încurajându-mă în tăcere.

Du-te și încheie seara asta! Lasă informațiile astea deoparte și procesează-le mâine, când ajungi acasă!

Aplic din nou rujul auriu.

Mi-aș fi dorit să fiu aici cu Spencer... și să nu știe nimeni altcineva cine naiba e el!

Spencer

Mă uit la ea din partea opusă a sălii. E lângă el și râde, vorbește și se simte în largul ei la o masă plină de aristocrați din Londra. E una de-a lor, și mi se pare că nu pot asocia fata dulce și inocentă de care sunt atras cu acea Charlotte Prescott care este în realitate.

Mi-aș fi dorit să nu fie una de-a lor, ci doar o fată normală din Nottingham.

— Nu poți să-ți iei naibii ochii de la ea nicio secundă, nu? oftează Seb.

Iau o gură de bere.

— Nu.

— Și ce-o să faci? întreabă Masters încruntat. Nici măcar n-are voie să fie văzută vorbind cu tine. Ce crezi că o să se întâmple aici, Spence?

Îmi dau ochii peste cap și respir greoi, alegând să nu răspund la întrebarea asta.

Muzica se aude mai tare și oamenii se înghesuie pe ringul de dans, acum, că s-a terminat cu formalitățile.

N-am apucat să schimb o vorbă cu Charlotte de când Alexander a luat-o de lângă mine.

Telefonul vibrează în buzunar și-l scot să citesc mesajul. E de la ea.

Bună!

Zâmbesc și-i răspund:

Bună.

Îmi răspunde și ea:

Ne vedem la bar?

— Îmi scrie chiar în clipa asta.

Le zâmbesc prietenilor mei și apoi, fără să stau pe gânduri, mă ridic și mă duc la bar, așa cum mi-a propus.

Apare lângă mine o secundă mai târziu, făcându-mi inima să tresalte în piept.

— Bună!

Îmi zâmbește cu o expresie plină de speranță.

— Nu-mi place că ești aici cu el, îi spun sincer.

— Suntem doar prieteni, jur!

Se uită la Alexander, care stă de vorbă cu un grup de oameni, în timp ce pe noi ne ascunde mulțimea.

— Tu și Alex nu vă înțelegeți prea bine?

O face să sune mai mult ca o afirmație decât ca o întrebare.

— Deloc! A început acum câțiva ani cu ceva legat de muncă. De atunci, ne-am intersectat de câteva ori de-a lungul anilor. Nu se înțelege bine nici cu Masters sau Seb.

— Masters?

— Julian. Numele lui de familie e Masters. Și el a avut o confruntare cu Alex la serviciu.

— Cu ce se ocupă Julian?

— E judecător.

— O!

Se încruntă.

— O să te avertizeze să stai departe de mine, fără îndoială! murmur cu paharul la buze. Se pare că sunt însuși diavolul.

Ridic dintr-o sprânceană, ca o provocare tacită.

Ia-i apărarea în fața mea! Să vezi ce se întâmplă!

Se uită lung la mine, dar habar n-am la ce se gândește.

Oare am înțeles greșit ce se întâmplă între noi?

— N-am vorbit deloc despre tine, îmi spune.

Mă uit în ochii ei și-mi dau seama că minte. A avertizat-o în privința mea și, Doamne, tare mi-ar plăcea să-i pocesc fața pentru eforturile lui! Din păcate, eu știu să iubesc, nu să mă bat.

Ar trebui să-l las pe prietenul meu, Joshua Stanton, să se ocupe de el. Joshua face lupte în cușcă... de distracție. Ticălosul ăla e al dracului de rău!

— Aș vrea să ne vedem singuri.

Mă privește în ochi.

— Și eu.

— Pot să vin la tine. Diseară? îi propun.

Se încruntă din nou și văd cum își frământă creierii.

— Dă-mi o cheie de la camera ta, Charlotte! Aștept să plece paznicii și intru pe furiș. Nici nu vor ști că am fost acolo. Am putea servi o cafea și desert, îi zic, ridicând din umeri. Sau doar să stăm de vorbă...

Pieptul îi urcă și coboară vizibil.

Aproape aud cum i se învârt rotițele în cap.

Se uită într-o parte a sălii, iar eu îi urmăresc privirea, unde îl văd pe Wyatt stând tăcut cu spatele la perete. Nici măcar nu l-am observat, atât de preocupat eram de York.

— O să mă vadă că-ți dau cheia, îmi șoptește. Și eu cum intru în cameră când ajung acasă?

— Lasă-mi cheia undeva pe aici fără să fii văzută, apoi cere-le altă cheie de la recepție când ajungi la hotel! Spune-le că ai uitat-o în cameră!

— Unde?

Mă gândesc o clipă.

— Du-te în hol! E o debara acolo. Scrie-mi apoi să-mi spui unde ai lăsat-o!

Mă privește în ochi și înghite anevoie în sec.

Îi prind din nou degetul mic cu al meu.

— Vreau să ne vedem singuri, îi șoptesc. Și acesta e singurul mod în care vom avea parte de intimitate.

Charlotte își umezește buzele.

— Bine?

Dă încetișor din cap și pleacă spre hol fără să mai adauge vreo vorbă.

Mă întorc și comand ceva de băut, cuprins de încântare.

În sfârșit!

Strâng cheia în buzunar și traversez nonșalant holul imens de la Four Seasons. Charlotte a plecat de la gală acum o oră, dar mi-a trimis abia acum mesaj că drumul e liber.

Să nu te lași prins, să nu te lași prins! îmi reamintesc.

Nu-mi pasă cu adevărat dacă mă prinde cineva, mai degrabă îmi fac griji că n-aș mai putea ajunge la ea.

Mi-e greu să merg până la ea... îmi vine să alerg!

Repede.

Urc în lift și scanez cartela. Butonul de la apartamentul de lux se aprinde și răsuflu ușurat, iar inima mi-o ia la goană. E ceva nou pentru mine să am emoții în preajma unei femei.

Nu o da în bară! Nu o da în bară!

În cele din urmă, se deschid ușile. Îmi las umerii în jos, expir adânc și ies în hol. Văd două uși mari și negre în față și apăs încet pe clanță.

E deschis, așa că intru. Charlotte e în fața mea, îmbrăcată tot în rochia de seară, și e la fel de frumoasă pe cât îmi aminteam. Simt că mi se oprește inima când o văd.

Ea mă privește în ochi.

Îi zâmbesc blând și pășesc spre ea ca s-o iau în brațe.

— În sfârșit, singuri!

Charlotte

E aici și sunt în sfârșit în brațele lui. Brațe mari și calde care mă strâng cu putere. Mirosul parfumului său mă învăluie. E înalt – mult mai înalt ca mine dacă nu port pantofi –, și părul lui ciufulit arată perfect.

Se apleacă, apoi mă sărută încet, apăsând exact cât trebuie. Zâmbește și-mi dă o șuviță de păr după ureche.

— A fost o tortură în seara asta să te văd lângă el.

— E doar un prieten.

— Și el știe asta?

Mă ia de mână și mă conduce în apartament.

E casa mea. Eu ar trebui să conduc – măcar de data asta să fiu curajoasă.

— Vrei ceva de băut? îl întreb cu încredere prefăcută.

Îmi sărută degetele și mă privește în ochi.

— Te rog!

O, e atât de...

Îl conduc spre bucătărie, dar mă oprește și mă răsucește din nou spre el. Îmi ridic ochii și simt că mi se taie respirația. Spencer emană o intensitate pe care n-am mai văzut-o la el

până acum. Nu știu dacă motivul e că suntem singuri pentru prima dată, pentru că ne furișăm sau pentru că suntem în apartamentul meu și știm amândoi că s-ar putea întâmpla orice. Dar totul pare amplificat în seara asta. Fiecare privire, fiecare zâmbet, fiecare atingere.

Poate emoțiile mele fac totul să pară atât de... extrem.

Îmi cuprinde fața în palme.

— Trebuie să te sărut. A trecut prea multă vreme de când nu ți-am simțit buzele!

Gura lui o atinge ușor pe a mea, apoi scoate limba și și-o trece încet peste buzele mele. Mă străbate un fior până în degetele de la picioare. Sărutul se intensifică și limba lui o atinge pe a mea, lent, de parcă mă încurajează să ies la joacă.

Zâmbesc și-l cuprind cu brațele pe după gâtul puternic.

Mă împinge ușor spre bucătărie, apoi ne oprim o secundă și mă ține în brațe, uitându-se la mine.

Aerul se învârte în jurul nostru și ne privim în timp ce ne bucurăm de apropiere.

Ochii îi scapără și simt puterea care radiază din corpul lui, apoi își linge buzele și văd că se gândește dacă să o ia încet sau nu.

Te rog!

— Unde ții paharele de vin? mă întreabă încet.

— D-da! mă bâlbâi. Bună idee!

Arăt spre dulap, fâstâcită. Trebuie să beau un pahar... sau zece. Iau două pahare de șampanie, o sticlă de Grange și i le înmânez.

Rânjește când vede eticheta.

— Băutură scumpă!

Habar n-are că am comandat-o panicată de la serviciul în cameră acum 20 de minute. Dopul sare și Spencer toarnă lichidul spumos în pahare.

Îmi dă un pahar, apoi îl ridică pe al lui în aer.

— Pentru ce închinăm? întreb, zâmbind timid.

— Pentru prima noastră întâlnire.

— Nu e prima noastră întâlnire.

— Aceea nu a contat. A fost doar de probă. Și am dat-o în bară. Șterge-ți-o din memorie! Vreau o nouă șansă.

Zâmbesc, ușurată că recunoaște cât de dezastruoasă a fost ultima noastră întâlnire, și ciocnesc paharul cu el.

— Pentru o nouă șansă! îi șoptesc.

Ciocnește cu mine și bea încet, controlat. Mă privește în ochi și își linge buzele alene.

Ce-i cu privirea aia?

— Ce-ți trece prin cap, domnule Spencer? întreb în șoaptă.

— Mă întreb ce naiba se întâmplă aici!

Mă încrunt.

— Vezi tu, eu...

I se frânge vocea și lasă paharul jos, apoi pășește în față și mă ia în brațe. Își coboară buzele pe gâtul meu, apoi scoate limba și mă linge încet.

Mă topesc pe dinăuntru și închid ochii.

— Ce să văd? îl întreb. Ce voiai să spui?

— Mă întreb ce anume e atât de diferit la tine. De ce-mi bate inima atât de tare când te uiți la mine?

Răsuflă pe pielea mea.

Zâmbesc și mă uit în tavan în timp ce gura lui îmi mângâie ușor gâtul.

— Mă întreb de ce dracu' mă emoționezi atât de tare, așa cum n-a făcut-o nimeni până acum!

Mă mușcă, făcându-mă să tresar.

— Mă întreb cum se face că e de ajuns să-ți aud vocea la telefon și mi se scoală atât de tare, încât plânge.

Scâncesc când îi simt buzele cum îmi atacă și mai tare gâtul. Și-a coborât și mâinile pe fundul meu.

— Câte mistere! șoptesc și încerc să-mi controlez respirația.

— Ești a opta minune a lumii.

Chicotește, apoi mă sărută pe umăr și își trece limba peste piele.

— De ce mă lingi așa? îl întreb cu răsuflarea tăiată.

Își ridică ochii la mine și-mi cuprinde obrajii cu mâinile.

— Pentru că vreau să-ți simt gustul.

Mi se strânge stomacul.

— Când spui astfel de lucruri... simt niște chestii.

— Ce chestii?

— Chestii ciudate, care mă fac să-mi simt pulsul în locuri în care nu l-am mai simțit vreodată.

În timp ce mă fixează cu ochii întunecați, își coboară degetele pe fața mea, apoi pe sâni și mai jos.

— Aici? îmi șoptește și-și trece degetele peste sexul meu prin rochie. Simți pulsul aici?

Dau din cap și respir anevoios, disperată să trag aerul prețios în plămâni.

Se apleacă și mai mult, își apropie gura de urechea mea și răsuflarea lui îmi mângâie pielea.

— Vreau să-mi simți pulsul aici.

Îmi apucă sexul agresiv și șuieră brusc. Aproape mi se înmoaie genunchii.

Mă desprind din brațele lui și fac un pas înapoi, gâfâind violent. Mă cuprinde teama.

Ce naiba? E prea mult! Prea... direct!

Nu cred că pot s-o fac.

Îi apare o cută pe frunte.

— Îmi pare rău, îngeraș, n-am vrut să te sperii!

Mă uit în ochii lui. Ridic încet din umeri, rușinată că mi-a simțit teama.

Cu mâna tremurând, iau o gură de șampanie.

Se foiește stânjenit și își îndreaptă atenția către apartament.

— E... e un loc drăguț!

— E-este...

Se așază la insula din bucătărie și își reumple paharul.

— Mai vrei? mă întreabă relaxat.

Dau din cap și-i întind paharul.

Ne uităm unul la altul în timp ce bem, și mi se pare că-și alege cu grijă cuvintele, pentru că pur și simplu nu știu ce să spun.

— Putem s-o luăm încet.

Clatină din cap.

— Nu vreau să te grăbesc. Doar că sunt al naibii de atras de tine și nu mă pot abține!

— Spence, e-n regulă!

Mă opresc o clipă, ca să mă adun.

— Și eu sunt atrasă de tine. Doar că... totul e nou pentru mine. Îmi pare rău! îi șoptesc stânjenită.

Se apleacă și mă sărută din nou, de parcă nu se poate abține, apoi mă mângâie pe coapsă.

— Au! tresare.

Cristalele de pe rochia mea sunt ascuțite.

— Rochia asta e ca un crustaceu frumos, dar foarte letal.

Rămân cu gura căscată.

— Crustaceu?

Chicotește.

— Da, știi... un lucru foarte mic și moale într-o cochilie dură. Letală ca o amen... Se oprește și încearcă din nou: O amen-onă de mare.

Pufnesc în râs.

— O anemonă de mare, spune până la urmă.

Râde și el.

— Futu-i, e un cuvânt greu de pronunțat!

— Parcă ai fi din *În căutarea lui Nemo.*

— Ce film grozav!

— Un clasic.

Îi zâmbesc, încercând să detensionez atmosfera. Îmi place că încearcă să-mi alunge temerile.

Ia încă o gură din pahar.

— Dory e preferata mea – de departe, cea mai bună actriță din lume.

Chicotesc. E ultimul lucru despre care credeam că vom vorbi.

— Și a mea.

— Am văzut filmul de multe ori acasă la Masters, cu Willow și Samuel. Cred că Sebastian știe replicile pe de rost.

Bea din nou și se încruntă ușor.

— Cum îl chema pe puști?

Fac ochii mari.

— Nu pot să cred că ai spus așa ceva!

Rânjește năstrușnic.

— Nemo. Numele puștiului e Nemo, Spencer!

— O!

Râde în hohote și ridică din sprâncene, jenat.

— Exact!

Zâmbim amândoi și mai bem puțină șampanie în timp ce ne privim în ochi. Își scoate sacoul negru și îl atârnă pe spătarul unui scaun, apoi își dezleagă și papionul. Mi se pare un gest ciudat de sexual. Spencer face din nou un pas în față, după care ne îmbrățișăm și ne sărutăm ușor. Nu e un sărut pătimaș, ca mai înainte. E un sărut afectuos, care pare natural, confortabil, exact cum trebuie.

— Poți să-mi răspunzi la o întrebare, Charlotte? îmi spune și-mi dă părul după ureche.

— Da!

— De ce am senzația ca te cunosc?

— Aș putea să te întreb același lucru. Simt o familiaritate între noi care nu ar trebui să existe.

Își trece din nou mâna peste piciorul meu.

— Au!

Își scutură mâna.

— Rochia asta e letală, la dracu'! Are propriul sistem de pază. Ți-a cumpărat-o Edward, cumva?

Pufnesc în râs. Am purtat rochia asta de câteva ori, dar niciodată nu mi-am dat seama cât de ascuțite sunt cristalele. Nimeni nu m-a atins așa vreodată când am purtat-o.

— Acum o să-mi spui să mă schimb în ceva mai confortabil? rânjesc, ceva mai curajoasă.

Ochii i se întunecă.

— Oricât ar suna ca un clișeu și chiar dacă risc să mă dai afară, da. Exact asta voiam să-ți spun, să te schimbi în ceva mai confortabil.

— Am să-ți spun un mic secret.

— Spune!

— N-am putut să trag fermoarul ca s-o scot și nu voiam să cer ajutorul nimănui, pentru că știam că vii aici.

Face ochii mari.

— Și cui îi ceri ajutorul de obicei, dacă îmi permiți să te întreb?

— Lui Wyatt!

Chicotesc.

El clatină din cap, dezgustat.

— E unul dintre acele momente în care ar trebui să mă minți, Charlotte!

Încep să râd. *O, ce amuzant e!*

— Te mai întreb o dată: cui îi ceri ajutorul de obicei?

— Lui Beverly, asistenta mea.

Zâmbesc.

— Mult mai bine!

Surâd prostește și mai iau o gură de șampanie. Aerul dintre noi se electrizează. Ni se ating buzele și mă simt îndrăzneață și lipsită de griji. Ne lăsăm duși de val și el se apleacă în față, dând din greșeală peste paharul meu de șampanie. Paharul se răstoarnă pe băncuță și mi se varsă pe rochie.

— O, futu-i! strigă și, fără să stea pe gânduri, începe să-și descheie cămașa albă.

Nu pot decât să-l privesc, cu inima la gât. *Ce face?*

Își scoate cămașa și șterge banca.

Are pieptul lat și bronzat și abdomenul acoperit de mușchi. Văd câteva fire de păr negru pe piept și altele care coboară dinspre buric și dispar în pantaloni. N-am văzut niciodată un bărbat atât de frumos. N-am văzut *niciun* bărbat, dar Doamne, e o premieră dată naibii!

— Avem prosoape ca să ștergem ce s-a vărsat, îi spun într-o doară, iar el mă sărută.

— Aveam nevoie de o scuză ca să scap de haine.

Mă întinde pe spate pe băncuță.

— Credeai că l-am vărsat din greșeală, nu-i așa? A fost o strategie.

Mă descurc cu Spencer când e jucăuș. Nu mă sperie. Râd în hohote și el își trece mâna peste burta mea.

— Rahat!

Își trage mâna înapoi.

— Gata! Rochia asta afurisită trebuie să dispară! Are dinți!

Stau întinsă pe bancă și mă uit la el. Îmi ridic mâinile peste cap și părul mi se răsfiră. El zâmbește și mă ațintește cu degetul.

— Ah, înțeleg ce se petrece aici! Bine jucat, Charlotte! Bine jucat!

— Ce e?

— Trucul cu rochia din anemone de mare, râânjește el. E unul vechi, dar bun, Prescott.

Chicotesc.

— Ai purtat rochia asta știind prea bine că va trebui să te duc în dormitor ca s-o scot de pe tine, nu-i așa?

Îi zâmbesc.

Își trece degetul arătător pe gâtul meu, apoi printre sâni în jos, spre pelvis.

Ne privim în ochi și rămân brusc fără aer în plămâni.

— Nu-i așa? îmi șoptește.

Acesta e momentul pe care l-am așteptat atâta vreme! Știu că el crede c-am mai făcut asta, dar sper să mă descurc fără să-și dea seama. Până aici, e în ordine.

— Ei bine? mă întreabă și ridică dintr-o sprânceană.

Dau încet din cap.

— Da!

Mă ridică, ținându-mă de mână.

— Din fericire pentru tine, spune el, în timp ce mă prinde de șolduri și mă coboară de pe băncuță, sunt un asistent personal excelent și mă voi conforma bucuros.

Amuzamentul dispare și atunci mă sărută, strecurându-și limba mai adânc în gura mea în timp ce-mi ține fața în mâini. Sexul începe să-mi zvâcnească.

— Unde-i dormitorul? mă întreabă, cu gura lipită de-a mea.

— Sus... la etaj, îi șoptesc.

O, mi se pare că se întâmplă totul prea repede! Abia a ajuns aici.

— Putem să...

Se uită în ochii mei și expresia i se îmblânzește.

— Să o luăm mai încet? întreabă în șoaptă și-mi sărută încet buzele.

Dau din cap.

— Îmi pare rău! Doar că...

— Încă o dată, mă mișc prea repede. Spencer Jones are nevoie de o lesă.

Râd în hohote când îl aud vorbind la persoana a treia. Îmi cuprinde obrajii în palme și mă privește în ochi.

— Vrei să dansezi cu mine, Charlotte?

— Aici?

— Chiar aici.

Își scoate telefonul și deschide Spotify.

— Care e cântecul tău preferat?

Zâmbesc și mă gândesc o clipă.

— Hmm! ridic din umeri. Am un playlist pe telefon.

Face ochii mari și se preface mirat.

— *Chiar așa?*

Chicotesc.

— Da!

Iau telefonul, dar mi-l smulge din palmă.

— Care e parola?

Rânjesc și înhață telefonul, apoi tastez parola.

— Nu-ți dau parola de la telefonul meu! pufnesc.

— Păi și cum o să te spionez dacă nu pot intra în telefonul tău?

— Ce prostuț ești! chicotesc.

Începe „All Hands on Deck", de Tinashe.

Mă ia de talie în timp ce ritmul sexy se aude în jur și apoi mă trage mai aproape de corpul lui.

— Mai bine!

Îmi zâmbește.

Dansez în bucătărie cu un bărbat superb la bustul gol.

Cine sunt de fapt?

Îmi ridic mâinile pe umerii lui goi. Îi simt pielea caldă pe față când mă sprijin de el.

— E una dintre mișcările tale strategice?

Chicotește și mă răsucește.

— Da, dar n-am gândit-o până la capăt.

— De ce?

— Rochia ta mă mușcă.

Se strâmbă din cauza cristalelor care îl împung în piept.

— E dureros!

Râd cu poftă și mă răsucește din nou.

— Dar vezi cât de curajos sunt? mă întreabă.

— E foarte impresionant! rânjesc.

— Orice pentru tine, lady Charlotte!

Se apleacă și mă sărută încet.

— Ce spune cântecul ăsta?

Ascultă încruntat.

— Toate mâinile la treabă, toate în față, toate în spate, repetă el.

Are abilitatea de a trece la intens la jucăuș în câteva secunde. N-am cunoscut niciodată un bărbat ca el.

Ridică dintr-o sprânceană cu un gest sexy.

— Fără îndoială, totul face parte din planul tău strategic, Prescott.

— Ce anume? întreb râzând.

— Toate în față, toate în spate.

— Sunt doar cuvintele unui cântec.

Clatin din cap.

— Ah, chiar așa să fie?

Îmi pune mâinile pe fund.

— Sau îmi dai instrucțiuni despre cum vrei să te ating?

Limba lui o găsește hotărâtă pe a mea.

— Ca un fel de hartă. E un cod secret pe care trebuie să-l descifrez?

— O hartă către ce destinație? îi șoptesc.

— Către orice destinație în care vrei să te duc.

Limba lui dansează împreună cu a mea.

Asta e.

Asta îmi doresc. Nu vreau să plece acasă, vreau să rămână aici cu mine și să-mi alunge durerea.

Ce mai aștepți? Fă-o și gata!

Buzele lui zăbovesc pe ale mele și încep să simt excitația între picioare.

— Spence!

Îmi trec degetele prin părul lui.

— Da, îngeraș!

Îmi zâmbește, fiindcă știe deja ce vreau să spun.

— Vreau să mă duci sus și să-mi scoți rochia.

Zâmbește și mă strânge și mai tare. Rămânem îmbrățișați o clipă, pe urmă, fără să mai spună nimic, mă ia de mână și ieșim din bucătărie. Inima îmi bate cu putere când mă conduce prin apartament și urcăm scările.

— Aș putea să te duc în brațe, dar nu vreau să mă dau mare.

Pufnesc în râs.

— Ce ușurare! Nu-mi plac pozeurii!

Cu fiecare pas pe care îl fac spre dormitor, cu atât mi se pare că rămân fără aer.

Poți s-o faci, poți s-o faci, îmi repet întruna în minte.

Spencer pare mai tăcut, de parcă simte că am emoții.

— Și în ce te schimbăm?

Dacă aș putea să-i răspund, aș face-o, dar sunt prea ocupată să fac o criză interioară.

Câtă experiență are! Dacă sunt praf la pat? Probabil că sunt, fiindcă habar n-am ce fac.

— Unde-i dormitorul tău? mă întreabă.

— La capătul holului, șoptesc.

Când îmi aude vocea, se întoarce și se încruntă, cu o expresie îngrijorată.

— Ce s-a întâmplat, îngeraș?

Mă ia de mână.

Ridic din umeri, stânjenită.

— Sunt...

— Cum ești?

— Nu sunt. Adică... Nu.

Clatin din cap. Doamne, totul se desfășoară prea repede!

— Adică, da...

Îmi zâmbește blând.

— Ai emoții?

Dau din cap, îngrozită de lipsa mea de experiență.

— Vrei să faci asta?

Dau din cap.

— Da!

— E a doua oară pentru tine?

Mă uit în ochii lui. Vreau să-i spun că e prima, dar nu vreau să-l pun pe fugă, așa că dau din cap.

Zâmbește și se apleacă să mă sărute. E un sărut tandru, prelung și delicat, și în clipa asta știu că o să aibă grijă de mine.

— Știi că o să-l găsesc pe primul și o să-l omor pe nenorocit, da?

Zâmbesc prostește.

— N-ai idee ce ciudă îmi e din cauza asta! îmi spune și se întoarce ca să mă conducă în cameră. Nu mă lasă să dorm noaptea.

— Serios?

— Doamne, da!

Plescăie din limbă și mă răsucește spre el, cu o expresie calmă în timp ce ne privim în ochi.

— Hai să ne prefacem că e prima dată, da? îmi șoptește. De dragul meu.

Mă încrunt.

— De ce ai vrea să te prefaci că e prima dată pentru mine?

— Ca să nu-mi pară rău pentru ce am ratat. Cel mai mare afurisit de regret din viața mea!

Îmi crește inima și încep să-mi recapăt încrederea.

— Spencer...

— Spence! mă corectează cu un sărut ușor.

— O să scoți anemona asta de pe mine sau o să mor îmbrăcată cu ea?

Chicotește.

— Doamne, da, rochia asta ajunge la gunoi!

— E Dolce & Gabbana. Nu cred că trebuie să ajungă la gunoi.

Mă prinde și mă sărută apăsat, împingându-mă în spate.

— Dolce să se ducă-n Gabbana mă-sii!

Mă răsucește cu spatele și închid ochii când fermoarul rochiei coboară încet. Rochia e legată cu o panglică aurie în partea de jos și simt că Spencer începe să o desfacă. Împinge o baretă în jos de pe un umăr, apoi de pe celălalt și în cele din urmă mi-o coboară pe șolduri. Rămâne concentrat la ceea ce face, iar eu nu pot decât să-l urmăresc în oglinda din fața mea.

La ce se gândește?

Sunt atât de emoționată, încât s-ar putea să mi se facă rău.

— Minte-mă! spun deodată.

Surprins, își ridică ochii la mine.

— Poftim?

— Spune-mi ceva despre tine ca să-mi distragi atenția!

O expresie tandră îi apare pe față.

— Îngeraș... ce frumoasă ești!

Mă încrunt și încerc cu disperare să controlez atacul de cord care mă paște.

El își intră în rol cu ușurință.

— Știai că am intrat în Cartea Recordurilor?

— Chiar?

Mă încrunt, neștiind dacă minte sau vorbește serios.

— Da, pentru că am cel mai mic penis din lume.

Izbucnesc în râs și mă uit la el peste umăr.

— Pe bune! Penisul ăsta n-a făcut rău nimănui.

Îmi face cu ochiul.

Încearcă să mă liniștească. Nu mă tem că m-ar putea răni, mă tem că o să-l dezamăgesc.

Mă întorc spre el.

— E o informație utilă, replic zâmbind. Deși, nu știu dacă ar trebui să le mai spun și altora.

— Încerc să păstrez secretul. Nu vreau să-mi bată la ușă toate virginele din oraș.

— Mereu ești atât de prostuț, domnule Spencer?

— E un talent.

Îmi împinge rochia peste șolduri, lăsând-o să cadă la podea. Mă ține de mână ca să pășesc într-o parte.

Privirea îi coboară până la picioarele mele în timp ce mă admiră. Stau în fața lui în sutienul și chiloții tanga din satin auriu.

— Fir-ar al dracului, Charlotte! șoptește uluit. Cât ești de frumoasă!

Se apleacă și mă sărută, stând cu buzele lipite de ale mele de parcă ar aștepta să-i dau permisiunea. Îl cuprind cu brațele pe după gât și adâncesc sărutul.

— Am să preiau controlul. Să-mi spui dacă ceva nu ți se pare în regulă, bine? îmi șoptește printre buze.

Dau încet din cap.

Mă sărută și mă împinge ușor spre pat, apoi mă întinde pe spate și se întinde și el lângă mine, sprijinindu-se pe cot. Stau lipită de el și-i simt erecția pe șold.

Mă sărută și, cu fiecare atingere a limbii, mă acoperă și mai mult cu corpul lui. Își trece mâinile peste sutien și în jos, pe sub chiloți, și nu pot decât să mă zvârcolesc sub el.

Ne sărutăm multă vreme, bucurându-ne unul de altul. E perfect! Cu fiecare mișcare a limbii, cu fiecare mușcătură pe gât, simt că plutesc din ce în ce mai sus. Parcă ar avea un manual despre corpul meu și știe exact ce să facă să mă scoată din minți. Parcă nu mă pot apropia destul de el.

Sărutările noastre devin frenetice până se întinde peste mine și erecția lui îmi apasă sexul. E excitat și respiră sacadat. Simt că-mi pierd controlul din cauza acestui bărbat frumos care stă deasupra mea.

Ce plăcut e!

Se apleacă și se sprijină în cot, apoi, în timp ce ne privim în ochi, Spencer își strecoară mâna în chiloții mei și-și trece degetele prin carnea umedă și umflată.

— Să-mi trag una, ce udă ești, iubito! îmi șoptește. Ești fleașcă!

Îl strâng de antebraț și-l privesc în ochi. Ar trebui să-l opresc... dar nu vreau.

Începe să-mi încercuiască clitorisul cu degetele, iar *eu* încep să văd stele în fața ochilor.

— Spence! gem și-mi arcuiesc spatele.

E ceva neașteptat. Nu e deloc stânjenitor sau oribil, cum îmi imaginam că ar putea fi.

Mă ridică și întinde mâinile să-mi desfacă sutienul. Zâmbește când își coboară ochii la sânii mei plini. Se apleacă și-i sărută pe fiecare cu admirație.

— Cât... de frumoasă!

Îmi trage încet chiloții în jos, apoi îi scoate și-i aruncă într-o parte.

— Fir-ar al naibii!

Scoate un geamăt și împinge din șolduri fără să-și dea seama.

Închid ochii și încerc să-l ignor. Simt că toată admirația lui îmi prăjește creierii.

Îl privesc cum își coboară gura pe sfârc și suge cu grijă, închizând ochii.

— La naiba, Charlotte, *ești* al dracului de delicioasă!

Mă mișc sub el în timp ce ne privim în ochi. Degetele lui desenează cercuri și mă tachinează, iar sunetul excitației mele plutește în aer.

E normal să fiu atât de umedă?

E foarte ciudat! Corpul meu știe deja ce să facă.

— Așa, îngeraș! Călărește-mi degetele!

Gâfâind, îmi strâng deodată picioarele, dar Spencer continuă să miște degetele în cerc... în cerc și... o, Doamne!

Își scoate degetele, și clipesc repede.

— Ce faci? șoptesc și-mi ridic capul de pe pernă.

— O să mă schimb în ceva mai confortabil.

Îmi zâmbește și-mi face cu ochiul.

Gâfâi înnebunită și-mi las capul pe pat cu o bufnitură.

Jur că semnul acela cu ochiul e mâna diavolului! M-ar putea convinge să fac orice.

— Uită-te la fața mea! îmi cere în timp ce-și scoate pantalonii.

Când își scoate și chiloții, fac ochii cât cepele.

— Ești un mincinos nerușinat, Spencer Jones! *Ăla* nu e cel mai mic penis din lume, icnesc. E cel mai mare.

Penisul lui e mare și atârnă greoi între picioare. E roz-închis și umflat, străbătut de vene groase.

Dumnezeule mare!

Doamne, nu mă lăsa! Arată înspăimântător... și flămând.

— Ți-am spus să nu te uiți acolo!

Rânjește cu răutate. Scotocește în buzunarul de la pantaloni și scoate trei prezervative, pe care le așază pe noptieră.

O, Doamne, o, Doamne!

Mă împinge pe spate pe saltea, apoi îmi sărută sânii, abdomenul, coborând tot mai jos, până simt că tresar.

— Nu, Spence! șoptesc și-i pun mâinile pe ceafă.

— Ce e?

Își ridică ochii la mine, iar eu clatin din cap.

— Nu asta. Nu în seara asta!

Doamne, e pur și simplu prea intim! Nu suport nici măcar gândul.

Îi cade fața și observ că e dezamăgit. Îmi vine să-mi trag palme. La naiba, de ce-am spus asta?

— Bine, iubito! șoptește încetișor.

— Îmi... pare rău!

Îmi acopăr fața cu mâna.

— Nu trebuie să-ți pară rău.

Se ridică și se întinde lângă mine, zâmbind când se sprijină în cot și mă privește.

Îmi trec degetele prin țepii din barba lui și mă uit lung la el.

— Te holbezi! îi spun în șoaptă.

— Știu!

Se apleacă și mă sărută.

— Tu *îmi* dai emoții, Charlotte!

Mă ia de mână și și-o pune în dreptul inimii, unde simt un ritm puternic și apăsat sub palmă.

Mă uit în ochii lui.

— De ce ai avea emoții?

— Pentru că aveau dreptate. Nu ești deloc de nasul meu.

Zâmbesc cald.

— Hai să ne prefacem că și pentru tine e prima dată?

Chicotește și se urcă pe mine fără să pună capăt sărutului.

— Cum ți-ai pierdut virginitatea? îl întreb.

Îmi desface picioarele și-și strecoară un deget în mine.

— Nu vrei să știi!

Rămân cu gura căscată.

O, Doamne!

Are o expresie satisfăcută în timp ce mă privește și adaugă încă un deget, frecându-se totodată de șoldul meu ca să-și ușureze propria tensiune. Când își bagă și al treilea deget, las capul pe spate. Intră și iese încet, iar mișcările circulare mă lărgesc. Aud sunetul propriei excitații în timp ce-mi pregătește corpul.

— Deschide picioarele mai larg, îngeraș! îmi șoptește.

Presiunea degetelor lui îmi zguduie corpul și mă cutremur. Își retrage mâna încet.

— Ești pregătită, îmi spune în șoaptă.

Îmi înghit nodul din gât și dau aprobator din cap. Chiar sunt?

Voi fi vreodată pregătită pentru asta?

Ia un prezervativ, și-l pune și apoi, cu o succesiune de sărutări perfecte, se ridică deasupra mea.

— Am s-o fac brusc, îngeraș, bine? Nu există cale ușoară. O să doară doar o clipă, îți promit!

Mă uit la el și îmi crește inima. Chiar și în starea asta de excitație, se gândește la mine, are grijă să nu mă rănească.

— Am încredere în tine.

Respir întretăiat în timp ce-l privesc. Se poziționează la intrare și îmi zâmbește.

Expresia lui ghiduşă mă face să râd.

— Ai o expresie cu adevărat diabolică!

Zâmbește sfios, apoi se împinge și mă țintuiește pe saltea cât de tare poate.

Mă agăț de el, schimonosită de durere.

— *Au!* scâncesc.

Îmi caută privirea și văd nedumerirea în ochii lui. Atunci îmi dau seama că... *știe*.

Deodată, mă cuprinde panica și e prea mult... prea intens!

— Spence! îi șoptesc.

— E-n ordine, îngeraș!

Se retrage ușor.

— Sărută-mă! îmi spune încet, apoi mă pătrunde din nou.

Ne sărutăm, tandru și iubitor la început, în timp ce intră și iese cu mișcări lente. Respiră greoi și corpul îi zvâcnește și tremură. Se strâmbă de parcă pe el l-ar durea.

— C-ce s-a întâmplat? mă bâlbâi și-i cuprind obrajii cu palmele.

— Futu-i! geme. Îngeraș, e atât de plăcut! Abia mă mai pot abține.

Poftim?

Închide ochii de parcă încearcă să mă țină la distanță în timp ce ne găsim ritmul; înăuntru, afară... înăuntru... afară.

Mă arde ca focul.

Pătrunde mai adânc și-și mișcă fundul în cerc, încercând din nou să mă lărgească. Prima senzație de plăcere mă forțează să-i zâmbesc.

Deschide ochii și observă.

— Îți place așa?

Dau din cap.

Repetă mișcarea, iar eu îi zâmbesc și mai larg.

— Doamne, chiar îmi place așa! spun răgușită.

— Dar când fac asta?

Împinge în față în forță, aproape lăsându-mă fără aer.

Mă încrunt, dar nu pentru că m-ar durea, iar Spencer face din nou cercuri și mă forțează să zâmbesc.

Mă prinde de gleznă și-mi înfășoară piciorul pe după șoldul lui, apoi începe un ritm circular divin în timp ce simt că-mi pierd naibii mințile!

Își apasă buzele peste ale mele, apoi își coboară mâinile sub fundul meu și-mi ridică tot corpul astfel încât mă pătrunde foarte adânc... lărgindu-mă în moduri ce par imposibile!

Ceva înăuntrul meu începe să crească și mă agăț de umerii lui ca să mă apropii și mai mult.

— Spence!

— Știu, îngeraș! Al dracului de bine!

Corpurile noastre se lovesc unul de altul, și zvâcnesc brusc în față, copleșită de senzație. Mă cutremur și gem prelung odată cu ușurarea care vine de undeva din adâncul meu.

— O, futu-i! geme și începe să împingă mai tare.

Pielea noastră scoate sunete ritmice.

Își dă ochii peste cap și rămâne deodată nemișcat înăuntrul meu, incapabil să-și rețină sunetul de extaz care-i scapă printre buze.

Zâmbesc și mă agăț de el. *Tocmai a...?*

Își sprijină capul pe umărul meu și rămânem amândoi întinși, gâfâind. Simt cum îi bate inima cu putere la unison cu a mea.

— Nu mi-ai spus că și tu apari în Cartea Recordurilor! îmi spune gâtuit.

— Pentru ce? întreb încruntată.

— Cel mai grozav sex din toate timpurile!

Mă sărută și mă ține în brațe, făcându-mă să mă simt copleșită de emoție.

Mă strânge cu putere în timp ce respirăm cu dificultate și inima ne bate cu putere.

Mi se pare special și intim și zâmbesc larg când prin minte îmi trece o idee ridicolă.

— Și uite așa, Dolce i-a tras-o lui Gabbana!

Izbucnește în râs și se rostogolește într-o parte, căzând lângă mine cu un hohot care alungă tensiunea.

Rânjesc și mă sprijin în cot, sprijinindu-mi obrazul în palmă.

— Cred că Gabbana i-a tras-o lui Dolce.

Chicotesc, căci bucuria lui e contagioasă.

— Da, păi, taci din gură, altfel o fac din nou!

Mă trezesc cu o senzație de căldură în spate și zâmbesc somnoroasă, ușurată să știu că e încă aici.

Spencer...

Nu a vrut să mă lase singură aseară. A vrut să doarmă lângă mine.

Mă întorc cu fața spre el, iar el se întinde pe spate, dormind dus.

Mă uit la brațele lui musculoase și la pieptul lat, apoi îmi cobor ochii la abdomenul tonifiat și V-ul de mușchi ce coboară dinspre burtă spre pelvis.

Părul lui pubian e scurt și îngrijit, iar penisul semierect se sprijină pe burtă. Îți ține picioarele desfăcute și până și cvadricepșii îi sunt masivi și puternici.

Ce frumos e!

Buzele pline i se întredeschid și pleoapele i se ridică ușor.

— Hmm!

Inspiră adânc și-și întinde mâna spre mine, trăgându-mă la pieptul lui.

— Bună dimineața, îngerașul meu!

Mă sărută pe tâmplă și mă strânge în brațe.

— Bună dimineața!

Îi zâmbesc prostește și-i depun un sărut cast pe piept.

Ce mod plăcut de a te trezi!

Își strecoară degetele în părul meu.

— Cum a dormit fata mea?

Mă sărută din nou pe frunte.

— Grozav, mulțumesc!

Erecția lui crește de la o clipă la alta.

— Chestia aia e sculată și-n somn?

— Testosteronul crește când bărbații dorm, de asta se trezesc cu erecție. Atinge nivelul maxim dimineața.

— E bine de știut!

— Trebuie să merg la baie.

Când se ridică, pătura cade de pe mine. Stânjenită, o ridic să mă acopăr. Se încruntă când observă gestul meu, dar nu spune nimic. Doar dispare în baie și se întoarce cu halatul meu.

— Poftim, iubito!

Mi-l întinde și mă sărută delicat pe buze.

— Mulțumesc!

Îi zâmbesc, simțind că îmi crește inima. *Ce atent!*

Dispare din nou în baie.

Sar din pat și îmbrac halatul.

— Vrei puțină apă? îl întreb.

— Te rog! îmi strigă.

Ies din cameră și cobor scările, apoi merg la baia de la parter. Nu vreau să mă audă la toaletă. Totul e atât de străin pentru mine! Trebuie să mă obișnuiesc cu foarte multe lucruri.

Mă spăl pe mâini și-i zâmbesc caraghios imaginii din oglindă.

— O, Doamne! șoptesc când observ blonda care arată de parcă abia și-a tras-o.

— Știu! îmi răspunde ea.

Îmi trec degetele prin păr și mă spăl pe față înainte să urc din nou.

Când ajung acolo, îl găsesc pe Spencer la duș și mi se strânge inima.

Pleacă?

— Charlotte, vino aici, îngeraș! mă strigă.

Îmi frământ degetele neliniștită și, când intru în baie, văd că își spală zona intimă.

— Intri și tu cu mine? mă întreabă.

— O, ăăă!

Rahat!

Îmi zâmbește cald.

— Te-am văzut deja goală. Intră cu mine, să te spăl!

Se întoarce cu spatele, ca să nu mă mai jenez.

Zâmbesc, simțindu-mă ridicol, apoi îmi desfac halatul și-l scot. Pe urmă, pășesc în spatele lui.

Se întoarce și mă privește în ochi. Mă ia în brațe și mă trage sub apa caldă. Ia săpunul și începe să-mi spele spatele, burta, umerii... sexul, după care mă răsucește iar și mă sărută.

— Ce vrei să facem azi? mă întreabă.

— Nimic.

— Nu sunt pregătit să te las.

— Nu?

— Pot să rămân? mă întreabă și mă sărută ușor.

— Oricât vrei.

— O să rămân azi și plec diseară, după ce pleacă și paznicii.

Inspiră adânc.

— Bine!

Ne sărutăm și mă strânge în brațe.

— Te doare? mă întreabă.

— Sunt bine.

Mă doare, dar îl doresc.

Sărutul devine disperat. În cele din urmă, oprește apa și mă scoate din duș.

— Vreau să te bagi în pat. Acum!

Mă înfășoară în prosop și mă șterge. Cât ai clipi, mă conduce afară din baie. Ah, s-ar putea să fie dureros! Nu am gândit-o până la capăt.

— Putem încerca oare ceva diferit? mă întreabă.

Mă uit lung la el. Cum ar fi?

— Poți să stai în genunchi pentru mine?

Îl privesc în continuare.

— Nu-ți fac rău, promit!

Dau din cap, incapabilă să rostesc vreo vorbă. Mă așază pe saltea în genunchi, apoi mă trage spre marginea patului. Arată către oglinda din fața noastră.

— Uită-te, Charlotte!

Se apleacă și mă sărută pe fund.

— Uită-te cum ți-o trag!

Mi se taie respirația și-mi ridic ochii spre oglindă. Îl văd cum își pune încet prezervativul, umezindu-și degetele înainte să mi le strecoare între labii. Șuieră printre dinți când mă simte. Sunt deja umedă.

Zâmbește amenințător către imaginea noastră în oglindă și se oprește la intrare, după care mă pătrunde încet.

Senzația mă lasă cu gura căscată.

Se retrage și împinge din nou, apoi îmi face cu ochiul în oglindă.

Chicotesc, fiindcă nu mă pot abține.

— Tu și semnul acela cu ochiul! îl tachinez.

Se retrage și se izbește violent, forțându-mă să deschid gura larg.

— Nu vorbi în timp ce ți-o trag! rânjește.

— Da! răspund zâmbind. Da, domnule!

Își rotește penisul înăuntru, o mișcare al naibii de delicioasă! Nici nu-mi dau seama când mă prinde de șolduri și mi-o trage cu putere.

Are gura deschisă în timp ce ne privește în oglindă, și nu pot decât să mă țin bine. Mă împinge cu forță și satisfacția îi scapără în ochi.

Seara trecută a fost pentru mine. Acum e pentru el.

Plăcerea de pe fața lui e o minune. Sânii îmi saltă în timp ce mă pătrunde, și sunt captivată de priveliștea acestui bărbat frumos în toată splendoarea lui.

— Futu-i, futu-i, futu-i!

Se cutremură de parcă e gata să-și piardă controlul.

Întinde mâna și-mi încercuiește clitorisul cu degetul mare, făcându-mi corpul să se contracte.

— Să te aud! mârâie în timp ce mă călărește tot mai tare.

— O, Doamne! oftez. O... o! strig și mă agăț de cearșafurile de sub mine în timp ce orgasmul îmi străbate dintr-odată corpul.

Mă forțează să mă aplec și-mi saltă fundul, luând ceea ce vrea de la mine.

Mișcările adânci și puternice mă lovesc până încep să văd stele verzi. Îi dă înainte până se înfige adânc, și-l simt cum se cutremură și-și pierde controlul.

Cad lată pe pat. Spencer mă sărută pe umăr din spate.

— Ești o perversă afurisită! îmi spune gâfâind.

Zâmbesc, lipită de cearșaf.

— Cred că sunt dependent.

Apa caldă cade peste noi și zâmbesc, învăluită de căldura pieptului său masiv. E duminică după-amiază și suntem la duș, dar și într-un univers alternativ paradisiac. Spencer își săpunește mâinile și începe să mă spele din nou. E al treilea duș pe care îl facem împreună. Și trebuie să spun că sunt dependentă de senzația de a fi venerată în acest fel sub jetul de apă caldă.

Își trece mâinile pline de săpun peste sânii mei.

— Hmm!

Mă cuprinde cu brațele alea vânjoase și mă strânge la piept.

— Trebuie să mă duc la farmacie.

— Pentru ce?

— Prezervative.

Îmi cade fața.

— O!

Mă gândesc o clipă.

— Dacă pleci acum, nu te mai poți întoarce. O să te vadă bodyguarzii.

Se încruntă.

— Fir-ar să fie!

Expiră adânc, mă răsucește și începe să mă spele pe spate.

— Nu-mi place deloc chestia asta! Cât timp o să păstrezi secretul despre mine? pufnește.

— Aș putea să mă duc eu la farmacie, îi propun. Tu poți să rămâi și să te odihnești. Mă duc eu cu băieții. Spune-mi doar ce-ți trebuie!

Mă prinde de umeri și-mi zâmbește. Apa îi curge peste față. Arată de-a dreptul superb.

— Nu crezi că o să intre la bănuieli când te văd cumpărând 29 de cutii de prezervative pentru scule monstruoase?

Izbucnesc în râs.

— Păi, probabil că da, dar mai bine aș cumpăra o cutie pentru scule ca șarpele.

Îmi trec degetele prin țepii din barba lui.

— Ei o să rămână afară cât intru. Am totuși parte de *puțină* intimitate.

Rămâne serios și se uită la mine. Există o apropiere între noi pe care nu pot s-o explic.

— Ne potrivim! îmi șoptește.

Îi zâmbesc.

— Știu!

Mă sărută și mă strânge în brațe, iar emoția din sărutul lui aproape îmi sfâșie inima.

— Ce-ai de gând să-mi gătești la cină? îl întreb, doar ca să distrag atenția de la seriozitatea situației.

Mă prinde de fund și mă țintuiește la perete.

— Tocană de cocoșel.

O jumătate de oră mai târziu, suntem în livingul de la parter. Port un halat alb, iar Spencer e înfășurat într-un prosop alb. A stat mai mult dezbrăcat de când a ajuns aici.

Mă suie în poala lui și mă așez călare pe el. Ne sărutăm, apoi își dă prosopul la o parte și mă apasă pe penisul rigid.

Îmi ridică halatul ca să ne atingem nestingheriți.

— Sexul ăsta frumos al tău o să-mi dea bătăi de cap.

Îi zâmbesc. Cine ar fi crezut că pot fi atât de obraznică?

— Spencer!

Mă mușcă de gât.

— Nu mai avem prezervative, îi reamintesc.

Începe să-mi devoreze gâtul și mârâie jucăuș. Trebuie să mă ridic și să fug la bucătărie ca să scap de el.

Aleargă după mine și ajungem de-o parte și de alta a insulei.

— Când te prind, rânjește el, o să plătești pentru că ai fugit de mine.

Ridic dintr-o sprânceană.

— Și ce-ai de gând să-mi faci?

Ochii îi strălucesc de excitație și chicotește.

— O să te învăț cum să mi-o sugi.

Mișcă din sprâncenele alea sexy.

Rămân cu gura căscată și izbucnesc în râs. *Bărbatul ăsta mă omoară cu zile!*

Deodată, se deschide ușa de la intrare.

Încremenim amândoi, cu ochii cât cepele.

— Cine e? șoptește.

— Lottie? Sunt eu, Beth! L-am găsit pe Alexander în holul hotelului. L-am chemat să urce cu mine! strigă ea tare.

Mi se pare că trec amândoi prin apartament.

— Bună, Lottie! strigă Alexander.

— O secundă! strig. Nu sunt îmbrăcată.

Fac ochii mari și încep să-l plesnesc panicată pe Spencer, care e gol pușcă.

— O, Doamne! șoptesc.

Ochii lui Spencer sticlesc de bucurie. I se pare foarte amuzant.

O.

Dumnezeule.

Mare!

9

Charlotte

ȚOPĂI DISPERATĂ PE LOC ÎN TIMP CE SPENCER RÂDE.

Ei bine, el nu l-a văzut pe Edward furios. Nu e deloc de râs.

Mă uit la ușa glisantă dinspre balcon și văd că e încă deschisă de azi-dimineață, când ne-am întins împreună la soare. Îl împing pe Spencer în spate, forțându-l să iasă pe balcon, dincolo de ușă. Apoi o trântesc și o încui.

— Ce dracu'? șoptește de după sticlă.

Trag draperiile grele și încerc să par calmă.

— Bună! le strig și ies în living, aranjându-mi halatul.

Alexander se schimbă la față când mă vede așa.

— O! Îți cer scuze, Charlotte, iartă-mă că te deranjez! îmi spune încruntat.

— E-n ordine!

Îi zâmbesc fals.

— Dar azi nu mă simt prea bine.

Îmi strâng halatul mai bine pe corp și arunc o privire spre fereastră.

— Ce e? mă întreabă Alexander.

Îmi duc degetele la tâmple.

— O durere de cap. Nimic pentru care să-ți faci griji.

Nu-mi vine să cred că l-am încuiat pe Spencer pe balcon, dezbrăcat!

Pot doar să-mi imaginez ce face acolo și-mi muşc buza de jos ca să nu zâmbesc.

— Dar o să mă duc să mă întind, adaug, făcând ochii mari la Beth.

Pentru Dumnezeu, pricepe odată!

Mă uit la fereastră și-l văd pe Spencer lipit de perete. Cred că sunt zero grade afară. Îmi muşc obrazul ca să nu râd în hohote.

— Te las în pace, zice Alexander, zâmbind.

— Mulțumesc!

Îl sărut pe obraz.

— Și mulțumesc că ai trecut pe la mine, apreciez grija ta!

Îmi zâmbeşte cu căldură.

— Putem lua prânzul săptămâna asta?

— Sigur că da!

Încep să-l conduc spre uşă, cât pe ce să-l împing afară.

Pleacă odată!

— Unde lucrezi acum? îl întreabă Beth.

Fac ochii mari când văd că încearcă să aibă o discuție cu el, iar ea se încruntă nedumerită.

— Tot cu băncile comerciale.

— Grozav! Ne vedem mai târziu! mă răstesc și întind mâna. Trebuie neapărat să mă bag în pat.

Alex are o expresie derutată, văzând cât de direct îl dau afară.

— La revedere, doamnelor!

Iese din apartament și închid uşa după el, apoi o încui. Mă întorc cât de repede pot și alerg la uşa glisantă, deschizând-o în grabă.

— Ce mama mă-sii?

Spencer tremură când intră în casă.

Își ridică privirea, iar lui Beth aproape îi ies ochii din cap. Stă cu gura căscată, năucită.

Spencer își acoperă penisul cu ambele mâini.

— Charlotte! strigă el.

Eu îmi duc mâinile la gură și izbucnesc în râs.

— O, Doamne, îmi pare rău!

Alerg să-i aduc prosopul, apoi îl ridic ca să-l feresc de ochii căscați ai lui Beth.

El și-l prinde în jurul taliei și se uită urât la mine.

Nu mă pot opri din râs.

— Tu...

Arăt spre balcon.

— Și n-ai...

Nu mă pot abține să nu râd isteric.

— Elizabeth, fă cunoștință cu Spencer!

Ea icnește.

— Tu ești Spencer?

El strânge din umeri și-i zâmbește năstrușnic, ridicându-și mâinile în aer.

— În toată splendoarea!

Beth clatină din cap.

— N-am cuvinte.

Îmi duc mâna la gură. A văzut tot ce era de văzut.

— În apărarea mea, e *foarte* frig afară! îi spune el.

Eu și Beth pufnim în râs, iar Spencer clatină din cap.

— Nu-mi vine naibii să cred că m-ai încuiat acolo... dezbrăcat! Putea să-mi înghețe scula!

Noi ne dăm capul pe spate și râdem în hohote. E cel mai amuzant lucru pe care l-am văzut vreodată.

— Mă bucur că ți se pare distractiv! Mă duc să fac un duș fierbinte. Am degerat!

Îi zâmbesc și simt o strângere de inimă. *Îl plac cu adevărat!*

El mijește ochii la mine, pe urmă, de parcă mi-ar citi gândurile, mă sărută pe tâmplă când trece pe lângă mine.

— Încântat de cunoștință, Elizabeth! strigă peste umăr.

Elizabeth rămâne cu gura căscată și-mi arde una în braț.

— O, Doamne, să-mi trag una! șoptește ea. Povestește-mi tot!

Îmi duc degetul la buze, făcându-i semn să tacă, și aștept până când Spencer dispare la etaj.

— Nu înțeleg! Parcă urma să vă vedeți abia în seara asta.

— Era la bal aseară și am făcut în așa fel să poată veni aici după aceea.

Acum stă acolo cu gura căscată.

— A *rămas* aici?

Dau din cap cu un zâmbet larg pe față.

Beth face ochii mari.

— Ați...?

Dau din cap din nou.

Ea își duce mâna la gură.

— Nu-mi vine să cred! Și e superb!

— Știu, șoptesc. Trebuie să mă duc la farmacie. Vrei să vii cu mine și poate să bem repede o cafea?

— Dar el e încă sus!

— Știu, dar dacă pleacă nu mai poate trece din nou de paznici. Vrea să rămână și în seara asta.

Ea țopăie pe loc, ținându-mă de brațe.

— Fir-ar al naibii!

Îi acopăr gura și râd de reacția ei.

Discuția asta pare ireală.

— Așteaptă aici! îi șoptesc. Mă duc să-i spun că ieșim o jumătate de oră.

— Stai, de ce trebuie să te duci la farmacie?

— Nu mai avem prezervative.

Izbucnește în râs, și-i acoper din nou gura.

— Taci!

Privesc în jur, vinovată.

— De câte ori ați făcut-o?

— De trei ori.

Cască iar ochii la mine.

Reacția ei mă face să râd.

— Știu! Uită-te la mine, pisicuța sexy!

Dau din mâini de bucurie.

— Mă întorc imediat!

Urc la etaj și-l găsesc pe Spencer la duș. Încerc din răsputeri să-mi domolesc entuziasmul de școlăriță înainte să-l văd.

— Bună!

Îi zâmbesc nonșalant în timp ce intru în baie.

Se întoarce spre mine și rânjește.

— M-ai încuiat dezbrăcat pe balcon.

Zâmbesc și mă aplec să-l sărut.

— Îmi pare rău! Nu știam ce să fac.

Spencer își săpunește zona intimă. Cum naiba se simte atât de confortabil în pielea goală? De unde are atâta încredere?

— Îți spun eu care e primul lucru pe care poți să-l faci, îmi zice.

— Ce anume?

— Spune-i nenorocitului de Alexander York să nu mai vină niciodată aici!

Enervat, își vâră capul sub apă și-și clătește părul.

— Voia doar să vadă dacă sunt în regulă.

— Nu vreau să mai vină pe aici.

Rânjesc.

— Eşti gelos, Spence?

— Da, îmi răspunde cu un aer serios. Da, sunt, şi nu-mi place.

E prima dată când îl văd furios.

— Bine!

Zâmbesc blând şi mă aplec să-l sărut din nou.

— Gata cu vizitele din partea lui Alexander. Acum mă duc la farmacie. Nu stau mult!

Se încruntă.

— Cât o să dureze chestia asta? mă întreabă.

— Ce anume? întreb încruntată.

— Furişatul ăsta?

Hmm, chiar începe să se enerveze! Nu i-am văzut niciodată latura asta.

— Nu mult.

Îmi întind mâna pe pieptul lui, apoi o cobor spre vintre. Îl iau în mână, aşa cum mi-a arătat.

— Hai să ne bucurăm de ziua asta, bine?

Îl mângâi încet, ca să-l conving.

— Te vreau doar pentru mine încă puţin, atâta tot.

I se citeşte excitaţia în ochi.

— Mă găseşti în pat, aşteptându-te.

Mă apucă de fund cu ambele mâini şi mă lipeşte de penisul lui. Limba lui îmi dansează printre buze.

La naiba, chiar ştie să sărute!

— Bun! îi zâmbesc. Vin repede!

Ies din baie, dar mă întorc spre el în ultima clipă.

— Ce să cumpăr?

Rânjește.

— O sticluță de lubrifiant și câteva cutii de prezervative.

Oprește apa la duș.

— Ia cardul meu!

— Cred că mă descurc să plătesc.

Zâmbește și-și înfășoară un prosop în jurul taliei.

Ezit o clipă, știind că probabil e o întrebare stupidă.

— Toate prezervativele sunt la fel?

Figura i se îmblânzește și face un pas în față ca să mă ia în brațe.

— Ai idee cât de frumoasă ești pentru mine?

Îi zâmbesc.

— Ți se pare frumos că nu știu nimic despre prezervative?

— Da!

Mă sărută.

— Am nevoie de prezervative mari.

Fac ochii mari.

— Știam eu!

Mă întoarce și mă plesnește peste fund.

— Mișcă-te repede!

— Așadar?

Beth zâmbește, cu ceașca de cafea la gură.

— Povestește-mi!

Expir adânc și iau o gură de cafea.

— O, Beth! exclam încruntată. E frumos!

— Asta văd și eu. A fost bine? Sexul, adică.

Mă strâmb puțin.

— Păi, prima dată...

Mă opresc și încerc să-mi exprim ideile.

— Sinceră să fiu, a fost cam ciudat.

Se schimbă la față.

— Nu ciudat – nu e un cuvânt potrivit. M-a ajutat în momentul acela. Mai bine zis, m-a ajutat să șchiopătez până la capăt.

— Nu a avut orgasm? icnește îngrozită.

Mă uit în jur la oamenii din cafenea și la ușa din față, unde Wyatt și Anthony stau pe stradă.

— Ba da, dar știu că era foarte atent la ce spunea și făcea pentru că știa că am emoții.

— I-ai spus că e prima oară pentru tine? se încruntă ea.

— Nu! Doamne, nu! Crede că am mai făcut-o o dată, dar lipsa mea de experiență era evidentă. Sper că l-am păcălit totuși. A fost drăguț, delicat, făcea glume și încerca să mă ajute să mă relaxez.

Ea zâmbește și-mi ia mâna peste masă.

— Lottie, sunt foarte bucuroasă că ai așteptat pe cineva care chiar să-și dea interesul să-ți înțeleagă limbajul trupului.

— Și eu! răspund cu un zâmbet. Dar știu cum e el și... Încerc să nu mă las copleșită de gânduri, știi?

— Cum adică?

— Când eram în pat, nu mă gândeam că-mi pierd virginitatea sau la el sau... la orice, de fapt. Încercam doar să fac față. A durut al naibii de tare!

Fac ochii mari.

— Tare!

— Cred și eu. Nu e doar dotat, e mare cât casa.

Chicotesc.

— Iar tu ai văzut varianta pipernicită.

Pufnește în râs.

— Versiunea excitată e foarte furioasă, să știi de la mine!

— Imaginează-ți cum e să mergi cu chestia aia atât de mare în pantaloni. Probabil îl încurcă.

– Da, nu-i așa?

— Bun... Deci prima oară a fost bine.

Zâmbesc.

— A fost bine pentru mine, dar știu că nu era el însuși. Însă cred că i-a plăcut.

— Aha! spune ea și dă din cap. Dar de celelalte două ori?

— Azi-dimineață.

Amintirea mă face să zâmbesc.

— Dar după aceea am avut un sentiment... Nu pot să-l explic. Felul în care mă ținea în brațe. A fost foarte plăcut. Și pe urmă, ultima dată a fost iar diferită.

— Cum așa?

— El a avut o anumită intensitate, iar felul în care mă săruta...

Mă prefac că mă înfior.

— Doamne, e foarte plăcut, asta e tot ce știu! De fiecare dată când o facem, e și mai bine. Dar încerc să par degajată. Nu-i cer alte întâlniri, o să văd doar încotro mergem.

— Bine!

— Una e să fii virgină, dar să fii o virgină disperată e cel mai rău lucru.

— De acord! Dar acum ai făcut-o și e complet irelevant dacă va dura sau nu. A fost blând și delicat. A pus nevoile tale mai presus de ale lui.

Zâmbesc.

— Chiar așa a făcut! Ar fi trebuit să auzi ce glume caraghioase făcea ca să-mi alunge neliniștea.

— De exemplu?

— A vărsat șampania, pe urmă și-a scos cămașa ca s-o șteargă. În cele din urmă, a mărturisit că a fost o strategie din partea lui.

Ea mă ascultă zâmbind.

— Pe urmă, glumeam pe seama cristalelor ascuțite de pe rochia mea, iar el o făcea pe simpaticul, vorbind despre *În căutarea lui Nemo*. Apoi mi-a zis că e în Cartea Recordurilor pentru că are cel mai mic penis din lume.

Beth râde.

— Știm amândouă că asta e o minciună.

— Așa e!

Ea se schimbă la față.

— Dar să ai grijă, Lottie! Știi că s-ar putea să nu meargă, da?

— Știu asta.

— Și e în ordine dacă nu merge, îmi reamintește cu un zâmbet.

Dau din cap.

— În momentul de față, Spencer e doar un prieten care m-a ajutat într-o situație stânjenitoare într-un mod foarte plăcut și frumos.

— Adevărat!

— Și, dacă vom mai fi prieteni o vreme, minunat! Dacă nu, e bine și așa.

Zâmbește, părând mândră de mine.

— Uită-te la tine, matură și rațională! Sunt fericită că vezi lucrurile așa cum sunt. Mi-era teamă că o să te îndrăgostești nebunește de primul tip cu care te culci.

Ia o gură de cafea.

— Nu fi proastă!

Zâmbesc fals, pentru că undeva în adâncul sufletului e o voce care-mi șoptește: „Prea târziu!"

La televizor e un fel de film polițist. Un om a fost ucis, dar cadavrul nu a fost găsit, deși lumea îl caută peste tot.

— E evident că a fost tipul din bloc, zice Spencer.

Rânjesc.

— Nu a fost el; avea alibi.

— Ascultă la mine, el e vinovatul!

Se uită la mine.

— Am un al șaselea simț despre astfel de lucruri. Ar fi trebuit să mă fac polițist.

Îl sărut pe frunte.

— Amărâtule, ce iluzii îți faci! Ai fi fost un polițist execrabil, pentru că nu a fost tipul din bloc.

— Așteaptă și-o să vezi, Prescott! Așteaptă și-o să vezi!

E seara târziu și niciunul din noi nu vrea să se culce. Ar însemna că întâlnirea noastră a luat sfârșit. Spencer e foarte concentrat să elucideze misterul, dar eu mă concentrez la bărbatul de lângă mine, care-și ține capul pe pieptul meu.

Sunt în cămașă de noapte, iar Spencer e gol, evident. Ne-am tras-o până am ajuns într-o stare de euforie și satisfacție.

Stăm întinși și ne bucurăm de film și unul de altul. Din când în când, îmi sărută sânul sau își trece degetele prin părul meu.

Atingerea asta fizică e foarte reală.

N-am avut niciodată parte de ea, și acum, că se întâmplă, nu vreau s-o pierd.

— Mai știi că la prima întâlnire mi-ai spus că ai o idee despre ce ai vrea să faci cu diploma de Drept?

— Da!

Mă joc cu părul lui și mă întreb încotro bate.

Se dă înapoi să se uite la mine.

— Ce idee aveai?

Oftez.

— Aveam o idee nebunească să deschid o firmă de avocatură care să reprezinte gratuit organizațiile caritabile.

— Cum adică?

— Organizațiile au nevoie de cineva care să se ocupe de contracte și aspectele legale, dar plătesc din fondurile pe care le strâng. Iar costurile pot ajunge la mii de dolari. M-am gândit că aș putea deschide o firmă care să reprezinte aceste organizații fără să le ceară niciun ban.

— Charlotte, e o idee grozavă!

— Și e doar un vis.

Se încruntă și așteaptă să-i explic.

— Habar nu am cum să conduc o firmă. Nici n-aș ști de unde să încep.

— Păi, trebuie doar să te hotărăști s-o faci.

Zâmbesc.

— Dacă ar fi atât de ușor!

— Chiar este atât de ușor, Charlotte! Hotărăște-te că vrei să faci ceva și apoi găsește o cale de a-ți îndeplini visul!

Mă uit la el câteva clipe.

— Asta ai făcut tu? Te-ai decis că o să faci lucrurile să se întâmple și ele s-au întâmplat ca prin minune?

— Nu! Am muncit din greu și am învățat ce trebuie să fac ca să pun lucrurile în mișcare. Pe urmă am muncit naibii din ce în ce mai mult! Trebuie doar să-ți asumi riscul și să te susții singură. Dacă tu nu crezi în tine, nici alții nu o vor face.

Îmi trec degetele prin părul lui.

— Acum o să mă înveți cum să trăiesc, Spencer Jones?

— Nu.

Mă mușcă de sfârc prin cămașa de noapte.

— Te învăț cum să faci sex. Nu pot să fiu totul pentru tine.

Mă uit în ochii lui.

— Cine a zis că nu poți fi totul pentru mine? întreb în șoaptă.

Atmosfera devine tensionată.

Am spus ceva siropos și disperat. De ce-am spus așa ceva?

— În plus, ai fi un antrenor îngrozitor în orice altceva în afară de sex, pentru că vinovat nu e tipul din bloc, adaug ca să alung tensiunea.

Își dă ochii peste cap.

— Doamne, chiar nu știi despre ce vorbești! Ești o polițistă falsă jenantă! Poate ar trebui să preiau controlul asupra întregii tale vieți.

Se întoarce din nou spre film.

Rânjesc în timp ce mă uit la televizor. Antrenor de viață, de sex... de iubire. Ce altceva mi-ar mai putea lipsi?

Spencer Jones ar putea fi totul pentru mine. Știu că așa e.

Brațe mari mă cuprind din spate și buzele pline și încântătoare ale lui Spencer mă sărută pe obraz.

— Bună dimineața, îngeraș! îmi șoptește somnoros.

Zâmbesc și-mi răsucesc capul să-l sărut încet.

— 'Neața, Spence!

Corpurile noastre goale sunt împletite unul cu altul.

E puțin după ora 5.00 dimineața, iar alarma lui Spencer ne-a trezit. Trebuie să plece înainte să se trezească bodyguarzii.

— Poate ar trebui să fugim împreună.

Oftează cu ochii închiși.

Chicotesc.

— Ar fi ceva, nu?

Mă întoarce până stau pe jumătate peste corpul lui. Mă cuibăresc la pieptul lui și mă sărută pe frunte.

— Te doare?

— Da, răspund zâmbind. Cine ar fi crezut că va trebui să mă întrebi asta atât de des?

— Hmm! oftează. Deci nu am parte de partida de sex de dimineață, așa-i?

Oare ar trebui s-o fac? Vreau să plece satisfăcut.

Încetează!

Nu e vorba numai despre el. Trebuie să ies din starea asta de disperare. Mă ridic și merg la baie ca să detensionez atmosfera. Când mă întorc, Spencer e tot pe spate în pat. Părul blond îi e ciufulit și i se vede pieptul gol și lat în timp ce pătura albă îi stă adunată în jurul mijlocului.

— Poate ar trebui să pleci, îi spun încet.

Dă din cap.

Ne privim în ochi și parcă așteaptă să spun ceva.

Mă duc la dressing și îi scot cămașa.

— Ți-am spălat-o ieri.

— Mersi!

După ce am stat în brațele lui tot weekendul, ideea că va pleca e insuportabilă.

Nu știu ce să fac. Ce spun oamenii în situația asta?

De parcă mi-ar simți frământările, își întinde brațele spre mine.

— Vino aici, iubito!

Mă așez pe pat lângă el și mă cuprinde în brațe. Închid ochii strâns, lipită de gâtul lui puternic.

Nu vreau să plece. Abia încep să mă pricep la treaba asta.

Și pot să mă descurc mai bine. Știu că aș fi putut să fiu mai bună la pat.

Încetează!

Mă desprind din îmbrățișare și mă ridic.

— Trebuie să fac duș.

Mă aplec să-l sărut, pe urmă intru în baie și pornesc apa. Inima îmi bate cu putere în piept. Știu că ar putea fi ultima oară când îl văd, dar nu vreau să-l întreb.

Vreau doar să plece, ca să nu mai aștept să întrebe dacă ne vom mai vedea. E ca o tortură lentă.

Vrea să se termine odată.

Fac un duș lung. Când mă întorc într-un târziu în dormitor, îl găsesc stând lângă patul proaspăt făcut, în costumul negru de seară. Inima mea e în cădere liberă când îl văd.

— Pe cuvânt că arăți foarte chipeș în costumul ăla, domnule Spencer!

Îi zâmbesc blând.

Mă ia în brațe și mă sărută.

— Pot să te mai văd? îmi șoptește.

Dau din cap și zâmbesc, lipită de buzele lui.

Și, uite așa, a salvat situația!

— Te sun diseară, bine?

— Bine!

Îmi studiază expresia și-și coboară degetul de pe obrazul meu pe buza de jos.

— Ești o femeie frumoasă, Charlotte Prescott!

Zâmbesc emoționată.

— Vorbim mai târziu?

Dau din cap, fiindcă nodul din gât nu mă lasă să vorbesc.

Cu un ultim sărut prelung, se retrage și coboară treptele. Aud ușa de la intrare închizându-se în urma lui.

Mă trântesc pe pat și zâmbesc prostește spre tavan, ducându-mi degetele la buze ca să mă simt mai aproape de atingerea lui.

Spencer

Intru în restaurant și îi văd pe prietenii mei la masa obișnuită.

Micul-dejun – ritualul nostru de luni.

— Salut, Spence! mă salută Masters.

— Salut! murmură Seb cu ochii în telefon.

Mă așez pe scaun și zâmbesc îngâmfat.

Își ridică amândoi ochii și mă privesc atent. Se încruntă la unison și schimbă o privire între ei.

— Ce-i cu tine? mă întreabă Seb precaut. Te porți ciudat.

— Întrebați-mă unde am fost tot weekendul!

Masters își dă ochii peste cap.

— Unde ai fost tot weekendul, Spencer?

— Cu Charlotte.

Se îndreaptă amândoi pe scaun, brusc interesați.

— Poftim? se încruntă Seb.

— M-am întors acolo sâmbătă seara și m-am furișat în camera ei.

Masters se încruntă.

— Haimana ce ești!

— Și? insistă Seb.

— Și e cea mai frumoasă femeie cu care am fost vreodată, la naiba!

— Ați făcut sex? întreabă Masters.

Dau din cap, încercând să par relaxat.

— Aham!

— Și?

Îmi întind șervetul în poală.

— Și gata!

Ridic mâna să cer cafea.

Ei schimbă încă o privire, apoi mă privesc încruntați.

— Cum adică, și gata? întreabă Seb.

— Adică nu vă dau detalii.

Masters mormăie:

— Întotdeauna ne dai amănunte despre viața ta sexuală.

— Da, zice Seb și mușcă din pâinea prăjită. Doar știi că trăim prin intermediul experiențelor tale.

— Nu și de data asta.

Zâmbesc în timp ce ospătărița îmi umple ceașca.

— Mulțumesc!

— Și sexul a fost...? întreabă Seb și se oprește.

— Sexul a fost...

Inspir adânc, pierdut în visare. Mi-o amintesc cât de emoționată era când mergeam spre dormitor prima dată. Tremura, la propriu. Amintirea mă face să schițez un zâmbet.

— Ce-i cu expresia aia? întreabă Masters și mă fixează cu privirea.

— Ce expresie?

— Aia penibilă de Mary Poppins.

Chicotesc, și o văd cum s-a agățat de mine când am făcut-o prima oară. A durut-o, știu că a durut-o, dar a suportat... pentru mine.

— Nu știu la ce te referi.

Rânjesc.

— O să te mai întâlnești cu ea? întreabă Masters.

— Poți să pui pariu că da, la naiba! îi răspund și mușc și eu din pâinea prăjită.

— Și n-ai de gând să ne dai niciun detaliu despre ea?

— Nu! Doar că e...

Mijesc ochii.

— E cea mai desăvârșită femeie de pe planetă.

— O, da? se încruntă Seb, evident fascinat. Și ce-i așa desăvârșit la ea?

— Nu știu, răspund în timp ce mestec. Dar mă face să am emoții.

— Tu? rânjește Masters. Ai mai avut vreodată emoții cu o femeie?

— Niciodată, îi răspund. Aveam fluturi în stomac când se uita la mine, și nici măcar nu era o chestie sexuală.

— Iisuse Hristoase! murmură el cu ceașca la gură. Iar începe!

— E diferită! Foarte diferită de toate femeile pe care le-am cunoscut vreodată.

— Dumnezeule mare! își dă Seb ochii peste cap. Ce mai urmează?

Îmi amintesc cum arăta îngerașul meu întins pe pat lângă mine azi-dimineață.

Cred că am stat treaz și am urmărit-o o jumătate de noapte; era perfectă, și nu voiam să pierd nicio clipă lângă ea.

Părul ei blond și bogat era răsfirat pe pernă, avea pielea perfectă, cu gropițe, iar pieptul îi urca și cobora cu fiecare respirație. La naiba!

Îmi vine să mă ridic și să mă întorc la ea chiar acum. Dar îmi îndrept atenția la prietenii mei.

— Dar voi, plicticoșilor, ce-ați făcut tot weekendul?

Seb mă privește impasibil.

— M-am certat cu Vrăjitoarea cea Rea de la Apus.

— Îh! O urăsc pe nenorocita aia!

Plescăi din limbă. Fosta soție a lui Seb, Helena, e cea mai vicleană târfă de pe pământ. S-a culcat cu grădinarul lor și acum îl stoarce pe Seb de bani în fiecare zi.

— Masters, tu cunoști niște infractori. Nu vrei să-i faci de petrecanie pentru noi? îl întreb.

Julian clatină din cap.

— Să nu crezi că nu m-am gândit la asta!

Mâncăm în tăcere câteva clipe.

— De ce v-ați certat? îl întreb în cele din urmă.

— Îl vrea pe Bentley.

Scap furculița din mână, iar aceasta se lovește cu zgomot de farfurie.

— Nu-l ia pe Bentley, ce dracu'! mă răstesc indignat.

Bentley e labradorul maro pe care eu și Masters i l-am cumpărat lui Seb de ziua lui într-un an. Îl adorăm, și stă la mine când Seb e plecat. Îl iubesc de parcă ar fi al meu.

Îndrept cuțitul spre Seb.

— Dacă ia nenorocitul de câine, nu glumesc, pun pe cineva s-o omoare, fără multe întrebări. S-ar putea s-o fac chiar eu.

Masters și Seb izbucnesc în râs.

— Și de aceea îi mulțumim Domnului că tu n-ai o fostă soție, Spence! râde Masters. Ești un mare ticălos când te supără cineva!

— Nu se poate să ți-o tragi cu grădinarul, să iei casa, să te certi pentru întreținere și pensie alimentară, să iei și nenorocitul de câine, iar apoi să și trăiești ca să le spui și altora.

Îmi fierbe sângele în vene doar cât mă gândesc la asta.

— Doamne, o urăsc naibii!

Sincer să fiu, femeia asta mă enervează mai tare ca oricine de pe pământ. De ce naiba l-ar înșela cineva pe Sebastian Garcia? E cel mai cumsecade și mai loial bărbat pe care l-am cunoscut vreodată. Dar nu mi-a plăcut de ea chiar înainte de toate astea. Mi-am dat seama ce fel de femeie era după cum se uita la mine. Mă dorea și, dacă aș fi lăsat-o, mi-ar fi tras-o imediat.

Nu l-a iubit niciodată pe prietenul meu cel mai bun, nici măcar la început.

Din fericire, eu îl iubesc.

Desigur, Seb nu știe nimic din toate astea. Dar Masters știe. Și el și-a dat seama cum era ea în realitate. Nu era deloc subtilă.

Îmi clocotește sângele. Cu câți bărbați și-o trăsese pe la spatele lui până să o prindă? Ar fi bine ca următoarea

femeie de care se îndrăgostește să fie bună, la naiba, altfel va avea de dat socoteală! Sincer să fiu, cred că nicio femeie nu va fi destul de bună pentru el. Cel puțin, nu din punctul meu de vedere. Mă cuprinde furia în timp ce mănânc ce-a mai rămas din micul-dejun.

— Și ce ai în plan astăzi? mă întreabă Masters.

— O dau afară, în sfârșit, pe asistenta mea cretină. Nu face decât să piardă vremea pe Facebook și să bârfească pe toată lumea. Celelalte fete s-au săturat să muncească și pentru ea.

— Ha! râde Seb. Am s-o cred când am s-o văd! De două luni întregi spui în fiecare dimineață de luni că o dai afară.

Oftez adânc.

— Știu, urăsc să concediez oamenii, chiar dacă sunt niște ticăloși.

Iau o gură de cafea.

— Iar ea e regina ticăloșilor!

— Pune-o pe Sheridan s-o facă! sugerează Masters. Pentru asta trăiește.

Mă cuprinde o senzație de neliniște.

Sheridan.

Ce-o să fac în privința ei?

Trebuie să se întoarcă peste două săptămâni.

Dar nu mă gândesc la ea acum. Vreau să mă gândesc la Charlotte.

Rânjesc în sinea mea, amintindu-mi o poveste pe care pot să le-o spun băieților.

— Ieri, Charlotte m-a încuiat pe balconul de la hotel... când eram dezbrăcat. Aproape mi-a degerat cocoșelul. Nu m-aș mira ca vreo bătrână de pe stradă să fi făcut atac de cord.

— Ce naiba? De ce? râd amândoi.

— O alergam prin apartament și... fiți atenți! le spun, mijind ochii. Apare nenorocitul de Alexander York neanunțat, împreună cu prietena lui Charlotte, fără să știe că eram acolo. Prietena ei l-a lăsat să intre.

Devin amândoi serioși.

— York umblă după fata ta? mă întreabă Masters.

— Posibil!

— Distruge-l! se strâmbă Seb.

— Am de gând să sap un mormânt dublu. Unul pentru Helena, celălalt pentru Alexander. Am s-o numesc groapa cu șerpi.

Citesc pentru a doua oară un e-mail când aud că se deschide ușa de la birou.

— Bună, scumpule! toarce o voce familiară.

Îmi ridic privirea, speriat.

— Sheridan?

Îmi zâmbește și încuie ușa, pentru intimitate. Se apropie și mă sărută, iar buzele ei zăbovesc cu o clipă mai mult decât e nevoie înainte să pun capăt sărutului.

— Ce faci? o întreb.

Îi apare o cută pe frunte.

— Cum adică, ce fac?

— Nu poți să mă săruți așa.

Îmi zâmbește amenințător.

— Pot să fac ce vreau cu tine.

Își scoate pantofii, își desprinde părul și se întinde pe canapeaua din birou. De ce naiba se simte atât de relaxată aici?

Bate cu palma în canapea, alături.

— Vino să stai lângă mine!

— Sheridan! oftez.

— Ce e? Mi-a fost dor de tine! Te-ai purtat ciudat când ne-am văzut ultima oară.

Mișc din buze în timp ce o privesc, știind că m-am purtat așa pentru că m-am gândit la Charlotte tot timpul cât am fost cu ea.

Cum să-i spun?

— De asta te-ai întors atât de repede? o întreb.

— Voiam să văd ce se întâmplă cu omul meu.

Rămân la birou, deși îmi face întruna semn să mă apropii de ea. Îi sună telefonul.

— Scuză-mă! Răspunde la el: Alo!

Ascultă o clipă.

— Nu, pot să vin peste 20 de minute. Trage de timp!

Închide telefonul fără să-și ia la revedere. Apoi își îndreaptă din nou atenția spre mine.

— Hai să ieșim la cină diseară! Putem să ne distrăm în oraș.

— Nu pot.

— De ce nu?

— Am început să mă întâlnesc cu cineva.

Rânjește.

— De când contează asta pentru noi?

Mă uit lung la ea fără să spun o vorbă.

Se ridică, traversează camera și se așază în brațele mele. Încearcă din nou să mă sărute, dar întorc capul.

— Ne aparținem unul altuia mai presus de orice, Spencer!

— Cu ea e diferit, Shez.

Se încruntă.

— Ce înseamnă asta?

— Înseamnă că nu vreau să mă culc cu tine cât sunt cu ea.

— Dar nici nu e nevoie să știe!

— O să știu *eu*.

— Nu mai fi ridicol!

Se apleacă și mă sărută pe gât, iar eu o ridic brusc de pe mine.

— Termină! mă răstesc.

— Spence! spune, schimbată la față. Ce se întâmplă?

— Îmi place foarte mult fata asta. Nu vreau să risc s-o dau în bară culcându-mă cu tine.

Își ridică bărbia sfidător.

— E vorba de cea tânără?

— Da!

— Ești îndrăgostit de ea?

Ridic din umeri.

— Nu știu, e la început.

Zâmbește cu o expresie sarcastică.

— Nu poți fi monogam, Spencer, nu e în firea ta.

— Nici măcar n-am încercat.

Râde.

— Exact! Așadar, de ce încerci acum?

Mă uit urât la ea.

Se încalță, plină de nervi.

— Ai decis că vrei să ai o relație și să te joci de-a familia fericită, asta era?

Își aranjează părul.

— Vrei o casă la țară cu vreo patru copii, nu?

— Adică așa cum ai tu? o întreb, dându-mi ochii peste cap. Sheridan, nu mai juca teatru! Nu știu ce vreau. Știu doar că acum vreau să mă culc doar cu ea.

— Sexul e chiar *atât* de bun? mârâie ea cu dispreț.

— Nu e vorba de sex, îi răspund fără ezitare.

Îi cade fața și mă fixează un moment prelung.

— Asta m-a durut mai mult decât ar fi trebuit, murmură încet.

Îmi las capul în jos.

— Îmi pare rău!

— Și cu noi cum rămâne?

— În momentul de față, nu există „noi".

— Dar vom fi mereu împreună. Am făcut un pact acum șapte ani că vom fi mereu pe primul loc unul pentru altul.

Mă strâng de șaua nasului.

— Mai ții minte? mă întreabă încet.

Dau din cap și-mi pun mâinile în șolduri, uitându-mă la ea. Ne-am făcut promisiunea asta cu ani în urmă, și până acum nu a fost niciodată o problemă.

Se apropie și-mi strecoară o cheie în buzunar, apoi mă sărută ușor pe buze.

— Femeile vin și pleacă pentru tine, Spencer, dar eu sunt aici pentru totdeauna, și, spre deosebire de ele, iubirea mea e necondiționată.

Mă uit lung la ea.

— Rămân în oraș zece zile, îmi șoptește.

— N-am să vin.

— Mai vedem!

Se răsucește și iese din birou, închizând încet ușa după ea.

Parfumul ei plutește în aer, la fel ca regretele mele, așa că mă prăbușesc în scaun și mă uit în gol.

Sheridan a fost singurul lucru stabil din viața mea pentru multă vreme.

E un sentiment foarte ciudat.

Charlotte

Mă uit prin e-mailuri cu un zâmbet aiurit pe față. Mă gândesc la Spencer gol și râzând la duș. Mă face să mă topesc.

Felul în care am stat în brațele lui după sex, cum am vorbit și am râs ca niște prieteni vechi…

Felul în care se uită la mine.

În care mă face să mă simt.

Ziua a trecut pe nesimțite, și mă simt ca o adevărată admiratoare.

Spencer Jones.

Îl voi vedea diseară și, o, totul merge foarte bine!

Îmi amintesc de e-mailurile pe care mi le-a trimis și revăd în gând lista lui de calități.

„Nu am cont pe YouPorn." Ce înseamnă asta?

— Ce înseamnă YouPorn? îi întreb pe Sarah și Paul.

Își ridică amândoi ochii de la ecrane.

— Ce vrei să spui? întreabă Sarah.

— Am auzit pe cineva spunând deunăzi că nu are cont pe YouPorn. Despre ce e vorba?

— O!

Schimbă o privire între ei și izbucnesc în râs.

— Știi… YouPorn? zice Paul.

— Nu! ridic din umeri. Ar trebui să știu ce este?

— Chestiile astea ar trebui predate la școală. E o informație vitală, adaugă Sarah. YouPorn e o platformă ca YouTube, dar oamenii încarcă acolo filmulețe pornografice.

— Sincer să fiu, nici n-aș ști cum să mi-o trag dacă n-ar fi existat când eram adolescent! râde Paul.

— Nici eu! dă Sarah din cap cu entuziasm. Îmi amintesc că îl foloseam ca să exersez sexul oral.

Paul râde.

— Îmi amintesc că mă uitam la bărbații care le-o trăgeau femeilor cu degetele ca să-mi dau seama ce trebuia să fac acolo. Habar n-aveam, în puii mei!

— Ai exersat? zâmbește Sarah.

— Da, cu un pepene.

Izbucnim toți trei în râs.

— Trebuie să te uiți și tu, Lottie! îmi spune Sarah zâmbind. Să vezi ce ai ratat. Sunt niște tipi foarte tari acolo care fac restul bărbaților să pară penibili.

— O, da, pentru că voi, femeile, ne lăsați să ne dăm drumul pe fața voastră! o tachinează Paul. Bărbații sunt mai deprimați ca femeile din cauza acelui website, să știi de la mine!

— Da! icnește Sarah. Ce dracu' mai e și chestia asta? Nimeni nu-și dă drumul pe părul pe care abia mi l-am îndreptat în timp ce stau în genunchi cu gura deschisă!

Clatină din cap dezgustată.

— Pe bune, de parcă femeile fac așa ceva în viața reală!

Chicotesc, prefăcându-mă că știu despre ce vorbesc. La naiba, diseară chiar trebuie să studiez chestia asta cu YouPorn.

— Livrare pentru Lottie Preston! strigă o voce.

Mă întorc și văd un paznic din hol apropiindu-se cu cel mai mare buchet de trandafiri roșii pe care l-am văzut în viața mea.

— Să fiu a naibii! strigă Sarah.

Fac ochii mari în timp ce bărbatul se apropie de mine.

— Tu ești Lottie? mă întreabă.

Dau din cap.

Îmi dă buchetul imens, iar atunci mă fac roșie ca focul.

— O, Doamne! strigă Sarah. Uită-te ce mari sunt bobocii!

Inspir parfumul – unul profund și frumos – și deschid plicul.

Lottie,
Mulțumesc pentru un weekend minunat!
Nu-mi mai pot șterge zâmbetul de pe față.
Dolce.

10

Charlotte

DUC CARTONAȘUL LA PIEPT, IAR FERICIREA RADIAZĂ LA propriu din mine. *A fost* un weekend minunat și nici eu nu-mi pot șterge zâmbetul de pe față.

O, și s-a semnat Dolce... Ce drăguț că și-a amintit jocul nostru caraghios!

— De la cine naiba i-ai primit? icnește Sarah când atinge petalele. Uită-te ce flori mari! Și la vaza de cristal în care sunt.

— Cred că a costat ceva parale. Doar vaza aia afurisită!

Mă legăn bucuroasă pe scaun.

— M-am împăcat cu fostul meu iubit, îi mint.

Am să folosesc povestea imaginată de Spencer. Pare să funcționeze.

Sarah dă mulțumită din cap.

— Știe ce face, asta e sigur!

Pun florile pe birou și citesc din nou cartonașul.

— Îi dau un telefon rapid, e OK? întreb.

— Da, sigur, dă-i drumul! spune Sarah și se întorc amândoi la treabă.

Îi formez numărul și zâmbesc în timp ce sună.

— Alo!

Mă îndepărtez de colegii mei să nu mă audă.

— Bună! îi spun șoptit.

Abia îmi pot stăpâni bucuria.

— Tocmai am primit cei mai frumoși trandafiri roșii pe care i-am văzut în viața mea.

— Chiar așa?

— Mulțumesc! Sunt frumoși!

— Eu ar trebui să-ți mulțumesc. Am avut un weekend extraordinar.

— Și cu!

Radiez de fericire.

Amândoi așteptăm să spună celălalt ceva.

— La ce oră vii diseară? îl întreb până la urmă.

— Vin și-ți pregătesc cina.

— Serios?

— Da, sunt un bucătar excelent!

— Ești excelent în multe privințe.

El chicotește și mi-l imaginez cum se învârte pe scaunul din birou.

— Și cum intri? îl întreb, conștientă că paznicii o să fie o problemă, ca de fiecare dată.

— Parchez la subsol și iau liftul până sus.

Îmi muște buza și stau puțin pe gânduri.

— OK! Pe la șapte și jumătate. În felul acesta, ei vor ști că m-am retras pentru seara asta.

Mormăie nemulțumit.

— OK!

— Trebuie să cumpăr ceva? Vreun ingredient? îl întreb.

— Doar să mă aștepți îmbrăcată cu ceva sexy.

— OK, pot să fac asta.

Mă îmbujorez.

— La revedere, îngeraș! Să ai o zi plăcută!

Îmi crește inima când îmi spune așa.

— Și tu la fel! Pa!

Închid și mă întorc la treabă, dar trebuie să mă străduiesc foarte tare să nu sar pe birou și să ridic pumnul în aer.

E o zi bună.

Cea mai bună!

— Chiar aici, le spun lui Wyatt și Anthony.

Traversez cu pași hotărâți când se schimbă culoarea semaforului.

— Unde mergem? întreabă Wyatt.

Sunt în pauza de prânz și am o misiune de îndeplinit.

— La Victoria's Secret, îi răspund nonșalantă, de parcă le spun așa ceva în fiecare zi.

Wyatt se încruntă la Anthony, dar își revine repede.

Merg pe stradă, iar ei încearcă să țină pasul cu mine. Știu că pare un lucru suspect. Mă duc să cumpăr lenjerie intimă în pauza de prânz, făcând să pară că am o întâlnire.

Ei bine, mare pagubă, chiar am întâlnire!

Intru în magazin, iar cei doi intră după mine să arunce o privire înăuntru.

— Puteți să mă așteptați afară, dacă vreți, le spun cu un zâmbet stângaci.

Nu vreau să vadă ce cumpăr.

— OK, sigur!

Ies amândoi și așteaptă în fața ușilor.

Respir adânc în timp ce privesc în jur. Bine, ce anume vreau să cumpăr?

Ceva sexy.

Sunt șiruri întregi de sutiene mici de satin și mătase, precum și chiloți asortați. Iau un set negru și merg mai

departe. Trec printre rafturi până ajung la corsete. Aleg unul din dantelă roz pal și un chiloți asortat. Merg apoi până ajung la cămășile de noapte. Acesta e stilul care mi se potrivește.

Văd o cămășuță crem, complet transparentă, cu o panglică de satin fucsia împletită în corsetul de dantelă. Dantela are din loc în loc un motiv floral delicat. E frumoasă! Poalele de dantelă au aceeași culoare fucsia, cu fundițe crem, drăgălașe.

Asta e! Iau mărimea mea și mă duc la casă. Mă uit la ceas și îmi dau seama că sunt aici de doar douăsprezece minute.

Nu vă puneți cu mine când încerc să fiu sexy! Sunt o femeie cu o misiune de îndeplinit.

Trec prin holul de la Four Seasons alături de Wyatt, care cară cel mai mare buchet de flori din istorie – cu tot cu vază.

— De unde le-ai primit? mă întreabă Anthony.

Schițez un zâmbet fals.

— De la un admirator secret de la serviciu. Se pare că e cineva de la etajul al patrulea.

Wyatt se încruntă din spatele florilor.

— Cine?

— Nu știu sigur, dar sper să fie tipul de la contabilitate.

Anthony rânjește, iar eu zâmbesc veselă. O să-i determin să nu se gândească la Spencer.

Urcăm în lift și trebuie să mă chinui să mă stăpânesc. În fiecare zi, aceeași rutină. Ne întoarcem aici, ei îmi verifică apartamentul și ușa dinspre scările de incendiu, care sunt încuiate pe dinafară. Apoi, când sunt mulțumiți că totul e în ordine, mă lasă singură.

Ajungem la etajul meu, iar Anthony intră primul, în timp ce eu și Wyatt rămânem afară. Pe urmă intră și Wyatt, în timp ce aștept să-mi dea undă verde.

Îi ascult în timp ce se plimbă prin apartament. Nu mi-a trecut niciodată prin cap cât de bizară e situația asta.

— Poți să intri! strigă Wyatt.

Intru și observ că au așezat cu grijă trandafirii în mijlocul mesei din sufragerie.

— Mulțumesc!

Intru și arunc poșeta pe măsuța din hol. Îmi scot pantofii, aprind televizorul și mă duc la bucătărie să pun ceainicul.

Îl aud pe Anthony plimbându-se la etaj, iar pe Wyatt verificând balconul. În cele din urmă, coboară amândoi la bucătărie.

— Mai ieși în seara asta? mă întreabă Anthony.

— Nu! Comand cina în cameră și mă culc devreme, îi mint. Nu mai am nevoie de voi în seara asta.

— O să fim în hotel toată noaptea, mă asigură Anthony.

Zâmbesc.

— Mulțumesc că aveți atâta grijă de mine! Apreciez efortul!

Se întorc spre ușa de la intrare, dar Wyatt se uită la mine de parcă știe că ceva nu e în regulă.

Îi zâmbesc calm și-l privesc în ochi.

Flori și lenjerie, proasto!

Știe.

— Noapte bună, băieți! le spun, zâmbind. Mă duc la sală la șase dimineața. Nu e nevoie să veniți dacă nu vreți.

— Ne vedem acolo! spune Wyatt sec, apoi ies amândoi pe hol.

— Ne vedem atunci!

Închid ușa, o încui și alerg prin apartament spre dormitor.

Următoarea oprire: YouPorn.

Deschid laptopul și tastez cuvintele în motorul de căutare în timp ce mă așez pe pat. Pagina se deschide în fața mea și casc ochii instantaneu.

O, rahat!

Pagina e plină de pătrățele cu imagini cu lucruri – lucruri pe care nu le-am mai văzut niciodată. Stau cu gura căscată, dar mă trezesc că mă aplec în față. Sunt femei aplecate, bărbați care ejaculează, penisuri – multe penisuri.

Înghit nodul din gât și derulez imaginile.

Deschid pagina următoare și citesc câteva titluri.

„Târfa și-o trage cu profesorul." „De la anal la oral." De la anal la ce? Există așa ceva? „Soțul privește în timp ce soția i-o trage celui mai bun prieten." Perspectivă dublă? Ce înseamnă asta? „Plăcintă cu frișcă!" Ce naiba e o plăcintă cu frișcă?

Derulez paginile, absolut copleșită. E foarte intimidant să vezi imagini cu oameni dezbrăcați care fac sex. Penisuri, multe penisuri în erecție, de toate formele și culorile... sunt peste tot!

Închid pagina cu scârbă și trântesc laptopul.

Mi se pare ieftin să mă uit la așa ceva.

Mă cutremur de dezgust și mă duc să fac un duș.

Zece minute mai târziu, în timp ce stau sub apa fierbinte, mă gândesc la ce am văzut. Vreau să știu cum să-l satisfac pe Spencer. Vreau să știu ce să fac.

Pot să învăț într-un singur fel. Doar n-am să văd lucrurile astea în altă parte!

Trebuie să ies și să mă forțez să văd câteva lucruri.

Opresc apa, hotărâtă, și mă întorc în dormitor să deschid laptopul din nou. Derulez prin categorii.

Romantice? Da, vreau ceva romantic. Caut până găsesc ceva care pare în regulă și apăs pe play, sprijinindu-mă de tăblia patului.

E un cuplu – amândoi sunt de vârsta mea, amândoi bruneți. Sunt dezbrăcați, în pat, și se sărută.

El coboară mâna între picioarele lor și urmăresc totul fascinată.

Încep să se sărute, iar mâna lui coboară și mai mult. Mă aplec în față când strecoară două degete în vaginul ei.

Rămân cu gura căscată. O, simt că mă excit când îl văd cum o strânește! Văd mușchii de pe umărul lui cum se contractă în timp ce o satisface. Ea ține picioarele desfăcute din ce în ce mai larg. E sexy!

Ridic din sprâncene și înghit în sec. Mă uit în jur vinovată. Mi se pare foarte obraznic ce fac. Răsuflu în timp ce ea geme și se zvârcolește, arcuindu-și spatele. Aproape că o simt și eu. Îmi frec picioarele unul de altul ca să mai scap de încordare.

Bărbatul stă întins pe spate, iar ea îl sărută pe piept și pe burtă. Apoi începe să-i sugă penisul.

El își ține mâinile pe capul ei.

Îmi țin respirația.

Fascinată, o urmăresc cum îl aduce la orgasm. Geme sub ea, neputând să se controleze. Ține picioarele depărtate, iar fața lui...

O, vreau să-i fac chestia asta lui Spencer!

Ca o pisică gata să-și atace prada, stau la insula din bucătărie în cămășuța sexy.

E 19.30 și urăsc să o recunosc, dar, în după-amiaza asta, m-am uitat o oră întreagă la alții cum fac sex. Sex delicat, sex dur, sex ud și murdar – toate au fost atrăgătoare. La naiba, Sarah avea dreptate! Chiar am ratat multe!

Sorb din vin și rânjesc în sinea mea. Cine naiba sunt eu?

Lucrez într-o cameră de corespondență, aduc pe furiș bărbați în apartament, mă uit la filme porno, primesc flori și stau aici în lenjerie sexy, așteptându-l pe cel mai frumos bărbat din lume să vină și să-mi gătească cina.

Simt că trăiesc; simt că viața abia a început.

Aud că se deschide ușa, și îmi tresaltă inima.

— Charlotte? strigă Spencer, punând lanțul la loc pe ușă.

Ies din bucătărie. În secunda în care mă vede, scapă din mâini pungile de cumpărături și zâmbește larg. Sar spre el, râzând, încântată de felul în care mă cuprinde cu brațele puternice și mă ridică de pe podea.

— Bună seara, domnule Spencer! îl salut zâmbitoare.

Ne sărutăm, iar limba lui îmi pătrunde încet printre buze.

— Am să-ți trimit flori în fiecare zi dacă așa mă întâmpini!

Chicotesc.

— Mulțumesc!

Ne sărutăm iar și iar și, Doamne, am nevoie de el! Mă împinge ușor spre living și cade pe canapea ca să mă pot așeza călare pe el.

Se uită la mine.

— Arăți diferit! îmi șoptește.

— Mă simt diferit.

Își strecoară mâinile pe sub cămașa mea, pe șoldurile goale.

— Îmi place latura asta... *diferită*!

— Hm! murmur și mă frec de penisul lui rigid.

Sunt atât de excitată după o oră de urmărit pornografie, încât sunt gata să explodez! Îl sărut cu o disperare mai mare ca niciodată. Ochii îi scapără de excitație în vreme ce limba lui dansează la unison cu a mea. Mă sărută adânc, lent și prelung, iar corpul meu începe să se legene pe penisul lui, într-un ritm propriu.

Nu mă pot abține. Vreau s-o fac și vreau s-o fac acum.

Cobor pe podea și mă așez între picioarele lui, iar el inspiră brusc, complet năucit.

Ne privim în ochi.

Vreau să i-o sug. Vreau să-l fac să-și piardă controlul. Trag de fermoarul blugilor, iar el se încruntă, derutat de

curajul de care dau dovadă dintr-odată. Abia l-am atins ultima dată când am fost împreună.

Întinde mâna și-mi cuprinde obrazul, iar eu trag mai tare de pantaloni. Vreau s-o fac. În cele din urmă, se ridică și-i scoate, iar eu îi ridic tricoul peste cap.

— Doamne! murmură el.

Îi frec penisul peste chiloți în timp ce ochii i se închid ușor.

— Fir-ar să fie, trandafirii ăia fac minuni! Mâine îți cumpăr toată nenorocita de florărie!

Chicotesc și-mi umezesc buzele, apoi îi trag chiloții în jos și-l împing înapoi pe canapea.

Mă așez pe podea și-l sărut pe coapsă.

Mirosul lui mă îmbată, și e cel mai sexy lucru pe care l-am făcut vreodată.

Îmi pune cu grijă mâna pe ceafă.

— Futu-i! șoptește el.

Mă uit la penisul lui. E rigid, umflat și foarte gros. Nu știu ce fac aici, dar o să imit ce am văzut pe internet.

Îi ling vârful, iar el îmi ia fața în mâini. Ne privim în ochi în timp ce-l cuprind cu gura, savurând felul în care șuieră printre dinți, aprobator.

— Spune-mi dacă o fac cum trebuie! șoptesc în jurul lui.

— Îngeraș, o faci al dracului de bine!

Îmi dă părul la o parte de pe față.

Îl bag în gură mai adânc și închid ochii când simt gustul lichidului preejaculator. E sărat și diferit de tot ce am gustat vreodată.

Intru în ritm și încep să-l lucrez cu mâna. Corpul i se relaxează, și se întinde pe canapea.

— Pe toți dracii! geme.

Fac mișcări tot mai agresive. El ridică șoldurile în același ritm cu mine. Îi cuprind testiculele în palmă și se cutremură.

— Încetează, altfel îmi dau drumul!

Zâmbesc în jurul lui și repet mișcarea. Spencer se cutremură, iar ochii i se duc în fundul capului.

— Vino încoace! mârâie el.

Îl ignor și continui felația până mă smulge de pe el, ghidându-mă să stau în genunchi deasupra lui. Își trece degetele prin carnea mea.

— Fir-aș al naibii, ești udă fleașcă! șoptește.

Îl sărut, gemând și rotind șoldurile ca să mă frec de degetele lui.

— Prezervative, geme cu o voce gâtuită. Ah, fir-ar, stai pe loc! îmi spune brusc.

Mă dă la o parte și aleargă pe scări, urcând câte două trepte odată. După câteva secunde, se întoarce cu o cutie de prezervative. Îl văd cum își pune unul cu grijă și se așază la loc pe canapea.

— Unde am rămas? mă întreabă, zâmbind.

Bucuria lui e contagioasă, așa că îngenunchez din nou peste el, cu mâinile pe umerii lui. Găsește cu degetele locul dintre picioarele mele și închide ochii, savurând senzația.

— Ești al dracului de sexy! mârâie.

Mișc din șolduri, ca să știe că mi-o doresc. Sărutul nostru devine frenetic și mă mușcă tare de sfârc prin cămașă, făcându-mă să țip.

Agresiunea asta nestăpânită e nouă pentru el.

Îmi place!

Se ține de baza penisului și mă poziționează deasupra lui. Mă încrunt și cobor puțin.

Futu-i, ce mare e!

— Mișcă-te dintr-o parte în alta! îmi spune el.

Mă leagăn puțin, iar el pune degetul pe clitorisul meu, încercuindu-l cu doza perfectă de presiune. Scot un geamăt profund și nu pot să mai țin ochii deschiși.

— Așa, îngeraș, călărește-mă!

Când îl aud spunând asta, simt ceva în interior și mă cutremur, inundată de un val de umezeală.

— Da, futu-i! mormăie el. Îți place când îți vorbesc murdar, nu?

Mă mișc în continuare ca să-l cuprind cu totul.

— Deschide vaginul ăla moale, îngeraș, și lasă-mă să intru! O să-ți dau tot ce ai nevoie!

Mă mușcă de buza de jos și tresar. Mă prinde de șolduri și mă apasă în jos cu forță.

— O să te dau naibii pe spate cu scula mea!

Mi se face pielea de găină, iar el mă prinde de păr și-mi dă capul pe spate ca să-mi acopere gura. Sărutul lui scapă de sub control.

E diferit de celelalte dăți – și mult mai plăcut!

Ne străduim în continuare, încercând să găsim un mod în care corpul meu să-l lase să mă pătrundă.

— Deschide! îmi poruncește, trăgându-mă de șolduri.

De parcă ar înțelege cine deține controlul, corpul meu se deschide și mă pătrunde cu totul.

Rămânem amândoi cu gura căscată și amuțim, privindu-ne în ochi.

Bum, bum, bum! face inima mea.

A intrat atât de adânc, și e atât de mare și de perfect!

— Ți-a fost dor de mine azi, îngeraș? îmi șoptește.

Dau din cap, copleșită de senzația pe care mi-o dă.

— Da!

— Fata mea vrea să i-o trag tare când i-a fost dor de mine?

Dau din cap, incapabilă să vorbesc. Senzația e incredibilă.

— Da! șoptesc. Foarte tare!

Îmi ridică șoldurile și mă trântește cu putere la loc, forțându-mă să strig.

O, la naiba!

De ce-am spus asta?

Spencer începe să pompeze în forță. Mă strânge cu mâinile și mă mișcă atât de tare, încât rămân fără aer.

Dar nu poate să-și dea seama, pentru că și-a pierdut controlul cu totul.

Stă cu gura căscată, iar buzele lui cutreieră de la obrazul meu la sfârcuri și din nou la buze.

— Ridică picioarele!

Mă mușcă de sfârc, paralizându-mă și mai mult.

Ridic picioarele și mă trântește din nou.

— Futu-i, futu-i, futu-i! mârâie în timp ce se mișcă.

Mă cutremur, învăluită în senzațiile pe care mi le stârnește.

— Spencer! gâfâi.

Mă țin de brațele lui ca să mă echilibrez, iar mușchii se umflă când mă ridică.

Futu-i, e prea greu... dar prea bine!

Sar în față și strig când mă trântește și mai tare. Sunetul pielii noastre răsună prin apartament, iar Spencer dă capul pe spate și geme când își dă drumul înăuntrul meu. Simt cum îi zvâcnește penisul în timp ce se golește.

Inima îmi bubuie în piept și abia reușesc să-mi trag sufletul.

Sinceră să fiu, euforia pe care o simt de la un orgasm e cel mai bun lucru pe care l-am trăit vreodată.

Mă ridică de pe el cu grijă și mă așază ca să stau în picioare, apoi îmi desface picioarele.

Hm? Ce face?

Coboară între picioarele mele și mi se taie respirația când îl văd cum își trece limba prin carnea mea fierbinte și umflată.

— Vreau să-ți simt orgasmul pe limbă! îmi șoptește amenințător.

Futu-i!

Pun mâna pe ceafa lui și-l privesc cum mă linge. Ține ochii închiși de parcă m-ar venera. Timp de zece minute, suge și linge ca și cum aș fi ultima cină din viața lui.

Nu pot să cred că se întâmplă așa ceva. E prea bine!

Se mișcă în față și observ că e încă în erecție.

— Am nevoie de tine din nou, îngeraș!

Dau din cap, simțind excitația în vene.

Mă ia în brațe și mă întoarce, așezându-mă în genunchi pe canapea. Aud că deschide încă un ambalaj de prezervativ. Își trece mâinile pe spatele și pe fundul meu, apoi mă apucă de păr și mă trage în spate, pătrunzându-mă încet.

— Iisuse Hristoase, Charlotte! Mă faci să-mi pierd naibii mințile, iubito!

Zâmbesc, pe jumătate ușurată, pe jumătate speriată.

Și când începe, abia reușesc să mă țin în timp ce ia ce-și dorește de la corpul meu.

Adică absolut tot.

De data asta, nu se mai stăpânește și e gălăgios, geme și mârâie după bunul plac. E cel mai sexy lucru pe care l-am auzit vreodată. E ud tot de transpirație.

— Al. Dracului. De strâmtă!

Geme iar și iar.

Închid ochii și încerc să-i fac față. E greu. Doamne, cât de greu!

Mă strânge aproape dureros de păr, făcându-mă să strig.

— Dă-ți drumul acum! urlă.

— Ah! țip.

E animalic!

— Încleștează mușchii, îngeraș! Încleștează și o să-ți dai drumul! Crede-mă!

Fac ce-mi spune și, într-adevăr, reacția se declanșează și intru în convulsii. El rămâne nemișcat, înfipt adânc

înăuntrul meu, și strigă în gura mare. Simt cum îi zvâcnește penisul înainte să se prăbușească în față.

Gâfâim la unison. Suntem uzi de transpirație și mă trezesc zâmbind cu nasul în pernuța canapelei.

— Fir-ar să fie! șoptesc.

El chicotește și mă sărută tandru pe obraz.

— De acum înainte, să porți cămașa asta de noapte în fiecare seară!

Pufnesc în râs, cu răsuflarea tăiată în timp ce ne odihnim unul lângă altul.

— Da, domnule!

Mai târziu în aceeași seară, eu și Spencer stăm față în față în pat. Mă ține de mână și are o expresie satisfăcută, visătoare. Ne-am făcut duș și m-a spălat într-un fel cu care încep să mă obișnuiesc. Mi-a pregătit cina și am văzut un film.

Iar acum, asta.

E cu totul altceva. E o legătură pe care nu o pot explica. E ca și cum l-aș cunoaște deja, ca și cum îl cunosc dintotdeauna. Camera e luminată doar de veioză și niciunul nu vrea să adoarmă.

— Știi, când zâmbești, gropițele tale se mută de aici până aici, spune, întinzând mâna și atingându-mi fața.

Zâmbesc ca la comandă și întorc capul să-i sărut degetele.

— Nu cred că am mai zâmbit vreodată atât de mult într-o singură zi, recunosc în șoaptă.

Se apleacă și mă sărută încet, apoi mă prinde de talie și mă trage spre el.

— Nici eu.

Se uită la mine o secundă, de parcă se gândește să mai spună ceva.

— Ce e?

Se încruntă.

— E ceva nou pentru mine.

— Ce anume?

Se întoarce pe spate și mă trage după el. Stau întinsă cu capul pe spatele lui, frecându-mi obrazul de pielea lui.

— Simt că...

— Ce?

— Nu suport gândul că...

I se frânge vocea.

— Spencer?

— Nu contează!

Mă sărută pe frunte.

— Nu e nimic.

— Nu, spune-mi! îl îndemn. Ce voiai să spui?

— Cu cine te-ai culcat, Charlotte?

De ce naiba se gândește la asta?

— Ce importanță are? îl întreb.

— Nu știu, spune și clatină din cap. Doar are.

Să-i spun? Nu, nu strica totul!

— El nu contează pentru mine, îi spun.

— Ești sigură?

Mă încrunt și ridic ochii să-l privesc. Ce-o fi în mintea lui?

— Spence, de ce te gândești la mine cu alt bărbat?

Răsuflă adânc.

— Pentru că nu-mi place.

— Ce nu-ți place?

— Să fiu gelos.

Mă aplec și-i sărut buzele mari și moi. Limba îi pătrunde în gura mea deschisă și am din nou senzația aceea de care sunt dependentă.

Apropierea.

— Nu e nimic în neregulă cu puțină gelozie. Mi-aș face griji dacă nu ți-ar păsa.

Îmi trec degetele prin părul lui blond și ciufulit.

Se încruntă, cu ochii în tavan, de parcă mi-ar procesa vorbele.

— Te deranjează de obicei dacă o femeie cu care te întâlnești a mai fost cu altul? îl întreb.

— Nu!

— Te-ar deranja dacă aș fi cu altcineva acum?

— Da, răspunde fără ezitare.

Zâmbesc ușor și rămân tăcută.

Parcă ar trece printr-o frământare interioară și nu știe cum să-i facă față.

— N-am să fiu, Spencer.

Îl sărut pe piept.

— N-am să fiu cu altcineva. Dar știi asta deja, nu-i așa?

Se uită drept înainte.

— Asta te deranjează? îl întreb. Faptul că nu mi-o trag cu alții – că e ceva special pentru mine?

Strânge din dinți și știu că am atins un punct sensibil.

— Sau te deranjează că e ceva special și pentru tine? îi șoptesc.

Se uită în ochii mei.

— N-ar trebui.

— Nu asta te-am întrebat.

Mă trage aproape, atât de aproape, încât mai că mă zdrobește, iar eu zâmbesc lângă umărul lui în timp ce-l cuprind cu brațele.

Nu e nevoie să-mi răspundă. Tocmai mi-a răspuns fără să spună nimic.

Fie că-i place, fie că nu, înseamnă ceva și pentru el.

E ceva special.

Clic...

Mă trezesc speriată. E întuneric și tocmai am auzit ușa de la intrare cum s-a deschis. Spencer doarme dus lângă mine.

Mă ridic brusc.

Cine-i acolo?

Îmi pun halatul și arunc o privire la ceas. E 6.20 dimineața.

Iau telefonul și văd zece apeluri ratate de la Wyatt.

La naiba, aveam telefonul pe silențios!

Ies în hol și închid repede ușa de la dormitor înainte să cobor. Wyatt e deja la jumătatea scărilor.

— E totul în regulă? mă întreabă încruntat.

— Da, scuze! Am dormit până târziu.

Cobor scările mai departe, ca să-l îndepărtez de dormitor.

— N-ai coborât la sala de forță. Când n-am dat de tine la telefon, ne-am făcut griji.

— Îți cer scuze! îi spun.

— Poate ar trebui să salvezi și numărul meu, sugerează Spencer pe un ton aspru.

Ridic ochii și-l văd cu un prosop pe talie, coborând scările spre noi.

Mă fac albă la față.

— Ce cauți *tu* aici? mormăie Wyatt.

Spencer se uită urât la el.

— O vizitez pe iubita mea. Ce ți se pare că fac?

11

Charlotte

WYATT MIJEȘTE OCHII ȘI PĂȘEȘTE ÎN FAȚĂ CÂND Spencer ajunge la ultima treaptă de jos.

— Spencer! mă bâlbâi, uitându-mă panicată la cei doi.

La naiba!

— Cum ai intrat aici? îl întreabă Wyatt nervos.

— Am intrat pe ușa din față și am folosit cheia.

Spencer își încrucișează brațele pe piept.

— Nu prea cred! zice Wyatt, disprețuitor.

Spencer rânjește.

— Serios? Deci crezi că m-am cățărat pe clădire? Poate m-a lăsat un elicopter pe acoperiș?

Anthony intră pe ușa din față și se oprește brusc când îl vede pe Spencer acoperit doar de un prosop.

Wyatt se întoarce, se uită la Anthony și își transmit un mesaj tacit.

— Spencer e oaspetele meu, spun în grabă.

— Nu cred că lui Edward o să-i placă treaba asta, îmi spune Wyatt, subliniind ce era deja evident.

— Edward nu o să afle, îl avertizează Spencer. Nu înainte ca Charlotte să-i spună singură.

Wyatt mijește ochii, vizibil nemulțumit.

— Care anume e rolul tău aici, Wyatt? întreabă Spencer, calm.

Duc mâna la abdomen, în timp ce inima mi-o ia razna.

— Rolul tău e să o protejezi pe Charlotte și să ai grijă că e în siguranță sau ești aici să o spionezi pentru fratele ei prea protector?

— Spencer! șoptesc. Te rog!

Spencer ridică o mână și-mi taie vorba.

O, nu!

— Rolul meu în privința lui lady Charlotte nu te privește pe tine! răspunde Wyatt.

— Pe naiba, nu mă privește! se răstește Spencer. Îți place sau nu, eu sunt cu Charlotte acum și de-acum îmi vei da mie raportul în ce privește siguranța.

O, Doamne, cred că mă lasă genunchii!

— Eu îi raportez doar lui Edward Prescott!

Spencer zâmbește sarcastic.

— OK, atunci poți să-i spui că Charlotte a avut un musafir aici în fiecare noapte timp de o săptămână, în timp ce tu și Anthony vă îmbătați la barul hotelului. Sunt sigur că va fi încântat de profesionalismul vostru.

Bărbații schimbă o privire între ei.

— Uitați cum facem: Charlotte e absolut capabilă să ia singură decizii. Merită respectul vostru și o veți lăsa, în sfârșit, să aibă parte de puțină intimitate. O să le spuneți celor din familia ei despre mine *când ea* e pregătită.

— Dar...

— Niciun dar, la dracu'! Scoate telefonul! ordonă Spencer.

Îi spune lui Wyatt numărul de telefon.

— Acum, dacă aveți vreun motiv de îngrijorare în privința lui Charlotte, mă sunați pe mine.

Cei doi îl privesc încruntați.

— Dacă nu-i acordați lui Charlotte intimitatea pe care o merită, puteți să vă căutați imediat de lucru în altă parte.

O, Doamne!

— Spencer! șoptesc.

— Într-o zi, în scurt timp, o să lucrați pentru mine. O veți păzi pe Charlotte pentru *mine*. Mă doare în cur de banii familiei Prescott! Grija mea e doar să fie ea în siguranță și, până acum, voi doi sunteți cei mai slabi bodyguarzi pe care i-am văzut vreodată!

Cei doi îl privesc șocați.

— Dacă nu-i respectați dorințele, vă dați demisia în aceeași zi. Pentru că n-am să accept naibii așa ceva! mârâie el. Ea e șefa voastră. E singura care poate lua decizii aici. Nici eu, nici voi și în niciun caz nenorocitul de Edward!

Cei trei se uită chiorâș unii la alții în timp ce aștept cu răsuflarea tăiată.

— E clar? întreabă Spencer.

Cei doi tac.

— Este. Clar? urlă el.

— Da! murmură Wyatt furios.

Anthony dă din cap.

Mă simt copleșită de emoție și-l privesc pe Spencer printre lacrimi, zâmbind ușor. E primul bărbat care a luat atitudine pentru mine – și pentru intimitatea mea.

Dacă nu-l iubeam până acum, în clipa asta îl iubesc!

Spencer își întoarce atenția spre mine.

— Mă duc să mă pregătesc de serviciu, îngeraș!

Dau din cap, stânjenită.

— OK!

Se întoarce apoi spre băieți.

— În seara asta ieșim la cină. Presupun că o să ne însoțiți.

Amândoi dau din cap și fac un pas în spate, vizibil înfrânți.

— Plecăm la șapte. Nu mai intrați niciodată neanunțați în apartamentul ăsta fără să mă sunați!

— Da, domnule! răspund amândoi.

Spencer urcă treptele și las capul în jos, rușinată că-mi place ce-a făcut adineauri.

— O să fiu gata de serviciu la opt, le spun încet.

Wyatt mă privește în ochi.

— Ești de acord cu treaba asta? Să fie el la conducere?

— Da! îi șoptesc, bucuroasă că mi s-a umplut inima de speranță. Chiar sunt.

Wyatt și Anthony pleacă, iar eu rămân o clipă în hol, ca să procesez ce s-a întâmplat mai devreme.

„Într-o zi, în scurt timp, o să lucrați pentru mine. O veți păzi pe Charlotte pentru mine. Mă doare în cur de banii familiei Prescott!"

Nu e doar în imaginația mea; el chiar *crede* că relația asta are un viitor. N-ar spune astfel de lucruri dacă nu ar crede că avem un viitor împreună.

Într-o bună zi vor lucra pentru el... Ce naiba?

Urc câte două trepte odată și-l găsesc ieșind de la duș și ștergându-se cu prosopul în baie. Îl privesc în ochi.

Rânjește și întinde brațele spre mine. Mă duc la el, îl iau în brațe și-l strâng cu putere.

— Îți cer scuze că am trecut peste capul tău mai devreme!

Mă sărută pe tâmplă și ridic ochii la el.

— Nu pot lăsa treaba asta să mai continue așa, îngeraș! Nu pot să accept.

Clatină din cap.

— Nimeni nu mai poate să te controleze!

— În afară de tine? șoptesc.

Zâmbește blând.

— Nici măcar eu.

Își coboară mâinile pe fundul meu.

— Îmi plac femeile puternice, Charlotte, și, doar pentru că nu ți s-a permis, nu înseamnă că tu nu ești puternică.

Mi se umplu ochii de lacrimi.

— Hei!

Îmi ia obrazul în palmă.

— Ce s-a întâmplat?

Clatin din cap, simțindu-mă aiurea, iar el mă sărută ușor. Îl privesc o clipă și încerc să-mi exprim gândurile.

— Nu există mulți bărbați care să prefere femeile puternice, Spence.

— Din fericire pentru tine, eu nu sunt ca alți bărbați, nu?

— Ți se pare că sunt slabă?

Îmi zâmbește galeș și sexy.

— Din prima clipă în care te-am văzut, am știut că nu ești slabă. Din felul în care stăteai, în care îți legănai șoldurile, din respectul pe care îl ai față de corpul tău. N-aș fi cu tine dacă aș crede că ești slabă și în mod sigur n-aș plănui un viitor din care faci și tu parte.

Îmi șterge lacrimile cu degetele mari.

— Cred că viața ta e pe cale să înceapă și vei deveni femeia care te-ai născut să fii.

Îmi dă o șuviță după ureche.

— Nu-ți fie teamă să fii puternică, îngeraș!

Mă uit în ochii lui. Parcă mi-ar citi direct în suflet.

— Ești o femeie puternică. Ești frumoasă, inteligentă și bogată.

Mă sărută blând.

— E timpul să lași și restul lumii să afle acest lucru.

Ezită o clipă.

— Mai important de atât, vreau să crezi și tu lucrul ăsta.

Îl strâng în brațe și-mi lipesc fața de pieptul lui. Cine ar fi crezut că cel mai mare afemeiat din Anglia va deveni eroul meu?

Aud sunetul e-mailului și deschid noul mesaj. Mi se întinde un zâmbet larg pe față când văd numele Spencer Jones.

Bună dimineața, domnișoară Preston!
Ce face fata mea preferată de la corespondență?

Zâmbesc prostește și răspund:

Dragă dle Spencer,
Fata ta preferată de la corespondență muncește pe brânci.

Îmi răspunde imediat:

Răspuns greșit.
Minte-mă!

Zâmbesc și închid ecranul în timp ce mă gândesc la ce să spun. E atât de ciudat să stau lângă Sarah în timp ce Spencer îmi scrie! Trebuie să-i spun și ei despre noi. Nu pot să mint așa. Chestia asta mă roade.

Răsuflu adânc.

Dragă dle Spencer,

Îmi fac exercițiile de încălzire.

Urc pe scenă în douăzeci de minute.

Rânjesc în timp ce aștept răspunsul lui.

Fascinant! Mai spune-mi!

Acum ce să scriu? Mă gândesc o clipă.

Mă numesc Angel Leroo și sunt prim-balerină.

Poate ai auzit de cel mai recent spectacol al meu?

Spărgătorul de nuci?

E absolut legendar. E hobbyul meu să rup penisuri.

Apăs pe trimitere și chicotesc. De unde îmi vin ideile astea?

Dragă Angel Leroo,

E o ruptură pe care o aștept cu nerăbdare.

Îți voi îndeplini bucuros toate fanteziile cu penisuri rupte.

Și abia aștept să pupi ca să treacă.

Unde vrei să mergem diseară la cină?

Oare știe cât de minunat este?

Fă-mi o surpriză!
Nu pot să mă concentrez în secunda asta.
Sunt ocupată să stau cu picioarele în șpagat.

Rânjesc și privesc în jur.

Nu doar picioarele tale or să facă șpagatul în seara asta.
Mulțumesc că te încălzești pentru mine.
Ești foarte atentă!
O să ne delectăm cu mâncare italiană.
Te iau diseară la 19.00.
Spence
XO

Simt că mă îmbujorez și închid e-mailul. E atât de obraznic!

Două ore mai târziu, stau la birou și mă uit pe fereastră. Discursul încurajator al lui Spencer de seara trecută, când mi-a spus să decid că vreau să fac ceva, apoi să merg mai departe și chiar s-o fac, mi-a rămas în minte.

Poate are dreptate.

Ce *anume* mă împiedică să transform visul acestei afaceri în realitate?

La o adică, am bani, sunt calificată și cu siguranță știu mai multe despre sectorul organizațiilor caritabile decât majoritatea oamenilor. Ar fi un serviciu grozav care ar ajuta multe fundații.

Doar că nu știu de unde să încep. Cum aș putea să abordez problema?

Să înființez un birou în Londra și să lucrez singură o vreme, până prind rădăcini? Sau să trec la treabă imediat și să angajez câțiva oameni, ca să debutăm în forță? Căzută pe gânduri, bat cu pixul în bărbie.

Nu vreau să dau greș.

— Sunt atât de excitată! oftează Sarah lângă mine. Cred că vaginul meu începe să se închidă la loc.

Zâmbesc și deschid e-mailurile în timp ce o ascult.

— Nu cred că poate să se închidă, nu?

— Știi că poți să ridici greutăți cu Kegel-ul?

— Poftim? întreb și mă încrunt. Credeam că Kegel e numele exercițiului... nu al...

Sarah își dă ochii peste cap.

— Bine, cu vaginul sau ce-o fi. Dar da, e adevărat. Nebunele leagă o greutate și o agață de vagin, pe urmă se ridică, se ghemuiesc și alte chestii. Am văzut o tipă pe Facebook care căra o placă de surf pe o plajă.

— Poftim? icnesc.

Ea chicotește.

— Imaginează-ți, întrebi un tip dacă vrea să vă întâlniți pe plajă și apari cu o placă de surf agățată de păsărică!

Face ochii mari, de parcă are o epifanie.

— Ar trebui să scriu asta pe profilul de Tinder!

Ridică mâinile în aer.

— Pot să-ți car placa de surf fără mâini.

Râd în hohote.

— Sincer, Sarah, ce mai urmează?

Ea râde, dar apoi redevine serioasă.

— Cred că o să-mi caut alt loc de muncă.

— Serios? întreb încruntată. Ce vrei să faci?

— Nu știu. Poate recepționeră sau ceva asemănător. Orice, numai să nu-mi mai petrec zilele în camera asta de rahat.

— Sună grozav! îi răspund și îi zâmbesc. Ai fi foarte bună la asta.

— Crezi?

— Știu sigur.

— Dar ce ai face tu dacă aș pleca? Nu pot să te las în haznaua asta singură cu Paul. El nu face nimic.

Oftez. Trebuie să-i spun într-o bună zi, așa că aș putea s-o fac chiar acum.

— Pot să-ți spun un secret?

— Ce?

— Dar promite-mi că nu te superi pe mine!

Își dă ochii peste cap.

— De parcă m-aș supăra! I-ai supt-o unuia de la etaj?

Pufnesc în râs.

— De ce se rezumă totul la o felație pentru tine? Și nu, cu siguranță. Adevărul e că nu am lucrat la o grădiniță.

— Nu? se încruntă ea.

— Nu!

O privesc o clipă și mă întreb cât de mult ar trebui să-i dezvălui. La naiba, ar trebui să-i spun tot – să pun cărțile pe masă.

— Am vrut doar o slujbă fără stres pentru o vreme.

— O! OK.

Expir și mă pregătesc pentru reacția ei.

— Știi că ți-am spus că m-am despărțit recent de prietenul meu înainte să mă mut la Londra?

— Da!

— Ei bine...

O, cum să-i spun?

— De curând, m-am reîntâlnit cu el și ne-am dat seama că mai era ceva între noi.

— Evident, din moment ce te-ai împăcat cu el.

— Și acum e foarte ciudat pentru că, ei bine, nu vreau să te superi.

— De ce m-aș supăra?

— Pentru că l-am reîntâlnit când eram cu tine.

Se încruntă, nedumerită.

— Când?

— Era partenerul tău la întâlnirea noastră dublă. Numele lui e Spencer Jones.

Rămâne cu gura căscată.

— Du-te-n... mă-ta! șoptește ea.

Mă strâmb.

— Îmi pare atât de rău! Nu știam cum să-ți spun și de-asta a plecat Spencer mai devreme în seara aceea. Era îngrozit.

— Poftim?

— La început, n-am știut cum să-ți spun. A fost atât de ciudat și pe urmă am petrecut un weekend cu el și mi-a trimis florile ieri. Chestia e că te plac foarte mult și nu pot să te mai mint, îi spun la repezeală.

Sarah clatină din cap și răsuflă adânc.

— Și care e meseria ta, de fapt?

— Sunt avocată, șoptesc jenată.

— Normal că ești!

Se lasă pe spate în scaun și își sprijină capul de spătar.

— Deci, ajută-mă să înțeleg! Ești deșteaptă *și* te întâlnești cu bărbatul meu ideal?

Ridic din umeri. Ce altceva pot să fac?

— Hm!

Se întoarce la computerul ei.

— Ce înseamnă „hm"? o întreb, privind-o cu atenție.

— Dar nu poți să cari o placă de surf cu păsărica, așa ca mine, nu-i așa?

Ridică sarcastic din sprâncene.

— Pun pariu că Spencer nu știe asta.

Chicotesc.

— Poftim? Nu poți să faci asta.

— Aș putea, dacă aș vrea. Dacă scrie pe profilul meu de Tinder, atunci înseamnă că e adevărat.

Izbucnim în râs.

— Îmi pare rău că te-am mințit! Dar nu voiam să te supăr.

Mă întind și o iau de mână.

— Te-ai supărat pe mine? Îți dai seama cât de îngrozită am fost când mi-am dat seama cine era partenerul tău.

— Nu! zice și ridică din umeri. Înțeleg. E foarte sexy, dar te rog să mă cruți și să-mi spui că e slab la pat.

— De tot rahatul, o mint.

— Bine! rânjește ea. Știam eu!

Mă rujez și zâmbesc în oglindă. Nu pot să-mi șterg zâmbetul ăsta prostesc de pe față.

O întâlnire cu fermecătorul Spencer Jones, cuceritorul!

De când i-am spus adevărul lui Sarah, parcă am plutit toată ziua. Simt că mi s-a luat o povară de pe umeri. A spus că e în ordine și că nu mă urăște.

Adică, mai există un mic detaliu – trebuie să-i spui familiei mele despre noi –, dar toate la timpul lor. Cine știe, poate nici nu o să mai fim împreună până se întorc ai mei!

Normal că vom fi împreună!

Încerc să nu mă atașez de el, dar e greu. E amuzant, deștept, sexy și mă face să mă simt specială.

Râd întruna când sunt cu el. Mi se pare că ceea ce e între noi e matur și real. Mă întorc și arunc o privire în oglindă. Port o rochie gri, strâmtă, cu mâneci lungi și un decolteu adânc. Mi-am prins părul și port cercei lungi de argint, asortați cu pantofii cu toc înalt. Zâmbesc când mă văd în oglindă.

Arăt diferit.

Mă simt diferit.

E ca și cum Spencer a trezit în mine ceva ce aștepta de ani de zile să iasă la suprafață. Deodată, vreau să mă îmbrac sexy pentru că el mă face să mă *simt* sexy. Am rochia asta de multă vreme, dar n-am purtat-o nici măcar o dată. Am mai pus-o pe mine, dar am scos-o înainte să ies din casă pentru că mi se părea prea mult.

Dar vreau să fie prea mult pentru el. Vreau să fie totul.

Aud că se deschide ușa din față și zâmbesc bucuroasă.

— Îngeraș! strigă el de jos.

— Vin acum!

Mai arunc o privire în oglindă și cobor treptele. Spencer se uită la mine și-mi zâmbește galeș și sexy când mă îndrept spre el.

Ține mâinile în buzunarele de la costum și s-ar putea să iau foc de la felul în care mă privește.

— Bună!

Îi zâmbesc sfioasă când ajung la el.

— Bună! îmi șoptește și coboară ochii la buzele mele.

Iată!

Aerul scapără între noi.

— Arăți al dracului de bine!

Îmi ia mâna și o sărută. Apoi o întoarce cu palma în sus și îmi linge încet încheietura.

O, e *atât de...*

— Mulțumesc! murmur, distrasă de senzația limbii lui pe piele.

— Poate ar trebui să rămânem acasă și să mâncăm ceva englezesc, îmi șoptește pe un ton întunecat.

Mă topesc pe dinăuntru. Adică vrea să mă mănânce pe mine.

Mă aplec în față și-i iau fața în mâini. Îl sărut ușor la început, apoi mai apăsat. Îl sărut cu tot ce am fiindcă, la naiba, mă face să simt absolut totul!

Spencer inspiră brusc și-mi pune mâinile pe fund.

— Nu mă săruta așa, îngeraș, decât dacă vrei să te trezești pe spate, cu picioarele pe umerii mei în următoarele treizeci de secunde.

Chicotesc, lipită de buzele lui.

— Ce romantic ești, domnule Spencer!

Râde și mă strânge mai tare în brațe.

— Patru nopți! murmură în părul meu.

— Poftim?

Mă încrunt.

— E a patra noapte la rând când ne vedem.

— O spui ca și cum e ceva rar pentru tine.

Rânjesc la el.

— Chiar e! Niciodată nu m-am întâlnit cu o femeie patru nopți la rând.

Îi zâmbesc și-i îndrept cravata.

— Presupun că ar fi bine să mă asigur că e o întâlnire perfectă pentru tine, nu-i așa?

În ochii lui strălucește ceva ce n-am mai văzut până acum.

— E de ajuns să apari și seara mea e perfectă.

Ne privim în ochi și se simte ceva între noi. Nu știu exact ce e. Afecțiune? Apropiere? Electricitate? *Dragoste?*

Mă aplec și-i sărut buzele mari și pline.

— Mă faci fericită, Spencer Jones! îi șoptesc.

El zâmbește cu seninătate și pare aproape sfios. Îmi topește inima.

— Vrei mâncare italiană?

— Cum rămâne cu mâncarea mea englezească?

— O! râde el. Acum e mâncarea *ta* englezească, nu?

Mă apucă de fund și mă lipește de erecția lui.

— Da, tu ești mâncarea mea englezească. Dar *asta* nu! Ieșim în oraș.

Îl iau de mână și-l conduc spre ușă. Încearcă să mă apuce de fund, dar îi dau peste mână.

— *Ieșim* în oraș, Spence! îi repet.

El râde.

— Da, da, bine! Italiană să fie.

Patru ore mai târziu, mă învârt pe ringul de dans în timp ce-i zâmbesc partenerului meu superb.

Am vorbit, am râs, am mâncat. E surprinzător cât de bine ne înțelegem! Chiar și fără atracția asta fizică și sexul extraordinar, se întâmplă ceva special între noi.

— Azi i-am spus lui Sarah despre noi, îi mărturisesc.

Rânjește la mine și ridică din sprâncene.

— Și ce anume i-ai spus?

Mă ține de mână, în timp ce pe cealaltă o sprijină pe șoldul meu. Ca de obicei, suntem singuri pe ringul de dans. Îmi place că nu-i pasă dacă dansează și alții. Cred că îi place pentru că mă poate ține în brațe.

— I-am spus că ne vedem așa... fără obligații.

— O?

Mă privește în ochi, așteptând să spun mai departe.

— Deși a fost o chestie pe care ai spus-o ieri.

Mă învârte.

— Ce chestie?

Ezit puțin.

— Când le-ai spus lui Wyatt și Anthony că sunt iubita ta.

Se încruntă.

— Am spus, nu-i așa?

Îi zâmbesc prostește.

— Aham!

— Ce-a fost în capul meu?

— Dacă ar fi să ghicesc, aș zice că, dacă le-ai spus bodyguarzilor că ești iubitul meu, probabil ai făcut-o pentru că nu vrei să mă întâlnesc cu nimeni altcineva.

— Serios? rânjește el.

Dau din cap.

— Aham!

— Și vrei să te întâlnești cu alți bărbați? mă întreabă.

— Nu! îi răspund, încruntată. Dar *tu* vrei să te întâlnești cu altele?

— Ce s-ar întâmpla dacă m-aș întâlni cu altele?

Mă opresc din dans.

— Atunci te-aș lăsa liber! mă răstesc, enervată. Nu te împart cu nimeni, Spencer!

El râde și mă trage mai aproape.

— Începi să fii posesivă cu mine, Prescott?

Mă desprind din brațele lui, dar mă trage înapoi.

— Glumeam cu tine.

Se apleacă și-mi șoptește la ureche:

— Nu vreau să mă întâlnesc cu nimeni în afară de tine.

— Nu a fost amuzant! îi şoptesc.

Simt că zâmbeşte peste capul meu în timp ce mă ţine aproape de el.

— Ce-i asta? îl întreb.

— La ce te referi?

— La asta, răspund încet. Între noi doi. Ce este?

Îmi zâmbeşte şi mă sărută uşor.

— Nu ştiu, dar e al dracului de plăcut!

Rânjesc, împăcată pe moment, şi ne mişcăm în continuare în ritmul muzicii.

— Poate ar trebui să încerc chestia asta cu iubit şi iubită, spune într-un târziu.

Strâng din buze ca să-mi ascund zâmbetul.

— Eşti sigur? Voi fi o iubită pretenţioasă. Nu sunt foarte sigură că faci faţă.

Mă învârte şi chicoteşte.

— Nu?

— Voi avea nevoie de multe masaje cu ulei şi...

Respir adânc.

— Mai trebuie să mă şi înveţi cum e cu sexul. Treaba asta e o slujbă cu normă întreagă.

Îmi zâmbeşte năstruşnic.

— Iar familia mea e un coşmar, adaug.

— Nu vreau să ies cu toată familia ta.

— Şi în curând o să-mi înfiinţez propria afacere, aşa că voi munci mult.

Se opreşte brusc.

— O faci până la urmă? mă întreabă, serios dintr-odată.

— Crezi că sunt în stare?

— Ştiu că eşti.

Mă uit în ochii lui.

— Știi, ești singura persoană care crede că sunt destul de puternică să fac asta.

Începe să ne legene din nou în ritmul muzicii.

— Nu asta trebuie să facă iubiții? Să creadă în iubitele lor?

Zâmbesc și-mi lipesc buzele de ale lui.

— Mă bucur că ne-am cunoscut, Spencer Jones!

— Și eu, îngeraș. Și eu.

Suntem în pat, față în față. E târziu, dar nu vrem să adormim.

Ne ținem de mână și ne privim în semiîntunericul din cameră.

E a șasea zi cu Spencer – șase zile de fericire deplină.

Șase zile de când persoana asta minunată e parte din viața mea, un om care mă face mai fericită decât aș fi putut visa.

În seara asta, când beam ceva la bar, am conceput un plan de afaceri împreună. M-a ajutat cu cheltuielile și am parcurs pașii pe care trebuie să-i urmez.

Cred că voi pune totul în practică.

Mă simt de parcă am cunoscut cealaltă latură a mea.

Îi zâmbesc vag, iar el îmi mângâie buza de jos cu degetul mare.

— La ce te gândești, Angel Leroo?

Pufnesc în râs când îmi amintesc minciuna pe care i-am spus-o zilele trecute.

— Mă gândesc că trebuie să muncești mult ca să fii balerină.

Văd încântarea în ochii lui.

— Și ce altă meserie crezi că ai putea să ai?

— Aș putea fi escorta ta privată?

I se citește excitația în priviri.

— Ar trebui să facem multe antrenamente ca să te ridici la standardele unei escorte.

Mă târăsc spre el și-mi frec sexul de penisul lui. Mă privește în ochi, iar electricitatea vibrează între noi.

— Putem începe acum?

— De fapt, chiar putem.

— Doar câteva magazine, spune Spencer.

Mă conduce prin centrul comercial, joi seara.

— Sunt obosită! gem în timp ce mă trage după el.

Doamne, l-a prins febra cumpărăturilor! Am intrat minimum o sută de magazine în ultimele două ore! Cel puțin, așa mi se pare.

— Nu te mai văita, femeie! Mai ai două ore până la culcare.

Arată spre Wyatt și Anthony și le spune că traversăm. S-a obișnuit să îi aibă pe aproape mai ușor decât credeam.

— Nu facem sex în seara asta! îl avertizez.

— S-o crezi tu! rânjește el. O să faci ce ți se spune.

Întinde gâtul.

— Vreau doar să intru în magazinul ăsta de jucării. Cred că s-ar putea să aibă ce caut.

Intru zâmbind după el. Cine ar fi crezut că afemeiatul Spencer Jones își va bate atât capul să găsească un cadou perfect pentru nepoata lui de cinci ani?

Nu are decât să o facă pe durul! Dar eu știu mai bine. E blând ca o pisică.

— Spencer? spune un bărbat din spatele nostru.

Ne întoarcem pe stradă, iar lui Spencer îi pică fața instantaneu. Face un pas în spate de parcă a primit un pumn.

Bărbatul respectiv pare să aibă între 55 și 60 de ani. Arată bine și e frumos îmbrăcat.

— Nu-l îmbrățișezi pe bătrânul tău? întreabă acesta.

Spencer se uită lung la el, dar nu răspunde.

Bărbatul se întoarce spre mine și zâmbește, întinzând mâna.

— Bună, eu sunt Arthur!

Fac ochii mari. Seamănă izbitor cu Spencer... și Spencer cu el.

Tatăl lui.

Spencer mă ia de mână și mă trage la spatele lui, de parcă trebuie să mă protejeze de tatăl lui.

— Nu vorbi cu ea! Să nu îndrăznești naibii să vorbești cu ea! mârâie Spencer.

Arthur se schimbă la față.

— Fiule...

— Să nu-mi spui așa! se răstește Spencer.

Mă uit la confruntarea dintre cei doi și simt o strângere de inimă. Spence pare atât de tulburat! Ce naiba a făcut tatăl lui?

— Când ai de gând să mă ierți? întreabă Arthur.

Spencer se uită urât la el.

— Când o zbura porcul!

Zicând acestea, Spencer se întoarce și pleacă, trăgându-mă după el. Trebuie să alerg ca să țin pasul.

E zdruncinat, la propriu.

Rămân tăcută în timp ce mergem și, după ce dispărem din vedere, se întoarce spre Wyatt și Anthony.

— Bărbatul acela nu trebuie să se apropie de Charlotte sub nicio formă, ați înțeles?

Wyatt și Anthony se uită la Arthur ca să-l vadă mai bine.

— OK!

Spencer își încleștează maxilarul și se întoarce, trecând hotărât printre oameni.

— Unde mergem? îl întreb.

— Acasă! răspunde aspru. Vreau să mergem acasă!

Stau întinsă în cada fierbinte, între picioarele lui Spencer. E târziu.

A scos doar vreo cinci vorbe de când l-a văzut pe tatăl lui, acum patru ore.

Se uită drept în față și își încleștează întruna maxilarul.

Își trece mâinile peste sânii mei, apoi în jos pe abdomen, iar și iar, dar e pierdut în gânduri.

Mă întorc și-l sărut pe biceps.

— Când l-ai văzut ultima dată? îl întreb.

— Acum zece ani.

Mă încrunt, fiindcă e mult timp.

Spencer ia săpunul și își săpunește mâinile, apoi începe să mă spele pe spate fără să mai spună nimic.

— Nu vă înțelegeți bine? îl întreb.

— Îl disprețuiesc.

— De ce? întreb în șoaptă.

Se uită drept în față multă vreme, apoi mă sărută pe tâmplă.

— Când mama era gravidă cu ultimul ei copil...

Se oprește și se încruntă, de parcă următoarele cuvinte îi provoacă o durere fizică.

— El a lăsat-o gravidă pe sora ei mai mică.

Casc ochii la Spencer.

— Se culca cu sora mai mică a mamei tale?

— Da!

— Tu câți ani aveai?

— Doi.

Mă încrunt și încerc să procesez informația.

— Ce s-a întâmplat?

— Mătușa mea avea 17 ani...

I se frânge vocea.

— S-a sinucis înainte să nască.

Rămân cu gura căscată. Doamne sfinte!

— Și mama ta câți ani avea?

— 22, cu trei copii mai mici de trei ani.

Mă întorc cu fața spre el. Se uită la mine cu ochi reci.

— Și l-ai urât mereu?

— Dimpotrivă! L-am iubit cândva, îmi spune abătut.

Mi se strânge inima.

— La fiecare meci, la fiecare concert la școală, mă uitam după el.

Mă întind pe pieptul lui și ascult, dar nu-mi place povestea asta.

— Ani de zile am stat în pat și am plâns, și m-am rugat la Dumnezeu să fiu mai deștept, pentru ca tata să se întoarcă și să mă iubească.

Mi se umplu ochii de lacrimi când mi-l imaginez atât de mic și adormind plângând.

— Spence! șoptesc.

— Când aveam 12 ani, mama l-a cunoscut pe tatăl meu vitreg și, pentru prima dată în viața mea, aveam aproape un bărbat care chiar părea interesat de mine. Pe urmă, când am mai crescut și am înțeles ce anume făcuse tata, m-am înfuriat și am început să urăsc ceea ce era. Ce fel de bărbat se culcă cu sora soției lui însărcinate? Mătușa mea avea doar 17 ani când au început o relație sexuală.

Clatină din cap, dezgustat.

— Ce fel de bărbat își părăsește copiii?

Lasă capul pe marginea căzii, dus pe gânduri și cu o privire rătăcită de parcă s-a întors în trecut.

— Când aveam 14 ani, eu, Masters și Seb am aflat unde locuia tata. Ne-am dus la el acasă, am intrat pe furiș când nu era și am distrus tot ce avea acolo.

— Și te-ai simțit mai bine?

— Nu!

Strânge din dinți.

— Urăsc că sunt ca el!

Mă încrunt imediat.

— Poftim? Nu ești ca el, Spencer!

Mă privește cu ochi triști.

— Ba da, sunt. Toată viața mea, am auzit doar cât de mult semăn cu el.

— Doar la înfățișare! pufnesc. Spence, dacă ai fi ca tatăl tău, m-ai fi dezvirginat fără să te gândești o secundă la binele meu.

Își trece degetele prin părul meu în timp ce mă privește.

— Spencer, de-asta nu ți-ai dat voie să te apropii de nimeni?

Clipește, surprins.

— Te temi atât de tare că semeni cu tatăl tău, încât gândul că ai putea răni pe cineva te îngrozește și ai prefera să fii singur.

Își încleștează fălcile și știu că exact asta crede.

Mă apropii de el.

— Iubitule! îi șoptesc. Nu ești deloc ca tatăl tău.

Mă privește în ochi.

— De unde știi?

Zâmbesc.

— Pur și simplu, știu. Dacă erai ca el, erai deja la a patra soție și aveai șase copii cu șase femei diferite.

Se uită lung la mine.

— Tu nici măcar n-ai avut o iubită până acum, prostănacule!

Îi apare o urmă de zâmbet pe față.

— Când mă uit la tine, văd un bărbat onorabil, cu principii morale – și sunt mândră că sunt cu tine.

Ne privim o secundă, apoi mă ia în brațe și mă strânge cu putere. Zâmbesc, cuibărită la gâtul lui.

Cred că tocmai am găsit bagajul din trecutul lui Spencer Jones.

Mâini mari și calde se strecoară pe talia mea din spate, iar mirosul divin de parfum mă învăluie.

— Bună dimineața, domnule Spencer!

Zâmbesc și mă întoarce spre el.

Poartă un costum bleumarin și are din nou părul ciufulit într-un stil perfect. Poartă pantofi și un ceas scump, și arată exact ca un afacerist multimilionar.

Un lucru pe care l-am învățat despre bărbatul meu în ultima săptămână este că are două personalități. Există Spence cel amuzant și lipsit de griji, pe care l-am cunoscut prima oară și care mă face să râd, și afaceristul serios, Spencer Jones. Acesta e puternic, hotărât și nu tolerează prostiile nimănui.

Amândoi sunt frumoși și amândoi îmi aparțin.

Mă ia de talie și mă ridică pe bufet, apoi îmi încolăcește picioarele pe mijlocul lui. Mă ține de obraz și mă înclină exact cât trebuie ca să mă sărute apăsat în timp ce își strecoară mâinile sub halatul meu.

— Hai să plecăm împreună în weekend!

— Serios? îi zâmbesc. Unde?

— Nu știu, îți fac o surpriză.

— Ești plin de surprize, nu-i așa?

Zâmbesc jucăuș.

Mă trage de șolduri mai aproape că să-i simt erecția prin pantaloni.

— Ce-ar fi să te surprind chiar aici, pe bufetul din bucătărie, cu o sculă tare?

Chicotesc.

— Cred că scula ta m-a epuizat.

— Nu există așa ceva!

Mă mușcă de gât. Mi se face pielea de găină pe brațe.

E luni, dimineața devreme, și după ce am petrecut cel mai grozav weekend din istoria weekendurilor, e timpul să ne întoarcem fiecare la serviciu.

— Trebuie să plec, îngeraș! îmi șoptește.

Zâmbesc și încuviințez din cap în timp ce ne privim în ochi. Mă simt foarte apropiată de el și știu că simte același lucru. Există tandrețe între noi. O simt în atingerea lui. Când crede că dorm, mâinile lui îmi cutreieră corpul admirativ și mă sărută blând... permanent... și nici nu știe că nu dorm.

Mă venerează.

E atât de frumos!

Îmi mângâie fața cu degetul. Simt că-mi vine să-mi dau drumul la gură și să-i spun că da, poate chiar îl iubesc.

Dar nu o fac, pentru că e prea devreme.

Suntem împreună doar de zece zile. Poate înțeleg greșit apropierea dintre noi. Nici măcar nu știu care e protocolul de urmat. Când e în regulă să recunoști ceea ce simți? Când e OK să o spui cu glas tare?

Ochii lui mari și albaștri mă fixează. Zăbovește, așteaptă, și trebuie să mă întreb... Oare o simte și el?

Orice ar fi.

— Spence! șoptesc.

— Da!

Mă sărută ușor.

Mi se strânge stomacul și încerc să păstrez cuvintele pentru mine.

— O să-mi lipsești azi, îi spun cu un oftat.

Îmi zâmbește alene și sexy.

— Bine!

Mă sărută apăsat.

— Poți să-mi arăți lucrul ăsta când ne vedem diseară.

Limba lui îmi alunecă printre buze și trage ușor cu dinții de buza de jos. Ne sărutăm din nou, dar de data asta folosește aceeași forță ca atunci când ne-o tragem.

Fără îndoială, sărutul lui Spencer când facem sex e cu totul diferit de sărutul lui când e relaxat. Are o disperare ascuțită ca o lamă. Nu că mă plâng, bineînțeles!

Mă întinde pe spate pe bufet, îmi dă halatul la o parte și strecoară două degete groase în vaginul meu. Coboară privirea și se uită cum îl cuprind.

Rămân cu gura căscată.

Clatină ușor din cap.

— O să mă omori naibii cu zile, femeie! Nu mă mai satur de corpul tău sexy!

Chicotesc încetișor.

Își scoate degetele și le bagă în gură. Când le suge, i se întunecă ochii și geme apreciativ.

— O să întârzii, Prescott!

Dau din cap.

— Du-te!

Cu un ultim sărut, se întoarce și își ia servieta.

— Ne vedem diseară!

Îmi face cu ochiul.

— Să fii cuminte azi!

Zâmbesc, încă așezată pe bufet.

— Pa!

Ușa de la intrare se închide.

Stau o clipă întinsă, complet năucită. Nu înțeleg cum e în stare să mă aducă de la zero la o dorință disperată în decurs de cinci secunde.

În cele din urmă, mă târăsc la etaj și mă îndrept spre dressing.

Privesc în jur și zâmbesc. E plin de costumele și hainele lui Spencer. Patru cămăși pe umerașe și trei costume atârnă de parcă e spațiul lor. Mai sunt și două perechi de pantofi eleganți, un ceas, deodorantul lui, loțiunea după bărbierit, un laptop și căști. Îmi ia dressingul în stăpânire.

La fel ca pe mine.

Toate lucrurile lui sunt amestecate cu ale mele, așa că încep să le așez pe ale lui într-o parte și să-i organizez propriul spațiu. Iau un umeraș cu o pereche de pantaloni, care însă alunecă și sunt la un pas să pice pe jos. Îi prind din aer și simt ceva în buzunar.

Bag mâna și scot o cartelă de hotel. Mă uit lung la ea.

The Corinthia.

De ce ar avea o cartelă de la hotelul Corinthia? E ciudat!

Mai mut câteva lucruri și le pun la locul lor, dar mintea mea e deja în alertă.

Pe cine cunoaște el care stă la Londra când vine din alt oraș?

Sheridan.

Nu fi proastă!

Pun cheia la loc în pantaloni și îi agăț dezgustată.

Gândește-te, Charlotte! îmi spun.

Își dă toate hainele la curățătorie. E aproape obsedat când vine vorba de costume, așa că nu e o cheie veche.

De ce ar avea o cheie de la camera ei?

Încep să mă plimb prin cameră, înainte și înapoi, înainte și înapoi.

Se vede cu ea de zece ani. Iar ea vine des la Londra cu treburi. A fost aici săptămâna asta? Dacă pantalonii de la costum sunt aici, asta înseamnă că i-a purtat săptămâna asta, când erau împreună.

S-a întâlnit cu ea?

Mă plimb vreo douăzeci de minute, cu gândurile răvășite. Chestia asta o să mă scoată din minți.

E o cheie veche. Trebuie să fie veche.

Există un singur mod de a afla.

Încetează!

Iar fac pași.

— De ce are cheia asta? întreb universul, sperând să primesc un răspuns rezonabil.

La naiba cu toate, trebuie să știu!

Mă îmbrac în timp record și scot din nou cheia din pantalonii lui. Îmi iau poșeta și ies în fugă pe hol, apoi apăs butonul de la lift cât pot de repede. Dacă mă duc acum, pot să mă întorc înainte să vină băieții ca să mă însoțească la serviciu.

După cincisprezece minute, taxiul oprește în fața hotelului The Corinthia și cobor ezitând.

Ce faci aici, prostuțo?

Ai încredere în el!

Intru cu nonșalanță și mă îndrept spre lift. Urc și scanez cartela, apoi văd că se aprind luminile.

Simt o împunsătură în inimă. Cheia e încă activă.

A văzut-o de curând, așa trebuie să fi făcut rost de cheie.

Îmi bate inima de-mi țiuie urechile și cobor din lift sprijinindu-mă de perete, incapabilă să urc la etaj. E de ajuns să știu că e o cheie activă.

Al doilea lift se deschide lângă mine, iar o femeie frumoasă, cu părul lung și brunet, coboară. Poartă un taior bleumarin cu fustă și observ că are o siluetă superbă. Puterea pe care o emană e copleșitoare. Mi se ridică părul pe ceafă în timp ce o privesc și pur și simplu îmi dau seama că ea e!

Știu că ea!

— Aici erai, Sheridan! strigă o femeie care se apropie de ea cu un pahar de cafea în mână.

— Mulțumesc, scumpo!

Sheridan zâmbește.

— Ai pregătit foile de calcul? întreabă ea cu accent american.

Iar mi se strânge inima. Ea e! E aici.

Spencer are o cheie de la camera ei.

Mi se umplu ochii de lacrimi. Nu pot decât să rămân pe loc și să o văd cum urcă împreună cu cele două asistente în spatele unui taxi negru și pleacă.

Nu-mi amintesc cum m-am întors la Four Seasons. Mintea mea e un vârtej de emoții, iar inima mi se zbate în piept.

O parte din mine nu poate să creadă că Spencer al meu e capabil să mă înșele.

Cealaltă parte nu poate să creadă că zece zile cu mine pot concura cu zece ani alături de ea.

E frumoasă.

Îmi amintesc cuvintele Larei, când l-am văzut prima oară.

„Iese cu femei puternice. Directoare executive, creatoare de modă, fotomodele, genul acesta de femei."

Mă poticnesc pe scări și pun cheia la loc în pantalonii lui. Mă așez pe pat în stare de șoc.

N-am idee ce să fac.

S-a făcut ora 18.00 și stau la insula din bucătărie cu un pahar de vin în mână. Am avut o zi oribilă.

Mi l-am imaginat cu ea, m-am gândit la toți anii lor împreună, la trecutul lor comun... Și asta m-a înnebunit.

Îl satisface ea mai bine decât mine?

Normal că da!

Sună telefonul, iar numele lui Spencer luminează ecranul.

— Alo! răspund.

— Bună, îngeraș!

Vocea lui fericită aproape cântă la telefon.

— Ascultă, iubito, am uitat că am o cină de afaceri în seara asta.

Închid ochii și mi se pune un nod în gât.

— Sigur! mă forțez să spun.

— Nu știu la ce oră termin, așa că ne vedem mâine-seară, OK?

Mi se umplu ochii de lacrimi. De când suntem împreună, nu a dormit decât cu mine.

— OK! îi șoptesc.

— Te simți bine?

Clatin din cap și mi se schimonosește fața de plâns.

— Bineînțeles! îl mint. Ne vedem mâine! Seară frumoasă!

Închid telefonul, fiindcă nu mai pot să-mi ascund emoțiile de el nicio clipă.

Scap telefonul din mână și urc scările pe pilot automat. Deschid ușa de la dressing și întind mâna spre buzunarul pantalonilor de la costum. Verific celălalt buzunar, apoi mai verific o dată.

Cheia nu mai e.

Era acolo azi-dimineață.

Spencer s-a întors azi aici, când eram la birou, și a luat cheia.

Mă prăbușesc pe podeaua dressingului și mă strâmb în agonie.

E cu ea acum!

12

Charlotte

STAU ÎNTINSĂ ÎN ÎNTUNERIC PE CEARȘAFURILE CARE-I păstrează mirosul.

Dar el nu e aici.

Încerc din răsputeri să nu mă gândesc la ce e mai rău, dar azi s-a întors aici și a luat cheia când nu eram acasă. E singura explicație. Nimeni altcineva n-ar fi putut s-o ia. Nimeni altcineva nu are cheie de la apartament.

Mă doare gâtul de la cât mi-am înăbușit lacrimile. Dacă îmi îngădui să plâng, o să pierd controlul și o să urlu la lună toată noaptea.

Ei bine, Charlotte, tu ai vrut o relație adultă și acum ai una.

Cu bube cu tot.

O parte din mine vrea să uite că știu de cheia asta afurisită, să am încredere în instinct și în el.

Cealaltă parte din mine, creierul meu, vrea să se îmbrace și să meargă să aștepte lângă lift ca să-l prind pe ticălos în flagrant când iese de acolo dimineață.

Dacă o vrea pe ea, de ce nu este doar cu ea?

De ce a umblat după mine dacă o voia pe ea? De ce a stat aici în fiecare noapte? Nu înțeleg.

Sexul. Despre asta trebuie să fie vorba. Sexul pe care îl fac ei trebuie să fie incomparabil cu ceea ce are cu mine. Simt o durere ascuțită în inimă când mi-l imaginez cu ea, gol și în erecție. O sărută și pe ea cum mă sărută pe mine?

Îmi șterg furioasă lacrimile cu dosul palmelor. Mi-a spus că ultima dată când a fost cu ea și-a imaginat că era cu mine.

Oare se gândește la ea când suntem împreună?

Închid ochii, cu un gust amar. Gândul ăsta mă îngrețoșează. Îmi amintesc conversația pe care am avut-o cu Lara în prima seară, când mi-a spus cine e Spencer.

„Domnul Spencer. Nu-ți pierde timpul cu el!"

„De ce nu?"

„Cel mai căutat burlac din Londra. Un dezmățat îngrozitor."

Lara a ridicat dintr-o sprânceană.

„Din câte am auzit, e dotat și nu mă refer la banii din portofel."

Închid ochii, scârbită. Am fost avertizată. De multe ori am fost avertizată, dar, ca o molie la flacără, tot am vrut să-l am.

Fac dragoste cu blândețe sau i-o trage tare? Mi-l imaginez din nou dezbrăcat. Și pe ea... E frumoasă. Pun pariu că e și mai frumoasă dezbrăcată.

Încleștez fălcile atât de tare, încât mă dor dinții.

Furia mea începe să zvâcnească și-mi șterg mânioasă lacrimile din nou. Cum îndrăznește să-mi facă una ca asta? Cum îndrăznește să mă dea la o parte de îndată ce vine ea în oraș?

M-a făcut să mă simt specială, dar pe urmă m-a mințit în față... O, e cu totul alt fel de trădare decât tot ce am trăit până acum! De data asta, doare.

Mă întorc și trag un pumn în pernă cu putere și atunci aud ușa la parter. Poftim?

Mă ridic și ascult.

Aud chei trântite pe masa din hol și mă uit la ceas. E ora 22.10.

A venit.

Mă șterg repede la ochi și mă întind la loc, prefăcându-mă că dorm. Inima îmi bate cu putere și stau întinsă în tăcere, cu fața în pernă.

Încetează, încetează, încetează! Nu-l lăsa să-ți vadă slăbiciunea!

Mă întind pe o parte, cu spatele la ușă. Când intră în dormitor, îi simt prezența.

Rămâne nemișcat și mă privește o secundă.

Se simte vinovat? Așa sper. Iar mi se umplu ochii de lacrimi.

— Am venit, îngeraș! îmi șoptește când se așază lângă mine pe pat.

Se apleacă și mă sărută pe obraz.

Mă întorc spre el, pentru că nu pot să mă abțin, iar el se schimbă la față. Am ochii roșii și umflați. Am plâns de când am descoperit că a dispărut cheia.

— Ai plâns! remarcă și se încruntă. Ce s-a întâmplat?

Nu răspund pentru că nu știu ce să spun. Adică, *ce* ar fi de spus? Ce-aș putea spune ca să mă simt mai bine?

— Charlotte? șoptește el și aprinde veioza ca să-mi vadă fața. Ce s-a întâmplat, iubito?

— Tu să-mi spui!

Se încruntă.

— Ce înseamnă asta?

Mă uit în ochii lui.

— Ai ceva să-mi spui, Spencer?

— De exemplu?

Lacrimi trădătoare îmi apar din nou în ochi. La naiba cu plânsul ăsta afurisit!

— Charlotte, de ce plângi? mă întreabă.

Clatin din cap și mă întorc cu spatele la el. Nu pot nici măcar să-l mai văd în ochi.

— Ce dracu' e cu tine? se răstește.

Strâng din dinți.

— Ieși afară!

— Poftim?

— M-ai auzit. Du-te înapoi la Sheridan!

— Ce naiba?

Se ridică și are tupeul să pară jignit.

— Ce dracu' înseamnă asta?

Sângele îmi străbate furios corpul, ca un râu învolburat. Mă crede naibii atât de proastă? Mă întorc pe spate, plină de indignare.

— Te-ai întors azi în apartament, Spencer? îl întreb calmă.

Mijește ochii și înghite în sec.

— Da, m-am întors.

Rânjesc.

— Ți-ai imaginat din nou fața mea în timp ce ți-o trăgeai cu ea?

Face ochii mari și clatină din cap după ce face legătura.

— N-am... Eu nu... Nu e ce crezi!

— Ieși afară! îi spun cu răceală.

— Nu e așa!

— Ieși dracului afară! strig, neputând să mă mai controlez.

Lacrimile prostești încep iar să curgă, anulându-mi curajul. Le șterg cu antebrațul.

— Ea... a venit la mine săptămâna trecută, se bâlbâie Spencer. Voia să ne vedem. Am refuzat-o.

Mă uit lung la el.

— A intrat cineva în biroul meu imediat după ce a plecat ea, așa că am pus cheia în buzunar să o ascund. După aceea, am uitat de ea.

Strâng atât de tare din dinți, încât simt că aproape îmi crapă măselele.

— Mi-am amintit de ea azi-dimineață, când mergeam la birou.

Își trece mâna prin păr.

— Am intrat în panică, Charlotte! Nu voiam s-o găsești și să-ți faci o impresie greșită.

Îmi dau ochii peste cap, scârbită. Ce poveste cusută cu ață albă!

— M-am întors aici, am luat-o și am aruncat-o la coș.

Sar din pat ca o nebună.

— Normal că așa ai făcut!

Mă duc nervoasă la ușă.

— Imediat după ce i-ai tras-o.

— Charlotte, îți jur, n-am fost cu Sheridan!

Îl privesc printre lacrimi.

— Am fost la o cină de afaceri. Am clienți din China.

— De ce nu mi-ai spus că a venit la tine? strig la el.

— Pentru că ea nu mai contează naibii pentru mine! strigă și el.

Mă schimonosesc de plâns.

— O iubești? îl întreb, suspinând.

— Nu, *pe tine* te iubesc, la naiba!

Clatină din cap.

— Și habar n-am cum de e posibil așa ceva! Mi-am dat seama de asta de doar cinci nenorocite de minute!

Mă uit la el, amuțită.

— Oamenii care se iubesc nu-și spun minciuni, Spencer.

Mă întorc și cobor scările în grabă. Nu suport să fiu în preajma lui acum. Nu știu ce să cred.

— Dar tu? strigă el de pe prima treaptă. Nu mi-ai spus nicio minciună de când suntem împreună?

Mă întorc brusc spre el.

— Nu! Nu te-am mințit niciodată. Nici măcar o dată.

— Pe dracu'!

Coboară scările și mă prinde de braț, trăgându-mă pe holul de lângă lift.

— Uită-te în coșul de gunoi!

— Poftim?

— Uită-te naibii în coș! Am aruncat cheia acolo azi-dimineață când ieșeam din apartament.

Ia coșul de pe hol și-l răstoarnă cu fundul în sus, ca un nebun. Capacul se desprinde și cartela de la hotel cade pe mochetă.

— Uită-te pe camerele de supraveghere de la Mr. Wong's în Chinatown, atotștiutoare afurisită! Am fost acolo până acum douăzeci de minute.

Și apoi se întoarce și intră în apartament, lăsându-mă încremenită pe hol, cu inima bubuind în piept.

Închid ochii, copleșită de regrete.

Rahat!

Intru înapoi în apartament și-l găsesc urcând scările.

Mă iau după el, în tăcere și cu mare grijă.

E furios ca un taur. Dă buzna în dressing și începe să-și arunce lucrurile pe pat ca un dement.

Îmi încrucișez brațele pe piept.

— Ce te așteptai să cred? mă răstesc. Găsesc cheia de dimineață, apoi, când vin acasă, nu mai e. Și pe urmă, în mod convenabil, ai avut treabă și ai spus că nu mai vii.

— Că tot vorbim despre minciuni... Vreau s-o știu pe a ta! mârâie Spencer.

Mă cutremur.

— Nu știu despre ce vorbești.

— Mă calci pe nervi, Charlotte Prescott! mormăie el. Pleacă naibii din fața mea până nu-mi pierd mințile!

Iese pe hol și mă trezesc că alerg după el.

— Ce minciună? strig din urma lui. Despre ce vorbești, Spencer?

— Să nu-mi spui că nu simți nimic pentru bărbatul care te-a dezvirginat, pentru că știu că nu-i așa. Și mă roade tot timpul!

Hm?

— Chiar te așteptai să cred că ai stat 25 de ani să-ți pierzi virginitatea doar ca să i-o oferi unui bărbat la care nu ții deloc?

Dau ochii peste cap.

— Nu sunt prost, la dracu'! strigă el, făcându-mă să tresar. Cine e?

Ne uităm unul la altul gâfâind furioși. N-am de gând să-i spun așa; e prea furios. O va lua razna pentru că l-am mințit.

Încerc să-l ating, dar îmi dă mâna la o parte.

— Nu mă atinge naibii, mă enervezi!

Iese valvârtej. Îl aud traversând holul și trântind ușa de la camera de oaspeți.

Îmi trec mâinile prin păr.

Îl aud cum își scoate pantofii și ceva se lovește de perete. Aud cum trage păturile de pe pat.

— Du-te-n mă-ta! murmură îmbufnat, apoi încă ceva se lovește de perete.

Alunec în jos, cu spatele la perete, și mă așez pe podeaua din hol. Măcar nu m-a părăsit.

Dar acum ce facem?

Edward

Analizez statisticile de profit și pierderi din Macao, apoi verific eu însumi pierderile cu un calculator. Sunt cu doi la sută mai mult decât mă așteptam și vreau să depistez unde greșim. Tatăl meu, Harold, e în biroul de lângă mine și analizează niște detalii legate de renovare împreună cu designerii noștri de interioare.

Îmi sună telefonul, iar numele Alexander York apare pe ecran.

Zâmbesc și-i răspund:

— Yorkie, ce mai faci?

— Bine, bine! râde el.

Alexander e unul dintre cei mai apropiați prieteni ai mei. Am fost împreună la același internat și ne-am apropiat și mai tare de-a lungul anilor.

— De ce mă suni la...

Mă uit la ceas.

— 5.00 dimineața, după ora ta? Ai făcut în pat?

— Ha, foarte nostim! M-am gândit toată săptămâna dacă să te sun. Până la urmă, n-am mai putut să rabd.

Mă încrunt, devenind deodată curios.

— Ce s-a întâmplat?

— Știi că am fost cu Charlotte la gala caritabilă sâmbătă seara?

— Da!

— Era un tip acolo care îi dădea târcoale.

— Cine?

— Spencer Jones.

Tastez imediat numele în Google, pe laptop.

— Cum adică îi dădea târcoale? întreb în timp ce aștept.

— Păi, uite ce e: nu știu nimic sigur, dar am rămas cu o senzație neplăcută toată săptămâna, așa că m-am gândit că ar fi bine să-ți spun.

Pe ecran apar mai multe imagini și trec prin ele până ajung la primul titlu de ziar.

Romeo cel Rău, prins cu trei femei în aceeași zi

Strâng din dinți.

— Ce s-a întâmplat?

— Tocmai asta e, părea că se cunosc. Păreau foarte familiari când vorbeau, iar el îi săruta mâna?

— O săruta? mă răstesc și mă aplec în față pe scaun. Faci naibii mișto de mine?

— Mă tem că nu! M-am dus la Spencer când era la bar, ca să nu ne audă ea, și l-am întrebat ce face cu Charlotte Prescott.

Derulez mai departe imaginile cu el împreună cu diferite femei.

— Și ce-a spus?

— A spus, și citez, „Orice vreau eu".

Mijesc ochii.

— Îl cunoști pe tipul ăsta?

— Da, și îl urăsc, în puii mei! E un afemeiat nenorocit care se culcă cu toate fotomodelele din oraș.

— Cine e?

Îi caut biografia pe Google.

— Are o companie de succes care produce oțel... se descurcă destul de bine.

— Și de ce îl urăști?

— Tipul mi-a suflat o fată acum mulți ani și de acolo a pornit totul. Am avut neînțelegeri și cu prietenii lui. Își petrece timpul cu Julian Masters și Sebastian Garcia.

Mijesc ochii și mai tare. Îl cunosc pe Julian Masters. Tații noștri au făcut afaceri împreună în trecut. L-am văzut o dată la Madison când ieșea dintr-o cameră. Dar el nu m-a văzut. Dacă se duce la Madison, asta înseamnă că și Spencer se duce acolo.

— Și ce s-a întâmplat la bal?

— Nimic, cât am fost acolo. A vorbit cu Charlotte, apoi am schimbat eu câteva cuvinte cu el, iar mai târziu în seara aceea mamei i s-a făcut rău, așa că a trebuit s-o duc acasă înainte să se termine.

— Ai lăsat-o acolo singură pe Charlotte? îl întreb, încruntându-mă.

— Era cu sora mea, Mariella, și îi cunoștea pe toți cei de la masă. Erau și bodyguarzii ei acolo, desigur. Dar uite ce e, de îndată ce am plecat, s-a întors la bar și a stat iar de vorbă cu Spencer Jones.

Încep să mă înfurii.

— Au plecat împreună?

— Nu, separat.

Se oprește, de parcă mai are ceva de zis.

— Ce e?

— Uite, nu știu dacă nu cumva e doar în imaginația mea, dar am trecut să o văd a doua zi fără să mă anunț și era... pe jumătate dezbrăcată și în mod sigur voia să mă vadă plecat de acolo.

Mă aplec în față, uitându-mă la imaginile cu Spencer Jones cu aproape toate femeile frumoase de pe pământ.

— Crezi că era acolo, cu ea? îl întreb.

— Nu, dar era clar că nu mă voia acolo.

Face o pauză.

— Nu știu, frate, mi s-a părut ceva în neregulă. Nu-mi dau seama ce anume..

— Hm!

— În fine, mi-a rămas în cap de atunci și mi-am zis că e bine să-ți spun. Spencer e ultimul nenorocit cu care ar trebui să umble Charlotte.

Mă uit la ecranul computerului și la zâmbetul sarcastic pe care îl afișează Spencer.

— Îmi dau seama.

Inspir brusc.

— Să nu pomenești de treaba asta nici tatălui meu, nici altcuiva.

— Sigur că nu!

— O să verific, mulțumesc! Ești un prieten de nădejde.

Închid telefonul și mă sprijin de spătarul scaunului, studiindu-l pe playboyul din fața mea.

— O să pui mâna pe ea peste cadavrul meu, șoptesc eu. Peste cadavrul meu!

Charlotte

Mă trezesc brusc și-mi dau seama după lumina din cameră că e dimineață devreme. Cobor din pat, mă duc la baie și ies pe hol în vârful picioarelor.

Bărbatul meu nu a venit în pat alături de mine după ce s-a calmat, cum credeam că va face. M-am gândit toată noaptea

la asta, iar Spencer are dreptate... Ar fi trebuit să-l întreb înainte să trag concluzii. Dar ar fi trebuit și el să-mi spună că tipa a venit la el, și chiar a încercat mă amăgească atunci când a ascuns cheia de mine. Amândoi am greșit și nu vreau să iau toată vina asupra mea.

Deschid ușa de la dormitor și las umerii în jos. Patul mototolit e gol.

Probabil tocmai a plecat, deși în mod normal pleacă la 5.30 dimineața.

Grozav!

Cobor scările și îmi fac o ceașcă de ceai, apoi mă așez la bufet și beau în tăcere.

Ce naiba fac acum?

La naiba cu asta, nu vreau să-mi fac griji toată ziua!

Scot telefonul și-i formez numărul.

— Bună! îmi răspunde pe un ton tăios.

— Bună!

Zâmbesc neliniștită.

— De ce nu m-ai trezit înainte să pleci?

— Ce rost are?

— Spence! oftez. Ce te așteptai să cred?

— Exact ceea ce-ai crezut.

Se oprește.

— La urma urmei, sunt fiul tatălui meu.

Mi se strânge inima.

— Încetează cu asta și vino acasă! Putem rezolva problema.

— Nu pot, am de lucru.

Închid ochii. La naiba, de ce mi-am pierdut cumpătul înainte să vorbesc cu el?

— Ne vedem diseară?

— Sunt ocupat.

Mă încrunt.

— Ne vedem mai târziu! zice și închide telefonul.

E mult să fierbi în suc propriu timp de cinci ore. Sortez corespondența de pe masă ca un zombi, cu gândul la Spencer și la faptul că probabil nu ne vom vedea diseară.

Dar a spus că mă iubește!

— Te simți bine? mă întreabă încruntată Sarah. Ai arătat ca naiba toată ziua.

— Nu prea, mă simt rău, o mint.

— Du-te acasă! zice Paul, iritat. Nu vrem să luăm și noi virusul.

— Da, du-te acasă! spune Sarah. Avem dreptul la zile libere dacă suntem bolnavi. Du-te acasă și o să le spunem după ce pleci că vomitai.

— Serios?

Aș putea să mă duc la birou la Spencer.

— E în regulă? îi întreb.

— Desigur! Du-te odată!

Nu suport gândul că, după părerea lui, îl asemăn cu tatăl lui.

Trebuie să îndrept lucrurile chiar acum.

Mă îmbolnăvesc de griji deja.

O jumătate de oră mai târziu, intru în clădirea lui Spencer cu Wyatt și Anthony pe urmele mele. Citesc lista firmelor pe panoul din hol.

Universal Steel – etajul paisprezece

Luăm liftul până sus, iar inima mi se zbate cu putere în piept. Până seara trecută, n-aș fi crezut că Spencer e

temperamental, dar acum știu adevărul și asta mă sperie puțin. Ușile se deschid și văd un spațiu extins pentru birouri. E modern, decorat în alb și negru și cu niște tablouri abstracte imense, în culori țipătoare, pe pereți.

Peretele din spate e format din ferestre care dau către panorama londoneză.

Uau, e extraordinar!

Wyatt și Anthony se opresc lângă ușă. Mă întorc și le zâmbesc neliniștită.

— Nu stau mult!

Mă îndrept spre zona vastă de recepție cu inima la gât. Dacă nu vrea să mă vadă?

— Pot să vă ajut? mă întreabă recepționera.

— Da! îi răspund și îi zâmbesc stângace. Doresc să-l văd pe Spencer Jones.

— Aveți programare?

— Nu!

Mă măsoară din priviri și ridic dintr-o sprânceană. *Cine e fata asta?* Felul în care mă privește îmi stârnește alarma în creier și aud cuvintele care-mi ies pe gură înainte să mă pot stăpâni:

— Spune-i că iubita lui, Charlotte, e aici.

Recepționera se încruntă, dar se controlează repede.

— O secundă!

Formează un număr pe telefon și vorbește în cască.

— Da! aud vocea plictisită a lui Spencer.

— Charlotte e aici.

Tânăra se uită în ochii mei.

— Spune că e iubita ta.

El răsuflă greoi.

— Condu-o înăuntru!

Mi se strânge stomacul. Nu e tocmai reacția entuziasmată la care speram.

Poate chiar *este* sfârșitul?

Recepționera îmi zâmbește fals.

— Pe aici, vă rog!

O urmez, iar oamenii se opresc din treabă ca să se uite după mine. Țin ochii în pământ. Sunt atât de agitată, încât abia pot ține capul drept.

Fata îmi deschide ultima ușă și îmi zâmbește prefăcut.

— Mulțumesc!

Arunc neliniștită o privire prin birou și îl văd așezat la biroul mare și negru, din lemn și sticlă. Poartă un costum gri, o cămașă albă cu cravată roz și arată mai delicios ca niciodată. Se uită în ochii mei și încleștează fălcile.

Ușa se închide după mine.

— Bună! îl salut emoționată și-mi frământ degetele.

Îmi susține privirea în timp ce învârte pixul pe birou cu patru degete.

— Bună!

Fac un ocol și mă așez pe birou în fața lui, privindu-l cum se sprijină de spătar.

— N-ar fi trebuit să trag concluzii pripite.

Mă privește lung, lipsit de orice emoție.

— Îmi pare rău!

Dă o dată din cap.

— Dar nu doar eu am greșit, adaug.

Dă din cap din nou.

— Acum e momentul să spui și tu că-ți pare rău, Spence!

— Încercam doar să te protejez.

— De ea?

Ridică din umeri.

— Trebuie să fiu protejată de ea?

Ridică încă o dată din umeri și rămâne tăcut. Cred că nu știe ce să spună.

— Am văzut că lipsea cheia și pe urmă ai sunat să spui că nu vii acasă.

— Știu cum pare.

Oftează.

— Atunci, de ce ești supărat pe mine?

— Nu sunt supărat, ci dezamăgit.

— Fiindcă am crezut că erai cu altcineva?

Mă încrunt.

— Da! De ce ai crede așa ceva? Ți-am dat vreun motiv să te îndoiești de mine?

— Nu, iubitule! îi șoptesc și mă urc în brațele lui. E vorba de cei zece ani pe care i-ai petrecut cu Sheridan, îi spun încet. Nu știu cum să concurez cu genul ăsta de trecut, Spence, și mă sperie de moarte!

El îmi pune mâna pe coapsă.

— Ți-am spus că nu sunt îndrăgostit de ea.

Zâmbesc blând.

— Ai spus că mă iubești.

El pleacă ochii spre birou, așa că îi pun un deget sub bărbie ca să-i întorc fața spre mine.

— Mai e adevărat?

Strânge din dinți și mă fixează cu privirea.

— Spencer!

Se uită lung la mine.

Îl cuprind cu brațele și-l strâng cu putere.

— OK, păi, trebuie să-ți spun ceva.

Îi mângâi țepii din barbă.

— Aveai dreptate, niciodată n-aș putea să mă culc cu un om pentru care nu simt nimic.

Spencer

Simt o împunsătură în inimă când îi aud mărturisirea.

— Cine e?

Îmi zâmbește blând.

— Are dinți albi și poartă 46 la pantofi.

Mă încrunt.

— Face parte din echipajul care trage sania lui Moș Crăciun.

Mă schimb la față.

— Poftim?

— Îi plac pisicuțele obraznice pentru că și el e un pisoi mare și obraznic.

— Nu înțeleg!

Ea clatină ușor din cap.

— Nu a fost niciun alt bărbat, Spence!

Mă uit în ochii ei.

— Doar tu, adaugă încetișor.

Mă încrunt, derutat.

— Ești singurul bărbat cu care m-am culcat – singurul pentru care am sentimente.

Inima mea e în cădere liberă.

— Vorbești serios? îi șoptesc.

Ea zâmbește și dă încet din cap.

— Am vrut să fii tu...

— Dar de ce m-ai mințit? o întreb, tăindu-i vorba.

Ar fi trebuit să fac ca experiența să fie mai plăcută pentru ea. Încerc să-mi amintesc cum a fost prima oară. Am fost dur? Am rănit-o?

— Știam că îți era prea teamă să o faci pentru că aveai impresia că o să mă îndrăgostesc de tine, recunoaște ea.

O privesc în ochi.

Se apleacă și mă sărută delicat. Limba îi alunecă printre buzele mele și simt că încep să mă excit.

— Și s-a dovedit că aveai toate motivele să te temi de asta... pentru că m-am îndrăgostit, îmi șoptește.

Las capul în jos, copleșit de emoție, și ne sprijinim frunțile una de alta.

Pare atât de... real!

Îmi pune degetul sub bărbie și-mi ridică fața spre ea.

— Știu că e o nebunie și nici măcar nu ne cunoaștem cu adevărat încă, dar aseară am fost devastată când am crezut că ești cu Sheridan.

Mă uit la ea, clătinând din cap.

— Cum se poate întâmpla așa ceva în doar zece zile, îngeraș? Nu înțeleg ce se întâmplă.

Îmi zâmbește.

— Lumea spune mereu că atunci când știi, știi, nu?

O, Doamne... femeia asta frumoasă!

— Știu, șoptesc, lipit de buzele ei.

— Și eu știu. Am știut de la început.

Buzele ni se unesc într-un sărut adânc și pătimaș. E tot ce n-am avut niciodată. Deodată, sunt disperat să fiu singur cu ea – să-i arăt ce înseamnă pentru mine.

— Să mergem acasă! îi murmur în păr.

— La tine?

Mă uit la îngerul desăvârșit din fața mea și îmi trece prin minte un gând îngrozitor.

Nu poate sta în patul meu!

Am nevoie de o saltea nouă înainte să rămânem la mine acasă. Nu vreau să dormă unde am fost cu altă femeie.

Vreau un început nou... *cu ea.*

— Să mergem la tine. E mai ușor pentru băieți, o mint. Mergem la mine mâine-seară, după ce facem aranjamentele necesare pentru ei.

— OK!

Mă ridic în picioare, o iau în brațe și o strâng cu putere.

Nu există niciun alt bărbat.

Doar eu!

Sentimentul acesta, sentimentul copleșitor pe care mi-l dă, nu se compară cu nimic din ce am simțit până acum. Parcă nu reușesc să mă apropii de ea cât aș vrea.

E un sentiment plăcut, dar mă și îngrozește totodată. Nu e o femeie oarecare și știu sigur că familia ei nu mă va accepta. O strâng mai tare în brațe în timp ce conștientizez că aș putea s-o pierd.

— Să mergem acasă, iubitule! îmi șoptește, lipită de umărul meu.

Îi sărut buzele mari și pline.

— Să mergem!

Îmi strâng lucrurile de pe birou și trecem pe lângă recepție, ținându-ne de mână.

— Plec pentru tot restul zilei, îi spun lui Rosalie, asistenta mea personală.

— OK, domnule Jones!

Zâmbește și ne privește pe amândoi din cap până în picioare.

— La revedere! îi spune Charlotte cu un zâmbet. Încântată de cunoștință!

— Asemenea! strigă Rosalie.

Ajungem în hol și îi găsim pe Wyatt și Anthony așteptând cu răbdare.

— Bună, băieți! îi salut.

— Bună! răspund ei.

Urcăm toți patru în lift și apăs pe buton.

Vreau să știu de ce e păzită Charlotte. Trebuie să fie o explicație mai sinistră decât i se spune ei și am de gând să aflu exact despre ce e vorba.

— Mașina mea e parcată pe stradă azi. Voi unde ați parcat? îi întreb.

Nu vreau ca Charlotte să rămână singură nicio clipă.

— În spate, răspunde Anthony.

— Mergem și așteptăm în mașina mea până veniți, apoi pornim în fața voastră, OK? întreb.

— OK, bine! răspunde Wyatt.

Ieșim din clădire, ținându-ne de mână, către piațetă.

— Charlotte? strigă un bărbat. Charlotte Prescott?

Ne întoarcem amândoi, iar un fotograf zâmbește de îndată ce-și dă seama că e ea. Înainte să putem reacționa, începe să ne facă poze. Aparatul surprinde cadre întruna.

Pasul ei șovăie.

— Mergeți mai departe! se răstește Wyatt.

Charlotte lasă capul în jos și o trag de mână după mine în timp ce Wyatt se apropie de fotograf.

— Du-te-n mă-ta! strigă acesta când Wyatt încearcă să-i ia camera.

Se iscă o încăierare, iar eu și Charlotte mergem la mașină în cea mai mare grabă.

— Ne vedem acasă! strigă Anthony, care se întoarce și aleargă să-l ajute pe Wyatt să confiște camera.

Deschid portiera, iar Charlotte se strecoară înăuntru. Ocolesc mașina și, după ce urc, pornim imediat.

Mă uit în oglinda retrovizoare și văd că cei doi bodyguarzi se luptă acum cu doi fotografi.

— O, Doamne! șoptește Charlotte, lăsându-și capul în palme.

Încleștez mâinile pe volan și încerc să mă concentrez la drum.

Se pare că războiul stă să înceapă.

13

Spencer

MERGEM ÎN TĂCERE, DAR MĂ UIT ÎNTRUNA ÎN SPATE, ca să mă asigur că nu suntem urmăriți. Charlotte stă pe scaunul pasagerului și privește prin parbriz.

Îi iau mâna și-i sărut degetele.

— Avem patru sau cinci zile până când vor apărea pozele, asta dacă suntem norocoși.

Ea se uită la mine.

— De unde știi?

Încleștez fălcile.

— Știu și atât. Dacă vor bani mulți, vor trebui să ia legătura cu mai multe tabloide ca să vândă imaginile.

Își retrage mâna din mâna mea și clatină subtil din cap, oarecum iritată că am mai trecut prin asta.

Și eu urăsc că am trecut prin asta.

Respir adânc și întorc din nou ochii spre șosea, în spate. Oamenii ăștia nu pot afla unde locuiește, altfel s-a zis cu slujba ei!

Minunat! Ce noroc pe mine că fotograful a recunoscut-o în fața clădirii mele! Care erau șansele? Nimeni nu știa că e la Londra.

— Va trebui să-i spui tatălui tău că ai ieșit cu mine, îi zic. Să-l avertizezi că e posibil ca pozele să apară în presă.

Își trece mâinile prin păr.

— Nu-i atât de ușor, Spencer!

Îi arunc o privire.

— De fapt, este. Ai voie să te întâlnești cu oameni.

— Nu înțelegi!

Își dă ochii peste cap.

— Atunci, ce-ar fi să mă ajuți?

— Nu te răsti la mine! Crezi că îmi place drama asta?

— Spun doar că ești o femeie adultă și că n-ai greșit cu nimic. Dacă nu se bucură pentru relația noastră, cu atât mai rău pentru ai tăi!

Charlotte își încrucișează brațele pe piept.

— Am dreptate? o întreb arțăgos, uitându-mă când la ea, când la drum.

Nu spune nimic.

— Spune-mi naibii chiar în clipa asta, Charlotte! Ce-ai de gând să faci când vor afla?

Ridică din umeri.

— Aștept!

— Nu știu cum să vorbesc cu ei.

I se umezesc ochii și clatină din cap.

— E copleșitor, Spence, și urăsc că o să te judece fără să te cunoască!

Mă strâmb, dezgustat.

— Mă doare în cur că mă judecă! Dar pe tine nu te vor judeca. N-am să tolerez chestia asta!

Se uită inexpresiv la mine.

— Ce înseamnă asta?

— Înseamnă că ești adultă și dacă încearcă să mă împiedice să te văd...

— Ceea ce clar vor face, mă întrerupe ea.

— Ce-ai de gând să faci?

Ridică din umeri și pare abătută.

E evident că e prea complicat ca să se descurce singură.

— Mă ocup eu de toate, îi spun.

— Cum adică?

Se încruntă.

— O să mă ocup eu de Edward și de tatăl tău.

Charlotte pufnește.

— Nu-i cunoști, Spencer. Nimeni nu se ocupă de ei.

Mă uit la ea.

— Mi-a luat 37 de ani să te găsesc, Charlotte. N-am să-ți las familia să mă scoată cu forța din viața ta.

— Nici eu nu vreau asta.

Se îmbunează și se întinde să mă ia de mână și să o sărute.

— Dar o să te respingă. Știu că așa vor face. Îți vor face viața atât de grea, încât vei pleca până la urmă.

Vocea i se frânge odată cu ultimele cuvinte.

Opresc mașina pe marginea drumului și mă întorc ușor spre ea.

— Îngeraș...

Zâmbesc blând și-i iau obrazul în palmă.

— Nu plec nicăieri!

Mă privește în ochi.

— Promite-mi că n-ai să-i lași să intervină între noi!

— *Eu* sunt cel care îți cere *ție* să *îmi* promiți lucrul ăsta!

— Ce vrei să spui?

Se încruntă, derutată.

— Mergem împreună la Notthingam și le spunem că te muți la Londra. Apoi o să pleci cu mine, cu sau fără permisiunea lor.

Îi cade fața și clatină din cap.

— Spencer, o vor lua razna dacă fac asta! Nu pot s-o fac așa. O să vină după mine cu artileria grea.

Mă uit în ochii ei.

— Charlotte...

Se uită la mine printre lacrimile nevărsate încă, înspăimântată deja de reacția lor.

— E timpul! îi spun calm.

Își lasă capul în jos și se uită la mâinile pe care le ține în poală.

— Nu ești un copil. Nu ești un lucru aflat în posesia cuiva. Nu le mai permite să te controleze. Acum ești cu mine. Suntem fericiți și nu facem rău nimănui.

— Dar...

Se abține să continue.

— Dar ce?

— Dacă îi părăsesc și pe urmă...

I se frânge glasul.

— Și nu merge relația noastră? o întreb încruntat.

Ridică ochii spre mine și știu că de asta... de asta se teme cel mai tare.

— Atunci, o facem să meargă, îi spun.

— Cum faci ceva să meargă?

Îi zâmbesc blând femeii frumoase din fața mea, mă aplec și o sărut, apoi îi dau părul la o parte de pe față.

— Nu știu, n-am mai făcut-o până acum. O vom rezolva împreună.

Întinde mâinile spre mine și ne strângem în brațe.

— Dă-mi permisiunea de care am nevoie ca să mă ocup de lucrul ăsta pentru tine... te rog! spun, cu fața îngropată în părul ei. Tu ești la conducere, îngeraș, nu eu.

— Ce-ai de gând să faci? șoptește.

— Nimic sinistru, dar nu accept prostiile lor și nu pot să stau cu mâinile în sân și să văd cum trăiești cu frica lor.

— Ei sunt familia mea, Spence! Îi iubesc!

O prind de obraz.

— Știu, îngeraș, și eu te iubesc. Când vor vedea că ești fericită și că am grijă de tine, se vor liniști. Și *ne vor accepta* până la urmă.

Schițează un zâmbet.

— Dar trebuie să mă lași pe mine să conduc lupta, OK? Nimic nu se va întâmpla fără luptă.

O sărut.

— Știi deja asta și trebuie să te pregătești pentru vremuri grele.

Se uită la mine.

— O să-ți spună că nu sunt bărbatul potrivit pentru tine și să nu te pripești. Nu o să te lase să te muți la Londra dacă le permiți, și atunci? O să trăiești nefericită în Notthingham, eu o să fiu la Londra și nu ne vom mai putea vedea.

Se uită în ochii mei, apoi dă hotărâtă din cap.

— Ai dreptate! Exact așa va fi.

Se întoarce și se uită prin parbriz, adâncită în gânduri, apoi întoarce iar capul spre mine.

— Preia tu conducerea!

Mă aplec și o sărut delicat, cu mâna pe coapsa ei. După ce se liniștește, ies din nou în trafic.

Exact asta am de gând să fac.

Sunt în barul hotelului și iau o gură de whisky. Îi aștept pe Wyatt și Anthony. Când ne-am întors aici, am dus-o pe Charlotte în cameră și i-am sunat ca să ne întâlnim aici, nu în apartament. Trebuie să vorbesc cu ei fără să audă Charlotte.

Formez numărul lui Seb cât aștept să vină.

— Bună!

Iau o gură din pahar.

— Frate, am nevoie de o mare favoare!

— Ce e? întreabă Seb.

— Poți să mergi dimineață la magazine să-mi cumperi o saltea mare, ortopedică, și s-o trimiți la mine acasă până mâine-seară?

— Ăăă, de ce?

— Pentru că Charlotte vine la mine mâine și eu am întâlniri toată ziua. Sunt îngropat în mizerii.

— De ce dracu' ai nevoie de o saltea nouă?

— Nu se poate ca Charlotte să doarmă pe salteaua aceea.

— De ce nu?

— Știi câte femei au fost în patul acela? întreb furios, încercând să nu ridic tonul.

— O, futu-i! se răstește el. Ești ridicol! Nu are de unde să știe.

— Da' știu eu! Am nevoie de o saltea nouă, la naiba! Nu accept să doarmă pe aceea.

— Ce dracu' se întâmplă cu tine?

— Nu știu! mă răstesc. Fă-o și gata!

— Ce-ar fi să pui o asistentă să facă prostiile astea pentru tine?

— O, da, ca și cum le-aș zice „Poți să-mi cumperi o saltea nouă pentru ca noua mea iubită să nu doarmă pe aia veche, mânjită de atâta sex?" Nu spui porcăriile astea asistentelor personale, Sebastian.

El râde.

— Spence, ești cel mai ridicol ticălos pe care îl cunosc!

Rânjesc când îl aud râzând.

— Nu-i așa?

— E ca în povestea aia, *Prințesa și bobul de mazăre*.

Dau ochii peste cap și iau o gură de whisky.

— Da, iar afurisitul de personaj malefic e pe cale să vină acasă. Paparazzii ne-au fotografiat împreună azi.

— Crezi că vine bătrânul acasă să-ți taie boașele?

— N-am nicio îndoială.

— Ha! Distracția e pe cale să înceapă! O să-mi iau popcorn.

— Mă ajuți mâine sau nu? îl întreb, oftând.

— De ce trebuie să fac eu treburile astea mizerabile când ai patru sute de angajați?

Zâmbesc larg.

— Avantajul de a fi prieten cu mine!

— Nu mă mai linguși, nemernicule!

Sorb din pahar.

— Ce-ai mai făcut în ultima vreme?

— Angela m-a sunat azi.

Închid ochii și mă ciupesc de nas.

— Nu! Scoate-ți porcăria aia din cap... imediat!

El râde.

— Știam că o să-ți placă vestea asta.

Angela e sora fostei lui soții. E văduvă cu doi copii, iar Seb are de ani de zile o slăbiciune pentru ea.

— Și ce voia? îl întreb.

— Să vadă ce fac.

Îmi dau ochii peste cap.

— Pun pariu! pufnesc. Sunt sigur că-i curge venin prin vene, la fel ca surorii ei. Probabil e trăsătură de familie, ca o chestie specifică vrăjitoarelor.

Seb râde din nou.

— Dumnezeule, dacă nu te omoară Prescott primul, sunt sigur că unul dintre colegii de celulă o să ți-o

tragă până mori după ce intri la pușcărie pentru asasinarea soției mele!

Plimb băutura prin gură, rânjind.

— Ar merita ca să te scap de femeia aia!

Seb oftează adânc.

— Deci, ce trebuie să cumpăr?

— Saltea ortopedică mare, cu topper. Vezi să fie hipoalergenică.

— OK, te sun de la magazin.

— Am niște clienți din China veniți în oraș, așa că o să fiu cu ei aproape toată ziua. Pot să ajung acasă la patru pentru livrare.

— N-am auzit niciodată ca un pat să fie livrat în aceeași zi în care îl cumperi.

— Poți să rezolvi sau nu? oftez, ținându-mă de frunte. Poate i-o tragi vânzătoarei în camera din spate, dacă e nevoie.

Seb chicotește.

— Unde ești? Se aude gălăgie.

— La barul de la hotel. Îi aștept pe bodyguarzii lui Charlotte. Vreau să vorbesc cu ei când ea nu e de față.

— De ce, ce s-a întâmplat?

— Vreau să știu de ce e atât de bine păzită.

— Da, eu și Masters vorbeam despre asta seara trecută. Credem că probabil s-a întâmplat ceva în trecut.

— Sunt de acord.

Oftez.

Scaunul de lângă mine se mișcă, iar Anthony și Wyatt se așază.

— Trebuie să închid, îi spun lui Seb.

Închid telefonul și mă întorc spre băieți.

— Ați luat filmul?

Anthony oftează adânc.

— Nu, erau doi fotografi cu camere. Dacă ne-ar fi prins că suntem violenți cu ei, ar fi surprins totul pe cameră.

— La naiba! oftez. Vreți ceva de băut?

— Nu, mulțumesc! spune Wyatt.

— S-a terminat programul. Ați terminat pe ziua de azi, îi îndemn.

Vreau să se simtă relaxați.

— OK, doar o bere. Să fie două Corona, răspunde Anthony.

— Ne aduceți două Corona și încă un whisky, vă rog? o întreb pe ospătăriță.

— Sigur!

Îmi zâmbește și pleacă să ia băuturile.

— Ei bine, încep cu un oftat, fotografiile acelea vor apărea peste câteva zile. Probabil le vând chiar acum celor care plătesc mai bine. Va trebui să-l sunați pe șeful vostru și să-i spuneți că eu și Charlotte am ieșit la o întâlnire, asta dacă vreți să mai aveți loc de muncă.

Anthony încuviințează cu o mișcare din cap.

— Așa se pare!

— De Edward mă ocup eu, le spun.

Wyatt rânjește.

— Edward Prescott nu e un om de care să te ocupi.

Ospătărița ne aduce băuturile.

— Mulțumim! murmură amândoi, apoi iau câte o gură.

Îmi frec barba de două zile.

— De ce sunteți atât de siguri că nu va fi de acord să fiu cu Charlotte? îi întreb.

Anthony ridică din umeri.

— Nimeni nu va fi vreodată destul de bun pentru ea, din punctul lui de vedere.

— Înțeleg și de ce, murmur pe înfundate. Mai ales eu.

Wyatt rânjește și ia o gură de bere.

— Spuneți-mi, de curiozitate, de ce e păzită atât de strașnic? îi întreb.

Cei doi schimbă o privire.

— N-am să-i spun nimic ei sau altcuiva, bineînțeles! Nu vreau să se sperie.

Iau o gură din pahar.

— Dar aș vrea să știu cu ce avem de-a face.

Se mai uită o dată unul la altul, iar Wyatt ridică din umeri.

— A mai fost o mașină implicată în accidentul în care a murit Francesca Prescott.

Mă încrunt.

— Mama ei?

— Da, dar nu s-a aflat niciodată cine conducea mașina aceea.

Rămân o clipă pe gânduri.

— Și Charlotte știe? Sunt siguri că cealaltă mașină era intenționat acolo?

— Nu, absolut deloc! Urmele de cauciucuri sugerează că a fost împinsă de pe carosabil de alt vehicul. Dar nu s-a aflat nimic despre șofer și nu au nicio dovadă că ar fi fost ceva necurat la mijloc, dar a fost de ajuns ca pe cei din familia Prescott să-i ia frica în ce privește siguranța lui Charlotte.

Anthony bea din bere.

— E adorată.

— De toți cei care o cunosc, subliniez eu.

Cei doi dau aprobator din cap.

— Și asta e tot? îi întreb. Aveți de lucru doar datorită acelui accident de mașină de acum cinci ani?

Ridic din umeri.

Anthony respiră adânc și se uită în ochii mei. Atunci îmi dau seama că e vorba de mai mult.

— Ce mai e? întreb pe un ton aspru.

— Lucrez pentru familia Prescott de zece ani, spune Anthony. Am luat parte la multe întâlniri și există multă dușmănie pentru cei din familia asta... multă.

— Mai exact?

— Când e vorba de afaceri, sunt nemiloși. Nimeni nu le stă în cale.

Mă încrunt.

— Doar Edward?

— Amândoi. Dacă cineva ar vrea să le facă rău, Charlotte e metoda cea mai sigură.

Ia o gură de bere.

— *Singura* metodă.

— Crezi că e în pericol? întreb și-l privesc în ochi. Adică, printre oamenii cu care i-ați văzut făcând afaceri, spuneți-mi sincer, Charlotte e o țintă?

— Una sigură, răspunde el sec. De ce crezi că are doi bodyguarzi cu ea în permanență? De ce crezi că ai ei o țin ascunsă pe domeniul lor, departe de paparazzi?

Răsuflu greoi, iar mintea mi-o ia la goană. Rămânem tăcuți, adânciți în gânduri.

— Puteți să ne faceți o favoare?

— Ce favoare? întreabă Anthony.

— Mai lăsați-ne câteva zile până le spuneți, dacă se poate. Am închiriat un apartament pentru voi în clădirea în care locuiesc eu. Charlotte va sta acolo cu mine de acum înainte.

Cei doi schimbă o privire, iar Wyatt rânjește.

— Chiar crezi că o vor lăsa să stea cu tine?

Mă uit în ochii lui.

— Nu vor avea naibii niciun cuvânt de spus!

Anthony ridică din sprâncene și soarbe din bere.

— Ce înseamnă privirea asta? îl întreb.

— Înseamnă că ar trebui să-ți păzești spatele, frate! Eu n-aș vrea să mă ia Edward Prescott la ochi.

— Nu mi-e frică de Edward. Charlotte e singura care contează pentru mine.

Mă ridic și scot portofelul, aruncând banii pe bar.

— Ne vedem mâine!

Traversez barul și ajung în hol. Scot telefonul și derulez prin contacte.

Alan Shapiro.

Îi formez numărul și dau din cap către o femeie care trece pe lângă mine.

— Bună, Spencer! răspunde Alan vesel.

— Bună! îl salut, zâmbind. Ce mai face avocatul meu preferat în după-amiaza asta?

— Bine, bine! N-am mai vorbit cu tine de multă vreme. Cu ce pot să te ajut?

— Am nevoie de un contract urgent.

— Sigur că da! Ce fel de contract?

Mă încrunt, neștiind cum să mă exprim.

— Am o iubită nouă și s-ar putea să ne mutăm împreună.

— O, OK! Ai nevoie de un acord de coabitare. Cât ești pregătit să-i oferi când vă despărțiți?

— Nu ne vom despărți și nu e pentru protecția mea. Ci pentru a ei.

Alan face o pauză.

— Nu înțeleg! Ce vrei să-i dai?

— Vreau un contact care să specifice că nu vreau banii ei dacă ne despărțim.

— Mă îndoiesc că are mai mulți bani decât tine! pufnește avocatul.

— Crede-mă, are!

— OK, deci vrei un contract în care scrie că ieșiți amândoi din relația asta fără implicații financiare. Cu ce ați venit, cu aia plecați.

— Da!

— Cum o cheamă?

— Charlotte Prescott.

Se face liniște la capătul firului.

— Mai ești acolo? întreb.

— E fiica lui Harold Prescott?

— Chiar ea.

— Futu-i!

Îl aud tastând și știu că îi caută pe Google averea estimată.

— Spence, ar fi bine să te asiguri! Nu fi prost și nu renunța la averea aia! Dacă te căsătorești cu ea, ai dreptul la bani.

— Nu-i vreau!

Îmi dau ochii peste cap și încep să mă înfurii.

— Scrie naibii contractul ăla, OK?

Alan respiră greoi.

— Dar mai gândește-te, OK?

— Nu! Poți să-mi faci contractul sau găsesc pe altcineva? Nu vreau niciun ban din averea ei nenorocită!

— Patru miliarde de lire, Spencer!

— Mă doare-n cur! Trimite-mi contractul cât mai repede posibil!

— Ești un idiot dacă semnezi chestia asta.

— Nu mă mai enerva! mârâi la el.

— Mă plătești să-ți dau sfaturi. Sfatul meu este să nu semnezi un acord de coabitare. Decât dacă îți cere ea s-o faci.

— La revedere, Alan! Te rog să-mi trimiți mâine contractul pe e-mail!

— Să nu spui că nu te-am avertizat! oftează avocatul.

Închid și bag nervos telefonul în buzunar. Fir-ar al dracului, de ce nu e Charlotte o orfană lefteră? Sentimentele mele pentru ea ar fi aceleași și n-ar mai trebui să mă confrunt cu toate porcăriile asociate cu numele ei de familie. Inspir adânc ca să mă calmez și iau liftul până la etajul și apartamentul ei. După ce intru și închid ușa după mine, mă simt deodată calm.

Sunt calmul și liniștea pe care le simt doar când sunt singur cu Charlotte.

Suntem doar eu și ea, iar restul tâmpeniilor sunt de cealaltă parte a ușii.

— Îngeraș? strig eu.

— Sus! îi aud vocea dulce din dormitor.

— Sper că ești goală!

Ea râde și știu că așa e. Zâmbesc și urc câte două trepte odată.

Intru în dormitor și o găsesc întinsă pe pat. Ies aburi din baie, ceea ce înseamnă că tocmai și-a făcut duș.

— Bună! îmi șoptește.

— Bună!

Simt cum sângele mi-o ia la vale.

— E totul în regulă?

— Acum, da.

— Acum?

— Acum, că sunt aici cu tine.

Ea zâmbește cald și întinde brațele spre mine. E în halat, întinsă pe spate, și se sprijină în perne. Mirosul săpunului ei plutește în aer.

— Ești goală în pat dintr-un motiv anume? o întreb.

Îmi zâmbește și se ridică în genunchi, apoi se târăște până la marginea patului. Mă aplec și o sărut. Are buzele mari și moi, și încep să mă părăsească toate gândurile coerente.

Nu pot gândi limpede când e goală lângă mine. Îmi pierd abilitatea de a judeca.

— Sunt goală pentru bărbatul meu.

Mă trage spre ea de pantalonii de la costum. O văd cum dă încet fermoarul în jos și-mi sărută penisul prin chiloți.

O privesc și-mi trec degetele prin părul ei. Înflorește sub ochii mei.

În fiecare zi, iese la iveală o nouă latură a sexualității ei. Devine puțin mai îndrăzneață, iar eu simt că mă îndrăgostesc și mai tare. Mă sărută prin boxerii negri. Îmi scot pantofii și împing pantalonii în jos. Ea își scoate halatul și stă în genunchi, apoi îmi scoate cămașa în timp ce îi zâmbesc. Sunt conștient că trebuie s-o las să preia conducerea atunci când vrea.

Încet, dar sigur, ajunge acolo – în momentul în care voi putea s-o posed așa cum vreau. A avut nevoie de o săptămână să se simtă bine goală în fața mea.

Mi-a fost greu să mă abțin, să mă gândesc mai întâi la nevoile ei, pentru că mi-e frică să nu o rănesc.

Îmi scoate cămașa peste umeri, apoi întinde mâinile spre chiloți și-i împinge în jos pe picioare. Îmi ia penisul în palmă, moment în care simt o vibrație adâncă în testicule. Pun mâna peste a ei ca s-o îndrum, mângâindu-mă încet în timp ce privește uimită. Lichidul preejaculator iese din vârf.

— Linge-mă, îngeraș! îi șoptesc și-i dau părul la o parte de pe frunte. Gustă-mă!

Ea zâmbește și se apleacă încet. Mă uit cum scoate limba și o întinde spre vârf. Mușchii de pe abdomenul meu se încleștează de plăcere.

De fiecare dată, de fiecare dată, la naiba, când sunt cu ea, trebuie să mă concentrez ca să nu-mi dau drumul prea repede!

E perfect!

Ceea ce e între noi e perfect!

Mă cuprinde cu gura și se uită la mine, apoi mă împinge în fundul gâtului.

Futu-i!

O privesc cu gura căscată. Ține ochii închiși.

Niciun bărbat nu a mai avut-o până la mine. Am avut bănuielile mele. Mi s-a părut că am simțit cum i se rupe himenul, dar am crezut că îmi doream eu să simt asta. Slavă Domnului că nu a fost așa!

E a mea. *Numai a mea.*

Ține ochii închiși în timp ce suge, iar eu îmi las capul pe spate. E atât de bine!

Trebuie să fie mai dur... mult mai dur! Pun mâna peste a ei în timp ce se mișcă odată cu buzele și mă mângâi cu mișcări mai energice.

— Așa! îi șoptesc ca să-i arăt.

Ea dă din cap și îmi urmează exemplul, făcându-mă să șuier de plăcere.

Ridic piciorul pe pat, lângă ea. E aproape insuportabil să o văd goală în timp ce o suge. O împing pe spate pe saltea și rămân în picioare.

— Desfă picioarele!

Zâmbește și își arcuiește spatele pe pat. Ochii îmi rătăcesc pe corpul ei, pe sânii mari și fermi, pe șoldurile ca de clepsidră și pe porțiunea mică de păr pubian deschis la

culoare și tuns perfect. Picioarele lungi și tonifiate stau desfăcute în fața mea. Dar privirea ei înfometată e cea care mă stârnește. *Mă vrea, vrea ceea ce-i pot oferi... doar eu. Nimeni altcineva nu a atins-o!*

E visul erotic al fiecărui bărbat.

Neputând să mă abțin, îmi iau penisul în palmă și încep să-l frec cu putere, în timp ce încleștez fălcile.

— Atinge-te! îi cer.

Face ochii mari în timp ce mișcările mele devin mai energice. Futu-i, vreau să-mi dau drumul! Vreau s-o fac uitându-mă la ea. Vreau să ejaculez cu ochii la ea... în ea.

Încordez umărul în timp ce strâng penisul ca într-o menghină, iar ea își arcuiește din nou spatele pe pat.

— Spence! mă roagă. Am nevoie de tine!

Iau lubrifiantul din dressing cât pot de repede, apoi îl întind pe degete și în carnea ei moale și udă. Aproape că pulsează între degetele mele.

— Ești al naibii de plăcută, îngeraș! îi șoptesc și mă aplec să-i cuprind sfârcul cu buzele.

Sug încet și tare, exact cum îi place.

— Grăbește-te! geme ea.

Zâmbesc. Disperarea asta e ceva nou pentru ea.

Îmi place!

— Trebuie să te încălzesc, iubito! îi șoptesc și-mi trec degetele prin labiile umflate și în jurul clitorisului.

— Nu, acum!

Nu o mai văd decât pe ea.

Îmi pun prezervativul, mă urc pe ea și-i desfac picioarele mai tare, până ating salteaua. Apoi mă poziționez la intrare.

— Fir-ar să fie, grăbește-te, Spencer! icnește, frustrată.

Chicotesc și-i ridic piciorul drept, așezându-i laba dreaptă pe pieptul meu. Face ochii mari.

— O să fie adânc, iubito! îi șoptesc. E OK?

Văd o scânteie în ochii ei înainte să o ascundă și să dea încetișor din cap.

Trec cu vârful înainte și înapoi printre labii, savurând felul în care geme de plăcere.

Nu o răni, nu o răni, nu o răni!

Aud în gând mantra mea obișnuită. Ori de câte ori facem sex, îmi repet lucrul ăsta. Nu vreau să-i fie vreodată teamă de mine. Împing o dată și scoate un strigăt în timp ce plăcerea usturătoare îmi cuprinde penisul.

Atât de udă! Și al dracului de strâmtă! Simt fiecare mușchi dinăuntrul ei cum se contractă și se unduiește în jurul meu.

A mea!

Ies și-i văd ochii dilatați. Mi se taie respirația de plăcere.

Al.

Dracului.

De.

Plăcut!

Îi pun mâinile pe umeri ca s-o țin pe loc, apoi mă sprijin în brațele întinse, ieșind și intrând din nou. Țin genunchii depărtați pentru o tracțiune mai bună.

Ea geme și-și pune mâinile pe fundul meu.

Repet mișcarea de câteva ori și, de îndată ce intrăm într-un ritm, începe să se zvârcolească sub mine.

— Spence! geme ea.

Strâng din dinți, încercând să mă abțin, să nu-mi dau drumul, dar e prea frumoasă.

Nu pot!

Patul începe să se lovească de perete cu putere. Îi ridic și celălalt picior pe piept și ne oprim brusc, în timp ce ochii ni se întâlnesc.

Mă privește și ridică mâna spre obrazul meu.

— Te iubesc! îmi șoptește.

Mi se duc ochii în fundul capului și mă sprijin în coate ca să o pot săruta. E un sărut blând, înfometat și prelung. Mâinile ei îmi urcă pe umeri, și își încolăcește picioarele pe talia mea.

Asta se întâmplă cu ea de fiecare dată.

Îmi ia mințile cu intimitatea asta pe care o emană. Și nu mă mai satur de ea.

Sunt dependent.

Începe să se zbată.

— Acum, Spencer!

Zâmbesc, știind că e prima dată când mă imploră să-i ofer un orgasm. Mă ridic și o pătrund adânc. Scoate un strigăt și o fac din nou, iar ea se contractă și se încordează sub mine. Penisul îmi zvâcnește și-mi dau drumul atât de violent, încât îmi las capul pe spate și gem zgomotos.

Dracu' să-l ia de prezervativ!

Și apoi ne sărutăm și suntem doar noi doi. Nimic nu mai contează pentru mine în afară de ea.

O strâng în brațe și zâmbesc.

— Ce e? rânjește ea.

— Începi să te pricepi tot mai bine.

— Am un profesor bun.

Chicotește și mă sărută din nou.

— Iubito, nici măcar n-am început!

Mă retrag și mă întind pe spate, trăgând-o spre mine. O sărut pe tâmplă în timp ce stăm îmbrățișați. Simt în piept cât de tare îi bate inima.

— Ce-mi gătești la cină, Jones?

Ridică ochii la mine.

Întind mâna și o mângâi pe fund.

— Orice livrează hotelul în cameră.

Stau la birou și mă uit la planurile din fața mea. E după-amiază târziu și am fost ocupat toată ziua cu întâlniri nesfârșite cu clienții.

Sună telefonul și văd numele lui Seb pe ecran.

— Bună!

Zâmbesc și mă sprijin de spătarul scaunului.

— Salteaua e în camera ta și o așteaptă pe prințesă. Nu are nicio pată de la sex... deocamdată.

Pufnesc în râs.

— Mersi, frate, îți rămân dator!

— Și e posibil să i-o fi tras vânzătoarei pentru livrare.

— Poftim?

Râde și știu că a fost o glumă.

— Unde e salteaua veche? îl întreb.

— Au luat-o cu ei. A luat foc de îndată ce a ieșit la soare.

Râd cu poftă.

— Nu mă îndoiesc!

Aud că se deschide ușa și, când mă întorc, o văd pe Sheridan că intră. Se întoarce și încuie ușa după ea.

Mă încrunt. Of, rahat!

— Trebuie să închid, îi spun lui Seb.

— Hei, știi când spuneam că m-a sunat Angela..., continuă el, ignorându-mă.

Sheridan se așază pe birou în fața mea. Se apleacă și mă sărută, dar mă retrag repede, clătinând capul de dezgust.

— Termină! îi șoptesc.

— Angela vrea să mă duc la ea în seara asta, continuă Seb.

Mă încrunt.

— Pentru ce?

Sheridan se așază în genunchi în fața scaunului, dar clatin din cap.

— Termină! îi repet.

— Vrea să vorbim despre ceva, zice Seb.

Sheridan pune mâna pe fermoarul pantalonilor mei și începe să tragă de el.

— Termină odată! mă răstesc și strâng repede picioarele.

— Poftim? întreabă Seb.

— Amice, trebuie să închid, îmi pare rău! mă răstesc. Se întâmplă niște chestii aici.

Sheridan mă apucă de penis prin pantaloni și mă mângâie. Îi dau peste mână.

— Te sun mai târziu! strig la telefon și închid. Ce dracu', Sheridan?

— O, scumpule! Nu te preface că nu-ți place când fac asta!

Telefonul meu vibrează și se aude vocea recepționerei.

— Domnule Jones?

O împing pe Sheridan la o parte.

— Oprește-te naibii, OK?

Ea lasă capul în jos și mă mușcă prin pantaloni.

— Ridică-te! mă răstesc la ea.

Apăs butonul de la interfon.

— Da? răspund.

— Edward Prescott vrea să vă vadă.

Fac ochii mari.

O, futu-i!

14

Spencer

AH, FIR-AR! CEL MAI NEPOTRIVIT MOMENT DIN LUME! Respir adânc... La naiba, ce-o fi vrând?

— Spune-i că-l primesc în câteva minute. Sunt cu o clientă, mă bâlbâi.

— OK!

Închid și mă ridic grăbit.

— Fir-ar al dracului, Sheridan!

O apuc de braț și o ridic de pe jos.

— Ce naiba faci?

Ea rânjește.

— Îmi satisfac bărbatul. Ce ți se pare că fac?

— Nu sunt bărbatul tău și nu trebuie să mai vii aici neanunțată și să mă atingi.

Ea își dă ochii peste cap.

— N-ai terminat cu prostia asta?

— Nu!

O prind de biceps.

— Ascultă naibii ce-ți spun! Chestia asta trebuie să înceteze.

O împing încet la distanță de mine.

— Te rog! îi spun.

Ea se uită în ochii mei și își dă seama că vorbesc serios. I se umplu ochii de lacrimi.

— Spence! îmi șoptește.

Oftez și simt o strângere de inimă.

— Shez... nu!

— Dar ai spus că vom fi împreună întotdeauna.

— Știu ce am spus.

— Te iubesc! șoptește printre lacrimi.

— Poftim? zic și mă încrunt.

Ce dracu'... *Doar nu a spus așa ceva!*

— Te iubesc de ani de zile, Spence!

Ridic din sprâncene.

— Și nu te-ai gândit să-mi spui mai înainte?

— Nu voiam să te pierd.

Ridică din umeri.

— Dar, dacă ești pregătit să te așezi la casa ta, mă mut aici și putem încerca să avem o relație. Poate așa vei avea casa de la țară și vreo patru copii... dar cu mine.

Las umerii în jos și îi dau părul după ureche.

— Nu e atât de ușor.

Ochii i se umezesc și mai tare și e cel mai oribil lucru pe care l-am văzut vreodată, la naiba! Sheridan e cea mai dură tipă pe care o cunosc.

— Te rog! murmură neajutorată.

Mi se strânge inima când o văd că mă imploră.

— Shez!

O strâng în brațe în timp ce i se rostogolesc lacrimile pe obraji.

— Nu fi supărată! îi spun și o sărut pe tâmplă. Nu suport să te văd așa.

— Atunci, dă-mi o șansă! Putem încerca. O să mă mut aici. Știi că pot să te fac fericit, Spence.

Mă uit la ușă. Edward e afară. Am uitat de el pentru o secundă.

— Sheridan, a venit următorul client, îi șoptesc panicat.

— Ne putem vedea diseară? mă roagă.

— Nu!

Chipul i se schimonosește.

— Zece ani împreună și nici măcar nu vrei să luăm cina și să discutăm?

Futu-i, ce ticălos egoist sunt!

— Mâine-seară, îi șoptesc. Ne vedem mâine-seară!

În clipa asta, vreau doar să plece de aici. O să mă ocup mâine de ea.

Zâmbește, împăcată pe moment.

— OK!

Se apleacă și mă sărută ușor pe buze în timp ce-și trece degetele prin țepii din barba mea.

— Te sun mâine?

Futu-i, de ce nu e nimic ușor?

— Sigur! Acum trebuie să ajung la următoarea întâlnire. Adună-te, arăți îngrozitor!

— Atunci, nu mă mai supăra!

Pufnește în timp ce merge la baie.

Mă ciupesc de nas de frustrare. Iisuse Hristoase, cum naiba reușesc să intru în asemenea încurcături? Răsuflu adânc în timp ce ea se spală pe față și-și reface machiajul.

— Nu vrei să te grăbești? mă răstesc.

— Termină! mă mustră ea. O să fiu gata de plecare când o să fiu gata și nicio secundă mai devreme.

Reapare în taiorul business aranjat la loc și zâmbesc când o văd.

— E mai bine!

Îmi zâmbește sfioasă.

— Ce-ai făcut din mine, Spencer Jones?

Mă întristez. O iubesc pe Shez, dar nu așa cum o iubesc pe Charlotte. Nu știu cum să îndrept lucrurile cu ea.

Zece ani înseamnă mult timp.

— Ne vedem mâine-seară?

Îmi zâmbește, optimistă.

Dau aprobator din cap.

— Da, vorbim mâine!

Mă sărută blând pe buze, iar eu o iau în brațe și o strâng la piept. Există o familiaritate în atingerea ei care mă liniștește. Abătut, închid ochii, fiindcă știu că e ultima noastră îmbrățișare. De parcă ar simți-o și ea, mă strânge mai tare și rămânem îmbrățișați încă un moment. Mă retrag și îi cuprind fața în palme, trecându-mi degetul mare peste buza ei de jos.

— Știi că țin la tine, nu-i așa? îi șoptesc.

Ochii ei se umplu din nou de lacrimi.

— Dar nu mă iubești?

— Scumpo, nu...

Oftez.

Se retrage din brațele mele și se uită o clipă în pământ, apoi se stăpânește. O văd cum se transformă din nou în femeia puternică pe care o cunoaște toată lumea. Își ia poșeta și se îndreaptă spre ușă.

— Vorbim mâine! strig după ea.

Fără să mai spună nimic, pleacă și ușa se închide după ea. Știu că nu trebuie să-mi fac griji că va spune ceva cuiva sau că va părea supărată când trece pe la recepție. Ar prefera să moară decât să-și arate slăbiciunea. Nu-mi place că și-a deschis inima după zece ani, iar eu am dat-o afară.

Ce nemernic!

Îmi apăs ochii cu degetele și fac câțiva pași prin birou, încercând să mă calmez.

Futu-i, Edward e aici și Sheridan mă iubește!

Ce zi de rahat!

Intru în baie, mă spăl pe mâini și pe față, apoi mă așez la birou și mă pregătesc. Pe urmă, apăs pe butonul interfonului.

— Condu-l înăuntru pe următorul client, te rog!

Ușa se deschide și apare un bărbat în costum bleumarin. E înalt, brunet și arată bine. Nu mă așteptam deloc la imaginea asta. Credeam că o să fie blond, ca Charlotte. În fine, nu contează!

Mă ridic și-i întind mâna.

— Bună, eu sunt Spencer Jones!

El îmi strânge mâna. O strânge cu fermitate în timp ce mă privește în ochi.

— Domnule Jones! spune sec, cu un zâmbet forțat. Eu sunt Edward Prescott.

Arăt către birou.

— Te rog, ia loc!

Se așază, iar eu iau loc pe scaunul meu. Nu știu exact de ce a venit. I-am rugat pe bodyguarzi să nu-i spună încă nimic. Oare au apărut deja imaginile cu sărutul nostru? Nu... pentru că, dacă a venit atât de repede, înseamnă că a plecat din Vegas sau cine știe de unde încă de ieri. Zborul durează paisprezece ore. Am să păstrez tăcerea până aflu ce caută aici.

— Cu ce te pot ajuta? îl întreb calm.

— Știi cine sunt?

Mă uit în ochii lui.

— Ar trebui?

Ridică dintr-o sprânceană, se sprijină de spătar și se așază picior peste picior. Are un aer aparte, deși nu-mi dau exact ce anume este diferit la el.

E arogant sau îndreptățit? Sau poate doar greșit înțeles.

— Am aflat că te-ai întâlnit cu sora mea de curând, spune el.

— Iar sora ta e...? întreb, intrând în joc.

— Charlotte Prescott.

Zâmbesc.

— Da, e adevărat!

Ne fixăm cu privirea.

— Unde v-ați întâlnit? mă întreabă aspru.

— Îmi pare rău, dar de ce îmi pui întrebări despre Charlotte? îl întrerup.

Rânjește.

— Hai să nu mai pierdem vremea și să trecem direct la subiect, bine? Am motive să cred că-i dai târcoale surorii mele.

Pufnesc în râs.

— Nu știu cu ce fel de câini ești tu obișnuit, dar te asigur că eu nu dau târcoale.

— Prietenul meu, Alexander York, are altă părere. I-ai sărutat mâna și nu ți-ai luat ochii de la ea toată seara la balul caritabil care a avut loc recent.

Aha, e aici pentru că Alex i-a spus despre noi! Oare ce altceva mai știe?

— Dacă aș fi în locul tău, n-aș folosi numele lui Alexander York și n-aș recunoaște că suntem prieteni.

Se uită urât la mine.

— Cred că știm amândoi ce fel de caracter are, adaug. O observație din partea lui nu înseamnă mare lucru.

Ridică o sprânceană ca o provocare tacită.

— Ce-ar fi să-mi explici tu?

— York e un șarpe și nu suntem în relații bune.

Mă ridic de pe scaun și mă duc la fereastră, apoi bag mâinile în buzunar înainte să mă întorc spre el.

— Dar știai asta deja, nu-i așa?

— Pe mine nu mă preocupă Alexander, domnule Jones.

— Te rog, spune-mi Spencer!

— Spencer!

Dă scurt din cap.

— Dar ce anume te preocupă? îl întreb. De ce ai venit?

— Charlotte.

Ridic dintr-o sprânceană.

— Și de ce te preocupă?

— Nu e genul de femeie cu care tu ești... *obișnuit.*

Zâmbesc.

— Asta ți-a spus York? A, ți-a zis că sunt un afemeiat scandalos și că sora ta nu e în siguranță în preajma mea, nu-i așa?

Ne uităm chiorâș unul la altul pentru o secundă.

— Ai luat legătura cu ea de când v-ați cunoscut? mă întreabă cu îndrăzneală.

Zâmbesc. Ce tupeu are!

— Uite ce e, domnule Prescott!

Respir adânc.

— Dacă ar fi să iau legătura cu Charlotte în orice moment, nu e treaba ta, ci doar a mea și a ei.

— Pe naiba nu e treaba mea!

Sare de pe scaun și se apropie de mine.

— E treaba mea să o protejez de bărbați ca tine.

— Credeam că treaba ta, ca frate, e să o iubești.

Ridică bărbia sfidător, neimpresionat de acuzația ascunsă la care am făcut aluzie.

— O protejez de orice. Iar nemernicii josnici ca tine sunt doar un anumit tip de amenințare.

— Asta crezi că sunt?

Tipul face un pas și ajungem față în față.

— Stai departe de sora mea, domnule Jones!

Mă uit la el încruntat.

— Sau ce?

— Sau o să ai de-a face cu mine!

— Chiar crezi că ai putea să mă ții departe de ea, dacă ea e cea pe care o vreau cu adevărat?

— Este?

Rânjesc.

— N-am să discut cu tine despre intențiile mele, dar am să-ți spun că o subestimezi foarte mult. E inteligentă și destul de mare încât să ia propriile decizii.

— Nu e obișnuită cu bărbați ca tine.

— Și cu ce fel de bărbat ai prefera să se întâlnească? îi răspund. Poate cu Alexander York? întreb, rânjind. Sunt destul de sigur că i-ar plăcea să facă parte din familia Prescott.

Se schimbă la față, dar se stăpânește repede.

— Nu fi ridicol, e prieten cu ea!

— Dar el știe asta? îl întreb, ridicând dintr-o sprânceană. L-ai văzut cu ea?

Cea mai bună apărare este atacul. O să-i abat suspiciunile de la mine.

— Poate ar trebui să o întrebi pe Charlotte despre Charlotte și să nu mai tragi concluzii ridicole. Chiar ai venit cu mașina de la Manchester la Londra, doar ca să mă vezi?

I se citește satisfacția pe față și îmi dau seama că tocmai s-a convins că nu știu nimic despre familia lui. Dacă aș fi cunoscut-o pe Charlotte mai bine – ceea ce nu e nevoie să știe că e adevărat... nu încă –, aș ști că nu locuiesc în Manchester sau de unde a venit, de la mii de kilometri distanță.

— Eram în oraș cu afaceri, minte el.

— Ei bine, mi-a făcut plăcere să te cunosc, domnule Prescott!

Mă privește în ochi și ne fixăm încruntați.

— Nu vreau să mai avem conversația asta și altă dată. Stai departe de Charlotte! E clar?

Zâmbesc larg. Mi-ar plăcea să-i arunc în față chiar acum tot adevărul fiindcă e un ticălos înfumurat, dar n-am să fac asta. De dragul lui Charlotte. Edward nu o respectă, dar eu o respect.

— Poate că data viitoare când ne vom întâlni vei fi puțin mai manierat, domnule Prescott! e singurul răspuns pe care i-l dau. Sau măcar să ai habar despre ce vorbești. N-am timp pentru presupunerile tale copilărești și negândite. Sunt un om foarte ocupat.

Furia îi scapără în ochi și pășește în față până ajunge la câțiva centimetri de mine.

— Nu-mi place de tine.

Ne privim în ochi.

— Nici nu-i nevoie! rânjesc eu. Acum, ieși afară!

Stăm nas în nas, iar furia clocotește între noi. În cele din urmă, se întoarce și iese fără să mai spună nimic. Ușa se închide, iar eu respir adânc și mă așez pe scaun.

Fir-ar al naibii, începe Al Treilea Război Mondial!

Charlotte

Împing căruciorul greu de corespondență prin birou.

— Lottie! strigă Scott și se lasă pe spate în scaun.

— Da?

Scott e un bărbat glumeț de la etajul al șaselea. E arătos și foarte, foarte distractiv.

— Rămâne valabil pentru diseară? mă tachinează, mișcând din sprâncene.

Îi întind teancul de plicuri pentru departamentul lui.

— Nu, nu rămâne valabil pentru diseară. Îți spun același lucru în fiecare zi.

Se strâmbă și ridică fața spre cer.

— O, hai, habar n-ai ce pierzi! Sunt visul oricărei femei, să știi!

Chicotesc și împing căruciorul mai departe.

— Sună-mă! strigă el cu voce subțire.

Merg mai departe, zâmbind și împărțind corespondența. Cine ar fi crezut că slujba asta de rahat o să mă facă fericită? Mă uit în față și o văd pe Sarah învârtindu-se pe un scaun în timp ce stă de vorbă cu trei fete. Se uită la mine.

— Să știi că e greu căruciorul ăsta! pufnesc.

Ea încheie discuția și țopăie spre mine.

— O, încercam doar să aflu bârfele! Se pare că Tiffany s-a despărțit de Zane pentru că l-a prins făcând sex cu Brittany de la etajul al doilea. O făceau în mașina ei, în parcarea de la subsol.

Mă strâmb.

— O, nasol!

— Dar se pare că Tiffany i-a făcut o felație lui Darren cu o seară înainte în mașina lui, când a condus-o acasă, așa că de-asta i-a tras-o Zane lui Brittany. Ca să se răzbune.

Rămân cu gura căscată.

— Cine ți-a spus?

— Darren i-a spus lui Paul, Paul mi-a zis mie, iar eu le-am povestit lor.

— Doamne, ce mizerabil! Ce fel de femeie face felații altora când are un iubit?

— Știu!

Preia căruciorul de la mine.

— Ți-am zis, locul ăsta e Orașul Sculelor Tari și toate femeile sunt pe cont propriu. Nu se pot abține!

Merg alături de ea, chicotind.

— Tu i-ai făcut vreodată o felație unui tip de pe aici?

— Da! încuviințează Sarah. Anul trecut, la petrecerea de Crăciun, am făcut-o în trei într-un birou de la etajul al unsprezecelea.

Casc gura la ea.

— Sarah! icnesc. Ce naiba!

— Știu, nu-i așa? zice ea și ridică din umeri. Cea mai ciudată noapte din viața mea! A fost ca în zona crepusculară și de rahat.

— De ce? întreb încruntată.

M-am uitat la filmulețe pe YouPorn și nu arată deloc de rahat.

— Drăcia dracului, se întâmplau prea multe, știi?! În clipa asta stăteam călare, apoi mi se băga o sculă pe gât în același timp. Pe urmă, celălalt tip mă învârtea și mă punea să stau în patru labe, în timp ce primul mă trăgea de păr ca să i-o sug *așa cum voia el.* Nu mă puteam concentra destul la o treabă ca s-o fac bine.

Izbucnesc în râs, imaginându-mi cum o întorceau pe toate părțile ca pe o păpușă de cârpe în timp ce ea se străduia să se concentreze.

— Sincer, partidele în trei sunt un fel de pentatlon olimpic, numai că toate probele se dau în același timp. E plăcut doar în teorie.

Își umflă obrajii cu aer și clatină din cap.

— Nu și în practică.

Îmi acoper fața cu mâinile și încep să râd. N-am să mă mai pot gândi niciodată la pentatloanele olimpice în același

fel. Îmi place fata asta, dar ceva mă întristează. O să-mi lipească după ce plec.

Oare ar putea să vină cu mine?

Bucură-te de fiecare zi atât cât poți!

Scot telefonul care sună în buzunar și văd numele lui Spence pe ecran.

— Trebuie să răspund, îi șoptesc lui Sarah.

— Sigur! îmi răspunde și împinge căruciorul mai departe.

— Îngeraș! toarce vocea lui gravă, iar un zâmbet larg îmi apare pe față.

Până și vocea lui mă face fericită.

— Ce faci? îl întreb visătoare.

— Mi-e dor de fata mea!

— Păi, ai s-o vezi peste – mă uit la ceas – aproximativ cinci ore.

— Număr minutele până atunci.

Aproape leșin. Cât e de superb!

— Te-am sunat să-ți dau adresa.

— O!

Strâng din umeri de bucurie.

— Exact, în seara asta dorm la tine acasă.

— Așa e, toarce el. La ce oră ajungi?

— Termin la cinci și mă întorc să-mi iau lucrurile, apoi vin.

— Ia-ți haine pentru câteva zile!

Zâmbesc.

— E o ședere prelungită?

— Mm, da! Să nu-ți faci duș înainte să vii.

— De ce nu? îl întreb, încruntată.

— Pentru că sunt încă cincisprezece minute în care nu pot să te văd. În plus, prefer să te spăl eu.

Inima îmi tresare în piept. Așa e, îi place să mă spele. Niciodată în viața mea nu m-am simțit atât de adorată.

— OK! șoptesc.

I-am spus de câteva ori că-l iubesc și încă nu mi-a răspuns la fel, nu de prima dată când ne certam din cauza lui Sheridan. Încerc să nu fiu disperată.

— La revedere, Spence! îi spun.

— De ce nu mi-ai spus „te iubesc"? mă întreabă.

Mă simt ușurată.

— Te iubesc! îi răspund, zâmbind.

Inspiră brusc.

— Și acum ziua mea e completă. Ne vedem diseară, îngeraș!

Închide, iar eu mă încrunt. Mă uit o secundă la telefonul din mâna mea. De ce observă când nu i-o spun, dar el nu mi-o spune mie niciodată?

Bărbații ăștia!

Ei bine, asta e, nici eu n-am s-o mai spun până nu o spune și el. Mă întorc în birou și, când o găsesc pe Sarah râzând în hohote cu un grup de fete, mă trezesc zâmbind larg. Cine s-a mai culcat cu cine?

Stau pe bancheta din spate a Mercedesului condus de Wyatt. Anthony e pe scaunul pasagerului, lângă el, și îi scrie lui Spencer ca să-i dea de știre că ajungem în câteva minute. Se pare că Spencer i-a sunat și le-a dat detalii despre locul unde vor rămâne peste noapte. Așa că și-au făcut și ei bagajele. Mi se pare ireal că are grijă de băieți de parcă ar fi angajații lui. Dacă e să fiu sinceră, pare să se gândească la bunăstarea lor mai mult decât a făcut-o Edward vreodată. De obicei, doar eu îmi fac griji pentru ei.

— Unde e, mai exact? întreb eu și întorc capul spre stradă.

— Chiar aici, după colț.

— Avem cheie?

— Spencer ne așteaptă în hol. Trebuie să ne conducă sus.

— OK!

Mă uit pe geam la străzile aglomerate în timp ce conducem mai departe. Mi se pare suprarealist că sunt cu el, că el e cu mine și că în urmă cu doar o lună eram complet singură și încă virgină. Câte lucruri s-au schimbat în decurs de o lună! În cele din urmă, ajungem în dreptul unei clădiri înalte și elegante.

— Aici e, spune Anthony în timp ce oprim.

Uau, ce frumos arată!

Wyatt parchează mașina, iar Spencer iese prin ușile mari și duble. Se luminează la față când mă vede. Trebuie să mă abțin să nu alerg spre el și să mă arunc în brațele lui.

— Bună, îngeraș! mă salută, zâmbind.

— Bună! zâmbesc și eu.

Urăsc că nu pot încă să-l ating în public.

— Salut, băieți! le spune paznicilor în timp ce-mi ia geanta.

— Salut, Spencer! răspund ei și merg după noi.

Intrăm în zona de recepție îmbrăcată în marmură, unde se află un portar și doi ușieri, apoi ne îndreptăm spre lift. Ușa se închide, iar Spencer mă ia imediat de mână și zâmbește. Stă cu ochii fixați asupra ușii închise.

Îmi place că simte mereu nevoia să mă atingă.

Ușile se deschid la etajul al doilea, iar el iese hotărât.

— Pe aici!

Mergem pe coridor până când Spencer se oprește și deschide o ușă, apoi îi întinde cheile lui Wyatt.

— Acesta e apartamentul vostru. Are trei dormitoare și tot ce aveți nevoie cât sunteți aici. L-am subînchiriat. Îi

aparține unui angajat al altui proprietar, dar acesta e plecat din țară pentru câteva luni, le explică Spencer.

Wyatt și Anthony intră și privesc în jur.

— E drăguț! spun eu, zâmbind.

Băieții zâmbesc, aparent impresionați de noua lor locuință.

— Totul rămâne ca și până acum. După ce eu și Charlotte ne retragem, sunteți în afara programului, dar rămâneți cu ea când iese din casă, vă rog!

— Desigur! răspunde Anthony.

— Vreți să urcați și să-mi verificați apartamentul? îi întreabă el.

— Te rog! zice Wyatt.

Spencer mă ia iar de mână și se întoarce pe coridor până la liftul care încă așteaptă. Urcăm în liniște până la etajul al cincisprezecelea.

Ajungem în dreptul unor uși duble mari și negre. Spencer trece cartela prin încuietoare și ușile se deschid. Când îmi arată camera, mi se oprește inima în gât.

Doamne sfinte!

Mă uit la un mezanin care se înalță deasupra spațiului principal și zâmbesc în sinea mea.

Camera în care mă aflu are podele lustruite de ciment, cu un tavan frumos din lemn deschis la culoare. Arată ca o casă modernă dintr-o revistă de decorațiuni interioare. Poate ca o cabană din Aspen.

— Asta e casa ta? îl întreb.

Îmi face cu ochiul.

Wyatt și Anthony se uită în jur, apoi unul la altul și iar la Spencer, părând șocați.

— Ce e? rânjește Spencer. Nu la asta vă așteptați?

— Și tu ești bogat? se încruntă Wyatt.

Spencer rânjește.

— Mă descurc destul de bine.

Îmi muşc buza de jos ca să-mi ascund zâmbetul prostesc.

Spencer trece prin apartament.

— Haideţi să vă fac turul!

Întinde mâna şi trece pe lângă noi.

— Asta e bucătăria!

Arată apoi către bucătăria cu aparatură din oţel inoxidabil, cu o insulă imensă din lemn în mijloc. Pe urmă, arată către peretele de sticlă.

— Londra, evident!

Ne uităm pe fereastră şi vedem panorama extinsă a Londrei în faţa noastră.

Wyatt îşi dă ochii peste cap, de parcă nu e deloc impresionat.

Spencer chicoteşte.

— Îmi place să mă laud cu casa asta, trebuie să recunosc!

— Nici nu era clar! bombăne Wyatt sec în timp ce eu şi Anthony pufnim în râs.

— Aici e sufrageria!

Camera are în mijloc o masă mare, rustică, ovală, la care pot sta zece persoane. Scaunele tapiţate sunt diferite şi par că se potrivesc, dar nu prea.

— Camera de zi!

E o zonă de living imensă, cu canapele moi din piele ciocolatie şi un şemineu mare pe gaz în mijloc.

Uau!

— Aici e dormitorul pentru oaspeţi.

Arată cu mâna spre uşă şi traversăm holul, dar mă opresc în loc.

— O, Doamne! icnesc.

Întregul hol e acoperit cu rafturi negre, încărcate de mii de cărţi. E mult mai lat decât un hol obişnuit şi seamănă

cu o bibliotecă. Are chiar și grilaje cu scară mobilă, ca să ajungi la rafturile de sus.

— Tu *chiar* citești? îl întreb uimită.

Rânjește peste umăr, apoi mă ia de mână și mă conduce.

— Ți-am spus că da. Eu nu mint, lady Charlotte! mă tachinează. Aici e biroul meu.

Continuă turul, iar eu mă uit înăuntru și văd un birou cu o masă mare de mahon care dă spre ușă și un scaun de piele neagră, cu spătar înalt.

— Spălătoria, sala de forță! zice el și arată către încăperile pe lângă care trecem.

Arunc o privire și văd o cameră mare, cu o bandă de alergat, un aparat de tras la rame și greutăți. Pe perete e montat un televizor.

Abia reușesc să-mi șterg de pe față zâmbetul caraghios. Și mie mi se părea frumoasă camera mea de hotel!

Nu e cu nimic mai bună decât locul ăsta!

— La etaj!

Spencer arată cu mâna spre etaj în timp ce o face pe ghidul. Toți trei ridicăm ochii spre scara care coboară din tavan. Balustrada e doar o foaie de sticlă.

— Ce frumoasă e casa, Spence! îi spun.

El zâmbește mândru și privește în jur.

— Și mie îmi place!

Îl urmăm pe scări.

— Dormitoare de oaspeți, băi, iar în capăt e dormitorul meu.

Ajungem la dormitor și zâmbesc atât de larg, încât aproape că mi se despică fața în două. E un dormitor imens, alb, cu materiale diferite. Văd un pat mare, acoperit de așternuturi albe, niște fotolii albe și un tablou în cărbune. Podelele sunt din parchet cu trei straturi.

Băieții trec pe lângă el și deschid ușile dressingului, apoi intră în baie și mă lasă să-l iau de talie pe Spencer și să-i zâmbesc.

— Îmi place casa ta! îi surâd.

Mă sărută încet.

— Mie îmi placi tu!

Cu coada ochiului, îl văd pe Wyatt cum își dă ochii peste cap la Anthony și pufnesc în râs. Ce-or fi crezând despre noi?

— Puteți ieși și singuri, băieți. Nu mai avem nevoie de voi în seara asta.

— OK! zice Anthony, apoi dispar amândoi. Ne vedem dimineață!

— Mulțumesc! strigă Spencer.

Mi-ar plăcea să fiu o muscă pe perete și să aud ce spun când sunt singuri.

— În sfârșit, doar noi!

Spencer îmi zâmbește și mă sărută ușor. Buzele lui zăbovesc pe buzele mele, iar limba lui îmi pătrunde în gura deschisă cu doza perfectă de forță.

E dominant, grijuliu... Bărbatul ăsta e al naibii de sexy!

— Ei bine, domnule Jones! încep eu, aruncând o privire prin cameră. Nu mă așteptam la asta.

— La ce?

— La o casă care seamănă cu un pictorial pentru *Vogue*. Ești plin de surprize.

— Proiectez zgârie-nori, așa că la ce te așteptai?

Ridic din umeri.

— Nu știu!

— Eu am proiectat clădirea asta.

Fac ochii mari.

— Serios?

— Da, iar apartamentul ăsta era menit să fie al meu.

Își trece mâinile peste fundul meu.

— La fel ca tine!

Mă încrunt, derutată.

— Erai menită să fii a mea, Charlotte!

Îl sărut, chicotind, și-l împing spre pat, dar mă oprește.

— Încă nu! Sunt mort de foame, femeie!

— Îmi strici cheful! Ce mâncăm?

— Azi trișez. Am rugat menajera să ia niște mâncare indiană. E în frigider.

— Sună perfect!

Mă conduce pe scări la parter și spre bucătărie, unde mă așază pe un scaun în dreptul insulei.

— Alb sau roșu? mă întreabă.

— Alb, te rog!

Îl privesc cum toarnă vinul și îmi întinde paharul. Ciocnim și ne zâmbim ca niște aiuriți.

— Îmi place că ești aici! îmi spune.

— Îmi place să fiu aici!

Întind mâna și-l trag spre mine. Ne sărutăm și închid ochii ca să mă bucur de fiecare secundă. Sunt cu adevărat jalnică în preajma lui.

El pune capăt sărutului.

— Nu-mi mai distrage atenția, că o să leșin din lipsă de hrană! Și nu mă mai săruta dacă nu ai un defibrilator la îndemână!

Chicotesc.

— Ce teatral ești tot timpul!

Scoate mâncarea indiană din frigider și ia câteva tigăi.

— De ce nu le pui la microunde? întreb.

— Cred că glumești. Ai mâncat vreodată mâncare indiană încălzită în felul acela? zice și se încruntă el.

— De multe ori!

— Și eu, care credeam că ești educată!

Chicotesc cu paharul de vin la gură și mă uit cum toarnă mâncarea în trei tigăi.

— Te-ai gândit unde o să locuiești când te muți la Londra? mă întreabă.

Ridic din umeri.

— Nu prea. Dar cred că va trebui să mă gândesc în curând.

Îl privesc o secundă.

— Ce idei ai?

El amestecă în continuare.

— Am câteva.

Ia o gură de vin.

— Acel Spencer Jones din mine vrea să-ți iei un apartament bestial și să-l decorezi după pofta inimii. Să ai propriile lucruri și să poți veni și pleca atunci când dorești.

Zâmbesc și aștept să continue.

— Vrea să-ți câștigi independența și să-ți trăiești viața fără îngrădirile impuse de familia ta.

Se gândește o clipă.

— Adică, așa ar trebui. Asta ar trebui să faci. E cea mai rezonabilă variantă.

E clar că se gândește la altceva.

— Dar tu ce vrei? îl întreb.

Se uită în ochii mei.

— Asta vrea Spencer Jones să fac, îi spun. Dar tu ce vrei? îl întreb iar. Băiețelul egoist din tine... el ce vrea?

— Ei bine...

Face o pauză și se uită în ochii mei, hotărându-se dacă să-mi spună sau nu!

— Băiețelul egoist din mine nu suportă gândul că va petrece fie și o singură noapte fără tine și vrea să te muți aici.

15

Charlotte

POFTIM?

— Adică...

Ridică din umeri, aparent stânjenit de reacția mea șocată.

— Numai dacă vrei, iar eu aș înțelege dacă nu ai fi de acord.

Vorbește mult prea repede, poticnindu-se în cuvinte în timp ce încearcă să-și revină.

Zâmbesc și-l privesc tăcută.

El amestecă mai departe în tigăi și clatină din cap, dus pe gânduri.

— A fost...

I se frânge vocea.

— A fost o idee proastă; uită că am spus aș ceva!

— Spence?

Continuă să amestece, cu capul în jos, fiindcă nu se poate uita la mine.

Cobor de pe scaun și mă opresc în fața lui, luându-l cu brațul de gât.

— Spence?

Mă privește în ochi.

— Ce-ar fi să vedem cum merge între noi?

Îi apare o cută pe frunte.

— Ce înseamnă asta?

— Înseamnă că suntem împreună de cinci minute și cred că ar trebui să nu ne mai mișcăm atât de repede.

— Nu-ți place cum merg lucrurile între noi?

Îl sărut blând.

— Îmi place, dar nu suntem într-o cursă.

El mă strânge în brațe.

— Dar am senzația că suntem.

Mă retrag și-l privesc în față.

— De ce?

Ridică din umeri.

— Mă aștept să se întâmple ceva și să se ducă naibii totul!

— Spence! șoptesc. Nu se va întâmpla nimic.

— Totul e nou pentru mine, îngeraș. Toate astea! îmi spune, ridicând din umeri. Să mă simt...

Chicotesc.

— Crezi că e nou pentru tine? Încearcă să te pui în locul meu pentru o secundă. Trebuie să mă obișnuiesc cu sexul, cu faptul că mă îndrăgostesc, precum și cu fosta ta iubită care îți strecoară chei în buzunar.

Rânjește și se desprinde din brațele mele.

— O, am văzut-o azi!

Îmi cade fața.

— Ai văzut-o azi?

— Da!

Se întoarce la tigaia în care amestecă mâncarea indiană, dar alege să nu elaboreze.

— Și? insist, încruntată.

— E o poveste lungă.

— Am timp.

Împarte mâncarea pe farfurii și le așază pe blat în fața noastră. Reumple paharele cu vin, iar eu pot doar să-l... privesc.

Se așază și începe să mănânce, de parcă nu are nicio grijă.

— Spencer! Ai de gând să-mi spui ce s-a întâmplat sau nu?

Răsuflă adânc.

— A fost o zi de coșmar!

— De ce ești mereu atât de teatral?

Chicotește.

— Nu, pe bune, azi a fost o zi de coșmar!

Ia o înghițitură de mâncare.

— Adică, la propriu!

Gust și eu din mâncare.

— De ce?

— Păi, a venit Sheridan și mi-a spus că mă iubește.

Casc gura de uimire.

Nu spune nimic, nu spune nimic!

— Vrea să se mute aici și să aibă o relație cu mine.

— Parcă spuneai că doar făceați sex și atât.

Ridică din umeri.

— Și eu credeam la fel. M-a năucit complet.

— Și tu ce i-ai spus?

— Am spus că nu, între noi nu a fost niciodată așa.

Mestecă nonșalant, de parcă are discuții de genul ăsta în fiecare zi.

— Și i-ai spus că ești cu mine? îl întreb.

Naiba s-o ia pe târfa asta vicleană!

— Știe că sunt îndrăgostit de tine. I-am spus.

— I-ai spus că mă iubeşti? Exact aşa i-ai spus?

— Cred că aşa, zice el, ridicând din umeri. În fine, ştie.

— Cum se face că ei îi spui că mă iubeşti, dar mie nu-mi spui? îl întreb.

Mă priveşte în ochi.

— Serios? Asta e tot ce ai reţinut din ce-am zis eu?

Ridic din sprâncene. Hm, atitudinea lui nesuferită mă calcă pe nervi în seara asta.

— În fine, deci mă ocupam de plânsul şi prostiile ei.

— Cum te ocupai de ea? îl întreb încruntată. Explică-mi ce înseamnă că te *ocupai de ea*.

Îşi dă ochii peste cap.

— O îmbrăţişam.

Îi văd cu ochii minţii într-o îmbrăţişare pătimaşă în timp ce el o consolează.

— Ai sărutat-o?

— Nu, nu am sărutat-o. Mă laşi naibii să-ţi povestesc?

Îmi înfig mâncare în gură cu forţa. Trebuie s-o fac? *Urăsc povestea asta nenorocită!*

— În fine, ea plângea şi mă ruga să avem doi copii şi o casă la ţară.

Începe să mă înfurii. Glumea cumva?

— Ţi-a cerut să-i faci doi copii? mă răstesc.

— Pentru că asta are impresia că-mi doresc de la tine.

Mă uit lung la el.

— Şi asta îţi doreşti?

— Cum adică?

— Asta vrei? Doi copii şi o casă la ţară?

Ridică din umeri.

— Nu ştiu, mă faci să mă gândesc la tot felul de nebunii la care nu m-am mai gândit niciodată. Tocmai ţi-am

cerut să te muți cu mine și m-ai răsplătit trântindu-mă la pământ, nu-i așa?

— Nu te-am trântit la pământ, îi spun, zâmbind. Mai degrabă, am tras cu praștia în tine.

Își dă ochii peste cap.

— Oricum i-ai spune, n-ai zis da. Deci, Sheridan era în biroul meu și plângea, pe urmă recepționera mă sună să-mi spună că a venit Edward Prescott să mă vadă.

Fac ochii mari.

— Poftim?

— Da!

— Ce naiba?

Ridică mâinile în aer.

— Iar eu aveam o fostă iubită care plângea în biroul meu, la naiba! Și fratele țăcănit al noii iubite aștepta în anticameră să mă omoare.

— Parcă spuneai că nu era iubita ta.

— Iar reții doar ce e inutil din propoziția aia! zice, dându-și ochii peste cap. Partea pe care trebuia s-o reții era „gata să mă omoare".

Rânjesc.

— Ce idiot ești!

Îmi face cu ochiul și ia o înghițitură cu furculița.

— Și ce s-a întâmplat pe urmă?

— Am scăpat de Sheridan și am vorbit cu Edward.

— Și...?

— Nimic deosebit. Prostul de Alexander York i-a zis că-ți dau târcoale.

— Că-mi dai târcoale? zic și mă încrunt. Ce nepoliticos!

— Chiar îmi venea să-i spun ce bună ești la gust! Știi... ca să-l enervez mai tare.

— Spencer! îl dojenesc, zâmbind. Acum tu ești nepoliticos. Lasă glumele și spune-mi ce naiba s-a întâmplat!

— Nimic, doar m-a avertizat să stau departe de tine. I-am zis că nu e treaba lui. El a spus că nu-i place de mine, iar eu l-am dat afară din birou.

Mă uit la el în timp ce creierul mi se scurtcircuitează.

Îmi face din nou cu ochiul, ca un băiețel obraznic.

— Spune-mi că glumești!

— Nu! Exact așa s-a întâmplat.

— L-ai dat afară? icnesc.

— Mi-a zis că nu-i place de mine.

— Ai... fi putut măcar să *încerci* să te porți frumos cu el! mă bâlbâi.

— Nu-i tolerez prostiile, Charlotte! Nu vine nimeni în biroul meu cu pretenții fără să-l dau afară.

— Dar Sheridan asta face, i-o întorc.

Își dă ochii peste cap.

— Nu începe cu prostiile astea!

— Să nu încep? mă răstesc. O, nici măcar n-am început! Cum s-a terminat? Care e ultimul lucru pe care i l-ai spus ei?

— I-am spus că o să iau cina cu ea mâine-seară ca să discutăm.

— *Poftim?*

Ridică nonșalant din umeri.

— Măcar atât puteam să fac. N-am să stau mult. Cel mult câteva ore.

— Nu!

Întoarce ochii spre mine.

— Cum adică „nu"?

— Adică nu! Nu te duci!

Se încruntă.

Întind furculița spre el.

— Dacă îți imaginezi cumva că o să stau acasă în timp ce tu ieși cu fosta ta parteneră de sex, ei bine, înseamnă că habar n-ai de nimic.

Se uită lung la mine.

— N-am experiență, Spencer, dar nu sunt naibii proastă!

— E doar o prietenă.

— Care vrea să aibă doi copii cu tine și o casă la țară.

Mă ridic și golesc farfuria la coș cu mișcări energice.

— O să vină acolo și o să vrea să v-o trageți încă o dată, de adio, pe urmă o să vă reluați rutina de a vă culca împreună pe la spatele meu.

— Poftim?

Se ridică indignat.

— Nu ți-aș face așa ceva!

— Dar ea ar face-o, la dracu', iar eu n-am să-i dau ocazia!

— De când ai început să înjuri în halul ăsta?

— De când târfele nenorocite mă calcă pe nervi! urlu la el.

— Nu vorbi așa despre ea!

— Dacă i se potrivește...

Urc nervoasă la etaj.

— Nici măcar nu o cunoști! strigă după mine.

Mă întorc și cobor scările în grabă.

— O, dar tu o cunoști! Chiar foarte bine. Nu-i așa, Spencer?

Mijește ochii și-și pune mâinile în șolduri.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Vreau să spun că, dacă vrei să ai o relație cu mine, o să rupi orice legătură cu ea imediat. Altfel...

— Altfel ce? îmi răspunde.

— Altfel plec și n-ai decât să te culci cu ea oricând vrei.

— Nu vreau să mă culc cu ea. Și nu mai fi așa o scorpie nenorocită!

— Scorpie nenorocită? strig la el. Nici n-ai văzut cât de scorpie pot să fiu!

— Ba cred că tocmai am văzut! urlă el. Se vede din cosmos cât de scorpie ești. NASA te urmărește cu camera pentru scorpii chiar în clipa asta.

Ne uităm chiorâș unul la altul.

— O să fac un duș până te decizi pe care din noi o vrei, mârâi sarcastic.

Își dă capul pe spate, dezgustat.

— Și tu crezi că eu sunt ăla teatral! zice, plescăind din limbă. Tu meriți un nenorocit de Oscar pentru prestația asta!

— Dacă nu sunt eu, Spencer, atunci ieși afară! îi spun. Du-te și stai în altă parte în seara asta!

Își pune mâinile în șolduri.

— E casa mea. Nu poți să mă dai afară din casa mea.

— Tocmai am făcut-o, și știi ce? Chiar mă *mut* aici!

— Poate acum nu mai vreau să te muți.

— Ghinion! urlu în timp ce urc scările. N-ai nicium cuvânt de spus în asta!

— Și crezi că eu sunt nebun, la naiba! strigă după mine. Tu auzi ce spui, Charlotte? Nu vrei să te muți cu mine decât după ce vrea alta! îmi spune, râzând sarcastic.

— Nu ieși nicăieri cu ea! strig de sus.

Intru în dormitorul lui și trântesc ușa. Simt adrenalina cum îmi străbate tot corpul.

Calmează-te, calmează-te, calmează-te!

Scutur mâinile și încerc să scap de o parte din energia negativă. Sunt extrem de furioasă în clipa asta! Intru în baie

și inspir adânc. Pornesc apa fierbinte la duș și începe să curgă într-un jet puternic.

Nu am reacționat bine, dar, sincer, la ce se aștepta? Mă uit în jur după un prosop, dar nu găsesc niciunul. Nu văd nici suporturi pentru prosoape și nici vreun prosop împăturit pe undeva. Mă duc în capul scărilor.

— Unde-s prosoapele?

— În dulapul cu lenjerii. Unde credeai?

— Ești un prost! Și cea mai proastă gazdă din lume!

— Credeam că acum locuiești aici, la naiba! Asta înseamnă că tu ești gazda.

— Ai noroc că e un bloc cu apartament, altfel de îngropam sub el!

Îl aud râzând în hohote de uimire și mă întorc valvârtej pe hol.

Nici măcar nu glumeam, probabil chiar asta aș face!

După douăzeci de minute, stau sub apa fierbinte, simțind cum furia se scurge din mine odată cu apa.

Măcar mi-a spus că Sheridan a fost azi la el. Presupun că nu a încercat să se ascundă.

Oare am reacționat exagerat?

El intră în baie o secundă mai târziu și-mi zâmbește în colțul gurii. Nu pot să nu-i zâmbesc și eu. Se așază pe marginea căzii și mă privește.

— Îmi pare rău că am țipat la tine! îi spun cu un oftat.

El răsuflă adânc.

— Îmi pare rău că te-am făcut scorpie!

Rânjesc și iau săpunul.

— Ce faci? se încruntă el.

— Mă spăl. Ce ți se pare că fac?

— Ți-am zis că voiam să fac eu chestia asta.

— Păi, nu faci o treabă prea bună, nu-i așa?

Fac ochii mari.

El chicotește.

— Iisuse Hristoase, unde-i Charlotte cea dulce și timidă pe care am cunoscut-o?

— Sinceră să fiu, nu știu. Ce naiba ai făcut din mine, Spencer Jones?

Se ridică și începe să-și descheie cămașa.

— Nu te deranja să-ți scoți cămașa până nu decizi ce faci mâine-seară.

Se încruntă.

— Vorbesc serios, Spence! Nu vreau să te vezi cu ea.

— Îngeraș! oftează el. I-am dat cuvântul meu, iar eu mă țin de cuvânt. Dacă fac o promisiune cuiva, o țin.

— Iar mie mi-ai promis că avem o relație monogamă și că încercăm s-o facem să meargă. Să te întâlnești cu fosta nu prea se încadrează în asta, Spencer.

Mă uit în ochii lui.

— Te rog, încearcă să vezi lucrurile și din punctul meu de vedere. Dacă eu aș avea un fost iubit, ai vrea să vină la biroul meu și să-l consolez după despărțire, apoi să-mi fac planuri să mă întâlnesc seara cu el?

Se apropie de marginea dușului și mă privește o clipă. Îmi mângâie obrazul cu mâna, apoi îmi cuprinde sânul în palmă, dus pe gânduri. Își trece degetul mare peste sfârcul care se întărește la atingerea lui.

— Nu, n-aș vrea.

Mă ridic pe vârfuri și-l sărut. Îmi lipesc fața udă de a lui, iar mâna lui mare îmi coboară pe fund.

— Ține-ți promisiunea pe care mi-ai făcut-o, Spence! îi șoptesc. Nu contează de câte ori te întâlnești cu ea, nu va fi

deloc mai ușor. Dimpotrivă. Va fi mai greu și o să sfârșești ori în pat cu ea, ori într-o ceartă monstruoasă. Știi că între voi nu există cale de mijloc.

Lasă ochii în pământ.

— Doar că mă simt prost, știi?

Zâmbesc blând.

— Știu!

Încep să-i deschei cămașa.

— Pentru că ești un om bun.

— Nu știam că asta simte.

Oftează.

Îi împing cămașa peste umăr, iar el o lasă să cadă pe jos.

— Normal că asta simte. Presupun că toate femeile pe care le întâlnești se îndrăgostesc nebunește de tine.

— Nu pot să comentez.

Afișează cel mai grozav zâmbet ghiduș și ridică din umeri.

— Știu că nu-ți plac lăudăroșii.

Chicotește.

— Dar noroc că-mi plac proștii, nu?

— Dacă nu vrei să mă întâlnesc cu ea, atunci nu o voi face.

— Nu vreau.

Răsuflă greoi.

— OK!

Îl trag sub duș și mă cuprinde cu brațele mari. Își lipește buzele de ale mele și își strecoară încet limba în gura mea deschisă. E mult mai înalt decât mine, iar silueta lui masivă ocupă tot spațiul.

Zâmbește în timp ce mă sărută.

— Ce e?

— Știi că am inventat toată povestea asta ca să te conving să te muți cu mine, nu?

— Habar n-ai să minți!

— Iar tu habar n-ai să găsești prosoape!

Râd în hohote.

— N-ai găsit o replică mai bună?

— Nu, deocamdată.

Mă apucă de fund și-mi depărtează fesele. Își coboară gura deschisă pe gâtul meu și-i simt erecția mare pe abdomen.

Și iată!

Momentul perfect în care Spencer Jones își pierde controlul și revine la instinctele firești, primare. Când corpul lui are nevoie de orgasm și o să-l obțină fie că vreau să i-l ofer, fie că nu! Trece de la bărbatul dulce și adorabil pe care îl cunosc la prădătorul înfometat care trebuie să și-o tragă.

Există mereu o înțepătură, un indiciu subtil că a ajuns la limită. În unele zile își dă drumul mai repede decât în altele, dar e mereu acolo. Sunt dependentă de bărbatul ăsta al meu și de ceea ce mă face să simt.

Iese din duș și dispare în dormitor, dar reapare câteva clipe mai târziu în timp ce desface ambalajul unui prezervativ. Mă uit uimită cum și-l pune. Nu contează de câte ori îl văd făcând același lucru, pentru că mă fascinează mereu.

Când ridică ochii la mine, văd foamea din ei și mi se răsucește stomacul de emoție.

Și apoi sare pe mine. Mă împinge la perete în timp ce-și apasă gura pe a mea. Îmi ține obrazul cu mâna în poziția în care mă vrea și-și freacă penisul rigid de șoldul meu.

— Trebuie să ne-o tragem, îngeraș!

— Da! scâncesc în timp ce-l sărut.

Mă ridică și-mi încolăcește picioarele pe mijlocul lui. Corpul lui pietros mă țintuiește la perete. Mă sărută lent și adânc și-și strecoară penisul în erecție printre labiile ude și umflate.

— O vrei?

— Hm!

Mă țin de umerii lui să mă echilibrez. Limba îi pătrunde din nou printre buzele mele deschise, iar el ia de la mine tot ce-și dorește. Chiar crede că mai pot lega două vorbe când mă aduce în starea asta?

Cu ambele mâini, mă coboară cu putere și simt întinderea familiară în timp ce corpul lui mă domină.

Închid ochii și scot un scâncet.

Îmi zâmbește amenințător și se mișcă încet înăuntrul meu.

— Îți place așa?

— Doamne, da!

Mă ridică și mă trântește din nou, lăsându-mă fără aer în plămâni.

Dau capul pe spate, sprijinindu-l de perete, iar el intră în ritm. Camera e caldă și aburită. Apa îi cade peste față, dar aș putea să iau foc văzând felul în care se uită la mine. Se mișcă mai repede și mai adânc, concentrat la ceea ce face. Se uită drept în față în timp ce trupurile ni se lovesc unul de altul.

— Al. Dracului. De. Bine! reușește să spună.

Corpul meu intră în convulsii, iar el o ia ca pe un semn că poate să mi-o tragă în forță. În timp ce țin mâinile pe umerii lui, împinge în mine iar și iar. Fața mi se schimonosește și strig când orgasmul mă lovește ca un marfar și-mi taie respirația.

Mă ridică și mă coboară de pe penisul lui mare ca pe o pană.

— O, așa! Încleștează vaginul ăla frumos pentru mine, iubito! Vreau să-l simt!

Zbang!

Zbang!

Zbang!

— Încleștează-te! mârâie el.

Atât de adânc... prea adânc!

— Charlotte, dă-mi-o naibii odată!

Mă schimonosesc la față, încercând să țin pasul cu el. E ca un animal când ajunge în acest punct. Singurul lucru la care se gândește este orgasmul de care corpul lui are nevoie.

Încep să mă lovesc cu capul de perete când își pierde controlul cu desăvârșire, iar sunetul pielii pe piele e asurzitor.

— Da, futu-i! strigă el și se înfige adânc.

Tot corpul îi zvâcnește în față și simt spasmul grăitor al penisului în timp ce ejaculează puternic în mine.

Îmi aud pulsul în urechi.

Și apoi mă sărută, un sărut blând și tandru, care îmi amintește că bărbatul meu delicat s-a întors. Îmi zâmbește în timp ce corpul lui mă ține încă țintuită la perete. Simt cum i se zbate inima în piept și mă ține strâns în brațe, iar eu îmi sprijin capul pe gâtul lui.

Asta e. Asta am căutat atâta vreme.

Rămâne încă înăuntrul meu. Zâmbesc în curbura gâtului său și-mi țin picioarele pe mijlocul lui.

— Parcă mă spălai! îi spun, gâfâind.

— Hm!

Mă sărută din nou.

— M-am gândit că ar trebui să te murdăresc mai întâi. Aici e o spălătorie de mașini de lux.

Chicotesc în timp ce încă ne sărutăm.

— Tocmai m-ai făcut mașină?

— E posibil!

Zâmbește și se retrage, lăsându-mă încet pe podea.

— Dar încă nu ești destul de murdară.

Își scoate prezervativul cu scârbă.

— Urăsc porcăriile astea!

Pufnește și-l aruncă în coșul de lângă duș. Ne ținem în brațe sub apa fierbinte. E liniște în baie și nu se aude decât sunetul dușului. Simt că încep să mă relaxez.

— Ce-ai de gând să faci în legătură cu seara de mâine? îl întreb.

— Presupun că am să o sun când ies de aici.

Mă uit în ochii lui.

— Poți să asculți, dacă vrei.

— Nu! Nu e nevoie să ascult.

Îmi zâmbește și-mi prinde părul în coc în creștetul capului.

— Știi, ești sexy când te înfurii!

— Poți să-mi dai și în scris, te rog?

Chicotește și ia săpunul să mă spele.

— Cu excepția amenințărilor cu moartea și tot restul.

— Nu a fost o amenințare cu moartea, îi răspund. Doar cu îngroparea. E o mare diferență.

Își strecoară mâna plină de săpun între picioarele mele.

— Poate ar trebui să dorm cu un ochi deschis, Prescott?

Râd în hohote.

— Dat fiind că azi l-ai dat afară din birou pe fratele meu, poate așa ar trebui să faci.

E târziu și sunt singură în pat. Îl aud pe Spencer jos, vorbind la telefon…

Cu ea.

Vorbește la telefon de patruzeci de minute și pare să asculte foarte mult. E clar că ea are multe de spus.

Monstrul geloziei din mine spumegă și vrea să dea buzna acolo ca să-l oblige să închidă, dar femeia din mine o compătimește. Nu-mi imaginez cum ar fi dacă mi-ar spune că

s-a îndrăgostit de altcineva. Pe de altă parte, nu-mi imaginez nici că aș putea să mă culc cu el fără obligații timp de zece ani. A avut parte de același Spencer pe care îl am eu?

Sau era diferit cu ea?

Cum s-au întâlnit la început? A fost mereu vorba de sex? Mintea mea o ia razna când mi-l imaginez mergând la hotel ori de câte ori se întâlnea cu ea.

Aveau o rutină?

Se urcau direct în pat să și-o tragă? Sau petreceau timpul împreună, cum facem noi? Lau cina, vorbeau, râdeau?

Închid ochii, scârbită de mine însămi.

Încetează! El pune capăt acelei relații.

Dar mintea mi-o ia la goană. Când făceau sex, era mai bine decât cu mine? Ea făcea lucruri pe care eu nu le cunosc... Anal, de pildă?

Mi se răsucește stomacul când mi-l imaginez făcând sex cu ea. Mă întreb dacă se sărută în timpul sexului, cum facem noi.

Se uita la ea după aceea așa cum se uită la mine?

Îmi amintesc de ea la hotel, în dimineața aceea – ea și taiorul ei business, cu silueta aceea mortală. Era încrezătoare în toate privințele, exact opusul meu.

Închid ochii când simt gustul grețos de fiere în gură.

Nu suport gândul că ar fi cu ea... că ar atinge-o.

Aud că ridică vocea și țâșnesc în fund. Ce spune? Cobor și ies pe furiș din dormitor, merg pe hol și mă așez pe treapta de sus. E în sufragerie și nu mă vede din poziția lui. Din fericire, habar nu are că îl aud.

— Pentru că are dreptate! se răstește el. Știm amândoi că are dreptate. Dacă ne întâlnim, ori ne certăm îngrozitor, ori ajungem în pat. Așa suntem noi.

Mi se strânge inima.

— Dar nu vreau să ajungem în pat, Sheridan! Ascultă-mă naibii! Încep să mă fac vânăt la față!

El ascultă o clipă.

— Nu, nu asta vreau.

Ascultă iar.

— Nu! Uite ce e, nu ajungem nicăieri. Nu vrei să mă asculți, la naiba! Îmi schimb numărul de telefon și îi spun recepționerei că nu mai ai voie să vii în biroul meu neanunțată.

Mai ascultă puțin.

— Pentru că te-ai așezat naibii în genunchi sub biroul meu azi! se răstește. Nu poți să mă atingi! Te-am rugat de mai multe ori să încetezi și nu vrei, așa că e evident că nu putem fi doar prieteni!

Ce naiba?! S-a așezat în genunchi sub biroul lui? I-a făcut sex oral?

O, Doamne, ce naiba s-a întâmplat azi în biroul lui?

Dacă nu i-ar fi întrerupt Edward?

Inima începe să-mi bată cu putere.

— Fir-ar să fie, încetează! strigă el.

Îmi dau seama din tonul vocii că începe să se înfurie.

— Nu, tu să mă asculți! Să nu te apropii de Charlotte, altfel o să-mi dai socoteală!

Ea spune ceva, iar el se oprește.

— Mă face fericit, Sheridan. Mereu ai spus că vrei să fiu fericit.

Ascultă din nou.

— E o mare diferență între cele două și, în plus, ai uitat naibii că ai un iubit?

Are un iubit. Ce dracu'?

— Nu-mi pasă că ai o relație deschisă cu el. Nu! Nu vreau să o termini cu el. Pentru prima dată în viață, nu vreau

să am o relație deschisă. O vreau pe Charlotte doar pentru mine și nu-mi imaginez ceva mai urât decât să mă culc cu altcineva în afară de ea. Nu-mi mai place cum îmi plăcea înainte de ea.

Zâmbesc în sinea mea.

— Să nu îndrăznești s-o întorci împotriva mea! șoptește mânios, încercând să nu vorbească tare. Te blochez, iar dacă îndrăznești să te apropii de Charlotte, o să dai de dracu'!

Aud o bufnitură; se pare că a aruncat telefonul prin cameră.

Rahat!

Mă ridic și alerg înapoi în pat, unde mă bag sub cuverturi.

După un moment scurt de tăcere, aud cum își toarnă gheață din congelator în pahar.

Stau pe întuneric, cuprinsă de furie... Cum dracu' îndrăznește?

Se duce la biroul lui, se pune în genunchi când el i-a spus că e îndrăgostit de altcineva și acum pare să-l fi amenințat că va veni după mine.

Și ce să-mi spună?

Ei bine, va avea o surpriză dacă își imaginează că îi accept prostiile!

Am așteptat multă vreme ca Spencer să mă găsească și nu-l dau pe tavă unei femei care și-o trage cum respiră.

Te aștept, Sheridan!

N-ai decât să mă ataci!

Suflu în ceașca de cafea în timp ce stau la insula din bucătărie. E șapte dimineața și sunt pregătită mai devreme de o zi de muncă.

Spencer a venit în pat foarte târziu aseară. Eram pe jumătate adormită când a făcut-o, iar ultima dată când m-am uitat la ceas era 3.00 dimineața.

Ce-a făcut la parter?

A sunat-o din nou? A avut îndoieli?

Mintea mi-o ia la goană, dar nu vreau să cad în capcana incertitudinii. Mă rog, măcar încerc să nu o fac!

Nu sunt convinsă de povestea asta cu dragostea. E ca și cum ți-ai oferi inima unei persoane și speri să nu ți-o frângă.

O parte din mine o compătimește pe Sheridan. Îmi imaginez cum se simte acum, că l-a pierdut. Dar o parte din mine e îngrozită că într-o bună zi am să aflu același lucru pe pielea mea. Respir adânc și mă uit pe fereastră, spre oraș.

Nu mai gândi așa! E distructiv pentru amândoi.

Nimeni nu are nevoie de o iubită nesigură.

— Bună dimineața, îngeraș!

Mă întorc și-l văd în bucătărie, în costumul specific unui director executiv. Azi poartă unul bleumarin, cu o cămașă albă și o cravată cu imprimeu. Și-a spălat părul auriu și s-a bărbierit. Spencer emană opulență... mult mai mult ca mine.

Ceasul scump, pantofii, înfățișarea ridicol de atrăgătoare... e pachetul complet și delicios! Avertismentul Larei încă mă bântuie. E o suferință într-un costum elegant.

Ochii lui mari și albaștri îi întâlnesc pe ai mei și mă sărută ușor.

— Mi-ai lipsit când m-am trezit fără tine! îmi spune, zâmbind.

— Bună dimineața, domnule Spencer!

Zâmbesc și îl iau în brațe. Limba îi alunecă încet printre buzele mele și le suge cu o presiune perfectă.

Mă sărută într-un fel atât de...

Mă privește din cap până-n picioare..

— Arăți al naibii de delicios azi, îngeraș!

Mă silesc să zâmbesc.

— Mersi!

Port o fustă gri strâmtă, care îmi ajunge sub genunchi, și o bluză albă de mătase cu un sacou gri asortat. E un taior business... așa cum știu că-i place.

Încercază!

La naiba, urăsc nesiguranțele astea prostești! Eu nu sunt deloc așa!

Coboară din nou ochii la picioarele mele, apoi urcă spre șolduri. Focul din privirea lui îmi arde pielea și își aranjează penisul în pantaloni.

— La ce oră ai venit la culcare? îl întreb.

Își umezește buzele și își coboară privirea spre sânii mei, după care, fascinat, ia unul în palmă.

— Târziu.

Mă uit în ochii lui.

— A decurs bine discuția la telefon?

Buzele lui îmi ating gâtul și-mi prinde bărbia cu mâna. Mă mușcă și simt că mi se face pielea de găină pe spate.

— Da! murmură pe pielea mea.

— Și ce-a spus?

Mă mușcă de baza gâtului, apoi îmi pune mâna pe fund și mă lipește de erecția lui.

— Spencer!

Doamne, bărbatul ăsta e un animal! Numai la sex se gândește?

— Hm, de ce vorbim despre Sheridan?

Mă sărută din nou.

— Vreau să vorbim doar despre tine în taiorul ăsta al naibii de delicios.

— Pentru că vreau să știu ce a spus.

Se dă înapoi, iar corpul meu deja protestează.

— Era supărată și turuia.

— Ce înseamnă asta?

— Vrea să vă întâlniți.

Îl privesc în ochi.

— De ce?

— Pentru că vrea să te intimideze și să te facă să te simți nesigură.

Mă prinde din nou de talie și mă trage spre el.

Prea târziu, a făcut deja toate astea!

— V-ați certat?

Mă încrunt, în timp ce el începe să-mi descheie nasturii unul câte unul.

— Puțin.

— Ai sunat-o din nou? De-asta ai venit târziu la culcare?

— Nu!

Se concentrează pe nasturii mei.

— Am mai rămas pentru că eram furios și nu voiam să mă vezi așa.

Îi trag fața spre mine.

— Nu vreau să-ți ascunzi sentimentele față de mine.

I se întunecă privirea și își strecoară mâna pe sub poalele fustei, pe care mi-o ridică peste șolduri.

— Vrei să știi ce sentimente am acum?

Mă urcă pe blat și-mi scoate pantofii cu toc.

Dau din cap, deși este deja destul de clar.

Mă sărută apăsat și suge, dominator, apoi mă întinde pe spate pe blat. Mă privește în ochi în timp ce-mi dă chiloții la o parte și-mi strecoară două degete groase în vagin.

— O!

Închid ochii fără să vreau.

Pompează puternic cu degetele și-mi ridică picioarele până mă sprijin cu tălpile de pieptul lui. Mă penetrează adânc și agresiv, fixându-mă cu ochii întunecați.

— Vrei să știi ce simt acum? îmi șoptește în timp ce mă atinge tot mai energic.

Corpul mi se deplasează pe blat din pricina forței mișcărilor.

— Simt că nu te pot lăsa să pleci la serviciu arătând așa fără să-ți satisfac sexul ăsta frumos!

Îmi tresaltă stomacul.

Doamne, ce pervers e!

— Ești o fată foarte flămândă! îi șoptesc. Înfometată!

Excitat, își arcuiește buzele, iar degetele lui mă lucrează atât de tare, încât usturimea mă face să mă strâmb.

Își trage fermoarul, lasă pantalonii și chiloții să cadă, apoi îmi dă chiloții într-o parte. Pe urmă, îmi ridică picioarele pe umerii lui și mă pătrunde adânc.

Mărimea lui îmi ia corpul în stăpânire și îmi zboară din minte orice gând coerent. Excitația îi face ochii să strălucească amenințător.

— Da, futu-i! șuieră printre dinți.

Se retrage de tot, apoi își face penisul să se lovească de câteva ori de pubisul meu, după care intră din nou și repetă mișcarea delicioasă.

Corpul meu se contractă în jurul lui. Bărbatul ăsta e un zeu!

Adaugă o mișcare circulară adâncă care îmi face ochii să se ducă în fundul capului.

Iese de tot și îmi lovește din nou pubisul cu penisul. Când alunecă iar înăuntru, mă topesc. Oare cum arătăm? El, în costum și pregătit de serviciu, iar eu întinsă ca să-i ofer plăcere.

Pentru că asta e: e plăcerea lui, iar eu sunt femeia norocoasă care i-o poate oferi.

Spencer Jones ia de la mine ceea ce-i trebuie. Nu-i pasă de reguli. Când vrea un lucru, îl ia și gata!

E cea mai grozavă întâlnire la micul-dejun din lume!

În câteva clipe, mă face să-mi arcuiesc spatele în timp ce mi-o trage cu penisul lui gros și picurând. Zvâcnesc în față și-mi dau drumul *cu putere*. Mâine o să am câteva vânătăi pe spate de la blat, dar nu-mi pasă. Merită fiecare secundă de durere.

Își dă capul pe spate, geme și ejaculează adânc în mine. Închide ochii și se golește, apoi se oprește și gâfâie în timp ce mă privește.

Zâmbind, îmi linge glezna și o sărută tandru înainte să se retragă complet. Privirea îi coboară spre sexul meu și rânjește. Își strecoară din nou degetele în vaginul meu, apoi le scoate și le trece peste buza mea de jos.

Își linge buzele și zâmbește amenințător.

— Ce e? îl întreb, zâmbind.

— Arăți foarte bine cu picioarele desfăcute așa pentru că tocmai ți-am tras-o.

Îmi dă părul de pe frunte.

— Mai ales cu sperma mea pe buze.

— Ești un ticălos pervers, Spencer Jones.

El râde și își trage fermoarul la pantaloni cu o mișcare rapidă.

— Așa e, iar acum sunt un ticălos pervers satisfăcut.

Îl iau cu brațele pe după gât și ne sărutăm. Un sărut perfect, fără grabă.

— Aseară, când nu dormeam, am rezervat o ieșire în weekend pentru noi, îmi spune, cu ochii a mine.

— Da?

— Mergem în Grecia în weekendul ăsta, așa că trebuie să-ți iei liber luni.

Îmi pică fața.

— Grecia?

— Aham!

Mă lasă singură și își ia telefonul și servieta.

— Dar nu pot să-mi iau liber luni!

Mă încrunt și mă sprijin în coate.

— Trebuie!

Ochii lui îmi măsoară corpul de parcă e înfometat din nou.

— Ce e? rânjesc la el.

— Îmi fixam imaginea în minte. O să mă masturbez azi cu gândul la cât de sexy ești arătând așa.

— Spencer! icnesc. O să te masturbezi la serviciu?

— O să fiu în baia din biroul meu, evident.

Îmi face cu ochiul.

— Ești vedeta multor fantezii de la ora prânzului.

Râd în hohote și îmi acopăr ochii cu antebrațul.

— Ești un animal! pufnesc.

Mă sărută încet.

— De acord!

Se îndreaptă spre ușă.

— Ne vedem diseară, îngeraș!

Las capul pe spate și mă uit în tavan. Un zâmbet mare și prostesc mi se întinde pe față. Fir-ar să fie! M-am îndrăgostit de un obsedat sexual.

Și mă va duce în Grecia.

16

Spencer

INTRU ÎN RESTAURANT CU INIMA LA GÂT ȘI ÎI GĂSESC pe Masters și Seb la locul nostru obișnuit. Mă așez pe scaunul meu la masă.

— Bună!

Iau paharul de apă și-l golesc. Îl reumplu apoi și-l golesc din nou.

Masters și Seb se încruntă când se uită la mine și schimbă o privire între ei.

— Vă aduc o cafea? întreabă ospătărița.

— Vreau o bere. De fapt, nu, mai bine un whisky!

Îmi masez tâmplele.

— Cu gheață!

— Iisuse Hristoase! murmură Masters pe înfundate. Ce mai e acum?

Ospătărița pleacă spre bar, puțin perplexă.

— Ai fost la culcare? se încruntă Seb.

— Da, normal! mă răstesc.

— Știi că e șapte dimineața, nu?

— Da! Știu naibii ce oră e! strig la el. Am dat-o în bară.

— Cum așa? întreabă Masters derutat.

— Charlotte e gravidă.

— Poftim? icnesc amândoi și cască ochii la mine.

Îmi trec mâna peste față.

— O, Doamne, era sexy și tot tacâmul și aseară n-am văzut-o, din cauza nenorocitei de Sheridan. Acum o salutam și în secunda următoare i-o trăgeam cu degetele, cu picioarele pe umerii mei, iar un minut mai târziu i-am tras-o pe blatul din bucătărie. Am uitat complet de nenorocitul de prezervativ! răbufnesc.

Mă privesc amândoi îngroziți.

— Când s-a întâmplat asta? întreabă Seb.

— Acum douăzeci de minute.

Oftez și clatin abătut din cap.

— O, Doamne, ce prost ești! Deci nu e gravidă cu adevărat?

Masters își dă capul pe spate și râde în hohote, apoi își duce mâna la inimă, ușurat.

— Aproape m-ai păcălit!

— Păi, o să fie în curând. Nu e amuzant, Masters, ticălosule!

Îmi las capul în mâini.

— E tânără și nu a mai luat anticoncepționale.

Încerc să mă gândesc la o analogie.

— E ca un uter imens de aur care abia așteaptă să fie fertilizat.

Chicotesc amândoi.

Clatin din cap, scârbit.

— Seb, caută pe Google la ce vârstă sunt femeile cel mai fertile, șoptesc panicat.

Își scoate telefonul și îl consultă pe Dr. Google.

Ospătărița vine cu băutura și o pune pe masă.

— Mulțumesc! îi șoptesc și iau paharul cu mâna tremurând.

Masters mă privește cu o strâmbătură.

— Mai adu-i unul, te rog!

Ospătărița se încruntă și se uită la noi.

— E totul OK?

— Nu! răbufnesc. Am dat-o în bară, am dat-o complet în bară! Și totul mergea de minune!

Ea își ștuguie buzele, neștiind ce să spună.

— Mulțumesc, îi spune Seb, încercând să scape de ea.

Golesc paharul de whisky sub privirile lor.

— De ce ai făcut sex neprotejat?

Ridic din umeri.

— Nu știu. A fost atât de bine, încât am uitat complet că sunt doar un om cu lichide corporale superpotente.

— Morții mă-sii! bombăne Seb, nemulțumit. Am și eu nevoie de sex atât de grozav. Fac întruna întindere la încheietura mâinii. Cred că trebuie să încep să merg iar la Madison.

— A uitat și Charlotte? zice Masters, încruntat, ignorându-l pe Seb.

Ridic din umeri.

— Nu știu.

— Ți-a amintit?

— Nu!

— S-a speriat după aceea?

— Nu! zic eu, clătinând din cap.

— Fir-ar să fie! zice Masters și-și dă ochii peste cap. Parcă spuneai că e pură și inocentă. Cu siguranță s-a gândit la asta!

— Ah! exclam eu și îi arăt cu degetul. Dar nu e pură deloc, de fapt. E la fel de perversă ca mine și nici măcar nu știa, la naiba!

Îmi trec mâinile prin păr.

— În câteva luni, o să mă joace pe degete, ascultă la mine! Îi place la nebunie!

— Sau o să se legene ca Bree, cu o burtă imensă de gravidă! rânjește Masters.

Seb ne întrerupe cu rezultatele căutării.

— OK! Aici scrie că o femeie e cea mai fertilă la 24 de ani.

Casc ochii de groază.

— Charlotte are 25! icnesc eu.

— O, futu-i, te-ai ars!

Masters râde din nou.

— Dar care e problema? Parcă spuneai că e perfectă.

— Așa e!

— Deci..., se încruntă Seb. Masters are dreptate, care-i problema?

— Nu pot să am un copil. Abia acum am prima iubită. Deocamdată, nu pot să am nici măcar câine.

— Ai 37 de ani, Spence! zice Seb sec.

Las capul în mâini.

— E doar un număr nenorocit, OK? Și vezi că vorbești ca maică-mea!

— Când ar trebui să fie la menstruație? întreabă Masters.

— Nu știu.

— Când a avut ultima oară?

— Nu știu.

Mă uit la ei.

— Ar trebui să știu?

— Ăăă, da!

Se uită amândoi la mine de parcă sunt prost.

— Cu siguranță, ar trebui să știi.

Mă gândesc puțin.

— În mod sigur, nu a avut de când am început să facem sex.

Ridic din umeri.

— Atâta lucru știu sigur.

— Și cât a trecut?

— Hm!

Mă încrunt, încercând să-mi amintesc.

— Vreo trei săptămâni. Poate și mai mult.

— Ceea ce înseamnă că ar trebui să-i vină, zice Masters.

— A fost mai irascibilă în ultimele zile? întreabă Seb.

Fac ochii mari.

— Da!

Arăt cu degetul spre el.

— Al dracului de irascibilă, de fapt! M-a amenințat că mă îngroapă sub casă.

Izbucnesc amândoi în râs.

— Ești în siguranță! îmi spune Masters exact când sosește micul-dejun.

Îi mulțumim ospătăriței când ne așază farfuriile pe masă.

Încep să mă calmez puțin.

— Crezi că e OK?

— Știu că e, zice el și ia o înghițitură de mâncare. Hormonii transformă femeile în diavoli. Iar amenințările cu moartea fac parte din toată nebunia asta.

— Exact! bombăne Seb.

— Bine, bine! murmur pe înfundate și îmi trec mâna peste față. Ce dimineață nenorocită! pufnesc. Cea mai tare partidă de sex urmată de o criză în lift.

Încep amândoi să râdă.

— Abia după aceea ți-ai dat seama ce ai făcut?

— Nu! clatin din cap. Încep să dau rateuri, frate!

Seb chicotește.

— Ce bine că nu mai ești pe piață! Devii neglijent, Spence!

— Sau poate ești doar fericit! rânjește Masters în timp ce-și taie pâinea. Copiii cu femeia pe care o iubești sunt o binecuvântare.

Respir adânc, iar băutura începe să-mi încălzească sângele.

— Ce mai face Breezer? întreb.

— E imensă, zice Masters, zâmbind. Al naibii de frumoasă!

— Cât mai avem?

— Vreo câteva săptămâni.

— Să-i spui să-și țină picioarele încrucișate până mă întorc din weekend.

— De ce, unde te duci?

— În Grecia.

— Deci relația asta cu Charlotte merge foarte bine, spune Masters, zâmbind.

Ridic din umeri și mestec.

— Am rugat-o să se mute la mine.

Furculița lui Seb cade pe farfurie cu zgomot, și se uită amândoi la mine, șocați.

— Glumești acum? se încruntă Masters.

— Nu, de ce? îl întreb, surprins de reacția lor.

— O cunoști de șase săptămâni!

— Știu, iar în timpul ăsta scurt am devenit complet jalnic. Nu rezist nici măcar o noapte fără ea. Tâmpitul de frate-său a venit la mine la birou și m-a avertizat să stau departe de ea. Pe lângă asta, Sheridan m-a amenințat că anulează contractul cu mine dacă refuz să ne mai vedem.

— Poftim?

— Da, ascultați aici! Sheridan vine la mine când vorbeam la telefon... cu tine, Seb!

Iau o gură din pahar.

— Se așază în genunchi pe covor și încearcă să-mi facă sex oral în timp ce vorbeam la telefon.

Seb mestecă încruntat.

— Când naiba a fost asta?

— Deunăzi, când m-ai sunat să vorbim de saltea. Deci ea era în genunchi și mi-a spus că mă iubește. Pe urmă, începe să plângă și altele. Și toate astea se întâmplă în aceeași secundă în care recepționera mă sună să anunțe că Edward Prescott a venit să mă vadă.

Masters chicotește și se ciupește de nas.

— Numai tu, Spence! Ai cele mai grozave povești!

Dau ochii peste cap.

— Pe urmă, scap de Sheridan cu promisiunea că vom lua cina ca să discutăm despre relația noastră. Edward intră pe urmă în birou și-mi spune că nenorocitul de Alexander York toarnă minciuni că eu și Charlotte am fi împreună...

— Păi, e adevărat! mă întrerupe Seb. Deci, nu e o minciună.

— Și tu ce-ai făcut? se încruntă Masters.

— E al dracului de arogant! zic eu, clătinând din cap. Ne-am urât reciproc din prima secundă. În cele din urmă, l-am dat afară din birou.

— Iisuse Hristoase! intervine încruntat Masters. Nu faci așa ceva cu viitoarele rude, Spence!

— Da, păi, ce era să fac? Nu tolerez mizeriile astea arogante! Nu dă doi bani pe Charlotte, dar, din nefericire, eu dau.

Enervat, iau o mușcătură din micul-dejun.

— Știi ce mă enervează cel mai mult la cretinul ăla? A venit ieri cu avionul de la mama dracului și nici măcar nu a sunat-o pe Charlotte ca să vadă ce face.

Amândoi se încruntă.

— Îl doare în cur de bunăstarea sau de sentimentele ei. Nu-i pasă decât de el însuși!

Îmi mestec mâncarea, din ce în ce mai furios.

— Adică, cine naiba se crede?

Ridic mâna după încă un pahar.

Masters se uită la cele două pahare goale.

— Te duci la serviciu azi?

— Da!

— Și te duci beat? întreabă Seb cu grijă.

— Așa se pare!

— Dar de ce voia Charlotte să te îngroape?

— O!

Ridic mâinile în aer, dezgustat.

— Asta e cu totul altă poveste. Sheridan voia să iau cina cu ea ca să vorbim despre relația noastră. Am spus da doar ca să o dau afară din birou, pentru că Edward era în sala de așteptare. Aseară, i-am spus lui Charlotte și a făcut-o pe scorpia dementă cu mine, că de acum înainte e ea sau Sheridan.

Amândoi îmi zâmbesc.

— Nu e amuzant! Pe urmă, a trebuit să mă duc la Sheridan și să-i spun că nu ne mai putem vedea. Și atunci mi-a zis că, dacă nu vreau să o văd, cum mai putem lucra împreună? Poate trebuie să găsesc altă companie care produce oțel cu care să lucrez.

Prietenii mei se schimbă la față.

— Cât valorează pentru tine contractul cu ea?

Mă ciupesc de nas.

— Milioane, la dracu'! Dar nu-mi pasă, nu poate să mă șantajeze ca să fiu cu ea.

— Doamne! oftează Seb.

— În fine, asta a fost săptămâna mea, pe scurt.

Oftez.

— Pare al naibii de agitată! se strâmbă Seb.

Fac ochii mari când îmi amintesc că povestea nu s-a terminat.

— O, iar un paparazzo ne-a fotografiat pe mine și pe Charlotte împreună. Presupun că în curând o să apară fotografiile peste tot.

Masters pufnește în râs, iar Seb clatină din cap, năucit.

— Credeam că, dacă ai o iubită, o să se mai liniștească apele.

— Și eu la fel.

Pufnesc când primesc paharul de whisky.

— Și. Eu. La. Fel.

Charlotte

Beth îmi zâmbește.

— Povestește-mi tot!

Ne-am întâlnit azi să luăm prânzul. A fost la o conferință toată săptămâna, deși mi se pare că a trecut o lună. Am atâtea să-i spun!

— O, Beth, e...

Clatin din cap.

— Cuvintele nu sunt de ajuns ca să-l descriu.

— Iar începem! Cum a rămas cu faptul că te prefaci relaxată și nu te îndrăgostești de el?

— N-am putut să mă abțin.

Își soarbe băutura neimpresionată.

— Am avut discuția aceea.

— Ce discuție? mă întreabă încruntată.

— Vrea să avem o relație monogamă și...

— Poftim? mă întrerupe ea.

— Sincer îți spun, chiar e ceva special între noi. Și din partea lui la fel.

— Îh, OK, deci ți-a tras-o până te-a supus! Înțeleg.

Chicotesc.

— Ah, sexul! Cum de-am trăit până acum fără el?

Beth râde.

— Ți-am zis! Și arăți ridicol de fericită!

O iau de mână peste masă.

— Chiar sunt, Beth! Sunt foarte fericită!

— Bravo ție, Lottie Prescott!

Se uită în jur și-l vede pe Anthony, apoi își îndreaptă din nou atenția spre mine.

— Poți să-i dai lui Anthony numărul meu de telefon?

Mă uit în jur, iar Anthony întoarce capul, vinovat.

— S-a întâmplat ceva?

— Se uită la mine de parcă vrea să mă mănânce.

Mișc din buze ca să nu zâmbesc.

— Ar putea fi plăcut... nu-i așa?

— Da, futu-i! Dă-i numărul meu și zi-i așa: „Îți aranjez o întâlnire cu Beth, așa că acesta e numărul ei. Sun-o și o să ți-o tragă foarte tare!"

Încep să râd.

— *Nu* îi spun așa ceva!

— Bine, spune-i ce vrei! Dar asigură-te că mă sună!

— OK!

— Acum, spune-mi ce se întâmplă diseară! mă îndeamnă zâmbind.

— Îi pregătesc cina lui Spencer la el acasă, o anunț cu mândrie.

Beth rânjește.

— Uită-te la tine, ce casnică ești!

— Vrei să vii și tu? o întreb.

— Sper că o să fiu ocupată cu scula lui Anthony în gura mea. Dă-i numărul imediat după ce pleci. Nu uiți, nu?

— S-ar putea să nu te sune.

— De parcă nu m-ar suna!

Fermecătorul domn Spencer!

E nostim cât de repede îți formezi un obicei.

Și aici mă refer la Spencer Jones.

În fiecare seară, vorbim și luăm cina împreună, apoi ne relaxăm și râdem toată seara, după care mă duce în pat și mă face să mă simt cea mai frumoasă fată din lume. Ei bine, nu întotdeauna facem dragoste delicat. De cele mai multe ori, mi-o trage de parcă mă urăște, dar, Doamne, ce-mi place când mă urăște cu adevărat!

N-am visat niciodată că ar fi atât de bine sau că m-aș putea simți atât de satisfăcută! Pentru prima dată după multă vreme, trăiesc cu adevărat momentul prezent. Râd toată ziua la serviciu, iar nopțile mi le umple Fermecătorul Domn Spencer.

Lucrurile merg bine – foarte bine!

Stau întinsă pe canapea și citesc o carte. Stau cu picioarele în poala lui Spencer, care citește la rândul lui. Nu ghicea în e-mailul acela. Chiar citește foarte mult.

— Poți să oprești televizorul? mă întreabă, fără să ridice ochii din carte.

— Nu, trebuie să-l am pornit.

Atunci ridică privirea.

— Cum adică trebuie să-l ai pornit?

— Urăsc liniștea în casă, n-ai observat? La mine merge televizorul tot timpul.

Se încruntă.

— Dar nici măcar nu te uiți la el!

— Știu!

Dau pagina cărții.

— Am nevoie de zgomot.

Simt că mă fixează cu privirea, așa că ridic ochii la el.

— Ce e?

— De ce ai nevoie de zgomot în fundal?

Ridic din umeri.

— Îmi ține companie.

— De ce ai nevoie de compania televizorului?

— Păi, nu am, acum că te am pe tine.

— Când ai avut nevoie de compania televizorului în trecut?

Îmi dau ochii peste cap.

— Bine, dacă faci atâta caz!

Ridic telecomanda și opresc televizorul. Mă întorc la citit.

— Charlotte!

Mă uit la el când îi aud tonul vocii. Am învățat un lucru despre Spencer și anume că îmi spune Charlotte doar când nu-i dă pace un gând. În rest, sunt îngerul lui.

— Ce e? îl întreb.

— Vrei să-mi răspunzi la întrebare, te rog?

— La ce întrebare? spun și oftez.

— Când ai avut nevoie de compania televizorului?

— De când a murit mama.

Se uită lung la mine și am impresia că aud de aici cum i se învârt rotițele în cap. Îmi îndrept din nou atenția la carte.

— Ai primit vreo veste de la Edward săptămâna asta? mă întreabă.

Clatin din cap.

— Nu!

Se încruntă la cartea din fața lui.

— De ce? îl întreb.

Dă pagina atât de tare, încât aproape o rupe.

— Nu contează!

— Spune-mi!

— Mă întrebam de ce a zburat fratele tău la capătul lumii ca să mă încolțească pentru că ne petrecem timpul împreună, dar nici nu s-a deranjat naibii să se vadă cu tine.

Ridic întristată din umeri. Și eu m-am gândit toată ziua la asta. E puțin spus că sunt dezamăgită.

— E foarte ocupat.

Oftez.

— Atât de ocupat, încât are timp să străbată lumea ca să-i sperie pe toți din preajma ta, dar nu și să petreacă timp cu tine.

Întoarce din nou pagina furios.

— Mi se întoarce stomacul, la naiba! bombăne în barbă.

— Spence! oftez iar. Las-o baltă! Eu și Edward nu suntem așa. Sunt mai apropiată de William. Edward mă iubește în felul lui, dar e greșit înțeles.

— Sau poate e doar un ticălos egoist.

Mă privește în ochi o secundă și pe urmă, de parcă s-ar simți vinovat, mă întreabă:

— Când o să-l cunosc și eu pe dragul tău William, de care vorbești atât de frumos?

— În curând, îi răspund zâmbind, apoi mă întorc la citit.

Dar simt din nou ochii lui asupra mea. Mă uit la el.

— Ce mai e acum?

— Când o să fii la menstruație?

Rânjesc.

— De ce?

— Pentru că am făcut sex neprotejat, iar ție nu pare să-ți pese.

Zâmbesc și mă întorc la cartea mea.

— La începutul săptămânii viitoare.

— De unde știi?

— Pentru că iau anticoncepționale.

— Iei anticoncepționale? icnește. De ce nu mi-ai spus așa ceva? E o informație pe care trebuia s-o știu. De ce am mai folosit prezervative?

— Pentru că nu știu pe unde ai umblat.

— Cu prezervative, Charlotte! se răstește. Cu prezervative!

— Poți să nu te mai stresezi.

— Nu eram stresat.

— Ba erai, toată săptămâna ai fost stresat din cauza asta, știu că așa e.

— De unde știi?

— Pentru că încep să te cunosc și știu când te supără ceva.

— De ce nu mi-ai spus nimic ca să mă scutești de stres?

— Pentru că voiam să mă întrebi când voi fi la menstruație și să avem conversația asta.

Mijește ochii și se târăște spre mine, sprijinit în coate.

— Cred că o să te pedepsesc chiar acum pentru că m-ai speriat cu un posibil copil. Ai fost malefică. Am fost turbat, la naiba!

Râd în hohote.

— Prostuțule! De ce nu m-ai întrebat?

Singurul lui răspuns e un sărut.

— Mâine plecăm în Grecia, mai știi?

Îmi zâmbește larg.

— Da!

— Ce-o să facem în Grecia?

— Mâncăm, bem, înotăm și facem sex.

Pufnesc în râs.

— Ești un romantic înnăscut, Spencer Jones!

Telefonul meu dansează pe masă, iar numele tatei apare pe ecran.

— Fă liniște!

Sar în sus și răspund.

Spencer își dă ochii peste cap, nemulțumit.

— Bună, tată!

Mă așez la loc pe canapea lângă Spencer.

— Bună, draga mea!

Vocea blândă a tatei plutește prin telefon.

Văd o lumină în ochii lui Spencer, care se așază pe jos, între picioarele mele. Fac ochii mari și clatin din cap, șoptind:

— Nu!

Îmi zâmbește viclean și începe să-mi tragă pantalonii de pijama în jos. Îi împing capul într-o parte.

— Ce mai e nou, tată? îl întreb, încercând să par nonșalantă.

— Muncesc, ca de obicei. Am fost la un spectacol pe Broadway săptămâna asta. Am niște cine de afaceri în câteva seri. Tu ce faci? La tine ce mai e nou?

Totul.

Spencer îmi mușcă sexul ușor și-l plesnesc peste cap.

— Doar mă relaxam, mă pregăteam de culcare, îl mint și casc ochii la Spencer. Termină! îi șoptesc.

Îmi trage pantalonii și mă apropie de marginea canapelei, unde îmi desface picioarele.

— O, Doamne! șoptesc. Cum e vremea, tată?

Dacă ar vedea ce fac acum!

— A fost foarte cald. E înăbușitor în Vegas.

Limba groasă a lui Spencer îmi alunecă prin carne și tremur, străduindu-mă să mă stăpânesc.

— Îmi dau seama! îi spun, gâfâind.

Spencer își strecoară două degete în vaginul meu, ceea ce mă forțează să închid ochii.

— Cum e la muncă, scumpo? mă întreabă tata.

Spencer își mișcă energic degetele și-mi încleștez mușchii în jurul lor. Ne privim în ochi și abia mai aud ce spune tata.

— Foarte bine! murmur eu.

— Minunat!

Vocea tatei mă trezește la realitate.

— Tată, t-trebuie să merg la baie. Pot să te sun mâine?

— Desigur, scumpo, vorbim în curând. Te iubesc!

— Și eu te iubesc!

Închid telefonul, îl arunc și-l trag pe Spencer spre mine. În secunda în care ni se ating buzele, îl sărut apăsat. Îmi trece un gând prin minte. La naiba! Mă ridic în grabă și traversez camera, ca să verific că telefonul chiar s-a închis. Nu vreau să audă tata spunând următoarea propoziție:

— Fute-mă! îi șoptesc.

— Exact asta voiam să fac! Ridică naibii picioarele!

Intrăm în aeroport mână în mână. Spencer împinge un cărucior cu bagajele noastre, în timp ce Anthony și Wyatt merg după noi cu bagajele lor. Sunt oameni peste tot și, când văd cozile, mă uit îngrijorată peste umăr la Wyatt.

— E OK! îmi spune.

Spencer se încruntă la mine.

— Ce e, îngeraș?

— Nu e nimic, îl mint.

Spencer îl privește curios pe Wyatt.

— E puțin copleșită în aglomerație, îi explică Wyatt.

Spencer se schimbă la față.

— O! Nu știam! Te simți bine?

Mă forțez să zâmbesc.

— Da, mă simt bine, mergi mai departe!

Mă ține de mână și ne îndreptăm spre rândul pentru check-in. Privesc oamenii din jur și nu mă simt deloc în zona mea de confort. Spencer stă în spate, cu mâinile pe șoldurile mele. Vorbește cu băieții. Poartă un sacou bleumarin și blugi albaștri cu un tricou alb. Ar arăta delicios în orice țară. Îi simt buzele pe tâmplă în timp ce mă concentrez să rămân calmă în marea de oameni.

— Ai mai zburat vreodată cu un avion comercial? mă întreabă în șoaptă.

Clatin din cap, jenată de absurditatea stilului meu de viață.

— După cum vei vedea, aeroporturile sunt nasoale.

Dau din cap și zâmbesc.

— Tatăl tău are un avion?

— Are trei, îi confirm.

Își dă ochii peste cap.

— Doar trei! Bietul ticălos!

Zâmbesc stânjenită. Facem check-inul, trecem apoi de controalele de securitate și mergem la restaurant. Băieții rămân la bar, iar noi luăm loc într-un separeu.

— Ce vrei să bei, îngeraș? întreabă Spencer și se uită la meniul de băuturi.

— Orice, sunt lejeră.

Se uită la buzele mele.

— Ești lejeră doar cu mine, îmi șoptește amenințător.

Aerul se electrizează între noi.

Mă aplec în față și mă sprijin cu coatele de masă.

— Abia aștept să-ți sug scula aia mare diseară, domnule Spencer! îi șoptesc.

Îmi face cu ochiul.

— Și eu aștept cu nerăbdare.

Mă trezesc zâmbind iar. Cine ar fi crezut că sunt în stare să spun așa ceva?

— Ce vrei să bei?

— Margarita.

— Bună alegere! O să comand același lucru.

Închide meniul și merge la bar.

În timp ce aștept, mă uit și văd o librărie vizavi. Poate cumpăr o carte de citit la piscină. Mă ridic și mă duc la băieți.

— O să intru în librărie să iau o carte. Nu durează mult. Puteți să rămâneți aici.

Wyatt mă ignoră și se ridică imediat să mă însoțească. Mă așteaptă afară în timp ce intru și arunc o privire în jur. Iau o carte și mă așez la rând să plătesc când standul cu reviste îmi atrage privirea și-mi stă inima.

E o fotografie cu mine și Spencer cu titlul:

Romeo cel rău lovește din nou

Poftim?

Iau revista în timp ce sângele îmi bubuie în urechi.

Ce umilitor! *Romeo cel rău.*

— Când apare revista asta? întreb.

Plictisită, vânzătoarea, se uită la mine.

— O, apare abia mâine! Am primit-o mai devreme.

Mă forțez să zâmbesc.

— Mersi!

Îi plătesc și mă întorc grăbită la masă, unde îl găsesc pe Spencer cu două pahare de margarita în față. Îmi zâmbește nerușinat.

— Poftim, hrană pentru îndatoririle tale de sex oral diseară!

Trântesc revista pe masă, iar el coboară instantaneu ochii la copertă. Îi ia câteva secunde să-și dea seama ce vede și se încruntă.

— Ce naiba?

Mă așez pe scaun și dau paginile până ajung la articol.

Spencer bea din cocteil și mă urmărește. Și-ar dori să fie oriunde în altă parte.

Sunt vreo douăzeci de fotografii cu mine și el împreună. Sunt chiar și câteva cu Wyatt și Anthony, care încercau să-i ia camera fotografului. Citesc articolul cu voce tare:

Renumitul playboy Spencer Jones își face de cap din nou.

Surprins împreună cu enigmatica miliardară Charlotte Prescott, o persoană extrem de retrasă.

Cei doi au fost surprinși marți la o întâlnire la ora prânzului ținându-se de mână. Când au fost văzuți, bodyguarzii ei i-au atacat pe fotografi și au încercat să pună mâna pe film.

Cu două zile mai devreme, Spencer a fost fotografiat cu fotomodelul Tiffany Boland pe un iaht din Ibiza. În ultimele săptămâni, a existat o legătură între el și vedeta de reality TV May Allywell.

Charlotte Prescott este, cu siguranță, cea mai recentă apariție care a intrat în atenția noastră.

Se pare că va ieși cu scântei când va afla Tati Bogătașul.

Rămâneți aproape pentru continuarea poveștii!

17

Charlotte

— CE MAMA DRACULUI? RĂBUFNEȘTE SPENCER CU ochii mari. Ce mincinoși nenorociți! Nu am fost în Ibiza. Știi că sunt inventii, pentru că am fost cu tine tot timpul! Și nici măcar nu o cunosc pe May Allywell.

Mă uit urât la el.

— Nu e vina mea! se lamentează.

Mă aplec în față pe scaun.

— Spencer, du-te la bar și mai adu-mi un pahar, te rog! De ce n-ai putut să ți-o ții naibii în pantaloni în toți anii ăștia? șoptesc furioasă.

— Crede-mă, și eu mă întreb același lucru! bolborosește el fâstâcit și se ridică. Câte pahare vrei?

Îl privesc chiorâș și simt că-mi ies aburi roșiatici pe urechi.

— Iau o sticlă întreagă și gata! bombăne în barbă.

Îl urmăresc încruntată în timp ce pleacă la bar ca să scape de furia mea.

Inspir adânc și încerc să mă calmez.

Chestia asta *nu* este conform planului!

*

Trei ore mai târziu, îmi citesc cartea în avion. Motorul acoperă orice alt sunet. Într-un zbor obișnuit, aș fi dormit dusă deja.

— Mai ești supărată pe mine? șoptește Spencer.

— Nu sunt supărată pe tine, îi răspund monoton, cu ochii la carte.

Nici măcar nu citesc, fiindcă sunt prea nervoasă ca să văd cuvintele. N-am idee cum o să le explic situația asta tatei și lui Edward după ce vor citi articolul. Mai rău este că tocmai asta nu voiau să se întâmple. Mă simt ca o proastă, știind că toți cred că mă înșală, deși știu că nu e adevărat.

— Pari să fii supărată pe mine. Nu prea ești prietenoasă. N-ai scos o vorbă de trei ore.

Îl privesc în față.

— Am voie să fiu supărată pe situație. Să știi că nu se învârte lumea doar în jurul tău!

Spencer face ochii mari.

— Mamă!

Rămâne pe gânduri o clipă.

— Vorbești așa din cauza sindromului premenstrual?

Mă uit lung la el.

— Adică, ce mi-ai spune dacă hormonii ăia de scorpie nu ți-ar curge prin vene acum?

Iarăși scot aburi pe urechi. Cu siguranță nu poate fi atât de prost!

— Ți-aș spune *să taci dracului din gură.*

El râde și-mi ia mâna să o sărute.

— Ești sexy când te înfurii, Prescott!

Respir adânc și mă întorc la cartea mea.

— Știi că nu-i adevărat, nu?

— Da!

— Atunci, de ce mai ești supărată pe mine?

— Pentru că arăt ca o proastă.

— Ba nu!

— Ba da!

— Dar noi știm adevărul! se încruntă el.

— Nimeni altcineva nu-l știe.

Oftează adânc.

— De ce îți pasă atât de mult ce cred alții? Mai bine ți-ar păsa ce cred eu.

Îl privesc o secundă.

— OK, tu ce crezi?

— Cred că oamenii ăștia care lucrează pentru media și pentru reviste sunt niște idioți și, așa cum ți-am zis mai devreme, jumătate din prostiile pe care le publică sunt numai inventii.

— O fotografie face cât o mie de cuvinte.

— Așa să fie? Am fost fotografiat cu iubitele lui Seb în trecut și am ajuns în tâmpeniile de tabloide din cauza asta.

— De ce ești ținta lor? Nu înțeleg de ce tocmai tu ești ținta lor.

De fapt, înțeleg. E superb, bogat și are destul farmec copilăresc să lumineze lumea întreagă. Dar n-am să-i spun așa ceva.

El ridică din umeri.

— A început acum vreo cinci ani, când mă întâlneam cu o fată care, din întâmplare, era fotomodel. Pe ea o urmăreau și ne-au fotografiat împreună. Pe urmă, am ieșit cu altă fată, care era actriță, deși eu nu știam asta. Am fost fotografiați când plecam împreună din club și au presupus că mă întâlneam cu amândouă în același timp. Și atunci a început toată povestea asta că sunt afemeiat.

— Și te întâlneai cu amândouă în același timp?

Rânjește.

— E posibil, dar amândouă știau că nu aveam o relație monogamă și ieșeau la rândul lor cu alți bărbați.

Mă uit pe fereastră și mă copleșește un val de dezamăgire. Mi se umplu ochii de lacrimi fiindcă nu mă pot opri.

— Îngeraș! îmi șoptește și mă cuprinde cu brațul. Nu fi supărată!

— Nu așa voiam să-mi anunț familia despre prima mea relație, Spence! îi spun în șoaptă.

— Știu, iubito!

Mă las pe spate și-mi sprijin capul de umărul lui.

— E de rahat!

Mă sărută pe tâmplă.

— Dar nu lăsa porcăriile astea să ne afecteze relația! Nu-mi pasă ce crede toată lumea, nu-mi pasă dacă mă urăsc, dar dacă te pierd din cauza unor minciuni nenorocite pe care le spun oamenii care nici măcar nu mă cunosc...

I se frânge vocea.

Are dreptate. Nu e vina lui.

— Putem începe weekendul din nou, te rog? îl întreb, mai optimistă.

Îmi zâmbește și mă privește plin de compasiune.

— Putem face orice vrei tu, îngeraș!

Mașina oprește în garajul privat și strâng din umeri de bucurie.

Suntem în Santorini, în Grecia.

— Vila voastră e la două uși distanță de a noastră. Aveți propria piscină, le spune Spence băieților. Cheia e în cutia poștală de lângă ușă.

— Mulțumim!

Zâmbesc amândoi și cred că, în secret, sunt la fel de încântați ca mine.

Îmi place că Spencer le face rezervări și are grijă de bunăstarea lor, asigurându-se că au toate condițiile. Băieții l-au acceptat repede și acum așteaptă ordinele lui. Înseamnă enorm pentru mine, iar asta spune multe despre ce fel de bărbat e Spencer.

— Mai întâi verificăm vila voastră, dacă ești de acord, spune Anthony.

— Bineînțeles!

Băieții iau bagajele noastre și dispar înăuntru, lăsându-mă să sar pe loc în mașină. Nici nu-mi amintesc când am mai fost atât de entuziasmată! Spencer îmi deschide portiera și-mi întinde mâna.

— Ești gata, îngeraș?

Are o expresie plină de neastâmpăr și știu deja că a închiriat un loc incredibil.

— Da!

Îi zâmbesc și mă ia de mână ca să cobor din mașină.

— Mulțumesc că ai organizat totul! E uimitor!

— Nici măcar n-ai văzut cum arată! chicotește el. Asta nu e cazarea noastră. Noi stăm pe plajă într-un cort, fără baie.

Îmi face cu ochiul, un gest sexy care îi iese atât de bine.

— Mă gândeam să fie mai puțin luxos. Ca să ne cunoaștem mai bine.

Încep să râd.

— Și asta ar fi grozav!

Mă ia în brațe și mă sărută.

— Ești foarte ușor de mulțumit, Charlotte Prescott!

— Câtă vreme sunt cu tine, sunt fericită.

Ne sărutăm din nou, iar aerul se învârte în jurul nostru, căci dezastrul cu tabloidele a rămas în urmă, în avion. Am

decis să nu ne mai gândim la asta până luni, când ne întoarcem. Nu are sens să ne facem griji și să ne stricăm timpul petrecut aici pentru un lucru care s-a întâmplat deja.

Suntem pe versantul muntelui în Santorini, în apropierea unui sat care se numește Fira. Toate casele și vilele sunt albe și orientate spre mare. Arată ca o broșură de călătorie.

— Hai să intrăm! îl rog.

— Așteaptă să termine băieții.

O, vrea intimitate! Îmi place când vrea intimitate.

Chicotesc în timp ce mă ține în brațe.

— Grecia îți prieste!

Îmi zâmbește iubitor.

— Știu! îi răspund, râzând. Chiar îmi prieste.

Spencer pufnește în râs și, după câteva secunde, auzim cuvintele pe care le așteptam.

— E totul în regulă!

— Mulțumim! spune Spencer în timp ce băieții intră în garaj. Vă sun dimineață! Nu avem niciun plan, am venit doar să ne relaxăm.

— OK!

Îl bate pe Wyatt pe spate când trece pe lângă el.

— Avem telefoanele pornite, dacă aveți nevoie de noi! strigă Anthony.

— Mersi!

Spencer mă conduce dincolo de ușile duble de lemn și rămân cu gura căscată când arunc o privire în jur.

— O, Doamne! icnesc.

Totul e alb și minimalist. Pereții sunt din ciment tencuit, iar podeaua e acoperită cu plăci frumoase de teracotă.

Camera strălucește într-o nuanță de roz și niciodată n-am văzut ceva mai frumos.

Apusul!

Spatele vilei e doar din pereți de sticlă care dau spre piscina infinită exotică și cea mai frumoasă priveliște posibilă. Soarele apune deasupra mării. Spencer mă conduce și trecem de ușile franțuzești către balconul mobilat cu sofale și fotolii exotice. Văd perne frumoase împrăștiate în jurul piscinei și nu pot să nu zâmbesc în timp ce admir totul.

— Parcă e o scenă nebunească dintr-un film! șoptesc, simțind strălucirea roz pe față.

Briza îmi flutură părul și îl văd pe Spencer zâmbind cu fața la mare.

— Mulțumesc! îi șoptesc.

Mă ia în brațe și-mi dă părul la o parte de pe față.

— Îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat azi!

— Nu e vina ta.

Îl iau cu brațele pe după gât, iar buzele lui se lipesc de ale mele.

— Hai să înotăm!

— OK!

Începe imediat să se dezbrace și își scoate cămașa peste umeri.

— Ce faci? îl întreb.

— Facem baie în pielea goală.

— Nu cred că vreau să apară chestia asta pe prima pagină a vreunei reviste.

Întind mâna spre vilele de deasupra noastră, pe deal. Cine știe cine ne-ar putea vedea de acolo?

— Nu te mai gândi la asta!

Își scoate pantofii, apoi lasă blugii să cadă și pășește alături de ei. Mă răsplătește cu imaginea boxerilor albi și strâmți. Cobor ochii spre corpul lui, apoi îi ridic din nou.

— Pune-ți costumul de baie. Acum!

Îmi zâmbește amenințător.

— Am să ți-o trag în piscină!

Mi se face pielea de găină pe brațe și chicotesc ca o școlăriță. Alerg înăuntru și-mi iau valiza, apoi o trag spre dormitorul principal.

E cel mai grozav weekend din istorie!

Mă opresc brusc când văd camera.

Mă trezesc din nou amuțită. E un pat mare din lemn deschis la culoare, cu o plasă albă și frumoasă de jur împrejur. Peretele din spate e de sticlă și se văd imagini spectaculoase cu marea. Dincolo de ușa verde, ca de hambar, se vede o baie imensă cu un duș triplu și o cadă scufundată în mijloc.

Duc mâna la gură de uimire. N-am fost niciodată într-un loc atât de frumos. Caut în valiză și găsesc costumul auriu. Îl îmbrac și alerg înapoi spre piscină. Spencer stă pe treaptă și zâmbește când mă vede.

Întind brațele larg!

— Ta-da! exclam.

În ochii lui sclipește ceva ce n-am mai văzut până acum. Se ridică și mă ia de mână, apoi mă trage spre piscină.

— Uită-te la tine, înflorești sub ochii mei!

Mă încrunt, nedumerită.

— Acum o lună, erai timidă și stânjenită, iar acum...

Întinde mâna spre costumul meu.

— Al naibii de sexy și încrezătoare! Proba A!

Pufnesc în râs și-mi încolăcesc brațele și picioarele în jurul lui în apă.

— Păi, am un profesor foarte bun.

Se uită la mine, iar soarele îi sclipește pe față. Apa e liniștită și, deodată, parcă toată lumea se oprește în loc. Ne privim în ochi și stăm lipiți unul de altul, dar mie inima lui îmi place cel mai mult. Inima lui mare, frumoasă și grijulie.

E o tandrețe pe care n-am mai simțit-o până acum – una pe care multe femei nu o vor simți niciodată.

Apropierea asta dintre noi înseamnă enorm.

Mă privește în ochi și o simte și el, așa că rămânem multă vreme cu ochii unul la altul, în lumina apusului. Într-un târziu, îmi cuprinde fața cu palmele și-mi sărută ușor buzele.

— Te iubesc, Charlotte! îmi șoptește.

— Și eu te iubesc!

Îi zâmbesc blând. O, e absolut perfect!

El e perfect!

Ne sărutăm încet și îndelung și-i simt erecția în dreptul abdomenului.

— Nu era nevoie să mă aduci tocmai în Grecia ca să-mi declari asta, îi spun, zâmbind.

El îmi zâmbește în felul acela copilăresc și năstrușnic care îmi place.

— Ba da! Eu am dat-o primul în bară cu prezervativul, nu-i așa?

— Păi, dacă nu m-ai întrebat!

— Putem să nu ne mai amintim de coșmarul acela? Mă și vedeam conducând o dubă cu cinci copii nepieptănați pe bancheta din spate.

Izbucnim în hohote de râs, apoi redevenim serioși.

— Am venit în Grecia pentru că voiam ca prima dată când o spun să fie ceva special.

Îi zâmbesc.

— E mare lucru în viața mea, știi? De ani de zile merg în călătorii terapeutice TGD din cauza asta.

Râd în timp ce îl sărut și îl strâng în brațe.

— Promite-mi că Edward nu se va băga între noi! îmi spune.

— Nu va face asta, iubitule.

Îi dau părul de pe frunte și mă uit în ochii lui mari și albaștri.

— Îți promit!

Mă sărută, iar de data asta sărutul lui e diferit. Îmi dau seama când o să mi-o tragă tare și așa va fi în seara asta. Cu mâinile pe șoldurile mele, mă mișcă înainte și înapoi peste penisul lui rigid. Apa începe să se unduiască în jurul nostru.

— Ridică picioarele! îmi ordonă răgușit și se uită atent la gura mea.

Îmi place când îmi fixează gura în felul acesta. Știu că-și imaginează cum ar fi să mă simtă în jurul lui.

Pun picioarele pe treaptă, de o parte și de alta a lui, iar el inspiră brusc în timp ce-mi lipește corpul de al său.

— O să ți-o trag chiar aici, îngeraș!

— Hm!

Îmi dă chiloții la o parte și începe să-și frece penisul gros de carnea mea udă, înainte și înapoi, înainte și înapoi. Încep deja să tremur.

La naiba, n-am nicio șansă!

— Abține-te! îmi șoptește. Nu-ți da drumul!

Zâmbesc.

— De parcă aș avea de ales!

Cu mâinile pe fundul meu, mă dirijează spre el, iar arsura pe care o simțim când intră puțin ne face pe amândoi să gemem.

Îmi ia mâna și o așază pe inima lui. Simt cât de tare îi bate în piept.

Mă privește în ochi.

— De fiecare dată, îngeraș. De fiecare dată când sunt cu tine, așa îmi bate inima.

Mă prinde de bărbie și mă sărută apăsat, necontrolat. A intrat doar doi centimetri, dar jur că o să-mi dau drumul.

— Parcă nu mă pot apropia de tine destul! îmi șoptește. Nu mă pot sătura de tine. Știi cât am așteptat să simt lucrul ăsta?

Mi se umplu ochii de lacrimi. *Sunt atât de îndrăgostită de el!*

Sărutul devine disperat și mă ia de umeri din spate, înfigându-se în mine. E o mișcare atât de dură, încât mi se taie respirația.

E gros, lung și, fir-ar să fie, sunt binecuvântată că bărbatul pe care îl iubesc e atât de puternic și viril! Penisul lui e tare ca piatra... doar pentru mine. Îmi ridică încet corpul și-l coboară în timp ce se mișcă în cerc înăuntrul meu.

Cu ochii întunecați, îmi linge gura deschisă.

— O să încerc ceva, OK, iubito?

Duce mâna la fundul meu și întinde un deget spre intrarea din spate.

Corpul mi se încordează instantaneu.

— Sst! mă liniștește, în timp ce penisul lui intră și iese din mine în ritmul lui. Apleacă-te în față! îmi șoptește.

Mă uit la el și știu că acesta e – momentul în care îmi cere să încerc ceva nou.

Și vreau, vreau să fiu aventuroasă cu el!

Mă aplec în timp ce-l sărut și strecoară un deget înăuntru, împingându-și penisul în mine în același timp.

Mă uit la el cu ochii mari. Are o expresie de satisfacție pură pe față.

— E plăcut, îngeraș, nu-i așa? Într-o bună zi, o să ți-o trag aici.

Mă excită când îl aud spunând asemenea lucruri obscene și intru imediat în convulsii, iar orgasmul îmi face corpul să zvâcnească. Gem zgomotos și îmi pierd controlul cu totul.

— O, îi place iubitei mele! îmi șoptește cu o voce de nerecunoscut în timp ce mi-o trage în forță.

Apa se revarsă peste marginea piscinei și mi se pare că, cu cât se apropie mai tare, cu atât îi simt degetul și penisul mai adânc.

— Ridică picioarele! strigă la mine.

Deși mă sperie ideea, ridic picioarele mai sus. Își dă capul pe spate și rămâne nemișcat înăuntrul meu. Simt spasmul familiar al penisul în timp ce ejaculează.

— Fir-ar... să fie! geme el.

Continuă să pompeze până se oprește brusc.

Mă privește în ochi și degetul lui intră și iese fără oprire. E fascinat!

Nu se poate opri.

Îngenunchez peste el, complet uluită de felul în care îmi explorează corpul ca să-și satisfacă nevoile.

— Futu-i, ce mă exciți!

Mă mușcă de sfârc prin sutien, iar degetul lui continuă să alunece înăuntru și afară și știu că profită că mă are în poziția asta.

— Pot să ți-o trag aici acum? îmi șoptește uimit.

Îi sărut buzele pline și frumoase.

— Într-o bună zi!

Îmi zâmbește blând și continuă să se miște și, la naiba, e atât de intim și de natural!

Neașteptat de plăcut!

Cine ar fi crezut că va fi un moment special?

Mă mușcă tare de sfârc. Mă face să tresar și mă îndepărtez de degetul care mă explorează. E atât de obraznic!

— S-ar putea să fii Diavolul în persoană, domnule Spencer!

Îmi zâmbește năstrușnic și mimează o plecăciune.

— La dispoziția ta, milady!

Mă lasă pe spate și mă mușcă de gât.

— Abia aștept *ziua aceea*!

•

Soarele se ivește la orizont și zâmbesc uluită, inspirând adânc.

E devreme și am ieșit pe terasă să privesc răsăritul unei zilei noi. E prea frumos ca să nu-l urmăresc. Strâng halatul pe mine și zâmbesc în timp ce strălucirea aurie îmi învăluie fața, iar briza mării se învârte în jurul meu și-mi flutură părul.

Ca în paradis!

Locul ăsta e extraordinar. E atât de exotic și superb! De pe altă lume. Privesc în jos, la vilele albe de pe stânca de sub noi și mă întreb cine trăiește acolo. Oare femeile acelea sunt la fel de norocoase ca mine?

Frumosul meu Spencer doarme încă dus și nu știe că ratează un răsărit perfect. Nu e conștient, din fericire, de teama care mi-a pus un nod în stomac. Nu vreau să știe că îmi fac griji din cauza afurisitului de articol în timpul weekendului. Mă prefac cât pot de mult, dar, sinceră să fiu, cum aș putea să nu mă tem? Sunt complet zdruncinată.

Îmi imaginez că Edward și tata citesc articolul și mă gândesc la ce vor spune – sau vor urla. Închid ochii, plină de regrete.

Nu așa voiam să le spun despre Spencer. Nici că ar putea să fie mai diferit de felul în care voiam să le spun, dar acum nu mai am de ales. Îl vor judeca înainte să-l cunoască. Am senzația că a fost deja judecat.

Cel puțin, de Edward.

Îmi amintesc că l-a vizitat pe Spencer la birou săptămâna asta și că Spencer s-a supărat că Edward nu și-a făcut timp să mă vadă cât a stat la Londra.

Dacă e să fiu sinceră, m-am simțit jignită, dar n-am vrut să-i spun lui Spencer. S-ar înfuria și mai tare și trebuie să încerc să-i fac să se înțeleagă. Viața mea ar fi mult mai ușoară.

Dar de ce nu a venit Edward să mă vadă? Pur și simplu, nu înțeleg.

O barcă s-a oprit la mal și mă uit la oamenii care urcă la bord. Pe urmă, barca iese încet în larg și dispare pe apă. Mă întreb unde pleacă azi? Ce aventuri sunt pe cale să aibă?

Simt două mâini mari cum mă cuprind de talie pe la spate și buze care-mi ating ușor tâmpla.

— Bună dimineața, frumoaso! toarce vocea lui gravă.

Zâmbesc și întind mâna spre fața lui.

— 'Neața! îi șoptesc. Cum ai dormit?

— Bușteau!

Mă ia în brațe și mă strânge la piept.

— Doamne, ce frumos e aici, Spence!

Zâmbește și se uită spre linia orizontului.

— Este, nu-i așa?

Ne ținem în brațe câteva secunde, privind în jur.

— Ce facem azi? îl întreb.

— Vizităm împrejurimile.

Zâmbesc larg.

— Cu scutere.

Întorc capul spre el.

— Scutere? icnesc. Dar eu... niciodată n-am...

Spencer râde când mă vede îngrozită.

— Nu-ți face griji. Conduc eu. O să fii gagica mea motociclistă.

— Gagică motociclistă? bombăn, încruntată. Ce naiba face o gagică motociclistă?

— Mă face pe mine, îmi răspunde și-mi face cu ochiul. Stai pe scuterul meu toată ziua și pe scula mea toată noaptea.

Izbucnesc în râs.

— Ce prostuț ești!

Cu un zâmbet imens, mă mușcă de gât și mă trage înapoi în casă.

— Dar, mai întâi, trebuie să-ți câștigi dreptul ăsta!

— Nu cred că-i o idee bună! zice Wyatt și se încruntă.

Mă uit la el în timp ce Spencer îmi pune casca pe cap. Nici eu nu cred că-i o idee bună, sinceră să fiu, dar încerc din răsputeri să par mai curajoasă decât sunt.

Spencer se încruntă în timp ce se concentrează să-mi prindă curelușa sub bărbie.

— Chestia asta mă face să mă simt claustrofobă, îi spun.

Rânjește și preferă să nu-mi răspundă.

— Câtă experiență ai pe motociclete? îl întreb.

Mă uit la vehiculul micuț parcat în garaj.

— O mulțime!

Ciocănește de trei ori în casca mea.

— Am fost în spital doar de trei sau patru ori. Cel mai rău a fost când mi-am rupt câteva oase.

— Poftim? zic și casc ochii la el.

— Ambele picioare, ambele mâini, mă tachinează. Mi-am fracturat craniul.

— Spune-mi că glumești!

— Jur, dacă faci accident cu ea în spatele motocicletei..., ne întrerupe Wyatt.

Anthony râde în timp ce ne privește.

— Nu mai râde, Ant! îl avertizează Wyatt. S-ar putea să fie ultima noastră călătorie.

— Sau ultima călătorie pe care o facem vreodată! murmur sec.

Spencer face ochii mari de încântare.

— Nu vreți să vă relaxați naibii? Sunt un șofer excelent și...

Încalecă motocicleta și se preface că merge cu viteză.

— N-o să puteți ține pasul cu mine și Charlotte.

Doamne sfinte, s-ar putea să mor azi!

— Spencer, nu sunt sigură de chestia asta!

— Urcă-te, femeie!

Dă din cap spre spatele motocicletei.

Pun mâinile în șold și rânjesc. Mi-a mai spus așa și altă dată, deși contextul era complet diferit.

— Urcă-te și încolăcește-ți picioarele în jurul meu!

Fac ce-mi spune și-mi place că mă ajută să urc în spatele lui.

— Voi sunteți în regulă? îi întreabă Spencer pe băieți.

Wyatt pornește motorul, urmat de Anthony. Spencer pornește la rândul lui.

— Mergi încet! îl avertizează Wyatt. Nu conduce ca prostul!

Spencer își dă ochii peste cap.

— Ai să mă omori cu cicăleala, Wyatt!

Anthony râde.

— Nu-i așa?

Spencer se întoarce și-mi trage micuța vizieră peste ochi.

— Ține-te bine, îngeraș!

Pleacă încet, iar eu mă țin bine și închid ochii strâns.

Începe să prindă viteză și-l strâng atât de tare, încât cred că o să plesnească.

Intrăm pe stradă și coborâm dealul.

— Ești OK? îmi strigă.

Dau din cap, prea speriată să răspund. Mergem pe străzile pietruite o vreme și văd oamenii ca prin ceață.

Spencer îmi mângâie coapsa. Hm, poate nu e chiar atât de neplăcut!

Intrăm pe o stradă mai lată, iar el prinde puțină viteză. Wyatt apare cu motocicleta lângă noi din senin și ridică mâna spre Spencer.

— Mai încet! strigă la noi.

Spencer clatină din cap, îi arată degetul mijlociu și accelerează.

— Ah! țip când mă trezesc împinsă în spate de forța gravitațională.

Mă uit în urmă și văd că Wyatt și Anthony ne urmăresc cu o expresie îngrozită. Chicotesc și îi strig lui Spencer:

— Scapă de ei!

El dă din cap și mișcă din încheietură ca să accelerăm.

— Ne vedem mai târziu, nenorociților! strigă la ei.

Aud claxonul lui Wyatt și las râzând capul pe umărul lui Spencer.

Ce distractiv e să fii obraznic!

Trei ore mai târziu, oprim pe o plajă și zâmbesc prostește când îmi scot casca.

A fost cel mai distractiv lucru pe care l-am făcut vreodată. Am văzut o mare parte din insulă și ne-am și distrat de minune.

Wyatt și Anthony opresc lângă noi, iar Spencer râde când Wyatt își scoate casca.

— Tocmai am îmbătrânit cu cincizeci de ani din cauza ta! pufnește Wyatt. Conduci ca un nebun!

Spencer întinde mâna spre plajă.

— Dar uite cum te răsplătesc!

Privim în jur și vedem cea mai frumoasă plajă cu nisip negru. Sunt șezlonguri aliniate în perechi cu umbrelușe din stuf deasupra. Apa e de un albastru strălucitor și extrem de limpede. Este și un bar pe plajă, iar oamenii stau pe verandă și beau cocteiluri.

— Vă prezint plaja Perissa la Marea Egee.

— Uau! exclam, zâmbind. Impresionant!

— O atracție în plus este priveliștea spectaculoasă.

Arată spre șezlongurile unde stau șiruri întregi de femei frumoase, unse cu ulei, care fac plajă topless.

— Plaja se mai numește și Locul Preferat al Coloșilor.

Pufnim toți în râs, iar eu îmi dau ochii peste cap. Ce lucru tipic pentru Spencer!

— Vedeți, băieți, vă vreau doar binele!

Face cu ochiul, năstrușnic.

— Excelent! rânjește Anthony.

Spencer mă ajută să cobor de pe motocicletă și pune căștile pe ghidon.

— Eu și Charlotte o să luăm prânzul, pe urmă facem o baie și ne relaxăm aici câteva ore. Faceți ce vreți, le spune Spencer.

— O să fim pe aproape, ne asigură Wyatt.

— Nu prea aproape!

Spencer mă ia de mână.

— Pricepeți și voi aluzia și mergeți să căscați gura la niște sâni sau ceva.

Îi privesc pe băieți cu un rânjet. Nu cred că le-a mai spus vreun șef până acum să meargă și să caște gura la sâni.

— Pe aici!

Spencer pleacă spre restaurant. Anthony merge pe lângă el, iar Wyatt îmi zâmbește pieziș, de parcă se gândește la ceva.

— Ce-i cu privirea aia? îl întreb, în timp ce îl iau de braț și mergem după ei.

— Îmi place să te văd așa, îmi spune în timp ce-și bagă mâinile în buzunare.

— Cum anume?

— Fericită.

Îl împing cu umărul.

— E chiar așa de vizibil?

— Ca un far.

Mai mergem puțin și-l văd pe Spencer râzând de ceva ce i-a spus Anthony. Are un râs copilăros și lipsit de griji.

— E mult mai bine aici decât în sufocantul Nottingham, nu-i așa?

Wyatt zâmbește și privește în jur.

— Pentru toată lumea!

Soarele după-amiezii târzii îmi încălzește fața, și zâmbesc spre cer. Suntem pe plaja Perissa de câteva ore. E prea frumos ca să plecăm!

Băieții sunt undeva în spate, iar noi suntem pe malul apei, pe șezlonguri, în costume de baie.

Am mâncat, am înotat, am băut și am și dormit puțin. Spencer s-a dus la bar să caute niște cocteiluri în timp ce eu stau întinsă aici, euforică.

Sunetul valurilor, al pescărușilor, al râsetelor și al muzicii din depărtare... Cred că e cel mai frumos loc în care am fost vreodată. Și am fost în multe locuri minunate, dar cred că i se datorează celui care mă însoțește.

Spencer e locul meu preferat. Paradisul e acolo unde este și el.

Reapare cu două băuturi exotice, foarte roz. Mă ridic, încruntată.

— Uau, ce sunt astea?

Îmi întinde un pahar înalt, roz-aprins, plin de paie colorate.

— Un Pinky Sweetheart pentru iubita mea rozalie.

Zâmbesc și mă uit suspicioasă la pahar. Probabil e al naibii de toxic!

— Cum de sunt o iubită rozalie?

Spencer soarbe din pahar și mijește ochii.

— Păi, ești iubita mea, iar părțile corpului tău au o nuanță delicioasă de roz.

Ridică din umeri.

— Iubita rozalie!

Râd și iau o gură. El se trântește pe șezlongul de lângă mine.

— E delicios! încuviințez. Bună alegere!

Ridică paharul spre mine.

— Nu sunt doar plăcut la vedere.

Asta așa e!

Spencer e cu mult mai mult decât plăcut la vedere, atât de mult, încât nici nu mai observ cât de bine arată. Iubesc ceea ce e în sufletul lui. Cele două laturi ale lui îl fac diferit de toți cei pe care i-am cunoscut vreodată. E jucăuș, sincer și dulce, dar are și o latură dominantă care iese la iveală când suntem în dormitor. Îmi amintesc cum a fost când i-a întâlnit pe Wyatt și Anthony prima oară și știu că nu-i lasă pe cei care nu-l cunosc să-l calce în picioare.

Ca Edward.

— Pot să te întreb ceva?

Dă din cap și bea cu paiul din pahar.

— Apropo, băutura asta e letală. Să nu cumva să înotăm, că murim!

Chicotesc.

— Ai spus că ai fost într-o călătorie TDD. Ce înseamnă asta?

— Ah! se încruntă el. TDG?

— Da, așa! Ce înseamnă asta?

— E o călătorie pentru Timp De Gândire. Știi, când lucrurile devin prea complicate și nu mai suporți, trebuie să evadezi ca să ai timp de gândire.

— Și ce faci, mai exact?

— Plec singur vreo două sau trei săptămâni. Nu fac nimic, nu vorbesc cu nimeni, doar reflectez.

— Și unde te duci?

— La Four Seasons în Maui. Trebuie să fie la Four Seasons în Maui.

— Ai făcut chestia asta?

— Am făcut-o în fiecare an de când am împlinit 17 ani.

Îmi pică fața.

— În fiecare an? În fiecare an ai o perioadă când nu mai suporți? îl întreb.

O, asta-i o noutate! Ce anume nu mai suportă?

— Prima dată când am plecat, eram un adolescent chinuit de hormoni, iar mama ajunsese la capătul răbdărilor cu mine. M-a trimis în Maui, sperând să mă liniștesc, zice el și strâmbă din buze. Nu cunoșteam pe nimeni, așa că nu vorbeam cu nimeni.

— Erai supărat din cauza tatălui tău?

Ridică din umeri.

— Da! Începeam anul furios și intrând în încurcături. Ziua mea e pe 31 decembrie, așa că petreceam ultima zi din fiecare an așteptând să mă sune.

Se oprește puțin și privește în gol.

— Pe urmă, petreceam prima zi a fiecărui ani devastat, fiindcă nu mă sunase.

— Ziua ta e de Anul Nou? îl întreb.

Zâmbește blând și dă aprobator din cap.

— Așa au început călătoriile TDG. Pe măsură ce am crescut, am început să plec din alte motive.

— Din ce motive?

Mă întind și-l iau de mână.

— Poți să-mi spui. Nu te judec!

— Credeam că sunt defect. Nu mă atașam de nimeni. Întâlneam o mulțime de femei grozave și mă culcam cu ele, pe urmă...

Ridică din umeri.

— Nimic!

— Nimic?

— Serios, nimic. Eram în pat cu ele, făceam sex, dar mă gândeam la serviciu și mă uitam cum trece timpul până era acceptabil să plec fără să par mojic.

Îl strâng de mână, iar el îmi zâmbește trist.

— În fiecare an, era tot mai rău. Am început să mă învinovățesc că semăn cu el. Nu voiam să mă apropii de nimeni de ziua mea. Nu-mi plăcea bărbatul care deveneam și mă prefăceam în fața familiei că plec ca să nu fiu nevoit să par fericit.

— Spence! șoptesc întristată. Deci petreceai ziua de Anul Nou singur?

— Am făcut asta multă vreme, până când a murit soția lui Masters. Pe urmă, eu și Seb petreceam ziua cu el și copiii. Era într-o pasă mult mai proastă ca mine.

Zâmbesc blând. Ce prieteni buni sunt că au grijă unul de altul!

— Și anul trecut ce-ai făcut?

Rânjește.

— Am jucat jocuri de societate acasă la Masters. Petrecăreți, nu glumă!

Îl iau de mână și i-o sărut.

— Putem să ne întoarcem în Santorini anul ăsta de ziua ta? Putem să venim cu Seb, Masters și familia lui dacă vrei.

Se întinde și-mi cuprinde fața în palme, apoi își trece degetul mare peste buza mea de jos.

— Știi că te iubesc?

Mă urc lângă el pe șezlong și îl strâng în brațe. Mi-l imaginez singur atâția ani de ziua lui. De Anul Nou! Mă întristează foarte tare.

— De acum înainte, va fi diferit, Spence! îi șoptesc și-l strâng mai tare în brațe. Acum mă ai pe mine și n-am să te las singur niciodată.

Mă lipește de el și mă strânge la piept.

— În tot acest timp, credeam că sunt defect. În realitate, te așteptam pe tine.

Mi se umplu ochii de lacrimi și ne sărutăm. E un sărut prelung, tandru și perfect.

— Ar trebui să mă duci acasă pentru niște relații intime, îi șoptesc.

Zâmbește și face ochii mari.

— E *ziua aceea*?

— Nu-ți forța norocul!

Am intrat împleticindu-ne în bar în ultima seară petrecută în Santorini. E târziu și suntem praf. Altfel spus, am băut prea multe cocteiluri și râdem ca nebunii.

Totul ni se pare amuzant.

Nu-mi amintesc să fi fost vreodată atât de relaxată și lipsită de griji. Cred că nu m-am mai uitat în oglindă de trei zile. Nici nu simt nevoia s-o fac. Spencer mă face să mă simt cea mai frumoasă femeie din lume exact așa cum sunt.

Port o rochie scurtă și galbenă de vară, cu părul despletit și ciufulit. Am o floare roșie după ureche – o floare pe care Spencer a cules-o pentru mine din grădină. Poartă o cămașă albă de pânză cu primii nasturi descheiați și pantaloni scurți roz, cu imprimeu de trandafiri japonezi albi. Are și o șapcă verde cu dinozauri pe care a cumpărat-o pentru nepoata lui.

Barul e aproape gol, iar pe scena micuță cântă o formație alcătuită dintr-o singură persoană. Tipul are o muzicuță pe un stativ, tobe bongo și o chitară. Codițele lui lungi și castanii îi oferă imaginea supremă de hipiot, și are o voce frumoasă.

Lui Spencer îi scânteiază ochii și mă trage pe ringul de dans. Mă ia de mâini, mă îndepărtează, apoi mă lipește din nou de corpul lui.

— Îmi place piesa asta! îmi spune, zâmbind.

— N-am mai auzit-o până acum.

— Nici eu!

Mă îndepărtează și mă învârte din nou.

— Atunci, de unde știi că-ți place?

— Pentru că îmi place tot ce fac cu tine.

Rânjește la mine, iar aerul se învârte în jurul nostru. Chiar și băut, și gălăgios, e cel mai grozav bărbat din întreaga lume.

Piesa se termină și amândoi aplaudăm și strigăm ca să compensăm pentru lipsa de entuziasm a celorlalți.

— Ce vreți să cânt? întreabă cântărețul cu un accent pronunțat.

Spencer îl arată cu degetul și face ochii mari.

— Australian? întreabă el.

— Da, frate! râde tipul.

Spencer bate palma cu el de parcă sunt prieteni de când lumea.

— Iubesc australienii, la naiba!

Mă întorc și îi văd pe Wyatt și Anthony râzând într-un colț. N-au decât să nege, dar știu că acum și ei îl plac pe Spencer. Cum ar putea să nu-l placă? E cel mai prietenos om pe care l-au cunoscut vreodată.

— Cum te numești? întreabă Spencer.

— Reg! zice tipul, zâmbind.

— Ce nume grozav! strigă Spencer, de parcă e cea mai interesantă informație pe care a auzit-o vreodată.

Izbucnesc iar în râs. O, Doamne, ce beți suntem!

— Cântă-ne ceva, Reggie!

Spencer mă ia de mână și o sărută, așteptând să înceapă cântecul.

Reg bea o gură din pahar și își ia chitara.

— Acesta se numește „Prinde-mă-n vis".

Spencer îmi zâmbește și îmi face cu ochiul. Cântecul începe, iar el mă mișcă dintr-o parte în alta în ritmul muzicii. În timp ce Reggie cântă cuvintele, Spencer fredonează pentru mine, dar cu o oarecare întârziere. Le ascultă mai întâi, apoi le repetă clar.

Însă nu se sincronizează deloc.

Există un loc unde merg când sunt singur.
Sunt oricine vreau, sunt oricine vreau să fiu.
Dar eu ne văd doar pe noi.

Începem să ne legănăm mai tare pe măsură ce mișcările noastre de dans devin necontrolate și râd în timp ce Spencer cântă greșit cuvintele, dansând și mișcându-și șoldurile.

Are un zâmbet mare și frumos pe buze și îmi cântă, iar eu râd de șapca aceea caraghioasă cu dinozauri în timp ce mă leagănă ca pe o păpușă de cârpe.

Nu pot să cred că mă îndrăgostesc.
Ține-mă bine și nu-mi da drumul.
Prinde-mă-n vis când mă îndrăgostesc.

Începe refrenul și Spencer îmi dă drumul. Începe să sară în sus și să se distreze de minune.

— Sari! râde el.

Mă trezesc imitându-i mișcările, dansând împreună cu el cu un zâmbet prostesc pe față. Oare cum arătăm pentru ceilalți? Dar cui îi pasă?

E atât de distractiv!

Cântecul e pe sfârșite.

— Grozavă piesă! aplaudă Spencer. Mai cânt-o o dată!

— Da! spun eu, râzând. Încă o dată!

Reg râde odată cu noi și ia cântecul de la început. De data asta, Spencer știe cuvintele mai bine și le cântă împreună cu mine în timp ce mă ține în brațe.

Sunt oricine vreau să fiu.
Dar eu ne văd doar pe noi.

Nu mai e nimeni altcineva pe pământ în seara asta.

Doar el.

Refrenul începe iar și el dansează din nou.

Dau capul pe spate râzând și nu pot să nu fac la fel ca el. Arată complet ridicol cu șapca aceea, dar nu l-am văzut niciodată așa de fericit! Zâmbetul lui imens e contagios. Mă uit spre băieți și-i văd râzând în hohote de spectacolul pe care îl facem.

Spencer mă învârte pe tot ringul de dans.

— Sunt oricine vreau să fiu! îmi cântă el. Dar ne văd doar pe noi... și nu pot să cred că mă îndrăgostesc!

Cântecul se termină, iar el mă trage aproape. Buzele ni se ating, iar Spencer mă lasă pe spate.

— Știi ce altceva o să fac într-o bună zi, îngeraș? îmi șoptește.

— Ce? îl întreb, zâmbind.

Se uită în ochii mei.

— O să mă căsătoresc cu tine.

Mi se oprește inima în piept.

— Poftim? murmur.

Refrenul începe iar și Spencer mă sărută în treacăt și mă ridică să dansăm iar.

— Sari! îmi strigă.

Nici măcar nu e un cântec la care poți să sari. E o baladă, și râd atât de tare, încât abia mai pot sta în picioare. Începe să danseze ca un nebun și sare dintr-o parte în alta, ridicând mâinile de parcă ar fi la un concert rock. E cel mai amuzant lucru pe care l-am văzut vreodată. Râd așa de tare că trebuie să mă sprijin cu mâinile pe genunchi.

Cântecul se termină și amândoi aplaudăm cu mâinile ridicate.

— Bravo, bravo!

Aplaud în continuare, râzând.

— Genial, amice! strigă Spencer bucuros. Cel mai bun cântec, la naiba!

Reg râde și clatină din cap la nebunul cu șapca verde cu dinozauri.

— Ești belea, frate!

Râd când Spencer mă ia de pe ringul de dans și le face semn băieților spre ușă.

— Unde mergem? îl întreb.

— Trebuie să ajungem acasă.

Se întoarce și-mi pune șăpcălia cu dinozauri pe cap.

— Cântecul acela cu visul mi-a stârnit cheful.

— Tu ai chef mereu.

Se întoarce și mă ia în brațe.

— Doar prinzătoarea mea de vise mă stârnește.

Îi zâmbesc și-mi crește inima. Ar putea spune și cuvântul „cartof" și tot mi s-ar părea romantic.

— Te iubesc! îmi spune și zâmbește.

— Eu te iubesc mai mult!

Îmi trec mâinile prin păr.

— O, Doamne! geme Wyatt din spate.

— Prinde-m-n vis când mă îndrăgostesc! cântă Spencer cu glas tare. Altfel, nu mai merg acasă deloc!

Ne poticnim pe treptele din față când Spencer ridică mâna de parcă ar scoate o sabie.

— La standul cu kebap! strigă el.

Așteptăm în sala de îmbarcare și mă uit la bărbatul frumos din fața mea. E mai neîngrijit decât l-am văzut vreodată și grozav de mahmur. Mi-e groază să merg acasă și să revin la realitate. Am avut cel mai frumos weekend în paradis și vreau să rămân aici, în mica noastră bulă de iubire.

Spencer a închiriat din nou vilele pentru două săptămâni în preajma Anului Nou. Nu mă pot gândi la ceva mai minunat de atât.

Telefonul îmi vibrează pe masă. Numele lui Edward apare pe ecran.

Mi se strânge stomacul.

Mă uit lung la telefon în timp ce sună, iar Spencer se uită încruntat la mine. Știu că nu pot evita discuția asta la nesfârșit.

— Bună! răspund.

— Unde ești?

Închid ochii și-i aud furia evidentă din voce.

— În Grecia.

— Mișcă-ți curul înapoi la Nottingham *acum*!

Închide și simt o împunsătură în inimă. Mă uit la Spencer cuprinsă de teamă. Înghit în sec.

Au văzut articolul din revistă.

— Trebuie să mă întorc acasă la Nottingham, șoptesc. În seara asta.

18

Charlotte

— CINE ERA LA TELEFON?

— Edward.

Aşez din nou şervetul în poală, încercând să mă calmez.

— Au văzut articolul, aşa că trebuie să merg acasă.

— Mergem în weekend, răspunde sec.

Mă încrunt. *Mergem?*

— Nu, e OK, poţi să vii în weekend să mă vezi.

Îmi trec degetele prin păr şi încerc să par indiferentă.

— Eu mă întorc diseară.

Spencer mă priveşte în ochi.

— Nu!

— Cum adică... nu?

— Nu te duci singură.

— Spence! zic şi oftez.

Trebuie să merg să-i văd singură mai întâi. Nu vreau să vină ca un taur în magazinul de porţelanuri. O să strice tot.

— E încurcătura mea, Charlotte. Eu o să fiu cel care îndreaptă lucrurile.

— Spencer, vreau să îi văd singură mai întâi.

— Nu se poate!

Își încleștează fălcile și se uită lung la mine.

— Tu rămâi la Londra și mă duc singur.

— Poftim?

Oare a înnebunit?

— Nu te duci singur. Nici măcar n-am discutat despre asta.

— Discutăm acum. Merg cu tine sau merg singur!

Se ridică și, fără o vorbă, se duce la bar.

Încep să aud ritmul frenetic al inimii în urechi. Ce dezastru! Cel mai mare coșmar al meu e ca el să meargă acolo și să-i înfrunte de unul singur. Habar nu are cu cine se pune. Vreau doar să-i țin la distanță unii de alții, ca să pot trăi fericită în negare tot restul vieții.

Spencer comandă două băuturi și se întoarce la masă. Îmi întinde un pahar de vin, moment în care mă uit la paharul lui.

Whisky. Gata cu cocteilurile și băuturile distractive, a revenit la chestii grele! Respir adânc fiindcă, din nefericire, și în viața mea au reapărut chestiile grele.

Spencer pune mâna pe piciorul scaunului meu și mă trage mai aproape de el. Apoi își lasă mâna în poala mea pe sub masă și mă forțez să-i zâmbesc.

— Nu vreau să te certi cu ei, îi șoptesc.

— Nici eu nu vreau să mă cert cu ei.

— Cred că ar fi mai bine să mă întâlnesc eu prima cu ei.

Ia o gură de whisky și învârte băutura în pahar.

— Iar eu ți-am spus că răspunsul e nu. Nu te las să te descurci singură cu problema asta. Articolul e despre mine, așa că lasă-mă să mă apăr. De ce să înfrunți singură furtuna?

Mă strânge încurajator de coapsă.

— De ce nu vrei să vorbesc eu cu ei?

Mă uit în ochii lui.

— Mi-e teamă că o să te pună pe fugă, îi răspund în șoaptă.

Spencer pune paharul pe masă și-mi cuprinde fața cu mâna.

— Îngeraș, nu mă gonește nimeni din viața ta împotriva voinței mele! Absolut nimeni! Ești singura persoană care poate pune capăt relației noastre.

— Promiți?

— Nu e nevoie, fiindcă știi deja că e adevărat.

Mă sărută.

— Nu-i așa?

Zâmbesc blând, căci știu că are dreptate. Știu că nu s-ar teme de Edward ca toți ceilalți.

Sunt multe lucruri care îl caracterizează pe Spencer Jones, dar lașitatea nu se numără printre ele.

— Mă iubești? mă întreabă.

Dau aprobator din cap.

— Atunci, ai încredere în mine! În seara asta, ne ocupăm de fratele tău, fie că-i place, fie că nu.

Face ca totul să pară nespus de simplu.

— OK? mă întreabă.

— OK! încuviințez.

Mi-am făcut un duș și m-am îmbrăcat din nou în hainele mele obișnuite – pantaloni Capri negri și un pulover crem de lână care îmi atârnă pe umeri. Mi-am strâns părul în coadă și port balerini negri. S-au dus rochiile de vară din Santorini, precum și relaxarea de care m-am bucurat acolo. Tata și Edward s-au întors cu două săptămâni mai devreme din călătorie și știu că au intenții serioase. Spencer e la etaj și se pregătește, iar eu stau la insula din bucătăria apartamentului său, citind articolele pe laptop.

Cu cât citesc mai mult, cu atât mă simt mai rău.

Toate tabloidele au scris despre noi în weekend. Titlu după titlu despre afemeiatul Spencer Jones care a dat o nouă lovitură, despre cum are să-mi frângă inima, cum aleargă după banii mei și ruptura imensă din familia Prescott.

Că umblă după mine de luni de zile. Numai porcării! Nici măcar nu-l cunoșteam acum câteva luni.

Știu că familia mea a citit aceste articole și ceea ce mă doare cel mai tare este vocea mică și iritantă din mintea mea care îmi strigă să iau aminte la avertismente.

Dar dacă e totul adevărat?

Nu este! Îl cunosc pe Spencer. Îl iubesc pe Spencer.

Asta fac ei. Îți otrăvesc gândurile cu povești inventate.

Mintea mea e în alertă. Nu știu ce se va întâmpla în seara asta când voi intra în casa tatălui meu alături de Spencer. Nu știu dacă să-l sun pe tata și să-l previn, dar atunci vor fi pregătiți și-l vor ataca cu toate armele pe care le au la dispoziție.

Nu știu care este cea mai bună abordare în situația asta. Încă mai cred că ar fi mai bine să mă duc singură. Dar Spencer nici nu vrea să audă. Ce naiba s-a întâmplat în biroul lui în ziua în care l-a dat afară pe Edward din birou? Vreau să știu ce au vorbit, cuvânt cu cuvânt. Mă ciupesc de nas și încerc să mă liniștesc.

— Ești gata? mă întreabă Spencer.

Ridic ochii și-l văd îmbrăcat cu un costum bleumarin, cămașă albă și cravată.

— Porți costum? îi spun.

Își netezește cravata și bagă mâna în buzunar.

— Mă simt mai confortabil așa.

Mi se strânge inima. Vrea să spună că se simte pregătit de luptă în costum.

— Ai zis că nu vrei să te certi cu ei.

— Păi, nu vreau.

— Atunci, de ce porți costum?

— Nu accept nicio mizerie în seara asta, Charlotte!

— Ei sunt familia mea, Spence!

— Știu asta. Dar trebuie să știe că tu ești viitorul meu și că nu-i las să te țină departe de mine. Nu accept așa ceva!

— Promite-mi că nu te certi cu ei!

Își ia cheile.

— Să mergem!

— Spencer, promite-mi!

Se uită în ochii mei.

— Nu pot să fac asta. Să mergem!

Fără alte vorbe, se îndreaptă spre ușă. Mă uit lung la blatul din bucătărie, iar inima îmi bate cu putere în piept.

Dă, Doamne, să fie bine!

Două ore mai târziu, ajungem la porțile mari de piatră ale proprietății tatălui meu, iar Spencer tastează codul de securitate. A trecut atâta timp de când n-am fost aici! Cum naiba și-l amintește? Wyatt și Anthony sunt în mașina din spatele nostru și știu că sunt la fel de neliniștiți ca mine.

Urmează să cadă și capetele lor.

Porțile se deschid încet.

— Casa mare? întreabă Spencer cu ochii la drum.

— Da!

Dau din cap și mă uit la mâinile pe care le țin în poală. Abia dacă ne-am spus două vorbe pe drum încoace. De fapt, am spus cinci. M-a întrebat dacă vreau să merg la baie când ne-am oprit să pună benzină. E ca și cum era deja furios înainte să ajungă aici.

Am un presentiment urât.

— Lasă-mă să vorbesc eu cu ei! îi spun.

Spencer încleștează maxilarul și privește în față prin parbriz.

Mă uit lung la el.

— Spence? M-ai auzit?

— Da, te-am auzit! Doar că nu am fost de acord cu tine.

Îmi dau ochii peste cap.

— Nu te certa cu ei! Cu timpul, se vor calma și vor fi rezonabili. Dacă te certi cu ei în seara asta, o să declanșezi un război și o să mă supăr pe tine.

Scoate limba și își umezește buza de jos.

E aroganța întruchipată.

— Vorbesc serios, Spence! Te rog, de dragul meu. Nu te certa cu ei!

Întinde mâna și îmi sărută degetele, cu ochii tot la drum.

— De ce nu-mi răspunzi?

— Pentru că nu îți promit nimic.

— O, pentru Dumnezeu, atunci hai să întoarcem și să mergem acasă! Nici măcar nu vreau să intru dacă ai atitudinea asta. E familia mea, normal că sunt îngrijorați. Cum te așteptai să reacționeze la articolele din ziare? mă răstesc. Nici eu nu sunt tocmai încântată.

Spencer ridică bărbia sfidător și clatină subtil din cap.

— Ce e? răbufnesc.

— Și uita așa începe! Nici măcar nu i-ai văzut și deja începi să fii de partea lor.

— Nu-i adevărat! mă răstesc furioasă.

Rânjește la mine.

— Cum spui tu!

Oprește și parchează mașina. Inima începe să mi se zbată în piept. Îl iau de mână și mă uit la el, cuprinsă de panică. Are dreptate? Vor reuși să-mi schimbe perspectiva asupra situației?

— Te iubesc! îi șoptesc.

Ochii lui întunecați mă fixează.

— Dovedește-o!

Coboară din mașină și trântește portiera. Închid ochii.

Futu-i!

Spencer

Deschid portiera lui Charlotte și aproape o smulg din balamale.

Sunt al dracului de furios!

„Mișcă-ți curul înapoi la Nottingham!"

Nimeni nu vorbește așa cu Charlotte.

Nimeni!

O iau de mână și las capul în jos. Aproape că nu o pot privi în ochi.

— Fără ceartă! îmi șoptește din nou.

Mă uit la Wyatt și Anthony, care parchează în spatele nostru.

Trag aer pe nas și încerc să mă calmez, în timp ce Charlotte se apropie de ușă și o deschide încet.

— Bună! strigă ea. Am venit!

— Scumpa mea! se aude o voce de bărbat. Edward, a venit Lottie!

Bărbatul apare de după colț și îi cade fața când mă vede. E un bărbat mai în vârstă – clar că e tatăl ei. Și are o înfățișare plăcută – pare distins și emană bogăție.

Charlotte se uită la noi.

— Tată, el este Spencer, șoptește emoționată.

Dau din cap.

— Bună seara!

Mă forțez să zâmbesc și întind mâna.

— Sunt Spencer Jones!

Bărbatul dă mâna cu mine cu o figură inexpresivă.

— Știu cine ești, răspunde el sec. Sunt Harold Prescott.

Ne uităm unul la altul cu atenție.

— Tată! șoptește Charlotte. Vreau să vorbim între patru ochi, te rog!

— Nu acum, Charlotte.

Aud pe cineva spunând din hol:

— Ce naiba se întâmplă, Charlotte? Ai văzut titlurile din ziare?

Edward apare de după colț și, la fel ca tatăl lui, se schimbă la față când mă vede.

— Ce naiba cauți aici? se răstește el.

Îi zâmbesc sarcastic, pentru că nu pot să mă abțin.

— Mă bucur să te revăd, Edward!

— Du-te dracului!

— Edward, te rog! șoptește Charlotte. Voiam să vă cunoască.

— De ce?

— Pentru că îl iubesc.

Mă ia de mână.

— Noi... noi ne... noi ne iubim, bolborosește emoționată.

Harold icnește, vizibil șocat, și trebuie să mă abțin să nu zâmbesc iar.

Trăsăturile lui Edward se schimonosesc a dezgust.

— Nu-mi insulta inteligența, Charlotte! Îl cunoști de o săptămână.

— Ba nu! zice ea și clatină din cap. Îl cunosc de mai multă vreme.

Ochii reci ai lui Edward mă țintuiesc, plini de dispreț.

— Te-am avertizat să stai departe de ea!

— Iar eu ți-am spus că asta nu e treaba ta. Singura persoană căreia îi voi da socoteală este domnul Prescott.

Dau din cap spre tatăl lui Charlotte.

Harold ridică bărbia și ne privește cu atenție.

Charlotte îl ia de mână.

— Putem să luăm cina, tată, și să vorbim despre asta, te rog?

Clocotesc de furie când o văd că îl imploră în numele meu.

Nu vreau să iau cina aici. Nu vreau să implore ca să fiu acceptat.

Nici măcar nu mă cunosc, la naiba!

Dă-i în mă-sa!

Harold mă privește în ochi și se întoarce spre ea.

— Desigur, draga mea!

Îi sărută mâna.

— Mi-a fost atât de dor de tine!

Se întoarce și o conduce pe hol.

Eu și Edward ne privim în ochi până când el face un pas spre mine.

— Poate că pe ea ai păcălit-o... dar pe mine nu mă păcălești!

Ridic dintr-o sprânceană și zâmbesc.

— Ce bine că nu mă culc cu tine atunci, nu-i așa?

— Țicălos nenorocit!

Își pierde controlul și mă împinge cu putere în piept.

— Lovește-mă! îi spun cu un zâmbet. Te provoc!

Mă împinge din nou și-l agăț de reverele cămășii.

— Dă-te naibii din calea mea! îi mârâi în față.

— O, ba o să-ți stau naibii în cale, nu glumă!

— Edward! strigă Harold din cealaltă cameră, de parcă știe exact ce urmează să se întâmple. Vino aici! Acum!

Edward mă privește încruntat și, fără să mai spună nimic, mă împinge și merge în cealaltă cameră.

Respir adânc în timp ce adrenalina îmi străbate corpul, apoi îmi trec mâinile prin păr.

Îmi fierbe sângele în vene.

— Spencer? strigă Charlotte. Poți să vii aici, te rog?

Mă întorc și mă iau după sunetul vocii ei până ajung într-un living mare. Camera e plină de antichități scumpe. Arată mai mult ca un muzeu decât ca o casă.

— Hai să bem ceva!

Charlotte zâmbește cu optimism și arată către masa din sufragerie, îndemnându-ne să luăm loc.

Îmi crește inima și empatizez cu ea. Bietul meu înger!

— Ar fi plăcut!

Zâmbesc fals și iau loc.

— Abigail! strigă Charlotte.

O femeie de vârstă mijlocie în uniformă apare imediat.

— Da, Charlotte!

— Ne aduci ceva de băut, te rog?

— Desigur! Ce să vă aduc?

Se uită la noi și își frământă mâinile, fâstâcită.

— Trei pahare de whisky cu gheață și...

Se încruntă.

— Mai bine patru pahare de whisky cu gheață.

Abigail dă aprobator din cap.

— Foarte bine!

Edward se încruntă.

— Tu nu bei whisky.

Charlotte dă agitată din cap.

— În seara asta, beau.

— Charlotte și invitatul ei rămân la cină, spune Harold.

— Da, domnule!

Abigail zâmbește și, cu o înclinare grațioasă a capului, dispare din încăpere.

Harold se așază în capul mesei, Charlotte lângă el și eu lângă ea. Edward stă față în față cu Charlotte. Dumnezeu știe pentru cine sunt celelalte 24 de scaune.

Cine are o masă atât de mare în sufragerie?

Edward se sprijină de spătar cu ochii la mine.

— Și unde v-ați cunoscut voi doi?

— La serviciu, răspunde Charlotte imediat.

Ce face? Nu ne-am întâlnit la serviciu.

— Ne cunoaștem de multă vreme. Am devenit buni prieteni, spune ea încet când sosește un servitor.

— Mulțumesc!

Iau paharul din mâna lui. Câți angajați au?

— Așa ar trebui să rămână lucrurile, comentează Edward.

Mișc din buze ca să nu mă ridic și să-l pocnesc în cap pe nenorocit.

— Nici măcar nu mă cunoști, îi spun calm.

— Știu că nu-mi place de tine. Asta e tot ce trebuie să știu.

Îmi îndrept atenția spre Harold.

— Domnule Prescott, cu tot respectul cuvenit, aș dori ca eu și Charlotte să discutăm cu dumneata fără ca Edward să fie de față.

Edward izbește cu palma în masă.

— Du-te dracului, asta e casa mea!

— Dar te porți nerezonabil.

Harold se ciupește de nas.

— Edward, destul! se răstește el.

Charlotte mă ia de mână.

— Articolele pe care le-ați citit în reviste sunt în mare parte neadevărate, încep eu.

— În mare parte, pufnește Edward. Incredibil, la dracu'! Săptămâna trecută ai fost cu altă femeie în Ibiza, pentru Dumnezeu!

— Nu, nu a fost, îl întrerupe Charlotte. Toate astea sunt minciuni.

— Charlotte, nu poți fi atât de credulă! strigă Edward. Am muncit prea mult să te protejez de mizerii din astea ca să-ți strici reputația într-o secundă cu un nemernic ca el.

Mă uit urât la el și plimb băutura prin gură. Mă văd sărind peste masă și strângându-l de gât până se învinețește.

Charlotte se schimbă la față.

— Nu e nemernic și sunt îndrăgostită de el.

Harold își dă ochii peste cap.

— Nu ești îndrăgostită, Charlotte, ești orbită de dorință. E primul tău iubit. E o mare diferență, draga mea!

— Greșești! îi spun. Suntem foarte îndrăgostiți unul de altul.

Bag mâna în buzunarul sacoului, de unde scot foaia de hârtie împăturită, pe care i-o întind lui Harold.

Acesta mijește ochii, o deschide și începe să citească.

— Ce-i asta? se vaită Edward.

— E un fel de contract prenupțial, îi răspund. Un acord de coabitare.

Lui Charlotte îi pică fața și se uită în ochii mei.

— *Poftim?* urlă Edward și se ridică brusc.

Scaunul lui cade pe spate și se lovește de podea cu o bufnitură.

— O să te muți aici peste cadavrul meu!

— Charlotte se mută la Londra cu mine.

Iau o gură de whisky.

— În seara asta, adaug.

Edward mijește ochii și traversează camera spre mine.

— Edward, încetează! spune Charlotte încet. Tată, fă ceva!

— Nu pleci nicăieri, Charlotte! E un fustangiu și se folosește de tine! spumegă Edward.

Nu reușesc să-mi mai stăpânesc furia.

— Cum? urlu eu. Sunt îndrăgostit de ea. Cum anume mă folosesc de ea?

— Contul ei bancar e un stimulent incredibil, nu-i așa, domnule Jones? mârâie el.

— Nu vă vreau banii voștri nenorociți! Scrie negru pe alb în contractul acela.

Arăt spre contractul din mâinile lui Harold.

— Am succes pe cont propriu și destui bani pentru ca eu și Charlotte să trăim toată viața fără să ne atingem de un ban din moștenirea voastră.

Mă ridic furios.

— N-am venit aici să-mi justific caracterul. Dar am îndoieli mari în privința caracterului tău. Spune-mi, Edward, de ce ai venit de la capătul lumii ca să mă vezi, dar nu ai contactat-o pe sora ta nici măcar *o dată* să vezi ce face?

Edward mijește ochii.

— Nu e doar un bun nenorocit! E o femeie frumoasă, care merită să fie iubită, și n-am să te las o ții ca pe trofeul tău nici măcar un minut în plus! urlu la el în timp ce-mi pierd controlul.

— Wyatt! strigă Charlotte, simțind că situația va degenera.

Harold se încruntă când aude ce-am spus.

Mă întorc spre el.

— E prizoniera nenorocitului tău de cont bancar! strig eu.

Edward mă împinge, dar îl apuc imediat de cămașă.

— Edward! strigă Harold și se ridică brusc.

— Încetați! țipă Charlotte. Încetați, amândoi!

Wyatt și Anthony apar și aleargă să ne despartă.

— Amândoi sunteți concediați! urlă Edward la ei când îl trag de pe mine. Cum ați lăsat chestia asta să se întâmple? Trebuia s-o păziți de bărbați ca el.

Trag aer în plămâni și mă uit urât la Edward. Disprețul față de el îmi iese prin toți porii. Nu cred că am urât niciodată pe cineva atât de tare. Fac un pas înapoi și-mi netezesc costumul.

— Anthony și Wyatt, de acum lucrați pentru mine, le spun, gâfâind. O păziți pe Charlotte pentru mine. La naiba cu mizeriile familiei Prescott! N-au decât să-și bage în cur banii lor prețioși!

Lui Harold îi pică fața.

— Atâta vă spun! le zic. Sunt îndrăgostit de Charlotte. Mă căsătoresc cu ea, cu sau fără permisiunea voastră. Obișnuiți-vă cu ideea!

Mă întorc spre Charlotte și o iau de mână.

— Plecăm!

— Spencer! șoptește ea.

— Acum! mârâi eu.

— Nu plecî naibii nicăieri cu el, Charlotte! șuieră Edward. Te avertizez!

Mă întorc și-l arăt cu degetul.

— Să nu îndrăznești s-o avertizezi! Nimeni nu vorbește așa cu ea. M-ai auzit naibii? Dacă o mai superi sau o tratezi fără respect, vin aici și te culc la pământ cu mâinile mele!

Ochii lui Edward scapără de furie.

Mă întorc spre Harold și dau din cap.

— Domnule Prescott, ești binevenit în casa mea oricând. Îmi pare rău că seara asta nu a mers atât de bine pe cât ne-am dorit eu și Charlotte. La revedere!

O iau de mână pe Charlotte și o conduc afară. Harold vine după noi.

— Nu pleca! o imploră el încet.

Charlotte îl ia cu brațele pe după gât.

— Îmi pare rău, tată, dar trebuie.

Dau mâna cu el.

— Sper să ne revedem în curând.

El lasă ochii în pământ, căci nu mă poate privi în față.

O conduc afară pe Charlotte și îi deschid portiera. Ea ezită și se uită la tatăl ei pe verandă, rugându-l fără vorbe să mă accepte.

— Să mergem, îngeraș!

O urc în mașină și ies pe poartă, deși observ că i se umplu ochii de lacrimi.

Îmi trec mâna prin păr când îi văd pe Wyatt și Anthony venind după noi cu mașina. Inima îmi bubuie în piept.

Ce dezastru nenorocit!

Strâng volanul de mi se albesc degetele. Nu-mi vine să cred ce s-a întâmplat! De ce naiba mă urăsc atât de mult dacă nici nu mă cunosc? Mâine am să-i fac o vizită nenorocitului de Alexander York. Ce le-a spus despre mine?

Charlotte începe să plângă și mi se strânge stomacul. Mă simt brusc ca un rahat.

— Îmi pare rău că nu a mers conform planului, îngeraș!

Mă întind și o iau de mână.

I se schimonosește fața de plâns când mă privește.

— Asta e, nu?

Începe să suspine mai tare.

— Acum nu o să-i mai văd niciodată, nu-l așa? spune printre lacrimi.

— Ce voiai să fac?

— Să te porți frumos, Spencer! Voiam să te porți frumos. Ai spus că o să te porți frumos.

— Dar m-am purtat frumos, la naiba! Ar fi trebuit să-l las lat, asta ar fi trebuit să fac.

Ea ridică mâinile disperată și începe să plângă în hohote.

Îmi dau ochii peste cap și-mi trec mâna peste față. Grozav! Al dracului de grozav!

După două ore marcate de liniște, intru la Four Seasons. Îi dau valetului cheile de la mașină. Charlotte a vrut să doarmă aici în seara asta, nu la mine acasă.

E supărată că m-am certat cu ei, dar, sincer să fiu, ce-ar fi trebuit să fac? Ce-ar fi făcut orice bărbat dacă ar fi fost atacat în felul acela?

O țin de mână când urcăm în lift, într-o liniște și mai deplină. Nici măcar nu știu ce să-i spun ca să încerc să dreg lucrurile.

Știu mai bine decât oricine cât doare respingerea din partea părinților.

Mai întâi ai mei, acum ai ei.

Și nici măcar nu mă cunosc!

Intrăm în apartament, iar ea urcă scările.

— Mă duc la culcare.

Îmi dau ochii peste cap.

— Eu o să beau ceva.

— Nu mai este whisky.

— Mă duc la bar să mai iau.

— Cum vrei! îmi răspunde sec.

Cum vreau? Fir-ar al dracului! Am să-i arăt eu lui Edward *cum vreau* când dau cu ochii de el. A făcut exact ce și-a propus, a băgat zâzanie între noi.

Plec și mă duc direct la barul hotelului.

— Cu ce vă servesc? întreabă ospătărița.

— O sticlă de Black Label pentru cameră și un pahar de whisky cu gheață acum.

Ea zâmbește și șterge tejgheaua.

— Desigur!

Câteva secunde mai târziu, îmi întinde un pahar din care beau abătut. Reiau în gând conversația cu Edward.

„Nu pleci nicăieri, Charlotte! E un afemeiat, se folosește de tine."

Scârbit, îmi trec mâinile prin păr. Urăsc că sunt perceput în felul acesta.

Eu chiar o iubesc!

Wyatt și Anthony intră în bar și le fac semn să ia loc lângă mine.

Se așază și mă privesc de parcă tocmai am ucis pe cineva.

— Nu! oftez și mai iau o gură din pahar.

— Unde-i Charlotte? întreabă Anthony.

— În pat.

Telefonul vibrează în buzunar, așa că îl scot și văd un număr privat pe ecran.

— Mă duc la baie, spune Anthony, apoi se ridică și dispare după colț.

— Alo! răspund eu.

— Dacă îi faci vreun rău, te omor dracului! mârâie Edward.

Ascult o clipă, apoi apelul se încheie.

Adrenalina îmi străbate tot corpul.

Băga-mi-aș, ce mai urmează?!

Respir adânc și mă uit drept în față.

— Pot să te întreb ceva? zice Wyatt.

— Da!

Mai iau o gură de whisky.

— Ți-ai tras-o vreodată cu un tip?

Mă strâmb și mă întorc spre el.

— Poftim?

19

Spencer

WYATT MĂ PRIVEȘTE FIX ÎN OCHI.

— Adică... ai făcut vreodată sex cu un bărbat?

Fac ochii mari.

— De ce mă întrebi chestia asta?

El ridică din umeri și ia o gură de bere.

Mă uit lung la el, și nenumărate emoții îmi întunecă mintea. De ce naiba mă întreabă așa ceva?

— Nu! îi răspund. Nu mi-am tras-o niciodată cu un bărbat.

— Dar ți-a tras-o ție vreunul?

— Nu! îi răspund și mă încrunt. Amice, mie îmi plac vaginurile.

Se uită la mine.

— Vaginul!

Clatin dezgustat din cap, fiindcă discut cu el despre părțile corpului lui Charlotte. Ziua asta e prea de tot! Simt că o să-mi explodeze capul. De ce naiba m-ar întreba asta acum?

— Mă întorc sus.

Mă ridic brusc.

Anthony se întoarce la bar.

— Ce-am pierdut? întreabă și se uită la noi. Și putem discuta despre noul nostru loc de muncă?

Wyatt se uită drept în față și ia o gură de bere, complet nepăsător în privința noului loc de muncă.

— Mâine. Mă duc sus.

— OK!

Mă îndrept spre lift și apăs butonul cu putere. Ușile se deschid și le trimit un mesaj lui Masters și Seb.

Micul-dejun la 7.00. Trebuie să ne consultăm.
Am avut o zi de coșmar.

Întorc ochii spre femeia frumoasă care doarme în patul meu. Părul ei blond e răsfirat pe pernă, iar ochii îi tremură în somn. Întind mâna și o acopăr încet cu pătura, apoi o sărut ușor pe obraz.

S-a foit și s-a răsucit toată noaptea.

Amândoi am fost agitați.

Ea se gândea la familia ei, eu, la Wyatt.

De ce m-a întrebat dacă mi-am tras-o vreodată cu un bărbat? A fost atât de neașteptat! Și ce moment ciudat și-a ales. A auzit ceva despre mine, ceva ce va apărea în presă?

Încă o minciună nenorocită.

I-aș crede în stare pe mizerabilii ăștia, fiindcă ar face orice pentru un articol – orice care să pară șocant și să determine oamenii să le cumpere mizeriile. Mi-e rău de la stomac și simt că am pierdut controlul asupra situației.

Charlotte merită ceva mai bun de atât. Mult mai bun!

Îi iau telefonul și îi setez alarma pentru o oră mai târziu. Era atât de supărată aseară, încât a uitat s-o facă. Mă aplec și îi dau părul la o parte de pe față.

— Plec, îngeraș! îi șoptesc. Te iubesc!

Îmi zâmbește somnoroasă, cu ochii închiși.

— Și eu te iubesc!

Mă ia în brațe.

O strâng la piept și, cu o ultimă privire către dragostea mea, o sărut pe obraz și o las în pace.

Am un munte de porcării de rezolvat azi.

Primul pe lista mea: nenorocitul de Alexander York.

Intru în restaurant la șapte și mă așez la masă. Băieții încă nu au ajuns, așa că le comand cafelele și mâncărurile obișnuite. Sunt în alertă maximă, de parcă aș fi luat un drog care mă face extrem de atent la tot și la toți din jurul meu. Adrenalina e la cote maxime, și asta mă face să-mi bâțâi piciorul sub masă în mod incontrolabil.

„Ți-ai tras-o vreodată cu un tip?"

Îmi imaginez fața lui Charlotte dacă ar ieși vreodată un articol în care să scrie că mi-am tras-o cu un bărbat. Familia ei...

— Bună! zice Masters și se așază pe scaun lângă mine.

— Bună! îl salut și îi zâmbesc fără chef. Ce mai face Bree?

— Bine, bine. Te-am văzut în toate tabloidele. Ticălos nenorocit!

Îmi dau ochii peste cap.

— Nu-mi aduce aminte!

Apare și Seb, care ne face vesel din mână.

— El de ce dracu' e așa de bucuros? întreb cu un oftat.

Masters chicotește când îl vede pe prietenul nostru țopăind spre noi.

Seb se așază pe scaun.

— Salut!

— De ce ești așa de fericit? îl întreb.

Rânjește și își pune șervetul la mine în poală.

— O, nu știu!

Ridică din sprâncene.

— Poate pentru că am petrecut weekendul în pat cu Angela.

Mă uit drept la el.

— Spune-mi că glumești!

— Nu!

Masters se ciupește de nas.

— Doamne, fir-ar să fie!

— Ți-ai tras-o cu sora fostei tale soții? îl întreb încruntat.

Seb îmi face cu ochiul.

— În toate felurile posibile.

Îmi trec mâna peste față.

— Ești nebun, ce dracu'? Știi că o va lua razna și te va curăța de bani.

Ridic mâna să mai cer cafea.

— Poți să-ți iei adio de la Bentley. Să fie un mic-dejun cu whisky?

— M-a curățat deja și a meritat din plin, adaugă, rânjind, Seb. Mereu mi-a plăcut de Angela. A fost plăcut să ne-o tragem, în sfârșit.

Îmi dau ochii peste cap.

— O, Doamne, nu te îndrăgosti de Angela!

Îl arăt cu degetul.

— Te avertizez!

— Nu mă îndrăgostesc de ea, doar ne distrăm puțin. Dar pot să confirm că am avut dreptate și e mult mai bună la pat decât vrăjitoarea de soră-sa.

Zâmbește, vizibil mulțumit de el însuși.

— În fine, tu ce-ai păţit ieri?

Face ochii mari.

— Exact, ai fost în Santorini în weekend! Cum a fost?

— Perfect! zic şi oftez. Ar fi trebuit să rămân acolo.

— De ce? întreabă Masters. E gravidă?

Doamne, nici nu m-am gândit la asta!

— Ea zice că nu. Eram la aeroport ieri, când veneam spre casă, şi a primit un telefon de la fratele ei, care i-a zis să-şi mişte curul înapoi la Nottingham. Aşa că aseară ne-am dus acolo... împreună. Fratele ei e un mare imbecil. Am ajuns să ne încăierăm, iar tatăl ei nu are niciun strop de curaj. Nu a scos naibii o vorbă! Pe urmă am plecat, eu şi Charlotte ne-am certat şi nu vrea să vorbească. A plâns tot drumul de două ore până acasă. Pe urmă, s-a dus singură la culcare. Eu am rămas la barul hotelului să beau un whisky, iar Edward, fratele ei, m-a sunat să-mi spună că, dacă îi fac vreun rău lui Charlotte, o să mă omoare.

Se strâmbă amândoi.

— Pe urmă, încep eu şi casc ochii.

— Doamne, câte mai sunt? întreabă, rânjind, Masters.

— Fiţi atenţi, bodyguardul ei mă întreabă dacă mi-am tras-o vreodată cu un tip.

Cei doi se încruntă şi schimbă o privire între ei, apoi se uită la mine.

— Cum adică? întreabă Seb.

— M-a întrebat dacă mi-am tras-o cu un tip! mă răstesc. De ce dracu' m-a întrebat chestia asta?

— Şi ţi-ai tras-o? întreabă Masters încruntat.

— Nu!

— Oral?

— Nu, futu-i! Ştii doar!

— Nimic în legătură cu vreun penis? mă chestionează încruntat Seb.

— Nu! Dar n-am dormit toată noaptea de grijă că a auzit vreun zvon și că acum tabloidele o să mai scrie și alte minciuni despre mine pe care să le împrăștie peste tot.

Se schimbă amândoi la față când fac legătura.

— După ce se scrie despre tine că ai fost cu un tip, toată lumea crede că ești homosexual și că doar te porți ca un heterosexual.

— Și crezi că o să apară articolul ăsta și Edward o să te omoare până la urmă? oftează Masters.

— Sau, mai rău... o pierd pe Charlotte.

Îmi las capul în mâini.

— Toată povestea asta e un dezastru.

— Nu cred că e vorba de asta, zice Seb. Poate vrea să i-o tragi tu.

— Poftim? zic și mă încrunt. Nu e homosexual, Sebastian.

— De unde știi?

— E mare și solid. E tipul despre care am crezut la început că o place pe Charlotte. De fapt, e un tip de treabă. Și sigur nu e homosexual.

— Păi, eu cred că se gândește să ți-o sugă, murmură Seb cu cafeaua la gură.

— Ba nu, la dracu'! Bleah!

Mă strâmb de scârbă când îmi imaginez scena.

— Nici măcar să nu o spui cu voce tare.

Ni se servește micul-dejun și mâncăm în tăcere.

— Și ce ai de gând să faci? întreabă Masters.

Primesc un e-mail și iau telefonul să-l citesc.

— Azi, la prima oră, o să-i zdrobesc țeasta lui Alexander York.

Deschid e-mailul.

— O, minunat! zice Masters și își dă ochii peste cap. Asta o să rezolve tot, ai toate șansele să o păstrezi dacă intri la pușcărie.

Spencer,
Sper că acest e-mail te găsește bine, sănătos.
Ți se solicită participarea la o ședință de licitație
pentru a negocia noi contracte cu Universal Steel.
Întâlnirea va avea loc în biroul lui Sheridan Walters
în NYC pe 17 octombrie, la ora 16.00.
Vorbim în curând,
Kellie Anderson,
Asistenta personală a dnei Sheridan Walters

— Faci mișto de mine? mă răstesc în timp ce citesc e-mailul.

— Ce e?

— O, e din ce în ce mai bine! Sheridan a stabilit o întâlnire la New York pe 17.

— Adică săptămâna viitoare, zice Seb încruntat.

— Știu ce vrea să facă. Vrea să mă duc la New York în speranța că mă poate seduce.

Simt că începe să-mi bată inima mai tare. Deja se conturează o zi stresantă.

— Iisuse! murmură Seb. Ce diabolică e!

— Da, cum diabolic e și faptul că ți-ai tras-o cu sora fostei tale soții.

— Nu, aia a fost o prostie, pur și simplu! bombăne Masters.

Ridic mâna imediat, iar ospătărița vine la masă.

— Da, pot să vă servesc cu ceva?

— Îmi aduci un whisky, te rog?

— Și pentru mine, zice Seb. Vrei și tu, Masters?

— Nu! Am senzația că veți avea nevoie de avocați foarte curând.

Clatină din cap.

— De preferat, din partea unui om treaz.

Charlotte

Scotocesc în fundul dulapului și arunc totul într-o parte.

— Unde sunt?

Nu găsesc nicio pereche de pantofi de purtat la serviciu. Probabil sunt toți acasă la Spencer.

Grozav, acum va trebui să trec pe acolo. Ies nervoasă din dressing și-l sun pe Wyatt.

— Bună! răspunde el.

— Bună! Am lăsat toți pantofii la Spencer acasă. Trebuie să plecăm mai devreme și să trecem pe acolo mai întâi.

— În regulă! Vom fi în hol.

— OK, mersi!

Termin pregătirile în grabă și, douăzeci de minute mai târziu, sunt pe bancheta din spate a Mercedesului, pe drum. Între timp, îmi sună telefonul. E tata. Mi se strânge stomacul.

— Bună, tată!

— Bună, draga mea!

Zâmbesc când îi aud vocea.

— Unde ești, scumpa mea?

Mașina oprește în fața clădirii lui Spencer.

— Sunt la Spencer acasă.

— E și el acolo?

— Nu, e la birou.

— Ajung în zece minute.

Mă încrunt.

— Dar unde ești?

— La Londra. Am venit în dimineața asta. Vreau să vorbesc cu tine.

— E și Edward cu tine?

— Nu!

Mă gândesc o clipă. Of, cui îi pasă? Îmi iau liber de la serviciu. Chestia asta e mai importantă.

— OK, tată!

— Care e adresa?

Îi dau adresa, iar băieții coboară din mașină și așteaptă să închei convorbirea. După ce termin, Wyatt deschide portiera.

— Tata e pe drum încoace.

Băieții schimbă o privire și, fără să mai spună nimic, mă urmează în lift și urcăm la etajul lui Spencer.

Știu amândoi că trebuie să stea mereu în fața ușii. Întotdeauna am ținut la intimitatea mea, așa că le dau liber mai devreme și, câtă vreme sunt pe aproape, nu simt că am nevoie de ei nonstop.

Cu tata e altceva. Pe el nu-l deranjează să fiu supravegheată de opt perechi de ochi la orice oră.

Ajungem la etajul lui Spencer, iar băieții se așază de o parte și de alta a mea.

— Azi nu mă duc la serviciu, le spun.

— OK, zice Wyatt și dă din cap.

Intru și închid ușa după mine. Îndrept pernele de pe canapea și împăturesc pătura pe care am lăsat-o pe margine. Merg la bucătărie și scot cestile de cafea din scurgător.

Verific că totul e în ordine, apoi alerg la etaj să iau pantofii. Trec pe lângă o oglindă de pe hol și mă opresc să arunc o privire.

Am ochii duși în fundul capului. Arăt oribil.

— Ce dezastru! îi șoptesc fetei din oglindă.

Mă duc repede la baie ca să mă machiez puțin și să mă dau cu ruj. Iau pantofii când aud o bătaie în ușa de la intrare. Îmi pun repede pantofii și alerg la parter ca să deschid.

Mă întâmpină o figură familiară.

— Bună!

Tata îmi zâmbește blând și se apleacă să mă sărute pe obraz. Ca de obicei, poartă costum și cravată.

— Bună, draga mea!

Întind brațul.

— Te rog, intră!

Se întoarce spre bodyguarzi și dă din cap. În cele din urmă, intră în casă și închide ușa după el, apoi se uită cu atenție la apartamentul mare.

Întind brațele cu mândrie.

— Asta e casa lui Spencer.

— Foarte plăcut! spune el, dând din cap impresionat. Deși am venit să te văd pe tine, nu apartamentul lui Spencer.

Respir adânc, știind că urmează să-mi țină o predică.

— Vrei un ceai?

— Ar fi grozav.

Intrăm în bucătărie, iar el se așază lângă blat.

— Ce se întâmplă, scumpa mea? întreabă el încet. Abia dacă am închis ochii azi-noapte.

Mi se umplu ochii de lacrimi.

— Și eu la fel.

Îl iau de mână.

— Îl iubesc, tată!

Îmi zâmbește cald.

— Știu că asta crezi...

— Nu! zic și clatin din cap. Tatăl, îl iubesc!

Se uită în ochii mei.

— Povestește-mi tot!

Încep să am emoții, pentru că știu cât de important este să explic cum trebuie.

— Ne-am cunoscut în urmă cu ceva timp și...

Oare cât să-i spun? Absolut tot.

— Am ieșit la câteva întâlniri.

— Cum de n-am știut că te vezi cu cineva?

— Tată, tu nu știi nimic despre mine. Sunt singură aproape tot timpul. Tu și Edward sunteți ocupați cu munca și habar nu aveți ce se întâmplă cu mine și cu viața mea. Nu cu adevărat.

I se citește dezamăgirea pe față.

— Spencer nu e ceea ce pare, tată.

— Cu siguranță, înțelegi de ce îmi e teamă.

— Știu, nici mie nu-mi place reputația lui, dar el nu e așa.

Ridic din umeri.

— A fost, dar s-a schimbat, și multe dintre poveștile despre el sunt false. Au scris că era în Ibiza săptămâna trecută, dar el a fost aici, cu mine, tot timpul. Nici măcar nu le cunoaște pe fotomodelele despre care scria în articol.

Ridică din sprâncene, sceptic.

— Știu că o parte sunt adevărate și nu mă îndoiesc că a fost un afemeiat, adaug eu. Nu sunt proastă.

Mă privește în ochi.

— Pentru cineva ca el, ești o țintă. Ești tânără și nevinovată. În plus, e mult mai în vârstă decât tine, Charlotte.

— Știu, dar treisprezece ani nu înseamnă chiar atât de mult. Pur și simplu, nu-mi plac bărbații de vârsta mea.

— N-ai ieșit cu niciunul. De unde știi?

Ridic din umeri.

— Știu, pur și simplu.

— Simt că profită de lipsa ta de experiență.

— Tată, m-a respins la început din pricina lipsei mele de experiență.

Se încruntă.

— Ce vrei să spui?

O, la naiba, cum să-i spun asta? Ezit.

— Spune! mă îndeamnă.

— După câteva întâlniri, când am devenit mai apropiați, i-am spus lui Spencer că nu am... experiență, iar el a rupt imediat relația cu mine. A spus că nu mă merită.

Tata se uită în ochii mei și ascultă cu atenție.

— După câteva săptămâni, am mințit și i-am spus că nu mai sunt virgină, sperând că în felul acesta se va relaxa și mă va invita în oraș. Știu că nu m-ar fi vrut dacă trebuia să-mi răpească inocența.

— Charlotte! șoptește el îngrozit. Ce naiba a fost în capul tău?

— Tată, nu vezi? Și eu am umblat după el cum a umblat și el după mine. E ceva special între noi.

Tata răsuflă adânc și își lasă capul în palme.

— Sunt doar...

Face o pauză.

— Te rog doar să o iei mai încet. Am pierdut deja un fiu din cauza unei relații nepotrivite. N-aș suporta să te pierd și pe tine.

— Tată, Penelope e diferită.

— Chiar e, Charlotte? clatină el din cap. Când William a cunoscut-o pe Penelope, mulți oameni ne-au avertizat în privința ei.

Îl privesc și ascult cu atenție.

— Instinctele mele și ale lui Edward spuneau că nu e potrivită pentru el, dar am avut încredere în judecata lui. Cel mai bun prieten al lui Edward, Alexander York, a venit la noi de la începutul relației lor și ne-a spus că a văzut-o pe Penelope cu alt bărbat în club.

Mă încrunt.

— Când a fost asta?

— Înainte ca William să se mute cu ea.

— Nu știam.

— Edward se învinuiește pentru suferința fratelui său. Urăște faptul că ea îl ține ostatic pe Harrison.

Mă întristez.

— Fratele tău nu poate ieși din relația aceea fără să-și părăsească fiul.

Las capul în jos.

— E prins în capcană dacă vrea ca fiul lui să crească în aceeași casă cu el.

— Știu, îi șoptesc.

— Alexander York a venit din nou la noi săptămâna trecută... să ne avertizeze în privința lui Spencer.

Mă încrunt și-l privesc în ochi.

— Charlotte, ceea ce simți tu acum e ceea ce a simțit și William în primele etape ale relației lui. S-a îndrăgostit nebunește, s-a pripit și s-a ars îngrozitor. Nu vreau să ai aceeași soartă. Mai rău decât atât, acum e implicată și presa. Spencer Jones primește atenție oriunde merge.

— Dar el nu și-a dorit asta, tată!

— Nu iese fum fără foc, Charlotte! Primește atenție numai din motive nepotrivite.

— El nu e ca Penelope. E un om bun.

— Nu spun că n-ar fi. Sincer să fiu, m-a impresionat aseară. Îmi place că i-a ținut piept lui Edward. Îmi place că a semnat un contract prenuptial ca să te protejeze și că s-a simțit jignit de faptul că Edward nu și-a făcut timp pentru tine. Mi-a demonstrat că are coloană vertebrală și că ține cu adevărat de tine.

Zâmbesc și mă simt dintr-odată plină de speranță.

Mă ia de mână.

— Dar nu pot, cu conștiința curată, să te las să te muți cu el încă.

Mă așez la loc pe scaun.

— Charlotte!

Îmi cuprinde obrazul în palmă.

— Dacă vrei să te muți la Londra, bine, scumpo. Dar în apartamentul tău și ia o decizie informată despre relația voastră. După ce a avut timp să arate cine este... să ne arate *tuturor*.

Mă uit la el și oftez adânc.

— Tată!

— Nu mă lua cu tată! E logic ce spun. Dacă îmi arăți că nu te lași dusă de nas și că îți păstrezi independența, o să te susțin bucuros în tot ce faci și o să-l susțin și pe bărbatul ales de tine.

— Și Edward? întreb.

— Edward o să asculte de mine, iar tu trebuie să știi că fratele tău acționează din dragoste. N-ar suporta să vadă că suferi ca William – asta l-ar ucide.

Tata îmi zâmbește.

— Nu poți să-l condamni că e îngrijorat când Spencer are reputația asta îngrozitoare.

Zâmbesc blând.

— Sincer să fiu, cred că și el e impresionat de Spencer, deși nu cred că ar recunoaște asta vreodată, spune tata și-mi face cu ochiul. Nimeni nu va fi destul de bun pentru tine, din punctul lui de vedere.

— Nu vreau să fiu nesăbuită cu nimeni, îi șoptesc. Nu sunt nici proastă, nici oarbă.

Îmi zâmbește și se apleacă să mă sărute pe frunte.

— Absolut, scumpo, iar tu știi în adâncul sufletului că am dreptate. Fă un pas înapoi, acordă-ți puțin timp și respiră. Dacă te iubește și se poartă cum trebuie cu tine, aveți binecuvântarea mea. Sper să ne dovedească în toată modurile posibile că eu și Edward ne înșelăm. Vreau să fii fericită. Mai mult decât orice, vreau să fii fericită.

Zâmbesc.

— Nu e o întrecere, Charlotte! Dacă te iubește, o să te aștepte.

Încuviințez.

— Știu.

Se uită în ochii mei și știu că mai are ceva de spus.

— Ce e? îl întreb.

— Cum te-ai ocupat de paza ta cât am fost plecat?

— Ce vrei să spui?

— I-ai lăsat pe bodyguarzi liberi în timpul nopții?

Las capul în jos.

Îmi pune degetul sub bărbie și-mi ridică fața spre el.

— Ce ți-am spus eu despre asta, Charlotte?

— Păi, nu am nevoie de ei noaptea, când sunt acasă, în Nottingham, îl contrazic.

— Domeniul nostru e complet asigurat. Avem paznici acolo în permanență. Nu e nevoie să stea la ușa ta, pentru că patrulează în fiecare minut. Nimeni nu poate să intre. Edward s-a uitat pe camerele de supraveghere seara trecută, iar Wyatt și Anthony au fost la barul de la hotel aproape în fiecare seară.

— Eu le-am spus că nu mai am nevoie de ei. Nu a fost vina lor. Îmi sunt mereu prin preajmă.

— Înțelegi cât de vulnerabilă ești? De ce te-ai expus așa unui risc? Am avut încredere că vei face ce trebuie, dar te găsesc renunțând la pază în mijlocul turei ca să se ducă la bar?

Îmi dau ochii peste cap.

— Nu-ți da ochii peste cap la mine, domnișorico! Ai fost foarte iresponsabilă.

— Nu, tată, doar îndrăgostită.

— Iubirea e una, Charlotte! Prostia e alta.

Se ridică de pe scaun.

— Din cauza mea, ești o țintă. Ai patru miliarde de lire la bancă. Ia amenințările de securitate în serios. Am adus cu mine încă patru bodyguarzi pe care îi las cu tine. Nu vei mai fi fotografiată alături de Spencer Jones de acum înainte. Au primit instrucțiuni să ia camerele oricui încearcă să te fotografieze. Nu accept să devii un titlu în tabloidele de scandal... sub nicio formă.

Respir adânc, știind că nu e negociabil.

— OK!

— Acum, îmi zice zâmbind. Unde naiba e ceaiul ăla? Ești o gazdă de tot râsul!

S-a făcut șase seara când intră Spencer și simt emoțiile în stomac.

Sunt în bucătărie și pregătesc cina. Se luminează la față când mă vede și îmi zâmbește larg.

— Bună, fata mea frumoasă!

Alerg și sar în brațele lui și ne sărutăm încet.

— Mi-a fost dor de tine azi! îi șoptesc.

El mă strânge în brațe.

— De ce sunt atâția bodyguarzi pe hol?

Îmi dau ochii peste cap.

— E o poveste lungă.

Torn câte un pahar de vin.

— Azi a venit tata pe aici.

Încerc să par indiferentă, deși sunt extrem de agitată.

— O! îmi zâmbește. Și?

Iau o gură de vin și-l privesc în ochi.

— Vrea să-mi iau apartamentul meu.

Îi pică fața și se încruntă.

— Și ce i-ai spus?

— Am fost de acord.

20

Charlotte

SPENCER RIDICĂ IMEDIAT BĂRBIA, SFIDĂTOR. VĂD cum își încleștează fălcile.

— E doar o chestiune de semantică, Spence. Rămânem la tine acasă sau la mine acasă. Nu se va schimba nimic.

— Atunci, de ce să o faci?

— Pentru că tata nu vrea să iau decizii pripite. A spus că va accepta relația noastră dacă nu mă mut cu tine de la început.

Se uită lung la mine.

— Te rog, încearcă să înțelegi că ai mei sunt importanți pentru mine și sunt doar îngrijorați că o să sufăr.

Își umezește buzele și știu că își alege cuvintele cu atenție.

— Ai spus chiar tu că, dacă ai fi în locul meu, ți-ai lua propriul apartament. Pe undeva, știi și tu că e corect ce spun ei.

Își dă ochii peste cap.

— Dar n-am să am propriul apartament – nu cu adevărat. O să avem două apartamente împreună. Peste șase luni, cu puțină independență câștigată, o să mă mut oficial aici.

Se așază pe un scaun și se scarpină în cap, dar nu spune nimic.

— Ce părere ai? îl întreb.

— Mai contează ce părere am?

— Normal!

Ridică din umeri și își toarnă un pahar cu vin.

Spune ceva... Orice!

Mă așez lângă el. Văzând cum soarbe din pahar, cred că o va lua razna dintr-o clipă în alta.

— Fă ce vrei! bombăne într-un târziu.

Mă încrunt.

— Ce înseamnă asta?

— Înseamnă să faci ce vrei!

Ridică din umeri.

— Ești supărat pe mine?

— Supărat, nu. Dezamăgit... da.

Mi se strânge inima.

— Ești dezamăgit, șoptesc eu.

Cred că preferam să fie supărat.

Îmi ia obrazul în mână.

— Da, sunt dezamăgit, spune și oftează. Voiam să ne începem viața împreună chiar acum, dar înțeleg.

Încep să nu mai țin pasul cu discuția.

— Ce anume înțelegi?

— Înțeleg că familia ta e pe primul loc și că întotdeauna vei face, într-un fel sau altul, ce vor ei să faci.

Mă încrunt.

— E OK!

Își trece degetul mare peste buza de jos și se uită la mine o secundă.

— Va trebui să mă obișnuiesc cu ideea.

Ridică din umeri.

— Câtă vreme sunt ei fericiți, ești și tu fericită, nu-i așa? Mă duc să fac un duș.

Se întoarce și urcă scările fără să mai spună nimic.

Mă uit lung la frigider și aud întruna cuvintele lui.

„Câtă vreme sunt ei fericiți, ești și tu fericită, nu-i așa?"

Așa o fi?

O să fiu fericită doar dacă familia mea îl acceptă pe Spencer?

Și dacă fac asta pentru ei, dar ei tot nu-l vor accepta? Dacă îi las să creeze o prăpastie între noi doi?

Vreau ca tata să fie fericit. Așa sunt eu..., dar ar trebui să-mi doresc asta în detrimentul lui Spencer?

Ei nici măcar nu-l cunosc. Cu ce drept îl judecă?

Suntem atât de fericiți împreună!

Spencer a făcut tot ce trebuia. A semnat un contract prenupțial ca să mă protejeze și a încercat să fie civilizat în timp ce Edward nu a făcut decât să-l atace. Ce ar fi trebuit să facă? Normal că a ripostat în cele din urmă.

Îmi las capul în mâini.

Sunt atât de confuză!

Trebuie să mă mai gândesc la asta. Nu vreau să-i ignor dorințele pentru că familia mea nu vrea să fie făcută de râs în tabloide. Pentru mine contează ce va face Spencer de acum înainte. Nu-mi pasă de trecutul lui, fiindcă îmi doresc viitorul lui.

Termin paharul cu vin și urc la etaj, unde îl găsesc pe Edward la duș. Se spală și se întoarce spre mine cu un zâmbet sexy. Habar nu are de frământările mele.

— Vii și tu? mă întreabă.

Îi zâmbesc pieziș, mă dezbrac și intru sub apa fierbinte. Brațele lui mari mă înconjoară și mă strânge la piept.

— Te iubesc! îi spun, zâmbind.

— Știu că mă iubești, îngeraș!

Mă sărut, iar limba lui îmi alunecă încet printre buze.

— Nu vreau să te dezamăgesc, Spence! îi șoptesc.

— Iubito, nu ai cum să mă dezamăgești cu adevărat. Înțeleg punctul lor de vedere și, sincer să fiu, aș da orice să am un tată care mă iubește așa cum te iubește tatăl tău. E o binecuvântare.

Mi se umplu ochii de lacrimi. *Bietul meu bărbat!*

Mi se frânge inima pentru el și pentru durerea pe care a îndurat-o din cauza așa-zisului său tată.

Ne sărutăm din nou, un sărut prelung, adânc și tandru, care mă face să simt cum se aprinde dorința în mine. Îi simt erecția în dreptul abdomenului. Încearcă să mă ridice, dar îl opresc.

— Spence, nu pot!

— Ce e?

— Sunt la menstruație.

Îi pică fața și mă așază la loc pe podea.

— O! exclamă încruntat.

Îi zâmbesc blând și-i dau părul la o parte de pe frunte.

— Credeam că abia așteptai să-mi vină. Nu uita că săptămâna trecută credeai că viața ta s-a sfârșit.

Pufnește în râs.

— Hm!

Îi iau fața în palme și mă sărută din nou.

— După ce m-am speriat la început, mi-a plăcut ideea de a avea un copil cu tine.

Simt că-mi stă inima și mă uit în ochii lui. Asta e, tot ce mi-am dorit e aici cu mine.

Apa îi curge peste față. N-am văzut niciodată un bărbat mai frumos ca el.

— Într-o bună zi, am să-ți fac un copil, îi șoptesc.

El zâmbește.

— Promiți?

Dau din cap și-l strâng în brațe. O, apropierea asta dintre noi e prea de tot!

E o forță tangibilă... atotcuprinzătoare. Ne ținem mult timp în brațe.

Într-un târziu, lasă mâna în jos și mă apucă de fund.

— Azi e ziua aceea? mă întreabă și observ că i-a revenit tonul jucăuș.

Mă dau înapoi și mă încrunt.

— Depinde de ziua la care te referi.

— Ziua în care facem sex anal?

Pufnesc în râs.

— Prostuțule! îi spun și-l stropesc cu apă. E un moment romantic, și tu îl strici.

Ochii îi strălucesc ghiduș și mă lipește de perete.

— Vorbesc foarte serios. Trebuie să ne-o tragem, îngeraș. Sunt trei variante în care să ți-o trag.

Mă mușcă de gât și râd în timp ce-mi devastează gâtul.

— Spencer Jones, ești un obsedat sexual!

Mârâie și mi se face pielea de găină pe spate.

— Dar sunt doar al tău!

Tastez codul de la poartă.

1105

Porțile mari de metal se deschid încet și mă cuprind emoțiile. Băieții sunt în mașina din spatele meu. Azi conduc mașina lui Spencer. Am vrut să vin singură la Nottingham de data asta.

Nu mă întrebați de ce, pentru că nu știu de ce e important să conduc chiar eu până aici.

Dar contează, într-un fel anume.

Spencer nu știe că sunt aici. L-am lăsat la serviciu azi-dimineață și i-am spus că îl iau mai târziu. Nu a întrebat de ce am vrut să iau mașina lui, dar așa e Spencer. Îmi susține orice decizie, chiar dacă nu știe ce motive am.

Azi-noapte n-am dormit. L-am privit în schimb pe bărbatul frumos de lângă mine și m-am gândit la copilăria lui și la cât a suferit din cauza lipsei de convingere a tatălui său.

Felul în care ține la mine, în care mă face să mă simt, în care mă învață cu tandrețe despre mine și despre corpul meu...

Îl iubesc.

La un moment dat, în toiul nopții, am avut o revelație.

Iubirea mea pentru el nu va fi niciodată lipsită de convingere. N-am să-l las niciodată pe planul al doilea... nici măcar pentru familia mea.

Sunt aici să-mi iau lucrurile. Mă mut chiar azi la Spencer și, dacă nu le place, n-au decât.

N-am să dau socoteală pentru temerile lor.

Pentru că eu n-am temeri.

El e sufletul meu pereche. El e bărbatul pe care l-am așteptat și n-am să cedez dorințelor lor. Pentru nimic în lume.

Conduc pe alee și parchez în fața casei. Nu știu ce o să iau, dar știu că trebuia să vin acasă pentru ca decizia mea să fie definitivă.

Trei ore mai târziu, stau pe iarbă în grădina îngrijită din cimitirul familiei, pe domeniul tatei. Mă uit la piatra de mormânt.

Sunt cu mama și mă copleșește o senzație apăsătoare de tristețe. Aș fi vrut să-l cunoască pe Spencer. Aș fi vrut să vadă cât de fericită sunt cu el.

Mi-am împachetat toate lucrurile și le-am urcat în portbagaje. Știu că tata e acasă, dar nu a venit să mă vadă. Știe!

— Are părul blond, mamă, și ochi albaștri, șoptesc cu un nod în gât. E înalt și chipeș și, dacă ai vedea cum se uită la mine, ai înțelege.

Îmi curg lacrimile pe obraji.

— Îl iubesc!

Aș vrea să-i aud vocea măcar o dată.

Vreau să-mi spună că e în regulă – că înțelege de ce fac asta.

Dar nu poate. *Nu va putea niciodată.*

S-a dus.

Uneori, durerea absenței ei e aproape insuportabilă.

E ca și cum trebuie să mă zbat ca să pot respira.

Cum ar trebui să trăiesc fără ea?

Simt o mână pe umăr și tresar de spaimă.

— Te simți bine, draga mea? întreabă tata.

Mă ridic și-l iau în brațe.

— Nu prea, șoptesc în umărul lui. Mi-e dor de ea, tată!

— Și mie la fel.

— Vreau să-mi spună că e în ordine.

Ridic bărbia, iar tata mă privește în ochi.

— Pentru că mă mut cu el, tată. Îl iubesc și nu vreau să mai aștept.

Tata se schimbă la față.

— Dar ai spus…

— Știu ce am spus, îi tai vorba. Dar m-am gândit mai bine.

— Vrei să spui că te-a făcut să te răzgândești.

— Nu! clatin din cap. Absolut deloc. Nici măcar nu știe că sunt aici. E timpul să mă maturizez și să iau propriile decizii, tată.

El lasă ochii în pământ.

— Îl iubesc pe Spencer. Cu timpul, o să-l iubești și tu, pentru că e un om minunat.

— Charlotte! șoptește tata. Nu pot să susțin relația asta.

— Atunci n-ai să mă mai vezi.

Se schimbă la față.

— Nu spune asta!

— Mai ții minte când te-ai îndrăgostit de mama și toată lumea era împotriva voastră... dar tu știai că e ceea ce trebuie?

Se încruntă.

— Eu știu că e ceea ce trebuie. În adâncul inimii, știu că e ceea ce trebuie.

— Charlotte, ești atât de tânără și de naivă! De ce te grăbești, draga mea?

— De ce să mai aștept? îl întreb în șoaptă. De ce să mai aștept când mă face mai fericită decât am fost vreodată?

Tata lasă capul în jos.

— Mă mut cu el azi. Mi-am împachetat lucrurile și aș vrea să vii să mă vizitezi.

Nu spune nimic.

Mă încrunt și înghit în sec, plină de regrete. Simt că cineva îmi smulge inima din piept.

— Te iubesc, tată!

— Și eu te iubesc! îmi șoptește.

— O să vii să mă vizitezi?

Mă privește inexpresiv.

— Nu!

Clipesc, pentru că mi s-a încețoșat vederea.

— Nu voi accepta relația asta dacă te muți cu el. Ți-am spus asta deja.

Mă încrunt și fac un pas în spate, șocată, dar nu mă miră răceala lui.

— Atunci, aici ne spunem adio.

Se uită lung la mine, cu fața lipsită de emoție. Aștept să spună ceva, dar tace.

Nu mai suport, trebuie să plec de aici.

Mă întorc cu lacrimile pe obraji. Merg cât de repede pot și urc în mașină, ieșind de pe alee în grabă.

Văd cum proprietatea dispare în oglinda retrovizoare și simt o durere în piept.

Credeam că mă iubește mai mult de atât.

— Îngeraș? strigă Spencer. Ești OK, iubito? îmi șoptește când se așază lângă mine.

— Hm?

Mă sprijin în coate.

— O, cred că am adormit!

Oftez când observ că sunt întinsă pe canapea.

Îmi cade fața.

— O, Doamne, am uitat să te iau de la serviciu? șoptesc panicată. Cât e ceasul?

Îmi dă părul de pe frunte și zâmbește.

— E OK, l-am sunat pe Wyatt când n-am reușit să dau de tine și a venit el să mă ia. Am presupus că ai adormit.

Mă întind la loc și-mi acopăr ochii cu antebrațul. Vreau doar să se termine ziua asta.

Spencer se uită în jur la cutiile cu lucrurile mele.

— Ce-s toate astea?

— M-am mutat.

Fac o încercare timidă de a flutura din mâini.

— Surpriză!

El rânjește.

— Credeam că îți iei propriul apartament.

— L-am preferat pe propriul meu Spencer.

Se apleacă și mă sărută.

— Ți-am spus că nu mă deranjează.

— Știu!

Îl iau de umeri.

— Dar pe mine mă deranja. Nu vreau ca doar tu să mă consideri prioritatea ta în relația asta.

— Te iubesc!

— Norocul meu! Pentru că tata nu vrea să mă mai vadă.

— O să se răzgândească.

Oftează și mă ridică de mână.

— Hai, ridică-te și pregătește-te!

— De ce, unde mergem? îl întreb, oftând.

— Trebuie să sărbătorim. E o zi mare. Tocmai ne-am mutat împreună. Să vedem dacă găsim un bar care pune piesa noastră.

Încep să râd.

— Nu există formații australiene dintr-o singură persoană în Londra care să cânte piesa „Prinde-mă-n vis, Spence!"

— Atunci, mergem la karaoke!

Cinci ore mai târziu, îi zâmbesc atrăgătorului meu partener de dans și-i aranjez cravata.

— Mulțumesc! îi spun cu un zâmbet.

— Pentru ce?

— Pentru că ai dansat cu mine într-un bar pustiu la 1.00 dimineața, când mâine e zi de muncă. Știu că încerci să mă faci să uit.

Mă învârte.

— Te înșeli, Prescott! Te fac să te gândești la unele lucruri. E o mișcare strategică. Eu fac jocul campionilor.

Mă prefac uimită și mijesc ochii.

— O, serios? Spune-mi, domnule Spencer...

Întind mâna și-i dau părul de pe frunte, apoi îl sărut ușor pe buze.

— Gândești cu penisul în seara asta?

— Nu, cu inima.

Și ce inimă minunată are!

— Penisul e în erecție.

Mă sărută pe tâmplă.

Chicotesc când aud răspunsul lui ridicol și ne legănăm în ritmul muzicii.

— O să mă iubești când o să fiu sărac, lady Charlotte?

— De ce să fii sărac, domnule Spencer? îl întreb, zâmbind.

— Sheridan vrea să mă duc la New York săptămâna viitoare pentru o ședință.

Mă opresc din dans.

— Am spus nu.

— Ce înseamnă asta? mă încrunt.

— Înseamnă că are dreptul să anuleze contractul companiei mele.

— Și crezi că va face asta?

Ridică din umeri și începe să danseze din nou.

— Nu cred. E îndrăzneață, dar nu e o scorpie. Nu e răzbunătoare.

Mă uit lung la el.

— Compania mea îi furnizează oțel de bună calitate, iar ea știe asta.

— Și de ce nu te duci? îl întreb.

— Pentru că nu vreau să te las singură.

Mă sărută din nou.

— E OK, Spence, am încredere în tine. Poți să te duci. Nu vreau să-ți pierzi contractul din cauza noastră.

— Îngeraș! îmi zâmbește el. Nu vreau să mă țină ostatic o fostă iubită și să risc să stric relația pe care o am aici. N-are decât să-și bage contractul ăla nenorocit în cur, din partea mea!

Mă uit în jur și nu pot să nu zâmbesc.

— Avem doi bețivi acolo, în colț. Îi sacrific bucuroasă! mă ofer eu.

El râde și se uită la cei doi bătrâni care sunt beți la bar.

— Nici măcar pe ei nu i-aș sacrifica.

Spencer se uită și-l vede pe Wyatt, moment în care observ cuta care îi apare pe frunte.

— Ce s-a întâmplat? îl întreb.

— Cât de bine îl cunoști pe Wyatt?

— De ce?

— Nimic! zice și se încruntă. Seara trecută mi-a zis ceva care m-a speriat puțin.

— Ce-a spus?

— M-a întrebat dacă mi-am tras-o vreodată cu un bărbat.

Mă opresc iar din dans.

— Poftim?

El face ochii mari.

— Ciudat, nu?

— Înseamnă că nu a stat cu ochii doar pe mine.

— Ce înseamnă asta? întreabă el încruntat.

— Lui Wyatt îi plac bărbații *și* femeile.

— Poftim? icnește el.

Chicotesc când îl văd că se miră.

— De unde știi? îmi șoptește.

— Suntem prieteni, normal că știu. A avut o relație de peste un an cu un bărbat și o femeie. S-au despărțit anul trecut.

— Crezi că se dă la mine? întreabă în șoaptă, absolut îngrozit.

— Nu, cred că e felul lui de a-ți spune că e bisexual, fără să o spună clar. Când ți-a zis asta, l-ai întrebat același lucru? Pentru că știu că așa i-a zis lui Edward.

— Cum adică?

— L-a întrebat dacă și-a tras-o vreodată cu un tip, iar Edward a zis că nu și l-a întrebat apoi același lucru. Într-adevăr, Wyatt a spus da... că îi plac ambele sexe.

Spencer închide ochii plin de ușurare.

— Slavă Domnului! Credeam că e vreo poveste sinistră născocită de paparazzi despre mine. Îmi ieșeam naibii din minți!

Râd în hohote.

— Spencer, de ce nu m-ai întrebat pe mine în loc să fierbi atâtea zile?

— La naiba, femeie!

Își sprijină obrazul de al meu.

— Am îmbătrânit zece ani de când te cunosc pe tine.

Îi zâmbesc.

— Spence?

— Da!

— Nu mi-ai cântat cântecul nostru.

— Hm! zice el și închide ochii. „Există un loc unde merg când sunt singur." Ne leagănă și cântă în șoaptă: „Fac orice vreau, sunt oricine vreau. Dar nu ne văd decât pe noi și nu pot să cred că mă îndrăgostesc."

Mă împinge ușor și mă învârte înapoi sub brațul lui, aducându-mă încet lângă el.

— „Prinde-mă-n vis atunci când cad."

— „Altfel, nu mă mai întorc deloc", îi șoptesc.

Ne zâmbim unul altuia și e ca și cum ar fi singurul om de pe lume.

Omul meu.

— Te iubesc!

Îmi zâmbește și mă strânge la piept.

— Te iubesc!

Telefonul îi vibrează în buzunar și ne întrerupe momentul. Îl scoate și citește mesajul. I se luminează ochii de bucurie.

— Bree e în travaliu!

21

Charlotte

TELEFONUL VIBREAZĂ PE BIROUL MEU ȘI RĂSPUND REpede.

— Ai vreo veste? îl întreb pe Spencer.

— Are dilatație de cinci centimetri.

— Se simte bine?

— E o campioană, așa zice Masters.

Mă copleșește bucuria.

— De câte ori ai vorbit azi cu el?

— Din oră în oră.

Îi iubesc pe bărbații ăștia pentru că sunt foarte apropiați.

— Ai fost la fel de încântat când i s-au născut ceilalți copii?

— Da! icnește el. Copiii sunt al naibii de încântători, Charlotte!

Zâmbesc visătoare, imaginându-mi că Spencer va deveni tată într-o bună zi și cât de mult se va bucura. *Sper să fie și copiii mei.*

— Te duci să-i vezi diseară? îl întreb.

— Dacă se naște copilul, mergem.

— Mergem împreună? întreb încruntată. Nu vreau să deranjez.

— Nu fi prostuță! Acum faci parte din gașcă. Nu vrei să vezi și tu copilul?

Zâmbesc prosteste.

— Ba da!

— Am aranjat și să vedem spațiul acela de birouri pe care l-am găsit. Ne întâlnim acolo cu agentul imobiliar la șase.

— Așa... ai făcut?

— De ce ai ezitat?

— Spence! îi șoptesc. Chiar crezi că pot să fac asta?

— Știu că poți, îngeraș! îmi răspunde fără ezitare. Și tu știi că poți.

Dau din cap, cu o nouă hotărâre în inimă.

— Ai dreptate, *pot* să fac asta.

— Oricum, s-ar putea să nu fie clădirea pe care o căutai. În momentul de față, testăm apele.

— Ai dreptate, din nou.

— Te iau de la serviciu la cinci.

— Abia aștept, ne vedem atunci!

— Pa, îngeraș!

— Te iubesc!

— Și eu te iubesc!

El închide telefonul și mă uit pe fereastră. N-am să știu niciodată cum de mă iubește bărbatul ăsta mai mult decât pe orice altă femeie.

— Pe aici e bucătăria, spune agenta, zâmbind.

Spencer mă conduce din birou în zona extinsă de bucătărie. Îmi înăbuș zâmbetul larg.

— Și condițiile de închiriere? o întreabă Spencer nonșalant.

— Putem face un contract din cinci în cinci ani.

Se uită în jur.

— Avem de gând să ne extindem în următorii trei ani și spațiul ăsta nu va mai fi suficient pentru noi.

— Mă duc afară și o sun pe proprietară, să văd ce spune.

— Mulțumesc!

Ne întoarcem în zona principală de birouri.

Ușa se închide după ea, iar Spencer se întoarce spre mine.

— Ce părere ai?

Mă uit în jur la spațiul modern și extins de la etajul al zecelea, chiar în mijlocul Londrei. Sunt șase birouri, cu pereți de sticlă care dau spre oraș. Zona de recepție e mare și modernă. Are o bucătărie, o sală de ședințe și băi private.

— Spence! șoptesc eu. E perfect!

— Nu-i așa? îmi zâmbește, mândru că a găsit acest spațiu.

— Ești sigur că sunt în stare?

Mă sărută blând.

— Poți să faci orice îți pui în minte, îngeraș! Nu te mai îndoi de tine însăți!

Îmi imaginez cum aș putea aranja locul și mă cuprinde încântarea.

— Să nu pari interesată! îmi spune el. Fii calmă în timp ce negociez condițiile de închiriere.

— OK!

Mă duc la birouri și arunc încă o privire. Agenta se întoarce.

— De când vă gândiți că ați putea lua spațiul în chirie?

Mă gândesc o clipă.

— După Crăciun, probabil. Mi-ar fi greu să găsesc angajații potriviți în perioada asta a anului.

— Proprietara a spus că ar fi în regulă.

Spencer dă din cap.

— OK, după-amiază ne mai uităm la câteva clădiri și vă anunțăm.

Îmi cade fața, dar Spencer îmi aruncă o privire cu subînțeles. O, așa e, trebuie să fim calmi!

— Chiria e destul de mare! spune el cu indiferență.

— Să văd ce pot face! răspunde agenta.

— Dacă mai scade puțin prețul, poate reușim să ne înțelegem.

Dau mâna cu ea.

— Mulțumesc că v-ați întâlnit cu noi!

— A fost plăcerea mea!

O urmăm afară și mai arunc o privire în spate, încercând să-mi reținzâmbetul.

Cred că tocmai am găsit un birou pentru mine.

Îl urmez pe Spencer în timp ce traversează holul spitalului. Duce în mână cel mai mare buchet de flori pe care l-am văzut vreodată, iar eu sunt încărcată de cadouri. Cred că Spencer a cumpărat azi jumătate de magazin.

— Grăbește-te! îmi șoptește.

Ce încântat e!

Văd o latură a lui de care nu știam că există... cea de tată.

Mi-au explodat ovarele în bucăți.

Afemeiatul Spencer e sexy, bun la pat și amuzant, și toată lumea vrea o părticică din el. Dar Spencer familistul, cel pe care îl cunosc doar câteva persoane, e atent și grijuliu, cuceritor și frumos... Aș putea să continui la nesfârșit.

Știu doar că sunt foarte norocoasă că mă iubește.

Felul în care se uită la mine și în care mă iubește e tot ce am nevoie.

Ajungem în dreptul unei uși, moment când se întoarce.

— Ești gata?

— Nu eu sunt cea care naște, Spencer!

El râde și bate la ușă.

— Intră! strigă cineva.

Spencer deschide încet ușa. Bree e în pat, iar Julian stă pe un scaun lângă ea, cu un nou-născut în brațe.

Spencer pune florile jos și aleargă la Bree.

— Ești OK, scumpo? îi șoptește, apoi o sărută pe tâmplă și o ia de mână.

Ea începe să râdă.

— Sunt bine, Spence!

Apoi se întoarce spre mine.

— Bună, Lottie!

— Bună!

Țopăi de bucurie.

— Felicitări!

— Mulțumesc! zâmbește ea mândră. E pur și simplu perfect!

Spencer se întoarce la Julian și chicotește încet.

— Felicitări, frate!

Dă mâna cu Julian, apoi trage de păturica albastră ca să vadă copilul.

— Cum îl cheamă? întreabă Spencer încet.

— Henry!

Julian pare gata să plesnească de mândrie. Mă trezesc lăcrimând, văzându-i pe cei doi admirând băiețelul.

Mă întorc spre Bree.

— Cum a decurs nașterea? o întreb încet.

— Doamne! oftează ea. A fost un coșmar nenorocit!

Îmi mușc buza de jos ca să nu zâmbesc. O iubesc pe Bree! E atât de *normală*!

— Știi că ți se spune toată viața că e greu?

— Da, răspund cu precauție.

— E mai rău de atât. E de zece ori mai rău.

Face ochii mari.

— Am crezut că o să mor.

Chicotesc și mă uit din nou la Julian și Spencer, care se holbează la ghemotocul din brațele lui Julian. Sunt de-a dreptul muți de uimire.

— Unde sunt copiii? întreabă Spencer.

— Tocmai au plecat acasă. Se întorc peste câteva ore, răspunde Julian. Bree nici nu a apucat să-și facă duș încă.

— O!

Îmi cade fața și mă uit la ei.

— Îmi pare rău că v-am deranjat!

— Nu fi prostuță! Seb a încercat să intre în salonul de nașteri, zâmbește Bree. S-a dus să ne aducă ceva de mâncare.

— Puteți să aveți grijă de Henry cât o ajut pe Bree la duș? întreabă Julian.

— Sigur!

Spencer se ridică și ia copilul din brațele lui Julian. Mă uit cum îl ridică în dreptul feței și-l sărută ușor pe frunte, ceea ce mă face să mă topesc.

Abia dacă mai suport. Spencer cu un copil în brațe îmi prăjește creierul.

Julian o ajută pe Bree să se ridice și o conduce la baie. Mă apropii de Spencer în timp ce ține în brațe ghemotocul prețios și trag pătura ca să văd fața rotofeie și perfectă.

— Abia aștept să am și eu un copil într-o bună zi! șoptesc.

Spencer zâmbește, se apleacă și mă sărută blând.

— Și eu!

Zâmbim amândoi la micul Henry, care se uită la noi.

— O să fii un tată minunat, Spence!

— Într-o bună zi!

Se uită în ochii mei.

— Asta, îngeraș... tu și eu.

Mă copleșesc emoțiile și mi se umplu ochii de lacrimi.

— Ce zi perfectă va fi!

Ne sărutăm. E un sărut tandru și intim, o sărbătorire a vieții și a promisiunii unui viitor împreună.

— Te iubesc! îi șoptesc.

— Și eu te iubesc!

Edward

Stăm în mașină și o văd pe Charlotte mergând pe stradă.

— Mă omoară treaba asta! oftează tata.

— Așa e cel mai bine.

Îi văd pe Wyatt și Spencer, care intră după ea în cafenea.

— O să se răzgândească. Nu o să rămână cu el, știu sigur.

Tata respiră greoi și ne cuprinde tristețea pe amândoi. Suntem atât de aproape, dar atât de departe!

— Am venit în fiecare săptămână la Londra să o vedem în felul ăsta. Mi-e dor de ea, Edward!

— Și mie, dar nu știu ce vrea acest Spencer Jones de la ea și, până nu știu sigur, nu putem încuraja relația asta cu conștiința curată.

Zece minute mai târziu, Charlotte reapare cu un suc de portocale în mână și o pungă de hârtie în care are masa de prânz. Dispare pe stradă. Pornesc mașina și ies în trafic.

— Măcar e bine! zic și oftez

— Eu nu sunt bine, Edward. Ar trebui să ne gândim să ne împăcăm cu situația. Ea nu se mai întoarce acasă.

— Crede-mă, o să facă el un pas greșit... trebuie doar să așteptăm.

Charlotte

— M-a sunat Anthony, spune Beth în treacăt în timp ce bea din cocteil.

Icnesc și mă uit la el, cum stă sprijinit de perete cu Wyatt.

— O, Doamne, când?

— Aseară.

— Și?

— Sst, nu vreau să știe Lars!

— De ce nu?

— Pentru că, dacă umblă cu Edward, așa cum bănuim, o să-i spună.

— Hm, ce bine te-ai gândit!

Suntem într-un bar la seara fetelor. Spencer și Sebastian sunt la noi acasă și se uită la fotbal. Lara e la baie acum, dar rămâne la noi peste noapte.

— Și ce-a spus Anthony? întreb în șoaptă.

— M-a întrebat dacă vreau să ies cu el în oraș într-o zi. Mi-a zis că Spencer l-a avertizat acum câteva săptămâni să stea departe de mine – a zis că nu vrea să ieșim împreună pentru că, dacă nu merge între noi, nu vrea ca asta să-mi afecteze prietenia cu tine.

Îmi pică fața.

— Poftim?

— Se pare că Spencer a știut de la început că Anthony e atras de mine.

Rămân cu gura căscată.

— Glumești, așa a spus el?

— Știi, Spencer seamănă cu Edward mai mult decât crezi! pufnește ea.

— Doamne!

Lara zâmbește călduros când se întoarce la masă.

— Încă un rând? ne întreabă.

— Te rugăm! îi zâmbesc.

— Desigur! spune Beth.

O privim amândouă cum pleacă spre bar.

— Eu sunt sigură că se culcă cu Edward, șoptesc eu.

— Dar de ce nu ne-a spus? Noi ne spunem orice. Nu înțeleg. De ce se ascunde?

— Nu știu! zic și ridic din umeri. Știu doar că în ultima lună familia mea nu a vorbit cu mine, iar Lara a rămas la Spencer acasă de cinci ori. Niciodată nu m-a văzut atât de des. E ca și cum m-ar verifica în locul lui Edward.

— Dar cu siguranță vede și ea cât de fericiți sunteți împreună! spune Beth, încruntată. Te adoră, fir-ar să fie!

Lara se întoarce la masă cu cele trei pahare.

— Mulțumim!

— Spune-mi despre noua ta afacere! zice Lara, zâmbind. În ce punct ai ajuns?

— Nu e o afacere, e o organizație caritabilă, îi zic și zâmbesc mândră. Până acum, am obținut spațiul de birouri pe care mi-l doream și am angajat doi oameni cu care lucram la fostul loc de muncă, în camera pentru corespondență.

— Pe cine?

— Pe Sarah și Paul.

— Dar Sarah nu e cam scăpată de sub control? se încruntă Lara.

— Nu! E deșteaptă, inteligentă și o ador. Cât despre Paul, ei bine, el e Paul și atât. Îi va prinde bine locul până va pleca în următoarea călătorie.

— Și cine o să mai lucreze acolo?

— Doi avocați tineri abia ieșiți de pe băncile facultății – doi tipi. Încep amândoi în februarie.

Beth saltă pe scaun.

— Ce palpitant, Charlotte!

— Știu!

— Nu o lăsa pe Sarah să le-o tragă avocaților, mă avertizează Lara. Sau lui Paul, de altfel.

Pufnesc în râs.

— Am avertizat-o deja: fără sex cu angajații.

— Și ce-a spus? întreabă Lara.

— Mi-a zis că spera la o partidă în trei pe biroul lor, răspund, rânjind.

— Charlotte! icnește Lara. O să te trezești și tu cu păr pubian pe birou!

Izbucnim toate în râs.

— Ce mai fac tata și Edward? întreb.

— Bine!

Se uită în ochii mei, dar se stăpânește și ridică nonșalantă din umeri.

— Din câte știu eu.

— I-ai văzut?

— M-am întâlnit întâmplător cu Edward zilele trecute. M-a întrebat ce mai faci.

— Și ce i-ai spus?

Ridică din umeri din nou.

— I-am spus că ești fericită.

Mă uit la ea cu atenție.

— I-ai zis să se ducă dracului din partea mea? întreabă Beth cu nonșalanță și ridică paharul. Sunt al naibii de supărată pe el! zice și plescăie din limbă. Dacă și-ar face timp să-l

cunoască pe Spencer, ar vedea cât de grozav este. Tare mă mai calcă pe nervi!

— Edward vrea doar să ai casa ta, Charlotte. Nu e ceva nerezonabil, dacă vrei să știi părerea mea.

Beth se uită la mine. *Mereu îi ia apărarea.*

— Sunt destul de matură să iau propriile decizii, Lara. Îl iubesc pe Spencer. Vreau să locuiesc cu el. Familia mea ar trebui să accepte asta și să nu-l mai judece așa cum o judecă pe Penelope. Spencer nu a greșit cu nimic și nu accept să fie tratat în acest fel.

Lara își dă ochii peste cap, vizibil neimpresionată.

— Voi ați încercat vreodată bondage? întreabă Beth. Am cunoscut un tip nou și vrea să mă lege.

Îmi mușc buza ca să nu zâmbesc. Nu-mi vine să cred ce face Beth! O trage de limbă în locul meu.

Lara afișează un zâmbet misterios.

— E supertare să fii legată! Cătușele sunt preferatele mele.

Beth se uită din nou la mine. Jur că ea era în camera lui Edward în noaptea aceea.

— Ți-ai tras-o vreodată cu Edward, Lara? întreabă Beth deodată.

Lara se înecă.

— Poftim?

— Ți-ai *tras-o* vreodată cu Edward?

Fac ochii mari de uimire. Eu n-am întrebat-o niciodată pentru că nu voiam s-o forțez să mă mintă.

— Ce Dumnezeu? bolborosește Lara. De ce mă întrebi așa ceva?

— E o întrebare cu da sau nu, Lars! continuă Beth.

Lara dă din mână prin aer.

— Nu fi ridicolă! O, uite-l pe Charlie!

Se ridică.

— Mă întorc imediat.

Pleacă și aproape o ia la fugă spre celălalt capăt al restaurantului ca să scape de noi.

Eu și Beth ne uităm îndelung una la alta.

— Sigur și-o trage cu el, zice Beth.

Iau o gură din pahar.

— Da, știu!

Mașina se oprește încet și mă uit la casă pe geam.

Am venit să cunosc familia lui Spencer și sunt nespus de emoționată.

Întâlnirile de familie nu au mers prea bine pentru noi până acum.

Spencer îmi deschide portiera și aproape mă smulge de pe scaun.

— Am emoții, recunosc eu în grabă.

— Nu te agita, o să te placă!

Mă ia de mână și mă duce spre casă.

— Și dacă nu?

— Atunci o să fim chit.

O, Doamne!

Casa e drăguță, îngrijită, de o mărime medie, undeva la țară. Zâmbesc când privesc în jur. Mi-i imaginez pe Spencer, Seb și Julian petrecându-și timpul aici în copilărie, mergând pe bicicletă, și zâmbesc.

— Bună! strigă Spencer când se deschide ușa.

Din casă iese o aromă amețitoare de mâncare gătită.

— Bună! aud o femeie strigând din altă cameră înainte să-și facă apariția. Spence!

Îmi frâng mâinile, neliniștită, când o văd. E atrăgătoare și în formă. Are părul blond, puțin mai jos de umeri, și ochi albaștri care strălucesc ca ai lui Spencer. Mă ia imediat în brațe și mă strânge la piept.

— Bună, draga mea Charlotte!

— Bună! șoptesc fâstâcită.

Mă ia de mâini, îmi zâmbește și mă privește de sus în jos.

— Deci tu ești iubita lui Spencer al nostru? Ce frumoasă ești!

— Mersi!

Își îndreaptă atenția spre Spencer și-l sărută pe obraz.

— Bună, scumpule!

— Bună, mamă! zâmbește el. Unde-i tata?

— Afară, în garaj.

Așa îi spune tatălui său vitreg? Nu știam.

Spencer fuge afară și se întoarce după câteva momente cu un tip mare și voinic care arată ca un mecanic. Spencer mă prezintă ca pe un trofeu.

— Iat-o! Ea este Charlotte a mea, zice el cu mândrie.

„Charlotte a mea."

Bărbatul se șterge de un prosop de bucătărie, apoi dă mâna cu mine.

— Bună, scumpo, mă bucur să te cunosc!

Pare să aibă ceva italienesc sau european în el. Are ochii mari, căprui și blânzi. Îl ia de umeri pe Spencer și zâmbesc uitându-mă la ei. E evident că sunt foarte apropiați.

— Sper că vă e foame, fiindcă am gătit o mulțime, spune mama lui, zâmbind.

Încuviințez, neștiind ce să spun.

Spencer își dă ochii peste cap și pune brațul pe umerii mei.

— E emoționată.

Mama lui pufnește în râs.

— Și eu la fel! Tu ești prima fată pe care Spencer o aduce acasă. Aproape că renunțasem la orice speranță.

— Era și timpul, fiule! o întrerupe tatăl său. Și e și frumoasă!

Chicotesc și încep să mă simt mai relaxată.

Mama lui mă ia de mână și mă trage spre bucătărie.

— Dacă Spencer te iubește, te iubim și noi.

Sunt în pat și mă uit la televizor, dar nu sunt atentă și nici măcar nu ascult.

Gândul îmi zboară la Nottingham, la tata.

Mi-e dor de el... *cumplit de dor!*

Spencer citește lângă mine și lucrurile merg mai bine ca oricând între noi. Râdem, facem dragoste, ne-o tragem și vorbim despre organizația pe care o pun pe picioare. A devenit cel mai bun prieten și complicele meu.

Suntem nespus de îndrăgostiți!

Dar am un spin în coastă care nu-mi dă pace.

A trebuit să aleg: familia sau dragostea mea. De ce nu le-am putut avea pe amândouă? Știu că, dacă i-ar da o șansă, l-ar iubi și ei.

Spencer întinde mâna și mă mângâie pe coapsă.

— Ești OK? mă întreabă.

Dau din cap, fiindcă nodul din gât nu mă lasă să vorbesc.

Pune cartea jos și mă ia în brațe.

— Ce e, îngeraș?

Clatin din cap, pentru că nu vreau să știe că sufăr după familia mea.

— Sunt doar obosită, iubitule! șoptesc și îl sărut ușor.

Îmi trec degetele peste barba lui de două zile și mă uit în ochii lui mari și frumoși. Mă sărută încet, iar limba lui îmi pătrunde în gură. Stăm multă vreme întinși, ținându-ne în brațe și sărutându-ne. Un sărut tandru, lejer și intim. Când mă sărută așa, parcă nu mai e nimeni pe lume în afară de noi.

Buzele îi coboară pe gâtul meu și mă mușcă, punând presiune exact cât trebuie înainte să-mi împingă chiloții în jos, pe picioare.

Mă mușcă de sfârcuri și îl sărută pe fiecare cu admirație, după care continuă să coboare. Îmi întinde picioarele și mă desface pentru plăcerea lui. Îmi țin respirația când se uită la mine. Mă sărută încet pe interiorul coapselor.

Mi se pare mereu foarte intim când se uită așa la mine, intimitatea pe care mi-o doresc de la el, antreul perfecțiunii.

Limba lui groasă alunecă peste carnea mea și-mi arcuiesc spatele, copleșită de plăcere. Spencer îmi ridică picioarele pe umerii lui. Și-a răsfirat palmele pe partea de jos a abdomenului și-l văd cum mă linge de parcă aș fi o zeiță.

Zeița lui.

Cu fiecare mișcare a limbii, îl iubesc și mai mult. Întind mâna spre ceafa lui.

— Iubitule, vino aici! șoptesc eu. Vreau să te simt aproape în seara asta.

Se ridică încet spre mine. Buzele îi sclipesc de dorința mea.

— Știi cât de mult te iubesc, îngeraș? îmi șoptește.

Îmi încolăcesc picioarele pe talia lui.

— De ce nu-mi arăți?

Cu o mișcare perfect exersată, își înfige penisul gros înăuntrul meu și gemem la unison. Simt cum îmi zvâcnește pulsul în toate părțile corpului. Buzele ni se zdrobesc unele

de altele și ne sărutăm în timp ce corpul lui se retrage și mă pătrunde încă o dată.

— Spence! gem, lipită de buzele lui mari.

— Da, îngeraș!

— Vreau să mă întorci cu spatele și să mi-o tragi tare.

Mă mușcă de buza de jos și trage cu dinții de ea.

— Am creat un monstru!

Mă întoarce și se înfige în mine cu o palmă zdravănă pe fund. Mă prinde de sfârc și-l strânge, făcându-mă să strig de durere.

— Fute-mă! gem în timp ce mi se încleștează vaginul în jurul lui.

Asta îmi place – o anumită nebunie care mă cuprinde când stârnește animalul din sufletul meu.

— Fute-mă *tare*!

22

Opt săptămâni mai târziu

Charlotte

— ȚINE CHEILE ÎN DREPTUL FEȚEI, DE PARCĂ LE SĂRUȚI! îmi spune Spencer.

Îmi dau ochii peste cap cu un rânjet, înnebunită în secret după instrucțiunile lui. Îl ascult și ridic cheile în timp ce el face poze cu telefonul.

E o seară de luni și stăm în fața ușii de la noul meu birou, de unde abia am luat cheile. Spencer e în elementul lui ca fotograf al evenimentului.

— OK, scumpo! Arată spre încuietoare: Descuie ușa noului tău birou!

Întorc cheia și deschid ușa grea, după care văd literele imense de bronz de pe peretele aflat în spatele recepției.

A.J.A.

— Asistență Juridică Angel, citește Spence cu glas tare și mă împunge ușor în burtă. Asta ești tu!

— O, Doamne, Spence! Nu-mi vine să cred că am reușit să o facem!

— *Tu* ai reușit!

Zâmbește mândru și mă ia în brațe.

Îi zâmbesc bărbatului superb din fața mea.

— Mulțumesc, n-aș fi putut s-o fac fără tine.

Mă sărută încet.

— Ba da, ai fi putut.

— Ba nu! Ești cel mai încurajator bărbat pe care l-am cunoscut vreodată și m-ai ajutat la fiecare pas.

Strâmbă din nas.

— Speram să fiu cel mai tare amant din istorie, dar în fine.

Chicotesc.

— Ești și asta.

— Cred că azi a sosit și biroul tău. Du-te și vezi! îmi spune, zâmbind.

Țopăi pe hol până la ușa deschisă a biroului meu. Rămân cu gura căscată.

Biroul a sosit și văd multe vaze cu flori frumoase deasupra.

— Spence! șoptesc când mă uit în jur și observ o felicitare agățată de un buchet.

O deschid.

Pentru frumoasa mea Charlotte
Felicitări!
Sunt foarte mândru de tine!
Tu ești lumina vieții mele.
Te iubesc,
Spence
xoxo

Ochii mi se umplu pe loc de lacrimi și mă întorc spre el.

— Te iubesc!

Îmi zâmbește tandru.

— Sunt cea mai norocoasă fată din lume! îi șoptesc, năpădită de emoții.

Mă întorc spre birou și văd o servietă neagră.

— Ce-i acolo?

— Sunt lucrurile tale pentru birou.

Rânjește cu o privire năstrușnică.

Mă încrunt și deschid servieta. Înăuntru, aranjate și puse strategic în spumă neagră, se află diverse vibratoare și jucării sexuale.

— Ce naiba? icnesc și ridic ochii spre el. Spencer!

Chicotește când îmi vede reacția șocată.

— Pentru ce naiba am nevoie de toate astea?

— Să le păstrezi în birou în caz de urgență.

Stau cu gura căscată.

— Crezi că o să mă masturbez la birou? Ești nebun?

El ridică din umeri.

— E un mod grozav de a scăpa de stres. E greu să faci afaceri, scumpo!

— O, Doamne! exclam și îmi dau ochii peste cap. Ești un obsedat sexual.

Închid servieta cu putere.

— Le luăm acasă. În niciun caz nu fac chestia *aia aici*.

Își linge buzele și văd dorința în ochii lui.

— Deci diseară o facem în trei.

— Vrei să o faci în trei cu mine și un vibrator?

— Exact!

— Spencer Jones, ești un pervers!

Mă apucă de fund și își înfige dinții în gâtul meu.

— Unuia căruia îi place să privească.

Spencer

Mă uit la inelele cu diamant din vitrina de sticlă de la Tiffany.

Nu-mi sare nimic în ochi.

E al cincisprezecelea magazin de bijuterii la care am fost.

Cum poate un diamant montat în aur să arate ce simt pentru ea?

Nu sunt destule cuvinte în dicționar să descrie sentimentul acela.

Femeia asta, acest înger desăvârșit, a dat buzna în viața mea și a schimbat tot ce credeam că știu despre mine însumi.

Credeam că sunt fericit. Credeam că știu ce vreau de la viață, dar eram al naibii de nefericit înainte s-o cunosc pe ea. Pur și simplu, nu știam, pentru că nu aveam termen de comparație.

Nu i-am putut lua pe Masters și Seb la cumpărături. E un lucru prea personal pe care n-am crezut niciodată c-am să-l fac.

Trebuie să fac asta de unul singur.

— Pot să vă ajut, domnule? mă întreabă vânzătoarea.

— Hm!

Mă încrunt, uitându-mă încă la inelele din vitrină.

— Testez câteva idei, deși habar nu am ce caut.

— Vă logodiți?

— Așa sper!

Rânjesc în sinea mea.

— În curând?

— Am de gând să o cer de soție în Ajunul Crăciunului.

— Ce perioadă minunată a anului! Ea știe?

Clatin din cap.

— Nu, e o surpriză.

— Grozav! Vă las singur, dar vă rog să mă chemați dacă vă atrage atenția ceva. Avem și un bijutier care vă poate ajuta să creați inelul ideal.

— OK, super! Mulțumesc! Dacă are un moment liber, aș vrea să vorbesc cu el, vă rog!

— Mă duc să văd dacă e aici.

Vânzătoarea se face nevăzută.

Mă uit mai departe la vitrine. Aș fi vrut să-i pot cere părerea lui Sheridan. Mereu a fost confidenta mea.

Mi-e dor de ea.

Nu de sex, nu mi-e dor să mă culc cu ea. Mi-e dor de prietenia ei, dar știu că cele două vin la pachet și nu mai poate face parte din viața mea.

Dar, în astfel de momente, când ea ar fi în mod normal prima căreia i-aș cere o părere, îi simt lipsa.

Dacă sunt sincer, lucrul ăsta mă întristează.

Zece ani înseamnă foarte mult.

— Bună ziua, domnule!

Îmi zâmbește un bărbat care apare în spatele tejghelei. Se întinde să dea mâna cu mine.

— Sunt Cyrus, designerul.

— Bună ziua! îl salut zâmbind.

— Stephanie mi-a spus că sunteți în căutarea unui inel de logodnă.

— Da! Trebuie să fie un diamant perfect și extrem de feminin, nu masiv. Nu poate fi prea mare, fiindcă nu-i plac lucrurile țipătoare. Trebuie să fie discret și de o frumusețe clasică... așa cum e ea.

El îmi zâmbește mai larg.

— Pare o persoană deosebită.

— Așa și este.

Rânjesc și îmi crește inima de mândrie.

— N-am idee cum de mă iubește!

Șase ore mai târziu, ies din lift pe etajul meu și văd veșnicii bodyguarzi la ușa mea. Am mai trecut pe lângă doi dintre ei la parter și acum e în permanență cineva lângă mașinile noastre în subsol.

— Bună, Spencer! mă salută ei.

— De câtă vreme e acasă? întreb doar ca să fac conversație.

— A plecat devreme de la birou azi, așa că e acasă de câteva ore.

Mă încrunt, fiindcă e ciudat.

— Seară plăcută! le spun înainte să intru în apartament.

Televizorul e pornit, luminile sunt stinse și în apartament e întuneric. Mă cuprinde o senzație de neliniște.

— Îngeraș? o strig.

Niciun răspuns.

Mă duc în living și o văd stând pe podea cu lacrimi pe obraji. Îmi pică fața.

— Ce s-a întâmplat?

Mă așez lângă ea și observ cutiile cu decorațiuni de Crăciun de lângă cutia cu bradul de Crăciun pe care am scos-o ieri din depozit.

O iau în brațe și o strâng cu putere, ascultând cum tristețea ei tăcută se transformă în suspine zgomotoase.

— Iubito? întreb în șoaptă în timp ce o legăn.

După o secundă, îmi răspunde încet.

— Pur și simplu, nu cred că pot s-o fac.

— Poftim?

— Putem pleca acum la Santorini?

— Ce... de ce? Ce s-a întâmplat?

— Cum poate fi Crăciunul fără familie? șoptește printre lacrimi. Nu putem să sărim peste Crăciun anul ăsta? Promit că anul viitor o să mă revanșez.

Mi se strânge inima. Nu suportă ideea de a sărbători Crăciunul când familia ei nu vorbește cu ea.

— Ce-ai făcut azi? întreb, privind neajutorat în jur.

— Am cumpărat decorațiuni de Crăciun.

— Vrei să împodobim bradul?

Clatină din cap.

— Nu!

O privesc o secundă. Îmi amintesc cât de grea era perioada asta și pentru mine.

— Vrei să împodobesc bradul dezbrăcat? o tachinez. Poți să bei vin și să te uiți la mine.

— Nu!

Se șterge la ochi.

— Nu vreau să sărbătoresc Crăciunul anul ăsta, Spence! Hai s-o lăsăm baltă!

Nu vrea să sărbătorim Crăciunul?

Rămânem tăcuți, pierduți în gândurile noastre, până când nu mai suport liniștea.

— Ce-ar fi să te duci acasă la Nottingham de Crăciun, iubito?

Mă privește încruntată.

— Du-te acasă de Crăciun și petrece-l alături de familia ta. Iar noi ne vedem după aceea, îi propun.

— Nu vreau să stau fără tine de Crăciun! icnește ea, șocată de propunerea în sine.

— Nu există altă variantă, Charlotte. Ei nu mă vor acolo, iar eu nu suport să te văd așa. Aș prefera să petrec Crăciunul singur decât să văd că suferi.

— Stau cu tine, Spencer. Nu vezi?

— Ce să văd?

— E o situație în care nu câștigă nimeni. Nu pot sta fără tine, așa că trebuie să învăț să trăiesc fără ei.

Se cuibărește la pieptul meu și mă strânge cu putere în timp ce plânge. Cu suspine zgomotoase, incontrolabile, care o fac să tremure din tot corpul.

Nu pot decât să stau și s-o îmbrățișez.

Camera capătă o nuanță neclară de roșu când simt cum îmi pompează adrenalina în vene.

— Ce pot să fac? îi șoptesc. Îți pregătesc cina.

— Nu mi-e foame, mersi!

Mă sărută și încearcă să se adune.

— O să mă duc la culcare, iubitule, dacă e OK.

Îi dau părul de pe frunte.

— Sigur că e OK.

— Îmi pare rău!

— Să nu-ți pară!

O sărut.

— Vin imediat să te bag în pat.

O ajut să se ridice și mă uit cum urcă scările.

Îmi torn un pahar de whisky și-l dau peste cap. Furia îmi curge prin vene ca un foc dezlănțuit. Singura ei greșeală a fost că s-a îndrăgostit de mine.

Beau paharul cu mâna tremurând.

Cine dracu' se cred ei?

1105

Tastez codul de la porțile domeniului și intru cu mașina spre casa mare. N-ar trebui să fiu aici, dar nu-mi mai pasă ce cred ei despre mine.

Abia dacă am dormit azi-noapte. Am stat treaz și mi-am privit îngerul cum plângea.

Nu mai suport. Nu mai am răbdare și mă doare în cur de toate.

Parchez mașina, iar paznicii lui Howard apar de nicăieri.

— Ce vrei? mă întreabă unul.

— Vreau să-l văd pe Harold, îi anunț, deși e dimineața devreme.

Cu cât veneam mai devreme, cu atât aveam mai multe șanse să-i găsesc acasă.

— Nu e aici.

— Atunci, o să-l aștept. Sau... o să-l găsesc! mă răstesc. Mai bine ar fi să-l chemați pe Edward aici.

Unul dintre ei fuge înăuntru și mă lasă singur în fața treptelor către verandă. Parcă a trecut o viață de om de când am stat în fața treptelor casei lui Charlotte la prima noastră întâlnire, când o imploram să mă lase să intru.

Dacă aș fi știut ce fel de paradis mă aștepta, aș fi rămas în seara aceea la ea și am fi câștigat mai mult timp.

Ușile din față se deschid și apare Harold. Mă uit urât la el și urc treptele în grabă, trecând pe lângă el și intrând în casă.

Paznicul strigă să mă oprească, dar Harold ridică o mână.

— E în regulă!

Curând, îl văd pe Edward în living.

— Țicălos nenorocit! mârâi și-l împing furios în piept.

— Ce naiba!

Se clatină, dar își menține echilibrul și mă împinge la rândul lui.

— Terminați! strigă Harold. M-am săturat de voi!

— Ești fericit acum? urlu la Harold.

— Ieși naibii afară! mârâie Edward.

— Nu mă împinge, nenorocitule, că te fac knockout! Explică-mi de ce Charlotte, o femeie pe care pretindeți că o iubiți, a plâns toată noaptea pentru că nu vreți să o vedeți?

Harold se schimbă la față.

— I-ați frânt inima, la naiba! strig la ei. Și de ce? Pentru că niciunul din voi nu are curajul să aibă încredere în mine?

Edward mă privește chiorâș.

— Nu ești omul potrivit pentru ea!

— Din cauza voastră, nu vrea să sărbătorim Crăciunul. Am venit acasă de la serviciu aseară și am găsit-o pe jos, plângând din cauza familiei ei afurisite și egoiste.

Edward lasă ochii în pământ.

— Mă doare în cur dacă nu vă place de mine! strig eu. Dar nu o pedepsiți pe ea fiindcă mă iubește!

Sunt atât de furios, încât, pe neașteptate, ochii mi se umplu de lacrimi.

Edward ridică bărbia sfidător.

— Trebuie să vină acasă. Unde îi este locul.

Nervii îmi sunt la cote maxime.

— Nimeni nu o poate iubi mai mult decât mine. Nimeni! Recunosc că am făcut niște lucruri urâte în viața mea, dar o iubesc și mă însor cu ea fie că vă place, fie că nu. Dacă o țineți tot așa, suferința pe care i-o provocați va fi prea profundă ca să o mai reparați vreodată.

Harold mă privește atent și mă întorc spre el.

— Crezi că soția ta ar fi mândră de felul în care o tratezi pe fiica voastră iubită? șoptesc cu dispreț.

Ochii lui triști mă fixează.

— Eu nu m-aș purta nici cu un nenorocit de câine cum v-ați purtat voi cu ea. Tocmai *tu* ar trebui să înțelegi ce

simte, mârâi la el. Tu te-ai înșurat cu o servitoare, pentru Dumnezeu!

— Nu o băga naibii pe mama în discuția asta! se răstește Edward și îmi trage un pumn în falcă.

Mă dau în spate, îmi revin repede și îl pocnesc în față cât de tare pot. Ne înșfăcăm unul pe altul și ne încăierăm. Lovim cu pumnii și dăm peste masa din hol. Un paznic apare brusc de afară.

Ne luptăm pe podea până când cineva mă prinde de bicepși și mă ridică în picioare.

— Scoate-l afară! urlă Edward.

— Să îndrepți lucrurile! strig la Harold în timp ce-mi curge sânge din buză. M-ai auzit? Să repari lucrurile!

Bodyguarzii mă scot pe ușă afară și mă împing pe scări până la mașină.

Sunt atât de furios, încât nici nu văd bine.

Pornesc mașina și ies în viteză pe poartă, uitându-mă chiorâș la proprietatea care rămâne în urma mea. Mă strâmb când duc mâna la ochi și cred că deja se învinețește.

E după-amiază târziu și mă pregătesc să închei ziua. A trebuit să-mi cumpăr o cămașă nouă înainte să vin la birou. Cea pe care o purtam s-a rupt azi-dimineață la Nottingham. N-am idee cum o să-i explic lui Charlotte ochiul vânăt și buza sfâșiată. Cred că o să-i spun că s-a întâmplat la sală, într-o rundă de box.

Sună telefonul și numele Îngerașul apare pe ecran.

— Bună, fata mea frumoasă!

— Bună! șoptește ea și îmi dau seama că zâmbește. Mulțumesc că ești atât de minunat!

Mă încrunt, fiindcă nu știu la ce se referă.

— Cum te simți? o întreb.

Știe cumva de criza de psihopat pe care am făcut-o dimineață la Nottingham?

Ea respiră adânc.

— Mai bine! Nu o să-ți vină să crezi!

— Ce e?

— Tocmai m-a sunat tata.

Mă încrunt.

— Așa a făcut? întrebă șovăitor.

La naiba!

— Și ce-a spus?

— Vrea să repare ruptura dintre noi. Vrea să o luăm de la început.

Mirat, ridic din sprâncene.

— Poftim?

— Ne-a invitat să luăm cina cu familia la Londra, sâmbătă seara.

— Chiar așa?

— Vine și William acasă, și tata vrea să luăm cina cu toții. Sunt atât de bucuroasă, Spence! Speram că o să se răzgândească și exact asta a făcut, turuie ea fericită.

Îmi umflu obrajii. Sincer să fiu, ultimul lucru pe care mi-l doresc e să merg la cină cu nenorociții ăia.

— E OK, nu-i așa? întreabă ea cu o încântare evidentă. O să *vii* cu mine și o să încerci să te înțelegi cu ei, nu-i așa? Să fie un nou început.

Mă scarpin în cap.

— Desigur! Aș face orice pentru tine, știi asta.

— Habar n-ai ce ușurată mă simt! Parcă mi s-a luat o povară de pe umeri și, după ce te vor cunoaște mai bine, știu că o să te iubească la fel de mult ca mine.

Îmi dau ochii peste cap. Dacă ar ști ea ce s-a întâmplat azi-dimineață! De fapt, nu-mi pasă. Dacă ea e fericită, asta e tot ce contează.

— Și o să-i cunoști pe William și soția lui. S-au întors din Elveția. O, o să fie fantastic!

— OK, scumpo!

Oftez. Minunat, încă un frate! Deja mi-e groază.

— Sună extraordinar! o mint.

— Ne vedem în curând. Acum plec la birou. Hai să împodobim bradul diseară!

Rânjesc.

— Credeam că nu vrei să sărbătorim Crăciunul anul acesta.

— Crăciunul e în mod oficial reinstaurat. Te iubesc! spune ea, zâmbind.

— Ce noroc! rânjesc și duc mâna la orbita care zvâcnește. Ne vedem în curând!

Închid și respir adânc, holbându-mă la telefonul din mâna mea. Mă legăn cu scaunul dintr-o parte în alta. Poate mica mea vizită din dimineața asta a funcționat totuși.

Interesant! O să aflu exact ce se întâmplă aici.

Formez numărul lui Harold. Îmi răspunde de la prima sonerie.

— Bună, Spencer!

— Care-i șiretlicul? îl întreb.

— Nu e nicium șiretlic. Vreau să mergem mai departe.

— Și Edward?

— Edward vrea ca sora lui să fie fericită. Cina asta va fi un punct de plecare.

Rămân tăcut la telefon.

— Mulțumesc că mi-ai spus despre grijile pe care ți le faci pentru Charlotte. Apreciez!

— Ea știe că am venit la tine?

— Nu, și nici nu vreau să afle.

— Vreau doar să fie fericită.

— Și noi la fel. Charlotte e singura mea grijă. Așadar, ne vedem sâmbătă seara? mă întreabă.

— Desigur, ne vedem acolo!

— Să nu aduci vorba de cearta noastră!

Charlotte zâmbește. Mă ține de mâna liberă, deși conduc mașina, și mă privește în timp ce mă uit la drum.

E sâmbătă seara și suntem pe cale să ne întâlnim cu familia ei. Charlotte freamătă de emoție. Eu? Încerc din răsputeri să nu-mi dau ochii peste cap.

— Da, am înțeles!

— Și întreabă-l pe William despre profesia lui de doctor. Îi place să vorbească despre asta. O să spargeți gheața.

— OK!

— Și întreabă-l pe Edward despre serviciu. Încearcă să ai o conversație lejeră cu el, chiar dacă e tăios la început.

Pe bune?

— Ți se pare că arăt bine?

Își netezește rochia.

Mă uit la ea și mă încrunt.

— Ești frumoasă!

— Și doar...

— Vrei să nu-mi mai zici ce să spun? o întrerup. Sunt perfect capabil să port o conversație civilizată.

— Știu! oftează. Dar vreau să meargă bine.

Se apleacă și mă sărută pe obraz în timp ce sunt atent la drum.

— Înseamnă foarte mult pentru mine că ești dispus să ierți și să uiți.

Mă forțez să zâmbesc, fiindcă e drăguț cât de entuziasmată este. Sincer să fiu, vreau doar să se termine seara asta.

O fac pentru ea.

În scurt timp, ajungem la restaurant și văd deja paznicii la ușă. Parchez mașina și o iau de mână pe Charlotte, după care intrăm.

Charlotte îi vede imediat și le face cu mâna. Îi văd pe Edward, pe Harold și încă un bărbat care presupun că e William... apoi...

Îmi fuge sângele din obraji.

— Cine e femeia de la masă? șoptesc.

Charlotte zâmbește și mă conduce prin restaurant.

— E Penelope. Soția lui William.

Simt că se clatină podeaua sub mine. Nu, nu se poate!

O, Doamne!

Eu sunt bărbatul cu care și-o trăgea Penelope pe la spatele soțului ei!

23

Spencer

STAU NEMIȘCAT, ÎNCREMENIT PE LOC.

Rămân fără aer în plămâni.

William ridică ochii, mă vede când ne apropiem de masă și îi pică fața.

M-a recunoscut.

— Charlotte! îi șoptesc, oprindu-mă iar. Trebuie să vorbesc cu tine. Afară... acum!

— Pe aici!

Mă trage mai departe spre masă.

— Câine nenorocit! mârâie William când se ridică.

Penelope cască ochii de groază.

— O, Doamne! șoptește când dă ochii cu mine.

Charlotte se strâmbă de nedumerire când se uită la noi.

— William? întreabă ea. Ce s-a întâmplat?

— Ieși dracului afară, acum! strigă William.

Simt că mi-a căzut falca pe jos. Care erau șansele?

Am amuțit de tot. Ce dracu' să spun acum?

— Vă cunoașteți? întreabă Edward, derutat de interacțiunea noastră.

William se uită urât la mine.

— O, ne cunoaștem, nu glumă!

Charlotte se uită de la unul la altul.

— Nu înțeleg.

— Ultima oară când l-am văzut, era în patul meu, îngropat în *soția mea*!

William se aruncă asupra mea și-mi trage un pumn în mutră, moment în care cad pe spate.

— O, Doamne! urlă Penelope când masa zboară cu totul.

Mă uit la Charlotte, care duce mâinile la gură în timp ce face legătura.

Harold se ține de masă ca să nu cadă și Edward, bineînțeles, explodează ca un nebun.

— Ce dracu'? urlă el.

— Nu! strigă Charlotte. Nu poate fi adevărat!

Ochii ei triști îi întâlnesc pe ai mei.

— Îmi pare rău! îi șoptesc.

— Nu! spune ea.

Se schimonosește de durere când își dă seama că e adevărat.

— Charlotte! o strig când începe să plângă isteric. Nu știam că e măritată. Îți jur!

Edward mă înșfacă și mă împinge spre ușă. Văd blițul unui aparat de fotografiat în față.

— Nu-i adevărat! urlă Penelope. Știai exact cu cine sunt măritată și umblai după banii lui. M-ai urmărit luni de zile până m-ai convins.

— Poftim? strig. Mincinoasă nenorocită! Nici măcar nu știam că te cheamă Penelope. Ai spus că numele tău e Stephanie!

William mă lovește iar dintr-o parte. Întregul restaurant e cu ochii pe noi, iar paznicii încep să apară din toate direcțiile.

Edward mă trage spre ușă ca să mă desprindă de Charlotte.

— Charlotte! strig eu. Minte, îți jur!

Mă zbat să scap de el, dar încă o văd pe Charlotte plângând isteric în brațele lui Harold.

Nu!

Nu se poate așa ceva!

Alte blițuri apar în depărtare.

Mă agăț de tocul ușii, ca să nu-i las să mă târască departe de ea.

— Charlotte! strig. Charlotte, vino aici! Ascultă-mă! o implor.

Ochii triști ai lui Charlotte mă privesc doar o secundă, apoi clatină din cap și se întoarce cu spatele la mine.

Mă proptesc pe picioare și-i împiedic să mă mai îndepărteze de ea.

— Charlotte!

— Pleacă, Spencer! urlă ea, cu capul pe umărul tatălui ei.

Harold o cuprinde cu brațul, apărând-o și protejând-o de mine.

Sunt târât afară și mă zbat să mă eliberez. Dintr-odată, Charlotte e scoasă afară din restaurant și urcată într-un Bentley, în timp ce blițurile camerelor clipesc peste tot.

— Charlotte! urlu când mașina o ia din loc.

Edward se apropie de mine cu o privire rece și plină de ură.

— Acum ești fericit?

— Jur, Edward, că nu știam!

Paznicii lui mă țin de brațe.

Edward mă lovește cu pumnul în burtă și mă lasă fără aer. Mă aplec și cad pe asfaltul rece și cenușiu.

Mi se umple gura de sânge.

Aud pași, mașini și alte blițuri. Urmează o hărmălaie de cauciucuri și strigăte în depărtare. În scurt timp, simt că cineva mă ridică de pe jos. Ridic ochii și-i văd pe Anthony și Wyatt.

Au rămas cu mine.

Doar ei.

Privesc în jur și văd că toți ceilalți au plecat.

— Hai, te ducem acasă! oftează Wyatt abătut.

— Charlotte! șoptesc.

— A plecat, amice! zice Anthony cu regret.

Încep să mă bâlbâi, cuprins de panică.

— Noi... trebuie să mergem după ea.

Wyatt se uită la mine cu o expresie întristată și plină de empatie.

— Nu vrea să te vadă, Spence. Mi-a zis să te țin departe de ea.

Mă strâmb și las capul în jos.

Nu se poate așa ceva.

Mă uit la televizorul din barul în care mă aflu.

Masters și Seb sunt lângă mine, dar nu spun nimic. Ce-ar mai fi de spus?

Am dat-o în bară. Am dat-o în bară de tot.

— O să-i vină mintea la cap, zice Masters și soarbe din bere.

— Eu nu cred, murmură Seb. Ai văzut ziarele de azi? Scandalul ăsta e omniprezent.

— Nu ne ajuți, Seb! se răstește Masters. Încearcă să o mai suni!

Îi dau telefonul. El formează numărul lui Charlotte și intră din nou mesageria vocală. Telefonul ei a rămas închis de la cina de aseară. Nu s-a întors la apartamentul nostru. Dacă încerc să mă duc la Nottingham, oricum nu mă vor lăsa să o văd.

O să aștept aici, la Londra, până vine acasă.

Te rog, vino acasă!

— Nu înțeleg cum de n-ai știut asta, se încruntă Masters. Cum ți-o tragi cu o femeie măritată și nu afli cu cine e măritată?

— Nu era ceva ce-mi doream să știu, OK? Futu-i!

Seb rânjește și se uită la masă.

— Ce e? îl întreb sec.

— Trebuie să recunoști că e puțin amuzant. Care erau șansele?

— Nu e amuzant, Sebastian, idiot nenorocit! O să fie amuzant când o să-ți pocesc mutra aia urâtă! mârâi la el.

Masters chicotește.

— Ei, asta chiar va fi amuzant! Aș plăti bani grei să te văd cum faci asta.

Primesc un mesaj de la Bree.

Spence,
Nu reușesc să dau de ea.
O să mai încerc.
Bree
x

Disperat, îmi trag mâna peste față.

— Nu vrea să vadă pe nimeni și nu răspunde la telefon. Beth m-a sunat azi-dimineață, iar Charlotte nici pe ea nu

a vrut să o vadă. Nu înțeleg cum dracu' ar trebui să îndrept lucrurile când nici nu vorbește cu mine.

Rămânem tăcuți.

— O să vină acasă, oftează Masters. E doar șocată.

— Bun-venit în club, la naiba! mormăie Seb. Și eu sunt șocat.

Mă uit urât la el.

— Jur pe Dumnezeu că fața ta cere atât de mulți pumni, încât abia mă mai abțin!

Amândoi încep să râdă de mine.

— Nu vreți să vă duceți dracului și să mă lăsați singur?

— Nu, răspunde Masters fără ezitare. Am trecut prin momente mai grele ca acesta și mereu am rămas împreună.

Mă ciupesc de nas. Îmi amintesc fața lui Charlotte când și-a dat seama că m-am culcat cu Penelope și mi se frânge inima.

Nu-mi vine să cred că m-am culcat cu Penelope!

Ce-am făcut?

Charlotte

37 de ore de când m-a ținut în brațe.

37 de ore de când mi s-a smuls inima din piept.

Sunt în pat și mă uit la perete.

Nu pot să beau, să mănânc, să gândesc.

Aș fi vrut să nu pot simți...

Văd în fața ochilor chipul lui Spencer când l-au luat cu forța de lângă mine – teama din ochii lui.

A știut... a știut în clipa aceea care e viitorul nostru.

Nu avem o poveste de dragoste. Ci o tragedie.

Îmi curg lacrimile. Plânsul isteric s-a terminat și e înlocuit de o amorțeală – un sentiment rece și mort care îmi cuprinde inima.

Sunt un vas gol, spart și imposibil de reparat.

Tot ce credeam că știu a fost o minciună. Viața pe care am plănuit-o alături de el s-a încheiat.

Dragostea alături de el nu va mai fi niciodată la fel.

Bărbatul de care m-am îndrăgostit nu există.

În locul lui, e un bărbat care distruge căsnicii și pe care îl disprețuiesc, așa cum disprețuiesc tot ceea ce reprezintă.

Un bărbat cu alt simț moral decât mine și unul de care nu pot fi îndrăgostită.

Durerea e adâncă, reală, și simt că jelesc din nou moartea cuiva.

Și doare.

Aud un claxon de mașină în depărtare.

Bip, bip, biiiiip!

Ce-i asta?

Bip, bip, biiiip!

Aud o ușă care se trântește și pași când cineva iese în fugă din casă și aleargă pe aleea de pietriș.

Ce naiba se întâmplă acolo?

Mă târăsc până la fereastră, mă uit prin perdelele transparente și văd mașina lui Spencer în fața porților. El stă alături și apasă pe claxon prin portiera deschisă.

Bip, bip, biiiip!

— Charlotte! strigă el. Vino aici!

Bip, bip!

— *CHARLOTTE!* urlă.

Tresar și iar îmi dau lacrimile când îl privesc. E disperat!

— Îngeraș, te rog! mă imploră. Îți jur că nu știam!

Îmi acopăr lacrimile cu mâinile.

— Încetează! șoptesc. Lasă-mă în pace!

— Charlotte?

Mă întorc și-l văd pe Edward. Alerg la pieptul lui și mă strânge în brațele protectoare.

— E OK, Lottie, o să-l alunge imediat!

Urlu la pieptul lui; durerea e insuportabilă.

Cel mai rău lucru e că știu că Spencer suferă la fel de mult ca mine.

Dar nu mai există cale de întoarce.

Nu poate schimba trecutul, iar eu nu voi putea să uit niciodată ceea ce-a făcut.

S-a culcat cu soția fratelui meu. *Penelope.*

Simt gust de fiere în gură când mi-l imaginez în patul lui William, cu soția lui, și plâng atât de tare, încât nu mai am aer. Nu pot să-l văd.

Nu vreau să-l mai văd niciodată.

Nu poate să-mi spună nimic care să anuleze ce-a făcut sau durerea pe care i-a provocat-o fratelui meu drag.

O durere nouă străpunge încă un strat al inimii mele.

— Spencer! strig eu. *Dragostea mea! De ce?* urlu eu. De ce a făcut asta, Edward, de ce?

— Sst!

Aud din nou claxonul și Spencer mă strigă.

— Charlotte!

— Fă-l să plece! strig.

— Îl alungă chiar acum. Tata e la poliție în clipa asta ca să obțină un ordin de restricție împotriva lui. Nu va putea să vină aici fără să fie arestat.

Gândul că nu poate, în mod legal, să mai vină aici, îmi frânge inima și mai tare și plâng incontrolabil.

— Îmi pare rău că am permis să se întâmple așa! șoptește Edward în părul meu. E numai vina mea!

— Charlotte! strigă Spencer din nou și-mi acoperă urechile cu palmele.

— Fă-l să se oprească, Edward, fă-l să se oprească!

— Charlotte, te rog... Te iubesc! țipă Spencer cu vocea răgușită. Te iubesc!

Bodyguarzii încep să strige și se stârnește zarvă. Știu că Spencer se luptă cu ei, încercând să ajungă la mine.

Mă desprind din brațele lui Edward și mă ghemuiesc pe pat, ținând mâinile peste urechi și plângând isteric.

Fă.

Durerea.

Să.

Dispară!

Spencer

Mă uit la computer și văd imaginile cu mine în fața restaurantului.

Dar nu observ decât fața îndurerată a lui Charlotte.

Toate tabloidele, toate revistele, toată lumea știe că m-am culcat cu Penelope – soția fratelui lui Charlotte. Afurisita ei de cumnată!

Ca să fie lucrurile și mai rele, cineva a filmat și ce a spus Penelope în restaurant. Filmarea a fost difuzată întruna.

Peste tot.

Și nici măcar nu e adevărat.

Dacă m-am culcat cu ea? Da.

Dacă am știut că e măritată? Nu.

Nu știam nici care e numele ei adevărat. M-am cuplat cu ea de câteva ori și mi-a spus că e divorțată. Am văzut-o într-o seară în club și ne-am dus la ea acasă.

Mă rog, eu credeam că eram la ea acasă.

Pe urmă, soțul ei turbat ne-a surprins în timp ce făceam sex și și-a pierdut cumpătul. Mi-am luat hainele și am fugit. N-am mai văzut-o niciodată.

Încă îmi amintesc durerea de pe fața lui când ne-a prins. De-a lungul anilor, m-am gândit deseori la asta.

E genul de lucru pe care nu-l uiți niciodată.

Dacă aș fi știut adevărul, sub nicio formă n-aș fi fost acolo. Nu m-aș culca, cu bună știință, cu o femeie măritată decât dacă ar fi într-o relație deschisă. Știu prin ce a trecut Seb. N-aș provoca niciodată altcuiva o asemenea suferință.

Simt o strânsoare în piept când îmi amintesc de singura persoană care contează în povestea asta.

Charlotte! Frumoasa mea Charlotte!

Am pierdut-o.

Nu-mi răspunde la telefon și nu deschide mesajele pe care i le trimit. Nici nu vrea să mă vadă.

Are inima frântă și cine poate să o condamne?

Nu știu ce să fac; nu știu ce să spun. Cum să îndrept lucrurile?

O voce mică din mintea mea îmi spune că e imposibil.

Închid articolul de pe ecran și-mi trec dezgustat mâinile prin păr.

Mi-e rău de la stomac.

Dumnezeu mă pedepsește. Sunt pedepsit fiindcă am fost atât de promiscuu înainte să o cunosc.

Dragostea mea... *pierdută.*

Aud că se deschide ușa de la birou, așa că ridic ochii și văd o față familiară. Nu pot să mă abțin și mi se umplu ochii de lacrimi de ușurare în timp ce mă ridic în grabă.

— Spence! şoptește Sheridan şi mă ia în braţe.

Mă agăţ de ea de parcă depinde viaţa mea de asta. După multă vreme, se dă înapoi şi mă priveşte în faţă, cu mâinile pe obrajii mei.

— Te simţi bine, scumpule? mă întreabă blând, cercetându-mi ochii.

— Nu! îi şoptesc. Nu mă simt bine.

Mă ia din nou în braţe şi mă strânge cu putere.

— E OK! Acum sunt aici, scumpule. O să am grijă de tine! O să trecem împreună prin asta!

Charlotte

Mă trezesc dintr-un somn adânc şi rămân întinsă în întuneric.

E Crăciunul – ziua pe care mă temeam că o voi petrece fără familia mea. Dar acum durerea aceea păleşte prin comparaţie. Mi-l imaginez pe Spencer trezindu-se singur în apartamentul lui şi îmi tremură buza de jos.

O fi OK?

Azi n-am să plâng, azi n-am să plâng! Îmi repet în gând.

Penelope şi William s-au certat îngrozitor şi au plecat aseară de pe domeniu.

Ea l-a luat pe Harrison cu ea... *şi e Crăciunul!*

Au trecut zece zile de când l-am văzut pe Spencer. Zece zile fără iubirea lui... fără atingerea lui.

Simt că o parte din mine a murit şi încerc să învăţ cum să trăiesc fără o parte a corpului.

Ştiu că o să trec şi peste asta.

Trebuie să vorbesc cu Spencer, dar mă simt prea slăbită în momentul acesta. Ştiu că, dacă îl văd acum, o să mă facă să mă răzgândesc. Nu am tăria să spun ceea ce trebuie să spun fără să plâng şi să-l implor să dea timpul înapoi.

Sinceră să fiu, nu știu dacă voi avea tăria asta vreodată.

Iubirea lui era perfectă. Cred că mi-a fost dat să am parte de experiența asta.

Dar asta a fost atunci.

Peste trei zile, ar fi trebuit să plecăm în Santorini. Îmi amintesc cum am râs și am mers cu motocicleta data trecută și închid ochii, fiindcă urăsc strânsoarea pe care o simt în piept.

Cum fac oamenii așa ceva? Cum reușesc să-și revină?

Am auzit mereu de oameni care trec printr-o despărțire urâtă, dar, până nu-ți smulge cineva inima din piept și o calcă în picioare, nu-ți dai seama cât de greu este.

E ca și cum lumea întreagă se sfârșește.

William are nevoie de mine azi. Își petrece Crăciunul fără fiul lui.

Știu că aseară s-au certat din cauza lui Spencer. I-am auzit numele strigat de amândoi de la etaj.

Cred că faptul că l-a văzut pe Spencer a redeschis rănile lui William. Cum să treci mai departe când l-ai văzut pe altul făcând dragoste cu soția ta? Când persoana aceea apare ani mai târziu drept noul iubit al surorii tale mai mici? Cu siguranță, îți tulbură creierii.

Știu că ai mei sunt distruși de tot.

Simt în gură gustul amar al trădării.

A făcut sex cu Penelope... de mai multe ori.

N-aș putea niciodată să-l mai privesc la fel. E mânjit pentru totdeauna în ochii mei.

Mi-i închipui mereu dezbrăcați, împreună, de parcă aș vedea scena cu adevărat.

Mă îngrețoșează.

— Charlotte! strigă tata de pe hol.

A stat cu mine de când s-au întâmplat toate astea. Cred că se teme să mă lase singură. Nu știu exact de ce anume se teme.

— Da, tată.

Îl văd cum apare de după ușă.

— Crăciun fericit, draga mea!

Zâmbesc și mi se umplu ochii de lacrimi. E singurul bărbat pe care pot conta oricând.

— Crăciun fericit, tată!

— Știi ceva? spune Lara. Mă bucur că s-a întâmplat așa. Măcar acum avem dovada că Edward și tatăl tău aveau dreptate.

Dau ochii peste cap.

— Nu mă ajuți, Lars!

Suntem pe veranda casei mele pe 26 decembrie.

Lara și Beth au venit să încerce să mă înveselească... Cred că au făcut-o la insistențele lui Edward, deși Lara nu face o treabă prea bună. Ieri a fost una dintre cele mai grele zile din viața mea.

Crăciunul fără Spencer.

— Prostii! Cum poți să spui așa ceva? se răstește Beth la ea.

Lara ridică din umeri.

— Ei au crezut că ceva nu era în regulă și au avut dreptate.

Beth își dă ochii peste cap.

— Asta ți-a zis Edward în timp ce i-o sugeai?

Rânjesc.

— Nu vrei să încetezi cu prostiile astea cu Edward? se vaită Lara.

Beth o înțeapă pe față acum pe Lara despre Edward, iar Lara evită subiectul fără să răspundă la o întrebare directă.

Sunt convinsă că și-o trag sau că și-au tras-o în trecut. Care variantă din două e cea adevărată, nu știu sigur. E ceva ce nu-mi place să-mi imaginez.

— Nu-l mai transforma pe Spencer în personajul malefic din povestea asta, pentru că nu e așa! bombăne Beth furioasă. E nenorocita de Penelope cu vaginul ei ușuratic care au stârnit toată beleaua asta. Spencer nu era căsătorit. Spencer nu avea o iubită. Cui îi pasă cu cine și-a tras-o înainte să te cunoască pe tine?

— Când e vorba de soția fratelui meu, îmi pasă, Beth! i-o întorc.

Beth își dă ochii peste cap și alege să nu răspundă.

— Toți o să știe. Pentru tot restul vieții mele, toți o să știe că s-a culcat cu soția fratelui meu. A apărut în toate tabloidele timp de o săptămână.

Mi se umezesc ochii.

— Nu pot să fiu cu cineva care a făcut asta, indiferent cât de mult îl iubesc. Nu pot să trec peste asta.

— Atunci vorbește cu Spencer și desparte-te de el ca un adult adevărat.

Mă simt vinovată.

— De ce te ascunzi de el?

— Pentru că, dacă îl văd, o să mă facă să mă răzgândesc.

— Pentru că știi că are dreptate, la naiba! se răstește Beth.

— O, mai taci, Beth! oftează Lara. Nu poate să mai fie cu el după chestia asta. O să fie de râsul întregii societăți.

Beth ne privește chiorâș și se ridică indignată.

— Lara, de la tine mă așteptam să faci plecăciuni în fața societății și să i-o sugi. Dar tu..., arată ea spre mine, te porți al dracului de ridicol! Spencer e un bărbat minunat și nu-mi pasă ce-a făcut înainte să te cunoască, pentru că văd cât de

fericită te face *acum*. Dacă i-ar fi tras-o acum, ar fi fost ceva diferit. Dar nu a făcut asta, pentru că s-a întâmplat cu ani în urmă. Trezește-te naibii la realitate!

Mă uit la ea printre lacrimi.

Mă arată cu degetul.

— O să-l pierzi, iar peste zece ani, mult după ce Penelope și William vor fi divorțat, iar Spencer o să aibă o căsnicie fericită cu altcineva, o să-ți tragi singură palme că ai renunțat la cel mai bun lucru care ți s-a întâmplat vreodată.

Ne uităm lung la ea și începe să-mi fie teamă. Ceea ce spune ea se poate întâmpla în realitate.

— Acum o să mă duc la culcare, pentru că voi și prostiile voastre despre societate mă călcați pe nervi!

Înainte să plece, Beth se întoarce spre mine.

— Credeam că vrei să te măriți din dragoste, Lottie.

— Așa e.

— Nu te porți ca și cum l-ai iubi. Te porți ca o fetiță egoistă...

— Du-te-n mă-ta, Beth! Nu-i așa, de data asta face un lucru inteligent! o întrerupe Lara.

— Imaginează-ți cum se simte el acum!

Mi se rostogolesc lacrimi pe obraji.

— Știi ce? Aș fi vrut ca Spencer Jones să se îndrăgostească de mine, fiindcă nici în ruptul capului n-aș sta în închisoarea asta nenorocită cu tine!

Mă uit lung la ea.

— Tatăl tău nu a vorbit cu tine opt săptămâni pentru că nu ai făcut ce-a vrut el, Charlotte.

Beth ridică mâinile în aer.

— Ce-ți spune lucrul ăsta despre situația nenorocită în care te afli? Cum de nu vezi?

— Încetează, că o superi! îi cere Lara.

— Unde a fost Spencer? se răstește Beth. Unde a fost Spencer când ai avut nevoie de el?

Las capul în mâini, copleșită de emoții.

— Exact, Lottie, Spencer a fost lângă tine în tot timpul ăsta. Nici măcar o dată nu te-ai îndoit de dragostea lui.

Wyatt apare de după colț când ne aude strigătele.

— Ce se întâmplă aici? ne întreabă.

— Nimic! mârâie Beth și oftează dezgustată. Mă duc la culcare. Astea două și lipsa lor de priorități mă îngrețoșează.

Beth dispare și trântește ușa după ea.

Wyatt se încruntă și se uită curios la mine.

— Du-te și tu la culcare, Lars! Urc și eu imediat.

Oftez.

Ea mă sărută pe obraz și intră în casă.

— Ești OK? întreabă Wyatt încet.

— Nici eu nu mai știu, îi răspund în șoaptă.

Se așază pe treaptă la picioarele mele și ne uităm amândoi la proprietate și la întunericul nopții. Nu spune nimic și nici nu încearcă să mă convingă de ceva.

Doar rămâne lângă mine și, în clipa asta, e tot ce am nevoie.

Spencer

Bum, bum, bum!

Crăciunul a trecut de două zile și, după probabil cea mai deprimantă sărbătoare din viața mea, îmi fac bagajele pentru Santorini.

O să vină.

Știu că o să vină. Dragostea noastră e prea puternică. Nu o să uite de lucrul ăsta, indiferent ce s-a întâmplat.

O să vină.

Trebuie să cred asta. Trebuie să cred că poate să treacă peste trecut, pentru că, în realitate, dacă nu trece peste el, n-am să pot îndura.

Bum, bum, bum!

Deschid ușa în grabă.

— Unde e? mârâie Edward și se uită în spatele meu.

— Poftim? îl întreb și mă încrunt.

El și Harold trec de mine și intră în apartament.

— Chiar vă rog, intrați! murmur și îmi dau ochii peste cap.

Nemernicii!

— Unde e?

— Despre ce dracu' vorbești?

— Nu face pe prostul, știi exact unde e!

— Știi foarte bine că n-am mai văzut-o de la restaurant.

Harold se ciupește de nas.

— Ar putea fi oriunde. A plecat.

Se prăbușește pe canapea.

— Și bodyguarzii nu sunt cu ea? întreb nedumerit.

— E... Charlotte e complet singură, se bâlbâie Harold, panicat. S-a furișat în toiul nopții.

— E numai vina mea! geme Edward. De ce am...?

I se frânge vocea.

— Ce? mă încrunt. Ce s-a întâmplat?

Clatină din cap și se așază lângă tatăl lui pe canapea.

— Ne-am certat.

— Te-ai certat cu ea? mă răstesc. Suferă destul, de ce dracu' te-ai certat cu ea?

— Nu știu. Eram furios pe Penelope că a plecat și...

Clatină încet din cap.

— Ce-a spus?

Încep să mă sperii.

— A lăsat un bilet și a spus că se întoarce în curând, îmi spune Harold încetișor.

— Ce bilet?

Bagă mâna în buzunarul de la costum și scoate o bucată de hârtie. Mi-o întinde.

Tată,
Sunt confuză, așa că trebuie să fiu singură
și să mă gândesc puțin.
Plec într-o călătorie TDG. Nu-ți face griji, sunt în siguranță.
Ne vedem peste două săptămâni.
Te iubesc,
Charlotte

Îmi crește inima de speranță și mândrie.

Asta e fata mea!

24

Spencer

DACĂ A PLECAT CU ADEVĂRAT ÎNTR-O CĂLĂTORIE TDG, cred că s-a dus în Maui și s-a cazat la Four Seasons. Dacă a plecat în toiul nopții, înseamnă că încă nu a ajuns.

S-a dus în locul meu special.

Vreau să aibă timp de gândire. Vreau să poată lua singură decizia asta. Dar... Mă uit la teama de pe fața lui Harold și nu pot să-i fac așa ceva.

— Stai puțin!

Intru în bucătărie, iau telefonul și caut hotelul pe Google. Când apare, formez numărul.

— Aloha, Four Seasons! răspunde recepționera.

— Bună, îmi faci legătura cu Maxine, te rog? întreb eu. Spune-i că e Spencer Jones la telefon.

— Desigur, domnule.

Aștept la telefon până se deschide altă linie.

— Bună, Spencer! râde Maxine încântată. N-am mai vorbit de mult!

— Așa e, și va trebui să vă fac o vizită foarte curând.

Mă uit la cei doi bărbați din fața mea.

— Am o prietenă care trebuie să ajungă acolo diseară. Poți să verifici dacă a venit deja?

— Sigur că da. Cum o cheamă?

Ce nume ar fi folosit? Mă gândesc o clipă, urmărit cu atenție de Harold și Edward.

— Lottie Preston.

— O secundă.

O aud apăsând tastele pe computerul ei.

— A, da! Ajunge mai târziu în seara asta. Să-i transmit un mesaj?

— Nu, mersi! Sun eu mai târziu, îi spun și închid telefonul.

Mă întorc spre ei.

— Știu unde se duce.

Ușurați, cei doi își duc mâinile la piept.

— Slavă Domnului! Unde?

Mă uit lung la ei o clipă. E singurul meu avantaj și trebuie să profit de el.

— Vreau să vorbesc cu William, le spun calm.

— Du-te-n mă-ta! mârâie Edward. Nu vrea să vorbească cu tine.

— Bine. Atunci, ieșiți afară!

Lui Harold îi pică fața.

— Te rog, Spencer, spune-ne unde e! E în pericol acolo, de una singură.

— O să-i spun lui William unde e.

— De ce vrei să vorbești cu el? se răstește Edward. Nu l-ai făcut să sufere destul?

— Trebuie să-i cer iertare.

Fac o pauză.

— Nu știam că era măritată.

— Pe dracu'! Ea ne-a povestit tot.

Ridic o sprânceană.

— Și tu chiar crezi tot ce-i iese pe gură acelei târfe mincinoase? Eu o știam drept Stephanie și e chiar mai rău de atât. M-a contactat de câteva ori în ultimii ani și m-a implorat să ne revedem.

Harold se schimbă la față.

— De câte ori vine la Londra, vrea să mă vadă. Ascultați la mine, și-o trage mereu cu alții.

— Știam eu! zice Edward și mijește ochii. Am nevoie de dovezi.

Harold mă privește încruntat.

— Și ai făcut-o vreodată...

— Nu, futu-i! mă strâmb eu. Sunt îngrozit că m-a pus în poziția asta în seara aceea.

Las capul în jos, rușinat.

— Să știi că nu sunt mândru de asta! îi spun cu un oftat. Expresia lui William o să mă bântuie toată viața.

Edward se uită urât la mine.

— O iubesc pe Charlotte. N-aș fi curtat-o niciodată dacă aș fi știut că o cunoaște pe Stephanie.

— Penelope! zice Harold și se încruntă la mine. Hristoase, nici măcar nu știi cum o cheamă!

— Exact, nu știu. Iar acum toarnă minciuni ca să se protejeze în timp ce Charlotte suferă.

Oftez abătut.

— Mi-e silă de ea, la naiba! Charlotte nu merită să fie rănită în felul ăsta. Nu suport gândul că suferă.

— E cuvântul tău împotriva ei, spune Edward. Dă-mi o dovadă! Am dovezi concrete că Penelope te-a urmărit. Dacă pot să dovedesc că se mai culcă și cu alții, William poate să dea divorț și să obțină custodia lui Harrison.

— N-am nicio dovadă. Poate înregistrările telefonice ar putea arăta când m-a contactat? îi sugerez. Nu știu.

Mă uit în ochii lui Edward.

— Aduceți-l pe William la mine și o să vă spun unde e Charlotte.

— De ce am face asta? se răstește Harold.

— Pentru că trebuie să acceptați adevărul. Am fost un afemeiat. La naiba, am fost promiscuu ani de zile și sunt primul care recunoaște acest lucru. După ce am cunoscut-o pe Charlotte, am încetat brusc. Nu vreau pe nimeni altcineva. Nu am secrete, iar Charlotte știe totul despre mine. N-am mințit-o niciodată și, dacă aș fi știut despre Stephanie, i-aș fi zis. Chiar crezi că vreau ca ea să treacă prin așa ceva? Fir-ar să fie, eu nici măcar nu vorbesc cu tatăl meu fiindcă e un ticălos care se face vinovat de adulter.

Mă privesc amândoi și ascultă.

— Nici măcar nu am avut o relație serioasă până la Charlotte din același motiv. Nu puteam să fiu un mincinos cu două fețe. Eu nu sunt așa.

Edward își dă ochii peste cap.

— Știți ce mă enervează naibii cel mai mult la povestea asta? îi întreb.

— Ce? oftează Harold.

— Dacă v-ați fi făcut timp să mă cunoașteți la început în loc să mă tratați ca pe mizerabila de Stephanie sau cum naiba o fi chemând-o, ați fi văzut care e adevărul. Ați fi știut ce simt pentru Charlotte.

Harold ridică bărbia.

— N-am greșit cu nimic.

Ridic mâinile în aer.

— Vă jur asta și știți că am dreptate. Probabil aveți oameni care mă urmăresc și sperați că o să mă prindeți asupra faptului.

Edward mișcă din buze, moment în care știu că am dreptate.

— Sărmana mea Charlotte a plecat singură la capătul lumii cu inima frântă, iar voi doi nu ați susținut-o deloc. Sunteți atât de otrăviți de târfa aia, încât vă răzbunați pe mine pentru păcatele ei. Dar Charlotte e cea care a avut cel mai mult de suferit.

— Ce dezastru! răsuflă Harold greoi. Te rog, Spencer, spune-ne unde e!

— Nu înainte să-l aduceți pe William la mine.

Mă uit lung la ei și deschid ușa.

— Acum, vă rog să plecați!

— Ne dai afară? icnește Edward.

— Da, vă dau afară. Ați ținut-o pe Charlotte departe de mine când voiam să-i explic. M-am săturat de mania voastră pentru putere.

Harold clatină din cap și merge spre ușă.

— William o să vină în curând.

— Bine!

Edward se uită în ochii mei și, pentru prima dată, văd empatie în ei.

— Nu o să se împace cu tine după povestea asta. N-ai idee cât de mult o urăște pe Penelope.

Încleștez fălcile și dau din cap a încuviințare. De asta mă tem cel mai tare.

— Știu!

Oftez abătut.

— Și înțeleg de ce. Dacă aș fi în locul ei, cred că nici eu n-aș putea să iert.

Cu o ultimă privire, se întorc și pleacă. Mă copleșește un nou val de tristețe. Interacțiunea asta cu ei a avut un aer de finalitate și parcă o știau și ei... De parcă nu am să-i mai văd niciodată.

Și poate chiar așa este.

*

Se înserează când aud o bătaie în ușă. Închid ochii cu părere de rău.

William!

N-am să-i uit niciodată expresia din seara cu pricina, suferința în stare pură. M-am simțit îngrozitor săptămâni întregi după aceea și, mai rău decât atât, ea continua să mă sune ca să ne întâlnim din nou. Nu avea nicio remușcare.

Acum mă pun în pielea lui și îmi imaginez cum m-aș simți dacă aș intra în casă și aș vedea alt bărbat făcând sex cu Charlotte.

N-aș putea să suport. Mi-aș pierde mințile complet.

Deschid ușa și îl văd. E înalt și arătos, semănând cu Edward, dar cu o figură mai blândă și mai rafinată. Nu-mi amintesc prea multe din noaptea aceea, dar îmi amintesc fața lui. Cum aș putea să o uit?

— Spencer! mă salută sec.

E clar că nici el nu vrea să fie aici.

— Bună! îi spun și îi întind mâna. Intră, te rog!

Trece pe lângă mine și intră în casă.

— Vrei să bei ceva? îl întreb. Ce ai dori?

Ridică din umeri.

— Orice bei tu.

Respir adânc și torn două pahare de whisky. Îi ofer unul.

William ia o gură.

— Deci ți-ai tras-o cu soția mea! zice el calm.

Încuviințez.

— Da!

Ochii lui reci mă fixează.

— Asta e tot? Asta e tot ce ai de spus?

— Orice aș spune, nu mă pot revanșa pentru așa ceva.

El inspiră brusc și se duce la fereastră, privind către oraș adâncit în gânduri.

N-am idee ce să spun, așa că rămân tăcut.

— De câte ori? mă întreabă, cu spatele la mine.

— În trei ocazii diferite.

Se întoarce să mă privească și știu la ce întrebare caută răspuns, de fapt.

— De multe ori în acele trei ocazii, recunosc rușinat.

Se întoarce iar spre fereastră.

— Pot să te întreb ceva? îi spun. De ce n-ai părăsit-o?

— Ar fi fost mai ușor.

— Și de ce ai rămas?

— Am un băiat.

Își golește paharul.

— Nu vreau să-l răpesc de lângă mama lui, dar nici nu vreau să-l las cu ea.

Se apropie și își umple paharul din nou.

— Singurul mod în care pot să-i asigur viitorul lui Harrison e să rămân cu ea până când mai crește el.

Îl privesc încruntat. Pare ciudat de detașat de toate astea.

— O iubești?

— Am iubit-o.

— Și acum?

— Eu și dragostea nu facem casă bună, domnule Jones.

Ridică ochii la mine.

— Am învățat asta pe propria piele.

— Iar ea știe asta? Știe că nu o iubești?

— Da!

— Și de ce rămâne? mă încrunt. Sunt derutat.

Mijește ochii de parcă îl doare să o spună cu glas tare.

— Cred că știm amândoi de ce rămâne.

Banii!

Las capul în jos și mă simt dezamăgit în numele lui.

— Îmi pare rău! Știu că nu mă crezi când îți spun, dar credeam că e divorțată și o cunoșteam drept Stephanie. Nu știam, când am cunoscut-o pe Charlotte, că e soția ta... sau că tu ești fratele lui Charlotte.

El zâmbește și se uită pe fereastră.

— Mereu am dat vina pe tine pentru căsnicia noastră eșuată – pe mine, pe toată lumea, în afară de ea, când, în adâncul sufletului, știam adevărul. Acum o lună, un alt doctor de la spitalul la care lucrez mi-a spus că a cunoscut o femeie pe nume Stephanie pe site-ul matrimonial Ashley Maddison, cel pe care îl folosesc oamenii căsătoriți ca să aibă aventuri secrete. Se culcă de ceva vreme împreună.

Se încruntă ușor.

— Mi s-a declanșat al șaselea simț și l-am rugat să-mi arate o fotografie cu ea.

Închid ochii. Futu-i!

— Imaginează-ți ce mirat am fost când am văzut-o pe soția mea, ciufulită și răvășită după sex, dormind în patul lui. Ea nici nu știa că el o fotografiase.

— Iisuse Hristoase!

Dau capul pe spate și golesc paharul. E incredibil, la naiba!

— Avocații mei consolidează contractele prenupțiale chiar în clipa asta. Ea nu știe că am aflat despre colegul meu. El nu știe că ea e soția mea. De câte ori ne certăm, mă amenință că-l ia pe Harrison. Nu pot să risc.

William soarbe din pahar.

— Trebuie să aștept până e totul pregătit.

— Și când se va întâmpla asta?

— Aici am nevoie de ajutorul tău.

— Poftim? îl întreb.

Se întoarce spre mine.

— Poți să depui mărturie.

Mă încrunt.

— Cum adică?

— Poți să depui mărturie la tribunal că te-ai culcat cu ea când era măritată cu mine.

— Iisuse Hristoase, nu poți să-mi ceri așa ceva! Asta ar distruge-o pe Charlotte, șoptesc eu. Iar tabloidele ar lua-o razna.

— Au luat-o deja, și am nevoite de dovezi că Penelope m-a înșelat, altfel contractul prenupțial e nul.

— Cum adică?

Îmi zâmbește.

— Eram îndrăgostit ca prostul de femeia asta, așa că n-am semnat contractul.

Închid ochii.

— Singura clauză care mă ajută să nu-i dau jumătate din banii mei este infidelitatea ei.

Mă uit lung la el.

— Nu prea am chef să-i dau două miliarde de lire, Spencer!

Rânjește, aparent amuzat.

— Oricum nu-i merită!

Mă ciupesc de nas.

— Mama mă-sii!

Mă gândesc o clipă.

— Și familia ta știe toate astea?

— Da! zice și își dă ochii peste cap. Dar Edward are planurile lui. Îl doare în cot de ce simt eu. Când Penelope s-a culcat cu tine, credeam că a fost o singură greșeală. M-am învinuit pentru că munceam prea mult și o lăsam singură mereu. Am mers la un consilier pentru cupluri și am încercat... de dragul fiului meu. Dar Edward nu a vrut să renunțe. Era convins că Penelope a rămas cu mine

pentru bani și a devenit răutăcios și abuziv cu ea. Asta a creat o prăpastie între noi doi. Dacă voiam să-mi repar căsnicia, nu era treaba lui.

Răsuflu adânc. Știu cât de nenorocit poate fi Edward!

— O ura atât de mult, încât a făcut-o să nu mai poată sta în preajma familiei mele. Mă certam cu ea din cauza asta, ceea ce înrăutățea lucrurile și mai mult. Așa că, până la urmă, am preferat să plec. Ne-am mutat în Elveția ca să o luăm de la început.

— Îmi pare rău!

Se uită în ochii mei.

— Și mie!

— Ce-ai de gând să faci?

— Să divorțez de ea. Acum... unde-i Charlotte? mă întreabă.

— Îți spun cu o condiție.

— Ce condiție?

— Trebuie să te duci chiar tu la ea.

Se încruntă.

— De ce?

— Pentru că doar de tine are nevoie.

Se uită în ochii mei.

— Mi-a zis că de tine e cel mai apropiată.

William lasă ochii în pământ.

— Nu prea am fost lângă ea în ultima vreme.

— Ai avut propriile tale necazuri. Înțelege asta.

William stă o secundă pe gânduri.

— OK! Mă duc.

— Mulțumesc!

Mă silesc să zâmbesc.

— Stă la Four Seasons, în Maui.

— Dacă știi unde e, de ce nu te duci tu la ea?

— Pentru că a fost decizia ei să plece.

Mă opresc o secundă.

— Trebuie să se întoarcă la mine de bunăvoie. Nu aș forța-o niciodată să facă ceva ce nu vrea. O iubesc prea mult ca să o controlez. A fost suficient de controlată în viață.

William respiră adânc.

— Știi, în alte împrejurări, aș crede că ești un tip de treabă.

Clatină din cap.

— Ce dezastru!

— Știu! zic și rânjesc.

Se întoarce spre mine.

— Deci, vrei să mă ajuți?

— Dacă te ajut, o pierd pe Charlotte. Nu va tolera genul ăsta de publicitate.

William se uită în ochii mei.

— Nu-mi place să-ți spun asta, Spencer, dar ai pierdut-o deja. A plecat, omule!

Las capul în jos și mă uit la podea. ***Dacă are dreptate?***

— Îmi pare rău, chiar îmi pare rău! oftează el. Dar nu pot să rămân căsătorit cu femeia asta și nu pot să-mi pierd fiul.

Mă privește în ochi.

— Spune-mi că o să mă ajuți!

Charlotte

Vulturul plutește deasupra apei și își urmărește prada. Cum o fi să fii pasăre? Să nu ai responsabilități, nici așteptări.

Nici suferințe.

Stau pe șezlong sub o umbrelă mare și privesc oceanul. Se apropie ora 16.00, dar soarele încă îmi încălzește pielea.

Am un cocteil alături și tocmai am făcut o baie în ocean. E frumos în Maui – locul perfect pentru o evadare.

Numai de-ar fi și el aici cu mine!

Închid ochii. Încetează, nu te mai gândi la el!

S-a terminat.

Au trecut câteva zile lungi. Am plătit biletul numerar la aeroportul Heathrow ca să nu-mi poată da de urmă. Am avut mult timp liber și am cumpărat prostește toate revistele, doar ca să văd ce scriau despre noi. Nu știu de ce, dar trebuia să aflu.

N-ar fi trebuit să fac asta. Ar fi trebuit să-l ascult pe Spencer și să nu citesc. Am vărsat lacrimi în tăcere aproape tot drumul de la Londra în LA, cu o pauză de patru ore până la avionul spre Maui. M-au atacat nenumărate titluri despre Spencer, care se culcă cu diferite membre ale familiei Prescott. Au reapărut imagini cu el împreună cu toate femeile de pe pământ și știu că sunt vechi, dar nu fac decât să-mi sporească rușinea.

Imaginile cu momentul acela oribil au fost preluate și de TMZ. Au fost încărcate de o persoană care lua masa la restaurant în seara aceea. Furia lui William, groaza mea și lacrimile isterice când Edward și-a pierdut cumpătul...

Niciodată nu m-am simțit atât de rușinată!

Un sentiment copleșitor de regret îmi răsucește stomacul. Dezamăgirea și tristețea au creat o ghiulea de plumb care nu se dă dusă. Mi-am îngăduit să mă îndrăgostesc de el. Știam că își câștigase reputația aceea pe drept și nu mi-a păsat. M-am aruncat cu capul înainte, în ciuda tuturor avertismentelor pe care le-am primit. N-am crezut că trecutul lui mă va răni în felul acesta. Nu mă așteptam la asta nici într-un milion de ani.

Iubitul meu s-a culcat cu soția fratelui meu... Clar o știre care merită să apară în presă.

Totuși, mi-e dor de el! Mi-e atât de dor de el, încât simt o durere fizică în piept. Cum să trăiesc fără dragostea lui?

Dar, de fiecare dată când mă gândesc la frumosul meu Spencer, îl văd împreună cu ea. Asta e tot ce văd. Un nor negru plutește deasupra lui. Practic, nu mai apare niciodată singur în amintirea mea. Ea s-a strecurat ca un lujer otrăvitor care ne sugrumă dragostea. Am retrăit în minte fiecare moment înfiorător pe care l-a petrecut cu ea. Văd imagini clare cu el dezbrăcat... lângă ea.

Excitat... pentru ea.

I-a tras-o așa cum mi-a tras-o și mie? Ce poziții au folosit? Penelope e frumoasă și are un trup superb. Sunt sigură că trupul ei i-a oferit plăceri extraordinare.

De câte ori a avut orgasm?

O, Doamne!

Clipesc, știind că nu există leac pentru suferința asta. Nu pot să mă obișnuiesc cu gândul. N-am să mă obișnuiesc niciodată.

Spencer Jones va rămâne pentru totdeauna pătat în ochii mei și n-am să-l mai pot privi niciodată la fel.

Și doare... doare atât de mult, încât e insuportabil!

Telefonul vibrează lângă mine și arunc o privire spre masă. Mă sună un număr necunoscut.

El e!

I-am blocat numărul încă din prima seară, când mă suna fără oprire. Dar în fiecare zi mi-a trimis câte un mesaj de pe alt număr. Nu știu dacă își cumpără în fiecare zi alt telefon sau folosește telefoanele prietenilor lui.

Oricum ar fi, mesajul lui mă îndurerează.

Iau o gură din cocteil și mă uit către apă exact când vulturul plonjează și atacă. Reapare câteva secunde mai târziu cu un pește mare în plisc.

Succes, mă gândesc și zâmbesc întristată. Măcar cineva de pe aici primește ceea ce-și dorește. Respir adânc și deschid mesajul care mă așteaptă.

Prinde-mă-n vis când cad.

Mi se umplu ochii de lacrimi.

Cuvintele se potrivesc perfect acum.

Aș vrea să-i pot răspunde, dar sunt furioasă. Furioasă pe el, dar și pe mine că nu pot să trec peste ce s-a întâmplat... Nespus de furioasă!

A căzut și eu nu pot să-l prind naibii!

Cum îndrăznește să-mi ceară așa ceva?

Mă încrunt și mă uit către mare când primesc încă un mesaj. La naiba, am uitat să blochez numărul imediat, cum fac de obicei. Deschid mesajul.

Nu mă părăsi!
Ai spus că mă iubești!

Apăs pe *blochează numărul* și golesc paharul.

— Te-am iubit, Spencer! șoptesc mânioasă. Dar asta a fost atunci, iar acum e altceva.

Nu se mai termină. Mesajele astea îmi tulbură mintea și nu-mi fac bine deloc.

Scot SIM-ul din telefon și-l bag în paharul cu apă rece de lângă mine. Îl văd plutind dintr-o parte în alta înainte să se scufunde.

Ducă-se naibii!

M-am săturat!

Lumina lumânărilor pâlpâie pe fața mea când stau în bătaia brizei calde a oceanului. Sunt singură la o masă pentru două

persoane, pe terasa restaurantului. Cina a fost minunată și tocmai am comandat al treilea pahar cu margarita. În condiții normale, ar fi o seară perfectă.

Sunt în Maui de două zile și trebuie să recunosc că este destinația perfectă pentru o călătorie TDG.

— Te superi dacă iau loc? întreabă o voce familiară.

Ridic ochii, mirată să-l văd pe William.

— Ce? Unde... Când ai...?

Își trage scaunul și se așază.

— Mi-a șoptit o păsărică unde să te găsesc.

— De unde a...?

Îmi cade fața.

— Scrisoarea!

Privesc în jur panicată.

— Nu-ți face griji, sunt singur! spune și îmi zâmbește blând. Dar trebuie neapărat să-ți îmbunătățești abilitățile de a te ascunde.

Îmi ia mâna peste masă.

— Îți sugerez Elveția, dacă nu vrei să fii găsită.

Mă aplec și-l sărut pe obraz, zâmbind.

— Îmi pare rău pentru toate astea!

Mă strânge de mână.

— Să nu-ți fie!

Vine ospătarul. William se uită la paharul meu.

— Ce bem aici?

— Margarita, îi răspund cu un zâmbet.

— Două margarita, te rog! îi cere ospătarului.

— Da, domnule!

Ospătarul dispare.

— Cine te-a trimis? îl întreb.

— Spencer.

E de ajuns să-i aud numele și îmi dau lacrimile.

— El e...

OK?

William ridică din umeri și se uită la ocean.

— Sincer să fiu, nu-mi pasă cum e.

Dau repede din cap și îmi aduc aminte cu cine stau de vorbă.

— Dar *tu* ești OK? mă întreabă.

Clatin din cap.

— Nu, dar voi fi.

Mi se pune un nod în gât.

— Am nevoie de puțin timp.

William încuviințează și mă privește atent când ospătarul îi aduce paharul. Îl ridică în aer.

— Pentru nefericirea din Maui! rânjește el când toastează.

— Nu-i așa?

Iau o gură din cocteil.

— Adică, voiam să petrec puțin timp cu tine, dar genul ăsta de apropiere e puțin extrem.

El pufnește în râs, iar eu rămân cu ochii la fața lui. Vântul se întețește, iar sunetul valurilor blânde care se sparg la mal răsună în depărtare.

— Ce e? mă întreabă.

— Pari diferit.

Mă încrunt.

— Cum așa?

— Nu știu, pur și simplu așa pari.

— Dau divorț de Penelope.

— Serios? întreb plină de speranță, apoi îmi cade fața când îmi amintesc motivul. E din cauza lui Spencer? Ți-a răscolit rănile când l-ai văzut?

Se uită către ocean, căzut pe gânduri.

— Nu, oricum s-ar fi terminat între noi, spune el și ia o gură din pahar. Mi-a luat ceva timp să mă pregătesc de despărțire. Deși toată povestea asta mi-a forțat mâna. Când te măriți, presupui că...

Ridică din umeri.

— Presupui că totul va fi bine, știi?

Încuviințez în timp ce îl ascult.

— Să afli că persoana de care te-ai îndrăgostit nu te iubește... e o pastilă foarte amară.

Cuvintele lui mi se potrivesc atât de bine, încât mi se umezesc ochii.

— Nu mi-am dorit niciodată să fiu divorțat, adaugă și se încruntă. Dar ea se vede cu altcineva.

— Poftim?

— Am prins-o din nou de curând. Nu știe că am aflat.

Mă uit lung la el, iar inima mi se umple de tristețe.

— Doamne, Will!

El ridică din umeri.

— L-am rugat pe Spencer să depună mărturie că s-a culcat cu ea când era măritată cu mine.

— Poftim? întreb și mă încrunt. Și ce-a spus?

— A spus că nu vrea să te mai împroaște cu noroi și că tu ești singura lui grijă.

Mi se strânge inima. Bunăstarea mea a fost mereu singura lui grijă.

Rămânem tăcuți o vreme, privind către ocean, adânciți în tristețea gândurilor noastre.

— O să te împaci cu el? mă întreabă într-un târziu.

Ridic picioarele pe scaun și le așez sub mine.

— Aș vrea să fie atât de ușor!

El ridică dintr-o sprânceană.

— Cum adică?

Dau cu degetul pe marginea mesei și încerc să-mi pun ordine în gândurile învălmășite.

— De câte ori mă gândesc la el, o văd pe Penelope. Cu siguranță știa că e măritată.

William își încleștează fălcile.

— Sincer să fiu, nu cred că știa.

— Ne-a făcut de râs pe amândoi, William! Ai văzut tabloidele? Am ajuns subiect de batjocură, îi șoptesc. Cum să-l iert pentru lucrul ăsta?

O lacrimă îmi curge pe obraz și zâmbesc abătută.

— Nu cred că-mi plac relațiile astea.

— Sunt de rahat, la naiba! Oribile!

Ironia situației noastre mă face să râd.

— Ți-ai imaginat vreodată că vom fi aici, în Maui, și vom purta discuția asta?

William clatină din cap.

— N-aș putea spune asta.

Chicotesc în ciuda lacrimilor și în clipa aceea sănătatea noastră mintală se clatină, ne uităm unul la altul și izbucnim în râs.

William își duce mâinile la ochi.

— E cea mai ridicolă situație de care am auzit vreodată!

Râd și mai tare.

— Știu!

— Bietul de Edward! spune William, râzând.

Redevenim serioși când ne gândim cât de tulburat trebuie să fie fratele nostru din cauza asta. Probabil face atac de panică de rușine.

— Știa că era iminent să sufăr, îi spun.

— Știu!

William oftează îndurerat.

— În felul lui strâmb, încerca să ne protejeze pe amândoi.

— Poate ar fi trebuit să-l ascultăm când am avut ocazia.

Amuțim din nou.

— Ei bine, Charlotte, spune William pe un ton hotărât, există un singur lucru pe care îl putem face în situația asta.

— Te rog! zic și rânjesc. Spune-mi care e acela, pentru că eu habar n-am!

— Să bem toată băutura de pe insula asta.

Ridică paharul și zâmbesc când ciocnesc cu el.

— Pare un plan bun.

— Până la fund!

Soarele de după-amiază strălucește prin draperiile transparente. Am o stare de somnolență.

William nu glumea, fiindcă amândoi am băut toată băutura de pe insulă aseară.

Azi am luat-o foarte încet. Am înotat, am mâncat și am dormit după prânz.

Acum nu mai sunt supărată. Ci furioasă.

Telefonul din cameră sună și mă încrunt.

— Alo!

— Bună ziua, domnișoara Preston? întreabă recepționera.

— Da!

— Aveți un musafir la recepție.

— Cine e?

— Spune că se numește Sheridan Myer.

25

Charlotte

— PARDON?

Mă ridic brusc.

— Ce-ați spus?

— Sheridan Myer vrea să vă vadă.

Îmi îngheață sângele în vene. Ce naiba vrea târfa asta?

— Vă rog să-i spuneți că nu primesc musafiri.

— O clipă!

Recepționera acoperă receptorul cu palma și aud în fundal cum îmi transmite mesajul.

— Poftim? Dă telefonul încoace! zice Sheridan și apoi îi aud vocea. Ascultă, prințeso, am bătut cale lungă ca să te văd, așa că mișcă-ți fundul aici imediat!

— Nu am ce să vorbesc cu tine.

— Ei bine, eu am multe lucruri să-ți spun și nu plec acasă până nu vorbim.

— Ce vrei?

— Vino jos, pentru Dumnezeu, și-o să-ți spun!

Închide telefonul înainte să pot protesta.

Trântesc receptorul fâstâcită și mă uit lung la el câteva momente.

Ce naiba?

Îmi trec mâinile prin păr și încep să mă plimb prin cameră, cuprinsă de neliniște. Ce vrea? Nu vreau să am de-a face cu ea.

Dacă a fost cu Spencer săptămâna asta și a venit să se laude?

Telefonul sună din nou și mă holbez la el înainte să răspund.

— Alo?

— Bună ziua, tot de la recepție vă sun. Domnișoara Sheridan vrea să urce în camera dumneavoastră.

Fac ochii mari și înghit în sec. Cred că ar fi un spectacol mai puțin public. Dumnezeu știe că am avut parte de destule săptămâna trecută!

— Domnișoara Preston, să vină?

— Nu! Cobor acum.

Nu o vreau pe târfa aia în camera mea. O disprețuiesc.

Încă o femeie din haremul lui.

Mă îmbrac cu o cămașă albă de pânză și pantaloni scurți bleumarin. Mă spăl în grabă pe dinți și-mi strâng părul în coadă.

Par o copilă prin comparație cu stilul ei strălucitor, dar nu la asta m-am gândit când mi-am făcut bagajele. Am adus cele mai ridicole haine. Nu știu cum am reușit să pun în valiză doar haine de iarnă. Am fost nevoită să-mi cumpăr și un costum de baie când am ajuns. Presupun că asta se întâmplă când faci bagaje la două noaptea, în timp ce plângi isteric ca nebuna și suferi de o inimă de gheață.

Mai respir o dată și mă uit în oglindă, apoi ies pe coridor. Mă așteaptă Anthony, însoțitorul meu loial și demn de

încredere, care nu m-a dezamăgit niciodată. Desigur, aseară, când a apărut William, au apărut și bodyguarzii mei.

— Mă duc să mă întâlnesc cu cineva în holul hotelului, îi spun când trec pe lângă el.

— Cu cine?

— Nu vrei să știi.

— Cu cine te întâlnești?

— Cu o femeie. Și, înainte să mă pot stăpâni, îmi scapă următoarele cuvinte: E una dintre fostele iubite ale lui Spencer. Dumnezeu știe ce caută aici!

Anthony se schimbă la față.

— O... eu...

Clatină din cap.

— Te sfătuiesc să nu faci asta, Charlotte.

— O să vorbesc cu ea doar cinci minute, îi spun cu un oftat. Dacă ți se pare că discuția nu merge bine, vino să mă iei.

— E și Spencer cu ea?

Fac ochii mari. Nu m-am gândit la asta. Dar el trebuie să-i fi spus unde sunt.

La naiba, e o ambuscadă?

Cu siguranță nu poate fi atât de prost!

Înainte să mă îndoiesc de hotărârea de a vorbi cu ea, urcăm în lift și coborâm. Ușile liftului se deschid în cele din urmă și o văd pe Sheridan cu spatele la noi. Poartă pantaloni Capri negri și o bluză neagră, pe corp.

Tot o ținută care arată încredere, și, mai rău decât atât, e tot al naibii de frumoasă!

Se întoarce cu fața spre mine și mă privește în ochi. Cum nu se poate abține, înclină bărbia în semn de dezaprobare.

Întinde mâna spre mine.

— Eu sunt Sheridan.

— Știu cine ești.

O privesc inexpresiv și trec pe lângă ea, traversez holul și mă duc la bar. O aud pufnind în spatele meu.

Am fost nepoliticoasă să nu dau mâna cu ea, dar n-are decât să se ducă naibii. O urăsc cu patimă pe femeia asta.

Ajungem pe terasă, unde arată către o masă.

— Să luăm loc aici?

— Depinde. Ai de gând să te pui în genunchi și să-mi faci sex oral ca să obții ce vrei?

Se uită în ochii mei.

— Măi să fie!

Rânjește și îmi dau seama că am luat-o prin surprin

— Nu ai echipamentul necesar ca să vreau ceva de la t

Își trage scaunul și se așază.

— Ce dorești? o întreb răstit și iau loc.

Ea zâmbește și ridică mâna spre ospătar.

— Un Martini cu gheață!

Își îndreaptă atenția spre mine.

— Ce vrei să bei?

— Același lucru. Ce-o fi!

Sunt prea furioasă ca să leg două vorbe.

— Ce fel de Martini doriți, domnișoară? mă întreabă ospătarul.

— Perfect Martini pentru mine și Dirty Martini pentru ea.[1]

Lui Sheridan îi pică fața o secundă, apoi își dă capul pe spate și râde aspru.

— O, bună glumă! Și foarte nimerită. Chiar îmi place Dirty Martini.

Îmi dau ochii peste cap, neimpresionată.

— Normal că-ți place!

---

[1] *Dirty* – „murdar" în limba engleză (n. tr.)

Ospătarul se îndepărtează și mă uit urât la ea. Și-a lăsat părul lung și brunet liber și are o osatură perfectă. Chiar este frumoasă.

— Ce vrei? o întreb.

— Să vorbesc cu tine.

— De ce?

— Pentru că un om pe care îl iubesc suferă.

— Pun pariu că ai fost lângă el să-i ștergi lacrimile.

Ea rânjește și ridică dintr-o sprânceană.

— Am fost, de fapt.

Ne privim în ochi și dintr-odată rămânem doar noi pe lume, cerul se înroșește din pricina furiei mele și ea e singura mea țintă.

— Normal, nu ai rata tu ocazia să dai fuga, ca un cavaler pe calul alb, și să salvezi situația!

Un zâmbet glacial îi apare pe buze.

— Mai degrabă, ca Lady Godiva.

Târfă!

Ospătarul ne aduce băuturile, așa că iau o gură din paharul meu. Îh, urăsc chestiile astea! O urăsc și pe ea, așa că băutura e nimerită.

— Deci ai zburat până aici ca să-mi spui că te-ai culcat cu Spencer săptămâna asta? o întreb.

— Nu!

Bagă mâna în buzunar.

— Am zburat până aici ca să-ți dau asta.

Întinde mâna și ridică un card de memorie.

Îl privesc încruntată.

— Ce-i asta?

— Păi, câtă vreme tu te-ai jucat de-a domnița jalnică aflată la ananghie, iar Spencer și-a plâns de unul singur de milă, cineva a ales să-și folosească naibii creierul.

— Nu înțeleg.

— Spencer are o asistentă care trebuie concediată și eram convinsă că va încerca să-l saboteze la un moment dat. Am vrut să o prind asupra faptului și să-l protejez.

Mă uit lung la ea.

— Am pus camere de supraveghere în biroul lui.

— Și ce legătură are asta cu mine?

— Știai că Penelope a venit la el cu o zi înainte să o vezi alături de William la cină? Știai că voia să se culce cu el în seara aia?

— Poftim?

— Știai că s-au certat și că el a dat-o afară pe „Stephanie" din birou?

— Nu înțeleg.

— Nu, nici n-ai cum.

Sheridan se apleacă în față.

— Pentru că ești o târfuliță egoistă care nici nu vrea să asculte ce are el de zis. Ești atât de obsedată de propriile tale probleme, încât nu vezi pădurea de copaci.

— Du-te naibii! Nici măcar nu mă cunoști.

— Am să-ți spun ce știu, șoptește ea furioasă. Am urmărit ore întregi de filmări din biroul lui Spencer săptămâna asta, încercând să găsesc ceva care să demonstreze că e nevinovat.

Îmi pică fața.

— Exact, scumpo! îmi spune cu dispreț. Am auzit conversația ta cu el. Am văzut cum ți-a apărat onoarea în fața fratelui tău. Am văzut certurile dintre voi din cauza mea și, la naiba, mai rău decât orice, l-am văzut cum ți-a tras-o pe birou.

Mă uit în ochii ei.

— Și aș da orice să se uite la mine așa cum se uită la tine. Să aud cele două cuvinte pe care mi-am dorit cu disperare să le aud timp de zece ani.

Mi se umplu ochii de lacrimi.

— Nu fi o idioată nenorocită, Charlotte! Dacă îl părăsești, o să fie cel mai mare regret din viața ta.

Clipesc repede, neștiind ce să spun.

— Bărbatul de care sunt îndrăgostită este în Santorini în momentul ăsta și te așteaptă.

Las bărbia în piept, copleșită de tristețe.

— Te-ai culcat cu el?

— E timpul să mergem! se răstește o voce.

Ridicăm ochii și-l vedem pe Anthony deasupra noastră ca o gorilă.

— Tu cine naiba ești? mârâie Sheridan.

— Sunt bodyguardul ei și nu-mi place să văd că o superi.

— O, du-te-n mă-ta, idiotule!

Sheridan oftează și își dă ochii peste cap.

— Avem o discuție în momentul ăsta!

Anthony se uită la mine și încuviințez.

— Du-te, te rog!

El pleacă și se oprește în capătul opus al piscinei.

Ochii ni se întâlnesc din nou: ai ei sunt reci, iar ei mei sunt plini de lacrimi.

— Îl iubești? șoptește ea.

Încuviințez.

— Da!

— Dacă l-ai cunoaște vreun pic pe Spencer Jones, atunci ai ști foarte bine că nu s-ar fi culcat cu mine săptămâna asta. E îndrăgostit de tine. E un bărbat mândru și, dacă nu te duci la el în curând, nu o să mai ai altă ocazie. L-ai rănit profund, Charlotte. Adevărul este că s-ar putea să fie deja prea târziu.

— Nu știu cum să trec peste ceea ce s-a întâmplat. Ori de câte ori mă gândesc la el, o văd pe ea.

Sheridan oftează adânc.

— Cu asta nu pot să te ajut. Dacă Spencer m-ar fi iubit, nimic pe lumea asta n-ar mai fi contat. Chiar o vei lăsa pe Penelope să ți-l ia pentru ceva ce s-a întâmplat acum patru ani, când el nu știa cine este ea sau că e măritată?

Mă uit la ea, străbătută de un amalgam de emoții.

— Dă-le în mă-sa de tabloide! Dă-o în mă-sa de familie! Ia ce-i al tău și ține-l cu amândouă mâinile!

— Ăsta e discursul tău motivațional?

— Ăsta e discursul „trezește-te naibii la realitate și du-te în Santorini".

Își golește paharul și se ridică, apoi, fără să mai spună nimic, se îndepărtează.

Își dă părul peste umăr, și urmăresc silueta sexy și minionă care traversează zona de recepție.

Mă uit la cardul de memorie din mâna mea.

Și acum ce urmează?

Spencer

Briza mării îmi plutește pe piele în timp ce privesc reflexia lunii dansând pe apă. Stau pe balcon, mult deasupra valurilor, cu cea mai frumoasă priveliște în fața ochilor. Focul este aprins afară, dar eu privesc prin el.

Aud sunetul petrecerilor în depărtare. Muzică în surdină și lumini colorate, înșirate ici și colo, de la o casă la alta, pe dealul de deasupra mea. Toate sclipesc de la distanță. Din când în când, grupurile care petrec împreună izbucnesc în urale.

Chicotitul lor plutește prin aer cu un ecou ciudat.

E Ajunul Anului Nou. 31 decembrie. Ziua mea.

Sunt în Santorini și sunt nespus de singur.

Nu a venit.

Și iată-mă aici, derulând pe telefon fotografii cu Charlotte și amintindu-mi vremurile bune.

Iadul și Paradisul la un loc.

În toate imaginile, îi văd fața zâmbitoare și frumoasă întoarsă spre mine.

Aproape îi simt brațele în jurul meu. Îmi amintesc când ne-am cunoscut și cum începea să-mi bată inima mai tare ori de câte ori se uita la mine. Cum îmi tresălta stomacul când o vedeam zâmbind...

Sărutul ei... Sărutul ei perfect!

Respir adânc și mă ciupesc de nas. Am avut câteva aniversări oribile în viața mea, dar asta e prea de tot.

N-am ieșit toată ziua din vilă, convins că, dacă aș fi ieșit, atunci ar fi venit ea. Poate eu sunt vinovat. Poate e destinul meu ca oamenii la care țin să plece din viața mea.

Îmi aduc aminte de timpurile când mă simțeam așa – singur în dormitor, așteptând ca *el* să mă sune de ziua mea. Așteptând să-mi întindă o ramură de măslin, disperat după cel mai mic semn că mă iubește, de fapt, așa cum prietenii mei erau iubiți de tații lor.

Îmi trec mâna peste față. *Ce rabat!*

În momentul acela, se aude soneria de la ușă.

Soneria? Poftim?

A venit!

Mă ridic și alerg la ușa de la intrare, apoi o deschid în grabă. Dar nu Charlotte stă în fața mea, ci Wyatt.

— Bună!

Mă uit pe după el.

— Unde e?

Văd compasiunea din ochii lui.

— Charlotte m-a rugat să-ți aduc ăsta.

Îmi întinde un plic alb, sigilat. Citesc numele notat pe față cu scrisul ei elegant.

Mă uit în ochii lui.

— Unde e? șoptesc, luptându-mă cu nodul din gât.

El clatină din cap.

— Îmi pare rău, frate, dar nu e aici! A vrut să-ți livrez plicul personal.

Nu-mi amintesc cum am închis ușa, cum m-am întors lângă foc sau cum am deschis scrisoarea.

O țin cu mâinile tremurând.

Frumosul meu Spencer,
La mulți ani, dragul meu!
Mi-aș dori să fiu lângă tine și să sărbătorim.

Mă încrunt și împăturesc hârtia. Nu pot s-o fac. Nu pot să citesc scrisoarea asta nenorocită. Nu vreau scrisoarea asta nenorocită!

O vreau pe ea.

Mă forțez totuși să o citesc.

Regret că te-am făcut să suferi în ultimele două săptămâni.

Te rog să mă ierți, dragostea mea!

N-am să-mi revin niciodată după suferința pe care ți-am provocat-o.

Din motive necunoscute, întâlnim oameni în anumite momente din viață.

Dar eu știu exact de ce te-am cunoscut pe tine.

Tu m-ai învățat cum să iubesc și cum să fiu iubită în cel mai frumos mod posibil.

Nu pot să-ți mulțumesc îndeajuns pentru toate momentele pe care le-am împărtășit.

Cu toate astea...

— Nu!

Inima mi-o ia la goană, dar citesc scrisoarea mai departe.

— Nu, Charlotte!

Mi se umplu ochii de lacrimi.

— La naiba, nu-mi face asta! şoptesc furios. Să nu îndrăzneşti să-mi faci una ca asta!

Oricât aş încerca, nu pot trece peste relaţia ta cu Penelope.

Mă doare că nu pot fi mai generoasă şi abia văd să scriu printre lacrimi în clipa asta.

Am inima sfâşiată, şi nu-şi va mai reveni niciodată.

Nu e corect să fii cu mine când dragostea mea pentru tine e mânjită în acest fel.

Meriţi ceva mai bun de atât.

Nu toate poveştile de dragoste au un sfârşit fericit, dragul meu.

Unele sunt frumoase, altele sunt înfricoşătoare, iar altele sunt tragice.

Povestea noastră însumează toate aceste lucruri.

Îţi dau drumul să pleci, Spence.

Vei rămâne pentru totdeauna dragostea vieţii mele, bărbatul care m-a învăţat cine sunt cu adevărat.

Sufletul meu pereche, totul meu.

Te rog să-ţi aminteşti de mine cu iubire, dragul meu, şi, cu timpul, ştiu că vei înţelege.

Dragostea nu ar trebui să fie niciodată mânjită, mai ales una atât de frumoasă ca a noastră.

Te iubesc!

Prinde-mă-n vis atunci când cad.

Mototolesc scrisoarea şi mă uit la flăcări.

Prinde-mă-n vis atunci când cad.

Nu știu din ce motiv nebunesc, simt nevoia să ascult piesa. Trebuie să mai ascult melodia noastră încă o dată. Deschid Spotify și apăs play.

Stau și mă uit la flăcări în timp ce ritmul tantric al piesei mă învăluie și ascult melodia în timp ce versurile îmi sfâșie și ultima parte din inimă.

Nu mă iubește îndeajuns.

Arunc scrisoarea ei în flăcări și o văd cum arde încet când melodia se termină.

Prinde-mă-n vis atunci când cad.
Altfel nu mă mai întorc deloc.

Bag mâna în buzunar și scot inelul de logodnă pe care l-am cumpărat pentru ea. Nu pot decât să mă uit la el.

Aveam atâtea speranțe și atâtea vise pentru noi când l-am ales!

Se aud strigăte de bucurie în depărtare și ridic ochii la artificiile care erup deasupra apei.

E miezul nopții – sfârșitul unui an, începutul altuia. Pentru majoritatea, e un motiv de sărbătoare.

Pentru mine, e sfârșitul lumii.

Mă apropii de marginea balconului și mă uit printre lacrimi la inelul cu diamant. Nodul din gât devine dureros.

Mă cuprinde furia și arunc inelul cât pot de tare peste stânci.

Îl văd cum saltă pe pietre și dispare în noapte. Mă copleșesc emoțiile și încep să plâng, suspinând cu fiecare respirație.

— An nou fericit! An nou fericit, pe dracu'!

26

Paisprezece ore mai devreme

Charlotte

MĂ UIT LA PANOU ȘI CITESC CELE DOUĂ CUVINTE îngrozitoare.

Cursă amânată.

— Nu!

Mă întorc spre Anthony.

— Au amânat zborul.

— Futu-i!

— Găsește altă cursă, te rog! îi spun, cuprinsă de panică. De ce naiba i-am trimis scrisoarea aceea prin Wyatt? șoptesc mânioasă. Ce naiba a fost în capul meu? Te rog, sună-l pe Wyatt din nou. Nu poate să-i ducă scrisoarea. Pur și simplu, nu poate!

— E în avion, nu are semnal.

Anthony clatină din cap, spunând tacit „Ți-am zis deja de zece ori", după care dispare către recepție ca să încerce să organizeze zborurile.

Mă așez pe scaun și îmi las capul în mâini. Mi-l imaginez pe frumosul meu Spencer, singur de ziua lui și așteptându-mă.

De ce naiba mi-a luat atâta timp să mă adun?

Ce naiba e în neregulă cu mine?

Nu am telefonul, pentru că am aruncat SIM-ul în apă în timpul unei crize de nervi. Telefonul lui Anthony nu funcționează pentru că suntem în altă țară, așa că pot să-l sun pe Spencer doar de la un telefon public.

Anthony se întoarce cu o figură solemnă.

— Ai reușit? întreb.

— Pot să iau bilete la un avion care decolează peste o oră și jumătate.

— O, grozav, fă-o!

— Dar are o escală, așa că vom ajunge în Santorini mai târziu decât am fi ajuns cu celălalt avion.

— O, Doamne! Am stricat tot! șoptesc panicată. Și azi e ziua lui!

— Aici e dimineață devreme. O să ajungem.

— Nu vom ajunge la timp. Știi că așa e.

Anthony respiră adânc și știu că e felul lui de a fi de acord cu mine.

— Sună-l pe tata! Trimite avionul privat! Am nevoie de avionul lui imediat.

— Până alimentează și ajunge aici, ajungem mai repede cu avionul ăsta.

— De ce naiba amână toate zborurile?

Anthony mă cuprinde cu brațul.

— Calmează-te! Avem trei ore până ne îmbarcăm și zborul durează paisprezece ore. În ritmul ăsta, o să faci atac de cord până ajungem.

— Ce coșmar! Nici nu-i de mirare că oamenii se plâng de zborurile comerciale. Nu știam că sunt întârzieri atât de mari.

El rânjește și se uită la panou, și știu că am vorbit ca un copil răsfățat.

— Cred că trebuie să bei ceva, zice el și oftează.

— Nu, trebuie să încerc să-l sun pe Spencer din nou.

Mă duc la telefonul public și mă așez la rând. E numai vina mea.

Te rog, Spence, răspunde! Te rog, răspunde!

Nouăsprezece ore mai târziu

Taxiul intră pe alee și o senzație copleșitoare de groază mă apasă pe umeri când mă uit la vila întunecată.

Am ratat ziua lui. Wyatt era încă în avion când ne-am îmbarcat, așa că n-am putut să-i spun să nu-i dea scrisoarea. Când am scris-o și l-am trimis pe Wyatt s-o livreze, înainte ca Sheridan să vină la mine, credeam că fac ceea ce trebuie eliberându-l – oferindu-i o încheiere, ca să poată începe un An Nou cu un nou început.

Privind în urmă, eram atât de rănită de trecutul lui, încât nu gândeam limpede și n-am să mi-o iert niciodată că l-am făcut să treacă prin așa ceva.

Îl strâng de mână pe Anthony.

— Urează-mi baftă! îi șoptesc.

El îmi zâmbește pieziș.

— Baftă!

Coborâm din mașină și mă apropii de ușă. Întorc clanța și-mi dau seama că e deschisă. E aici.

— Rămâi afară, te rog! șoptesc.

— Nu cre...

— Rămâi afară! îi tai vorba.

Intru în vilă. Veiozele mici sunt aprinse, dar luminile sunt stinse. Locul arată exact cum mi-l aminteam, dar e mai

trist de data asta. Probabil Spencer doarme. Intru în dormitor, dar patul e gol, nedesfăcut. Încă nu s-a dus la culcare, dar bagajele și lucrurile lui sunt aici. Verific celelalte dormitoare și ies în living.

E pe balcon. Inima îmi bate cu putere când merg într-acolo. E 4.40 dimineața și cerul începe să se lumineze.

E o tăcere sinistră în jur. În groapa din curte, mai sunt câțiva tăciuni roșiatici rămași după ce s-a stins focul și văd o sticlă goală de whisky pe masă.

Spencer nu e aici.

Mă apropii de balustradă și privesc în jos, peste margine. Nu văd decât întunericul, în timp ce briza mării îmi flutură părul. Stau și privesc peste margine multă vreme.

Îmi imaginez cum și-a petrecut ziua singur și mă doare sufletul.

Wyatt.

Sper că e cu Wyatt. Îmi revin speranțele. Poate el și Wyatt au ieșit în oraș.

Sper să se fi distrat de minune.

Sunt epuizată, așa că ar fi bine să merg la culcare. *O să se întoarcă în curând*, încerc să mă consolez.

Da, un duș și la culcare.

Mă întorc să intru în vilă, dar mă opresc brusc.

Spencer stă în întuneric, în dreptul peretelui, și mă fixează cu o privire rece.

Are un pahar de whisky în mână.

— Spence! șoptesc.

Se uită urât la mine și ia o gură din pahar.

— Spencer! exclam și îi zâmbesc bucuroasă. Sunt aici, iubitule! Îmi pare rău!

— Ieși afară! mârâie el.

Îmi cade fața.

— Poftim?

— Am zis să ieși dracului afară!

Vocea lui sună grav și distorsionat. E rupt de beat.

Fac un pas în spate, jignită de tonul lui.

— Înțeleg de ce ești supărat, șoptesc printre lacrimi.

El bea din pahar cu o expresie sângeroasă pe față.

— Spence, putem rezolva! îi șoptesc.

El bea din nou, dar nu spune nimic.

— Te iubesc!

— Nu! se răstește el. Nu! Să nu îndrăznești să-mi spui așa ceva!

— Dar e adevărat!

Face un pas în față și se apleacă până ce chipul îi e la distanță de doi centimetri de a mea.

— Dispari dracului din fața mea! mârâie la mine.

Mă cuprinde frica. Nu l-am văzut niciodată așa.

— Spencer!

— Ieși afară! urlă cât poate de tare.

Mi se umplu ochii de lacrimi.

Încerc să-l iau în brațe, dar se retrage.

— Nu mă atinge, la naiba!

Aruncă paharul de perete, făcându-l să se spargă în mii de bucăți.

Șocată, duc mâinile la cap.

Cu coada ochiului, văd că Anthony se furișează înăuntru și ne urmărește... așteptând să vadă ce se întâmplă. Spencer e prea beat și mult prea furios!

— Când te simți mai bine, trebuie să vorbim, te rog! îi șoptesc printre lacrimi.

— N-am nimic să-ți spun!

Intră în casă și se împiedică de treaptă, cât pe ce să cadă. Din fericire, nu-l vede pe Anthony, așa că dispare în dormitor. Ușa se trântește cu putere.

Închid ochii, iar inima îmi bate nebunește.

Ce naiba a fost asta?

Adrenalina îmi străbate tot corpul, și Anthony se apropie.

— Poți să pleci, îi spun, jenată de scena la care a asistat.

— Nu te las aici când el e în starea asta.

Mă așez lângă groapa pentru foc și mă uit la tăciunii roșii. Soarele se ivește la orizont. Iau o pătură și mă învelesc. E o atmosferă glacială... la fel ca primirea de care am avut parte.

Cât de rănit trebuie să se fi simțit dacă se poartă așa? Nu am văzut niciodată o manifestare atât de diferită de personalitatea lui.

Ce-am făcut?

Timp de jumătate de oră mă uit la foc, iar mintea mea o ia razna. În cele din urmă, epuizarea mă copleșește și nu mai pot ține ochii deschiși. Mă duc în dormitor și-l găsesc pe Spencer gol și dormind dus pe spate.

Mă întorc în living, unde Anthony stă pe canapea.

— Doarme. Poți să te duci la culcare în camera de oaspeți de la capătul holului. Eu o să dorm în cealaltă.

— Ești sigură? mă întreabă încruntat.

Dau din cap și îl iau de mână.

— Mulțumesc că ai atâta grijă de mine!

Îmi zâmbește trist, apoi rânjește, de parcă și-a adus aminte de ceva.

— Unde dracu' e Wyatt?

— Sper că se distrează mai bine decât noi.

Anthony chicotește.

— Ce Revelion de rahat!

Zâmbesc.

— Nu-i așa?

Se ridică și intră în dormitor să vadă ce face Spencer, apoi verifică dacă toată vila e încuiată.

— Noapte bună, Charlotte! îmi spune.

— Noapte bună!

Stau multă vreme și privesc prin ferestre cum soarele se ridică încet. E ca și cum lumea se mișcă acum cu încetinitorul și știu mai mult ca oricând că trebuie să îndrept lucrurile. Intru în dormitorul lui Spencer și fac un duș lung și fierbinte. Curată și goală, mă strecor în pat lângă el.

Miroase de parcă a vărsat o sticlă de whisky pe el. Aș putea să mă îmbăt doar de la vaporii de alcool, dar nu-mi pasă. Îl strâng în brațe, pun capul pe umărul lui și ridic un picior peste el. Îl sărut încet pe piept și, cu senzația familiară a corpului său cald lângă al meu, adorm epuizată.

Mă trezește lumina care pătrunde prin fereastră. Deschid ochii cu greu din pricina ei.

Spencer încă doarme adânc, întins pe spate, iar eu mă întorc pe o parte să-l privesc.

Și-a ridicat brațele vânjoase peste cap. Cobor privirea către pieptul său lat și abdomenul tonifiat, apoi mai jos spre părul pubian îngrijit și partea mea preferată de pe corpul său.

Penisul îi stă rigid pe abdomen. E mare, frumos și gata de acțiune. Zâmbesc când îl văd. E specimenul perfect, chiar și în somn.

Incapabilă să mă abțin, îl sărut pe piept, pe biceps și întind degetele pe abdomen și din ce în ce mai jos. Simt că mă excit când îmi trec degetele prin părul lui pubian.

Doamne, cât de frumos e! *Și mi-a lipsit atât de mult!*

Îmi înfășor degetele pe sexul lui gros, iar el întredeschide buzele prin somn.

— O, iubitule, te-aș face să te simți atât de bine! șoptesc încet.

Îl mângâi, iar el inspiră brusc și desface picioarele, de parcă mi-ar da permisiunea. Îl mângâi din nou, iar o picătură de lichid apare în vârful penisului.

— Ai nevoie de mine, iubitule? murmur la pieptul lui. Pentru că eu am nevoie de tine.

El desface picioarele mai tare și încep să simt cum pulsez între picioare. A trecut multă vreme de când nu ne-am atins. Simt că o parte din mine lipsea. Îl sărut încet pe abdomen, apoi pe șolduri. Îi sărut penisul, care zvâcnește între buzele mele. Zâmbesc și-l ling pe toată lungimea.

Spencer geme și se mișcă, desfăcând genunchii și lăsându-i să cadă pe saltea.

O, am nevoie de el! Știu că e supărat pe mine, dar ce mod grozav de a te trezi! Îl cuprind cu gura și trasez cercuri cu limba în jurul vârfului. El respiră adânc în somn și zâmbesc în jurul lui.

— Îți place, iubitule?

Îl cuprind tot mai adânc și cresc ritmul, iar el îmi inundă gura cu lichid preejaculator.

Încep să-mi pierd controlul și-l împing tot mai adânc, dar deodată tresare și se trezește.

Se uită în ochii mei, așa că mă opresc, așteptând reacția lui.

O să mă respingă?

Zâmbesc ușor în jurul penisului, iar Spencer încleștează fălcile și mă urmărește, cu mâinile deasupra capului.

OK, nu m-a respins. Pot să continui. Îl împing mai adânc și încep să-mi folosesc mâna în tandem cu buzele.

Inspiră brusc și îmi dau seama că e aproape. Simt cum îi zvâcnește penisul sub limba mea.

— Mi-a fost dor de tine! șoptesc în jurul lui.

Ochii lui întunecați mă fixează. Fac mișcări rapide cu limba în vârf, ceva ce știu că o să-l determine ori să-și dea drumul, ori să mi-o tragă. Când fac asta, nu are altă opțiune. Nu se poate ascunde.

Corpul lui intră în convulsii. Mă apucă de păr ca să mă țină pe loc și începe să mi-o tragă cu mișcări adânci. E atât de brutal, încât mă înec și mă retrag. Saliva se întinde de pe buzele mele pe penisul lui.

— Futu-i! geme el când observă. Fir-ar să fie!

Înainte să-mi dau seama ce se întâmplă, mă întoarce pe spate și-mi desface picioarele.

Mă privește amenințător când mă pătrunde adânc dintr-o singură mișcare.

Corpul îmi zvâcnește, iar el se retrage și intră din nou mai adânc ca prima oară.

— Au, Spence! șoptesc. Ai grijă!

Mă întoarce iar, în genunchi.

— Celebrele ultime cuvinte! mârâie și mă plesnește tare peste fund, după care se izbește în mine cu putere, apăsându-mă pe saltea.

O, la naiba!

Mă ține de păr cu o mână și de umăr cu cealaltă în timp ce-mi trage corpul spre el.

Îl simt adânc și gros înăuntrul meu. Se mișcă din ce în ce mai repede și, o Doamne, e atât de dur, încât abia mai rezist! Dar, la naiba, am nevoie de asta! Sunetul pielii noastre răsună cu ecou prin cameră.

— Spence! gem și rămân fără aer. O, Doamne!

Mă ține de umăr și mă împinge în saltea. Penisul lui ajunge într-un loc nou, mai adânc. Un geamăt gutural îmi zdruncină corpul când mă plesnește din nou.

— Suportă! șuieră el printre dinți. Suportă!

Strâng din dinți și urlu în pernă până încep să văd stele, iar orgasmul îmi sfâșie corpul. El continuă să se miște într-un ritm rapid. Nu pot decât să mă țin de cearșafurile de sub mine și să simt arsura posesiunii. Se înfige adânc, dă capul pe spate și simt zvâcnetul penisului în adâncul meu.

Dar, în loc de mișcările blânde pe care le face de obicei când ejaculează, se poartă diferit. Continuă să mi-o tragă tare, cu mișcări brutale, de parcă trupul meu e doar o unealtă pe care o folosește ca să-și sporească plăcerea. Nu există emoție în atingerea lui.

E rece ca gheața.

Cu fiecare mișcare, mi se umezesc ochii. E ceva străin pentru mine – diferit de felul în care facem dragoste de obicei.

Parcă ar fi un străin.

Mă plesnește din nou peste fund, apoi se retrage. Fără o vorbă, se ridică și se duce la baie, trântind ușa după el.

Mă întind șocată, tremurând încă după orgasmul de adineauri. Respir întretăiat, trăgând aer în piept.

Doamne sfinte, *ce naiba a fost asta?*

Mă întorc pe spate și mă uit la tavan cu ochii în lacrimi.

La naiba cu asta!

Mă ridic și intru nervoasă în baie. El e la duș și se săpunește.

— Ce naiba a fost asta? îl întreb.

Se uită urât la mine.

— Și eu aș vrea să știu naibii!

Mă încrunt, nedumerită.

— Ce vrei să spui? Mi-ai tras-o de parcă nici nu mă cunoști.

— Asta pentru că nu te cunosc, la naiba!

Îmi cade fața.

— Spence!

— Ai venit prea târziu! se răstește și mi se strânge inima în piept.

E atât de rănit!

— Iubitule!

Intru sub apă și îl cuprind cu brațele.

— Te iubesc! Îmi pare rău! Trebuia să mă lămuresc singură și mi-a luat mai mult decât credeam. N-am putut să prind un zbor și te-am sunat toată ziua. De ce n-ai răspuns la telefonul ăla afurisit? răbufnesc.

Stă rigid, cu mâinile pe lângă corp.

Mă uit în ochii lui și-i iau fața în palme.

— Nu putem să vorbim și să rezolvăm problema împreună?

— Trebuia să vorbim săptămâna trecută, Charlotte. M-ai făcut să trec naibii prin iad!

— Știu! îi șoptesc. Și eu am trecut prin iad și înapoi.

Iese grăbit din duș.

— Nu vreau să te văd naibii!

— Nu spune asta! îl rog și întind mâinile spre el. Mi-a fost dor de tine!

Se uită lung la mine.

Mă ridic pe vârfuri și-l sărut ușor pe buze. Îi iau brațele și le înfășor în jurul meu.

— Te iubesc, Spencer Jones! O să-mi petrec toată viața revanșându-mă față de tine.

— Cum ai putut să-mi faci una ca asta? mă întreabă încet, cu vocea frântă. Nu știam că e măritată. Ți-am jurat!

— Știu!

Mi se umplu ochii de lacrimi.

— N-ai idee cât de greu a fost pentru mine, Spence! Sunt devastată de tot ce s-a întâmplat.

— Crezi cumva că mie mi-a plăcut? strigă la mine.

— Știu și asta. Nu știu cum să trec mai departe, dar știu că nu pot să trăiesc fără tine. Am încercat și n-am putut.

Mă privește cu atenție.

— Lasă-mă să rămân, să stau cu tine săptămâna asta și să încercăm să... Mă opresc, încercând să exprim ce simt: Să încercăm să trecem mai departe împreună.

— Nu!

— Nu te presez să ne împăcăm. Doar am nevoie de timp alături de tine, îl rog, încercând să-l trag înapoi sub apă.

Se încruntă, de parcă și-a amintit ceva.

— Ce e? îl întreb.

— Cred că ți-am aruncat inelul de logodnă peste stâncă.

— Poftim? mă încrunt. Aveai un inel de logodnă?

Inima mea e în cădere liberă când mi-l imaginez așteptând cu un inel și îmi dau lacrimile.

— O, Doamne, Spence, am stricat tot!

— Da, așa e! Într-un mod spectaculos.

Simt că o părticică din împotrivirea lui dispare și mă aplec să-l sărut ușor. Buzele ni se ating încă o clipă și-mi strecor încet limba în gura lui.

— Te iubesc atât de mult! îi spun în șoaptă.

Sărutul se adâncește și simt că emoția se înfiripă din nou între noi ca un colac de salvare.

— Spence!

Ușa de la baie se deschide și în dreptul ei apare Julian. Îi cade fața când mă vede.

— Ce dracu', Masters? urlă Spence.

— O, rahat!

Se întoarce imediat, deși e prea târziu. A văzut deja tot.

— Scuze! îngaimă el cu chipul schimonosit. Credeam că ești singur. Ridică din umeri, aparent încântat, apoi adaugă: Bună, Charlotte!

Zâmbesc și mă uit la bărbatul meu frumos, apoi îi iau fața în palme.

— Bună, Jules!

— Veniserm să văd dacă... ei bine, să văd dacă vreți să veniți pe plajă. Dar observ că sunteți ocupați.

Spencer se uită în ochii mei.

— Ne vedem acolo!

Nu mă pot opri din sărutat, deși Julian e încă în baie.

— Deși s-ar putea ca Charlotte să iasă într-un sac pentru cadavre după ce termin cu ea, adaugă Spencer sec.

Julian chicotește.

— OK, păi ai grijă să nu te vadă bodyguarzii când o omori. Nu cred că te-aș putea scăpa basma curată și ești prea frumușel ca să mergi la închisoare.

Zâmbesc blând și știu, în clipa aceea, că totul va fi bine.

Vom reuși să trecem împreună mai departe. Prietenii lui, prietenii mei, familiile noastre unite ne vor ajuta să îndreptăm lucrurile... cu orice preț.

— Ne vedem mai târziu! spune Julian și iese.

Mă încrunt, derutată.

— Ce spunea Julian?

— El, Bree și copiii sunt cazați la trei vile mai sus, iar Seb e în oraș. Nu au vrut să mă lase singur în cazul în care nu veneai.

— De ce nu au fost cu tine ieri?

— Am vrut să fiu singur. Te așteptam.

Mă uit la bărbatul frumos din fața mea.

— Poți să mă ceri de soție acum?

— Nu!

Mă sărută pe buze.

Îmi cade fața și mă gândesc o clipă.

— Bine! Atunci, Spencer Jones... vrei să te căsătorești cu mine?

— Repet, nu.

— Spencer! mă vait. Trebuia să spui da.

— Iar tu trebuia să rămâi lângă mine când lucrurile au luat-o razna.

Mi se strânge inima. Urăsc faptul că l-am dezamăgit.

— Așa voi face de acum. Promit!

Mă opresc și zâmbesc.

— Știi ce e asta, Spence? Un nou început pentru noi.

Respiră adânc și își lasă capul în jos.

— Ultimele două săptămâni...

I se frânge vocea.

Mă uit în ochii lui mari și albaștri, iar durerea din ei îmi sfâșie inima.

— Iubitule! îi șoptesc.

Mă ia în brațe și mă strânge cu putere. Rămânem îmbrățișați vreme îndelungată și, cu cât trupurile noastre goale se ating mai mult, cu atât simt mai bine emoția dintre noi.

— Hai să ne întoarcem în pat! îi propun încet.

Dă din cap și ieșim de sub duș. Ne șterg pe amândoi, iar el mă duce înapoi în dormitor. Mă întind pe pat lângă el.

— Te iubesc, Spence!

Închide ochii de parcă îl doare să-mi audă cuvintele, apoi mă sărută. Mă sărută cu adevărat, cu inima deschisă, fără rețineri.

E un sărut lung, lent și adânc, tot ceea ce mi-a lipsit.

Se ridică deasupra mea și alunecă încet înăuntrul meu. Rămânem cu gurile deschise, copleșiți de plăcerea pe care ne-o oferă trupurile noastre. Mi-a fost dor de asta. *Mi-a fost dor de el.*

— Te iubesc!

Se uită în ochii mei.

— Spence?

— Și eu te iubesc, îngeraș!

Buzele ni se unesc și ne agățăm cu putere unul de altul, încercând cu disperare să alungăm teama de a ne mai pierde vreodată. Nu știu prin ce iad am trecut, dar acum văd o luminiță plăpândă la capătul tunelului întunecat.

Dacă ne îmbrățișăm cât putem de tare, poate vom reuși să trecem mai departe.

— Ești pregătit? îl întreb.

Spencer ridică din umeri și îl iau de mână. Tocmai am aterizat pe Aeroportul Heathrow și vom ieși în sala pentru sosiri. Știu deja că ne așteaptă paparazzii. Agenții de pază i-au sunat pe băieții noștri ca să-i anunțe, așa că scot inelul mamei de pe mâna dreaptă și-l pun pe inelarul de la mâna stângă.

— Ce faci? se încruntă el.

— Le dau subiect de discuție. Dacă vor crede că ne-am căsătorit deja, nu vor observa când ne vom logodi cu adevărat. În plus, de acum încolo am de gând să le ofer cât mai multe știri false pe care să le publice. Vreau să știe toată lumea că nu pot avea încredere în ceea ce scriu gunoaiele astea.

El își dă ochii peste cap.

— Nu ne logodim, Charlotte! Planul acela s-a dus pe apa Sâmbetei când am aruncat un sfert de milion de lire de pe o stâncă nenorocită.

Îi zâmbesc. Eu, Anthony și Wyatt am scotocit stâncile alea afurisite timp de două zile, căutând inelul... dar fără succes. Spencer nu a vrut să ne ajute, evident. A rămas pe terasă, lângă piscină, și a băut cocteiluri. A spus că inelul acela aduce ghinion și că era un semn că n-ar trebui să se căsătorească niciodată. Am de gând să-i dovedesc contrariul chiar de-ar fi ultimul lucru pe care îl fac în viața asta.

— Tu nu ai un inel pe care să-l poți pune pe deget? îl întreb.

Mă privește drept în față.

— Nu, pentru că nu mă căsătoresc.

Am avut parte de o săptămână plăcută în Santorini – una minunată – și, chiar dacă știu că încă îmi poartă pică, ne iubim și ne apropiem cu fiecare zi de cum eram la început. Am stricat lucrurile îngrozitor între noi și mă sperii în sinea mea de fiecare dată când spune că nu ne vom căsători niciodată.

— OK!

— Vorbesc serios, la naiba! șoptește el când apărem în fața fotografilor.

— Charlotte! strigă aceștia. Aici, aici!

Zâmbesc la camere în timp ce-l țin pe Spencer cu mâna dreaptă și le fac semn cu stânga. El pleacă ușor capul și se concentrează la drum.

— Mașina e în față, spune Wyatt în timp ce ne conduce spre ușă.

— Poartă verighetă! strigă cineva și se împing toți în față.

— Charlotte, te-ai căsătorit cu Spencer Jones? Ce părere are tatăl tău despre asta? Dar William? Ai văzut-o pe amanta ta, Penelope Prescott, Spencer? Ați fost în luna de miere?

Un Mercedes negru apare în fața noastră și oprește lângă trotuar. Spencer deschide portiera, apoi ezită când îi vede pe tata și pe Edward în mașină.

— Urcă! îl îndemn, în timp ce camerele nu încetează să facă poze.

Spencer urcă și trântește portiera, iar eu îmi țin respirația. Mașina pornește și scapă din haosul acela.

— Bună, Spencer! spune Edward.

— Du-te dracului! bombăne Spencer. Du-mă acasă imediat!

Edward și tata schimbă o privire.

— Vrem să vorbim cu tine.

— Da, păi, eu n-am nimic să vă spun.

Își ține privirea îndreptată spre geam.

Îi iau mâna, o așez în poală și rămân tăcută.

— Avem nevoie de ajutorul tău, spune tata.

Spencer se uită în ochii lor și rânjește.

— Mi-ai spus foarte clar cum stau lucrurile între noi. Nu veni la mine când ai nevoie de ajutor să scapi de ea.

Își clatină capul, dezgustat.

— Nu accept să fiu folosit.

Îl strâng mai tare de mână.

— Charlotte, bagă-i mințile în cap! spune Edward.

— Nu! N-am să fac asta, fiindcă are perfectă dreptate. Lăsați-ne în pace! Vă spun chiar acum că, dacă nu-l acceptați pe Spencer în familia noastră, nu o să mă mai vedeți nici pe mine.

Amândoi se uită urât la mine.

— Eu și Spencer ne vom căsători. E alegerea voastră dacă veniți la nuntă sau nu!

Edward își încleștează fălcile.

Mașina oprește în fața clădirii lui Spencer, care coboară în grabă. Tata și Edward coboară după mine.

— Ce faci? întreabă tata.

— Mă duc acasă, tată.

— Casa ta e în Nottingham.

— Casa mea e lângă Spencer. Oriunde este el, mă aflu acasă.

Spencer mă privește cu ochi plini de tandrețe, dar nu spune nimic.

— Acum, dacă vreți să veniți weekendul viitor la Londra și să luați cina cu noi, ar fi grozav. Dacă nu, ne mai vedem.

Mă ridic pe vârfuri să-l sărut pe Spencer și îl iau de mână.

Edward respiră adânc și e clar că încearcă să-și țină gura.

Tata rânjește și se uită la noi. Știe că de data asta e definitiv. Nu voi mai da înapoi.

— Ar fi minunat să luăm cina, draga mea! Ne vedem weekendul viitor! Abia aștept!

Mă sărută pe obraz și întinde mâna spre Spencer, care îl privește lung o clipă. Îi privesc cu respirația tăiată. S-au întâmplat atâtea și a fost atâta suferință...

Te rog, dă mâna cu el!

În cele din urmă, bunele maniere câștigă, iar Spencer cedează și dă mâna cu el.

— Ai grijă de ea! șoptește tata.

Spencer dă scurt din cap și se întoarce să mă conducă înăuntru. Urcăm în lift, apoi ușile se închid după noi.

Îi zâmbesc bărbatului meu frumos, recunoscătoare că e dispus să treacă mai departe.

— Te iubesc! îi spun în șoaptă.

El mă ia în brațe.

— Poți să-mi arăți imediat cât de mult mă iubești.

Chicotesc.

— Fermecătorul Spencer Jones în toată splendoarea lui romantică!

Îmi face cu ochiul și ne sărutăm în timp ce liftul urcă tot mai sus.

Nu contează ce se întâmplă de acum înainte, pentru că știu că totul va fi bine.

El mă iubește, eu îl iubesc.

El e totul pentru mine.

SFÂRȘIT

EPILOG

Spencer

Doi ani mai târziu

VOCEA LUI BEYONCE CÂNTĂ VERSURILE PIESEI **„Naughty Girl".**

Stau pe marginea ringului de dans cu Masters și Seb și ne uităm la fete. Bree, Beth și Charlotte sunt prietene bune acum. Râd și se amuză de o glumă numai a lor în timp ce dansează. Afacerea lui Charlotte înflorește. Acum are șase avocați care lucrează pentru ea și tocmai au câștigat un premiu pentru cea mai bună organizație caritabilă a anului. Sarah și Paul încă lucrează acolo și o susțin moral pe Charlotte, oferindu-i destule motive să râdă.

Capitala Sculelor Tari pare a fi un loc adevărat. Cine ar fi crezut?

Viața e frumoasă. Locuim încă în apartamentul meu din Londra. Suntem îndrăgostiți nebunește și multe lucruri s-au schimbat. De fapt, nimic nu s-a schimbat. Lucrurile între noi au devenit din ce în ce mai solide.

Charlotte și-a luat un pisoi alb cu gri pe care l-a numit Greyson. E cel mai adorat pisoi de pe planetă și ne învârte pe degete. El e stăpân la noi acasă.

Am depus mărturie la tribunal împotriva lui Penelope acum un an, și, în momentul de față, ea și William împart acum custodia lui Harrison. Partea ciudată e că eu și Edward ne înțelegem bine. În adâncul sufletului său chinuit de jocurile de putere, nu e un om rău. Harold insistă să mă învețe unele lucruri despre afacerea lui ca să-l ajut pe Edward dacă ar fi să se întâmple ceva cu el.

Între mine și William e... mai complicat. E un tip extraordinar și îl respect enorm, dar nu o să mă ierte niciodată, iar eu nu pot să-l condamn după scena la care a fost martor. E un sentiment de vină cu care voi trăi toată viața. Suntem prietenoși unul cu altul și știu că se bucură de fericirea lui Charlotte, dar asta e tot. Acum locuiește la Londra, iar Charlotte se întâlnește des cu el. Eu îl văd doar la evenimentele de familie.

Mă uit la fundul mic și sexy al lui Charlotte cum se mișcă în ritmul muzicii și simt că mă excit.

Femeia asta, femeia asta frumoasă, a apărut în viața mea și a schimbat tot ce credeam că sunt. Zâmbesc blând când o văd râzând împreună cu prietenele ei.

E perfectă. Și la trup, și la suflet.

— Charlotte tot te mai bate la cap să vă căsătoriți? întreabă Masters.

— N-a mai spus nimic de o vreme. Sper că a renunțat la idee.

— Nebunul naibii! pufnește Seb dezgustat.

Dau ochii peste cap și iau o gură de bere.

— De câte ori ești în aceeași cameră cu ea, o privești ca un școlar fascinat.

— Da, păi, știm foarte bine ce s-a întâmplat ultima dată când am încercat să-i cer mâna. Căsătoria înseamnă ghinion pentru mine.

— Prostii! răbufnește Masters. Ți-e frică și atât.

Oftez și mă uit din nou la fundul îngerului meu. *O să i-o trag diseară fundului ălsuia frumos!*

— Cât ai plătit pentru inelul pe care l-ai aruncat de pe stânci ca un dement? întreabă Masters încruntat.

— Mult prea mult, răspund, rânjind.

Fără îndoială că mi-am pierdut mințile în noaptea aceea.

— Știi că vrea să aveți un copil, spune Masters nonșalant în timp ce-și bea berea.

— Poftim?

— Am auzit-o că îi spunea lui Bree zilele trecute, când erau în bucătărie la noi. Îl ținea pe Henry în brațe și a spus că i-ar plăcea să aibă un copil.

Mă încrunt.

— Mie nu mi-a zis nimic.

Simt fiori de spaimă în stomac. Gândul de a schimba dinamica din relația noastră mă înfricoșează.

— De ce ar face-o? se răstește Seb. Nici nu vrei să te însori cu ea, la naiba!

— Știi de ce nu vreau să mă însor cu ea. Nu are nicio legătură cu ce simt pentru ea.

— Dar ea știe asta?

— Știe.

O privesc pe ringul de dans cu un spasm în stomac.

Căsătorie și copii... cu Charlotte.

Cel mai mare vis al meu.

Cea mai mare frică a mea.

Sau adevăratul meu destin?

Charlotte

Șase săptămâni mai târziu

Mă trezesc și-l simt pe Spencer lipit de spatele meu, așa că întorc capul când mă sărută pe tâmplă.

— Bună dimineața, domnule Spencer!

Îl simt zâmbetul pe piele.

— Bună dimineața, domnișoară Prescott!

— E sâmbătă.

Zâmbesc somnoroasă.

Mă trage mai aproape de el și-i simt erecția pe șold.

— Ziua mea preferată din săptămână. Când ești numai a mea.

Își coboară buzele pe gâtul meu.

Mă uit prin cameră.

— Unde-i Greyson?

— Hm, cui îi pasă? Probabil distruge canapeaua de la parter.

Chicotesc.

Auzim clopoțelul pisoiului, și ceva se sparge la parter.

— Motan nenorocit! bombăne Spencer pe înfundate.

Râd și cobor din pat. Îmi pun halatul și cobor să investighez. Un ghiveci s-a răsturnat și e pământ peste tot.

— Ce faci? întreb pisoiul obraznic care se freacă de piciorul meu, mândru nevoie mare. Greyson! oftez când văd stricăciunile.

Spencer se preface că-l urăște, dar știu că-l iubește în secret. Ori de câte ori ajung acasă, stau cuibăriți împreună pe canapea. Curăț pământul, pregătesc cafeaua și urc la etaj. Intru în cameră și-l găsesc pe Spencer la chiuveta din baie. Pun cafelele jos pe noptieră și mă duc la el să-l iau în brațe. Mă uit la corpul lui în oglindă și observ că e în erecție.

El e mereu în erecție.

Zâmbesc și întind mâna să-l mângâie, dar simt ceva.

— Ce-i asta?

Se întoarce spre mine și mă uit în jos. Și-a legat penisul cu o fundă roșie.

— Ce naiba?

Izbucnesc în râs, fiindcă mă omoară cu zile.

Spencer rânjește și-mi aruncă privirea aceea năstrușnică, care îi iese atât de bine.

— Ar fi bine să-ți desfaci cadoul.

Chicotesc și mă aplec să-l cuprind cu gura. Încep să dezleg funda când observ un inel legat de panglică.

Îl privesc încruntată. E un diamant imens pe o verighetă din aur roz. Mă uit în ochii lui.

— Mărită-te cu mine!

— P-poftim? întreb în șoaptă.

— Mărită-te cu mine, Charlotte! îmi spune, zâmbind.

— Ți-ai legat inelul de logodnă de penis și m-ai cerut de soție când aveam penisul tău în gură? Spencer Jones!

— Nu puteam să-l leg decât de asta sau de dopul tău anal.

Ridică nonșalant din umeri.

— Și eu, care voiam o poveste pe care să le-o spun nepoților!

Râd în hohote când mă ridică în picioare.

— Ești cel mai nebun bărbat pe care îl cunosc!

Buzele ni se întâlnesc într-un sărut.

— Mărită-te cu mine, îngeraș!

Ne sprijinim cu frunțile unul de altul.

— Depinde...

— De ce anume?

— O, nu știu! Îi mângâi penisul și fac ochii mari: De niște lucruri.

Ochii îi strălucesc de încântare, și mă ia ferm de mână, apoi îmi strecoară inelul pe deget.

— Te mai întreb o dată înainte să ți-o trag până leșini. Te măriți cu mine, Charlotte Prescott?

Îl sărut pe buze cu un zâmbet imens.

— Te iubesc!

— Și eu te iubesc! Acum răspunde odată la întrebare!

— Da, mă mărit cu tine, îi spun, rânjind.

Ne zâmbim unul altuia. Cererea asta în căsătorie e tipică pentru Spencer.

— Bine! Acum treci în genunchi și termină ce ai început!

Cinci ani mai târziu

E unsprezece noaptea și mă uit la bărbatul meu frumos care se plimbă prin living cu fiica noastră în brațe, încercând să o consoleze. Amelia are un an și jumătate, îi dau dinții și suferă cumplit.

— E OK, scumpo! E OK, tati e aici!

Dacă vi se părea că Spencer Jones era fermecător înainte, ar trebui să-l vedeți cu fiica lui. Sărută și pământul pe care calcă ea.

Sunt însărcinată cu al doilea copil și stau întinsă pe canapea, răpusă de oboseală. A fost o săptămână lungă.

Treaba asta cu dinții e îngrozitoare. N-am dormit mai mult de trei ore în nicio noapte... și e pe cale să devină și mai greu.

— Iubitule! șoptesc.

— Da, îngeraș!

Se așază pe canapea la picioarele mele.

— Uite ce obosită e mami! îi spune Ameliei în timp ce-mi masează tălpile.

— Am contracții.

Spencer se schimbă la față.

— Poftim?

Încuviințez.

— Acum?

— Aha!

Se uită drept la mine și se așază pe podea, alături, privindu-mă o clipă.

— Minte-mă! îmi șoptește. Dă-mi ceva de care să mă agăț.

Zâmbesc blând. Ce lucru tipic pentru el! Întind mâna și-mi trec degetele prin țepii din barba lui.

— Suntem pe un iaht și navigăm prin Caraibe.

El rânjește.

— Da!

— Și nu port decât un costum auriu de baie.

Se apleacă în față și-și strecoară degetele în părul meu.

— Doamne, ce frumos sună!

— Am făcut sex ca nebunii toată ziua, îi șoptesc.

— Da, îmi place. Și acum ce fac?

— Dormi dus.

Zâmbește și apoi izbucnește în râs.

— Ai dreptate, în clipa asta somnul e fantezia mea supremă.

Amelia se zbate în brațele lui și începe din nou să plângă.

— Hai, scumpo, trebuie s-o ducem pe mami la spital! Poți să dormi la bunica.

Începe să urce scările ca să o pregătească.

— Spence! îl strig.

Se întoarce spre mine.

— Într-o bună zi, o să mergem în Caraibe ca să-ți îndeplinești fantezia. Îți promit!

Se întoarce la mine și mă sărută încetișor, mângâindu-mi burta cu tandrețe.

— Fiecare zi cu tine e fantezia mea, îngeraș. Fiecare zi.

ERA SUPERB, MAI ÎN VÂRSTĂ DECÂT MINE ȘI AVEA
CEA MAI PROASTĂ REPUTAȚIE DIN ÎNTREAGA ANGLIE.
FELUL ÎN CARE MĂ PRIVEA ÎNSĂ M-A FĂCUT SĂ MĂ ÎNFIOREZ TOATĂ.

Prima noastră întâlnire a fost la o nuntă, unde m-a urmărit până afară și m-a sărutat.
A doua întâlnire s-a încheiat cu o ceartă incredibilă, iar eu l-am dat afară.
A treia întâlnire a fost una dublă și pe nevăzute.

Vă puteți imagina ce surprinsă am fost când am zărit peste masă, vizavi de prietena mea, o pereche de ochi albaștri familiari.

OH, NU...

Era sarcastic, spiritual și, la naiba, cel mai sexy ticălos pe care-l văzusem vreodată!

Apoi mi-a trimis un e-mail cu 30 de motive pentru care ar trebui să merg la o întâlnire cu el.

Mă așteptam la o listă inteligentă. Curioasă, am citit-o.

MOTIVUL 1 — AM DINȚII ALBI.
MOTIVUL 2 — O IUBESC PE BUNICA.
MOTIVUL 3 — PORT 46 LA PANTOFI — ȘTII ȘI TU CE ÎNSEAMNĂ ASTA.

Bărbatul ăsta e nebun, iar lista lui a fost unul dintre cele mai ridicole lucruri pe care le-am citit vreodată.

Dar și cele mai amuzante.

Am râs mult... și ne-am iubit și mai mult.

Poți fugi de toate, mai puțin de trecutul tău.
Iar pe Spencer trecutul l-a prins din urmă.

Donjuanii sălbatici și chipeși nu se îndrăgostesc de fete nevinovate ca mine.
SAU DA?

„Potolește-te, inimă! Cea mai romantică, amuzantă și fermecătoare carte pe care am citit-o în ultimii ani. Am adorat-o!"
Bemine Books

18+

ISBN: 978-606-088-610-5

www.edituracorint.ro

LUPS BAZAAR